

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

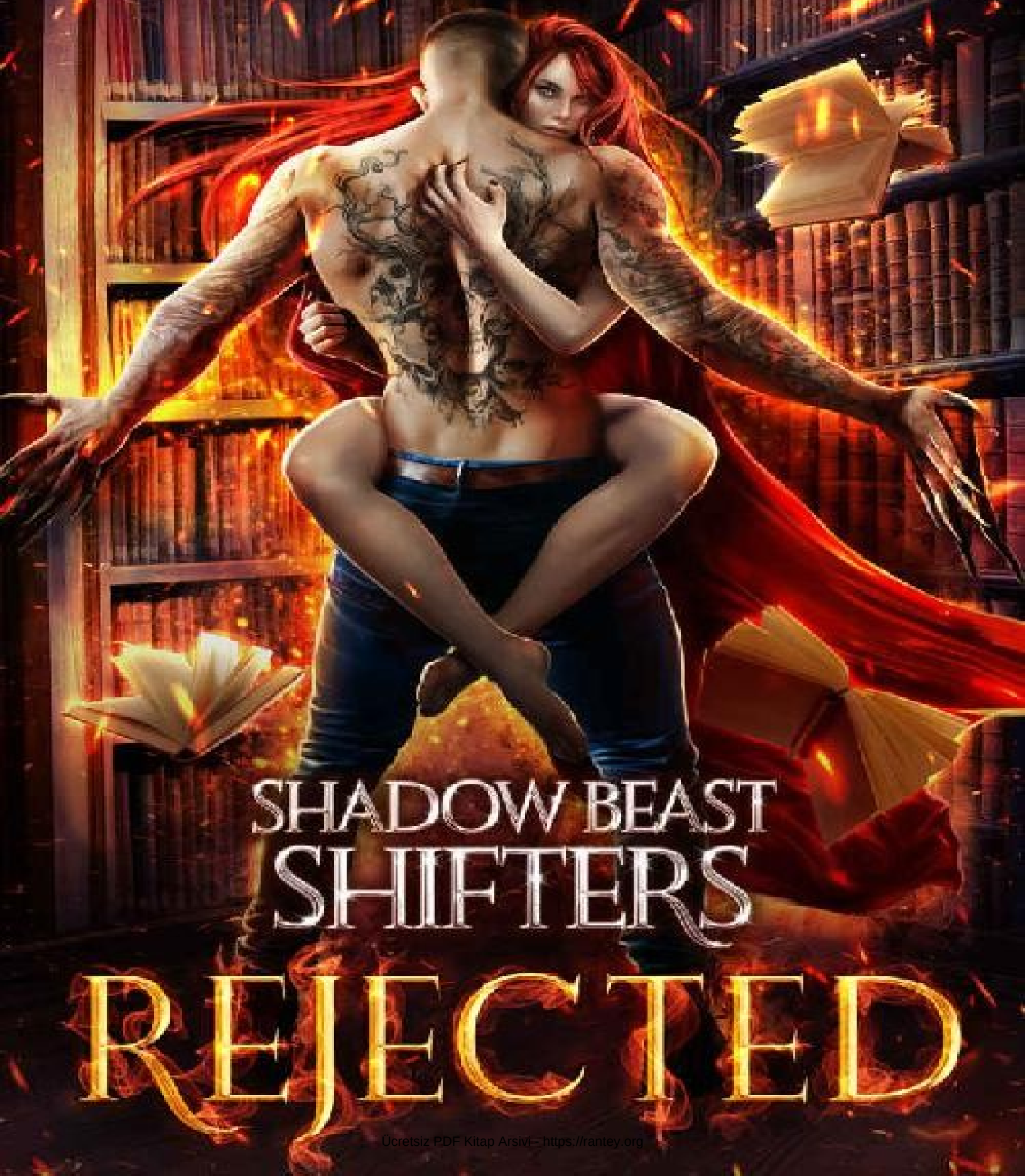
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WSJ AND USAT BESTSELLING AUTHOR

JAYMIN EVE

SHADOW BEAST
SHIFTERS

REJECTED

REDDEDİLDİ

GÖLGE CANAVAR ŞİFTERLERİ KİTAP 1

JAYMIN EVE

İÇİNDEKİLER

Gruba katılın. İstedigini biliyorsun ;)

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bağlantıda kalın

Sonsöz

Ayrıca Jaymin Eve tarafından

Jaymin Eve
Reddedildi: Shadow Beast Shifters #1

Copyright © Jaymin Eve 2020
Tüm hakları saklıdır
İlk olarak 2020 Eve,
Jaymin'de yayınlandı
Reddedildi: Shadow Beast Shifters #1

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Tamara K
Düzenleme: Amy
McNulty Düzeltme:
HolmesEdits

*Şeytan tarafından kaçırılmayı hayal eden herkese.
Çünkü biz böyle berbat durumdayız.
Karanlığınızı kucaklayın.*

**GRUBA KATIL. İSTEDİĞİNİZİ BİLİYORSUNUZ
;)**

Shadow Beast Shifters dünyası ve tüm yeni sürümlerle güncel kalmanın en iyi yolu, buradaki Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

Çok sayıda kitap yayını, eğlenceli gönderileri, seksi erkekleri paylaşıyoruz ve genel olarak var olmak için mutlu bir yer.

F *Küllerinden anka kuşu doğacak.*
Üniversite ödevimdeki o satırı tekrar okudum.
İngiliz Edebiyatı bize ilk büyük görevimizi
vermişti.

Yıl: Bizden bazı ciddi kusurları olmayan bir romanı ayrıntılı olarak tartışmamız istenmişti. Öncelikle, hikayeye "anlam" katmak için sürekli alegori kullanması beni çıldırttı. Düzyazıdan bahsetmiyorum bile. Ah, dostum, beni yanlış anlama - doğru hikayede, duygu ve ışık çemberinde akan, kalbimi uçuran ve beynimi çırpınan cümlelerle çarpıcı bir kelime kullanımının her yerindeydim. Diğer zamanlarda ise yazarın "sadede gelmesi" için çılgılık atmak istedim.

Annem her zaman onun çocuğu olamayacağımı söylerdi çünkü o yıldızlardan ve ay ışığından doğmuştu, ben ise gerçeklerden ve rakamlardan. Bu ne anlama geliyorsa artık. Muhtemelen bu İngiliz Edebiyatı hikayesinden hoşlanacağı anlamına geliyordu - eğer sarhoş olmasaydı.

Bana gelince, hikâyeyi seçme şansım olmamıştı ve raporun yazılması gerekiyordu. Bir bağlantıyla daha iyi yazıyordum, bu yüzden bir bağlantı aradım ve onu bu satırda buldum. Kafamın içinde tekrar tekrar dönüp durdu, düşüncelerimi tüketti ve günümü domine etti.

Çünkü kendi küllerimden doğmaktan başka bir şey istemezdim.

Yirmi iki yaşında; üniversite son sınıf öğrencisi; dünyanın en güçlü şekil değiştiren sürüsünde doğmuş. Hayat güller ve çikolatalardan ibaret olmalıydı. Ya da yıldızlar ve ay ışıkları... Eğer bıçağı biraz daha sert saplamak istersem. Ve belki de Sevgili Yaşlı Baba, nam-ı diğer Lockhart Callahan

-Alfa'ya meydan okuyarak ölmeye ve ailemi istenmeyen kişi yapmaya karar vermemişti. Bu sürüde boktan daha aşağıdaydık ve anneme göre hala burada olmamızın tek nedeni, tanıdığın düşmanın yalnız kurtlar olarak dışarı çıkmaya çalışmaktan daha iyi olmasıydı. Bu konuda şüphelerim vardı.

"Mera!"

Annemin sarhoş bağıırışı bana bu sabah ondan kaçtığımı hatırlattı. Para istiyordu ve zor kazandığım paramı saklamasının bir nedeni vardı: İlk kez yer değiştirdiğim ve kurdumun kontrolünü ele geçirdiğim an buradan defolup gidecektim.

Sadece birkaç hafta daha.

Tüm şekil değiştirenler ilk kez, kış gündönümü dolunayında, yirmi ikinci doğum günlerinde dönüşür. Kasım ayı gelmişti bile, geçen ay sessizce yirmi iki yaşına girmiştım ve çok yakında bu lanet olası kasabadan kaçabilecektim.

Zar zor tuttuğum tabletimi eski püskü çantama attım, bir askısını omzuma geçirdim ve pencereden aşağı atlayarak zarif bir şekilde yere indim. Dairemiz, Kaliforniya'daki Santa Cruz Dağları'nın kenarında bir kasaba olan Torma'nın ortasında iki yatak odalı bir POS'tu. Kasaba sürüye aitti. Bizim alfamız tüm Amerikan sürülerinin alfasıydı ve bu da bizi en iyisi yapıyordu.

En azından o sofı pisliğe göre. Şahsen Torma benim için dünyadaki cehennemın bir versiyonuydu, ve ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordum.

Okula doğru ilerlerken sırt çantamı sıkıca kavradım ve dikkat çekmemek için başımı öne eğdim. Sürünün kum torbası kendi reklamını yapmasa iyi olurdu. Eğil. Hayatta kalmak. Bir ay daha hayatta kal.

Ve küllerinden doğacak.

Torma'da bir okul vardı. *Paket okul*. Anaokulundan üniversiteye kadar. Bu kasabadan hiç ayrılmamıştım - ayrılmak için izin almak bir görevdi

ve birinci sınıftan beri paket okula devam ediyordu.

Burada sıkışıp kaldığım uzun yıllar boyunca gösterecek tek bir arkadaşım vardı.

"Selam kızım," diye seslendi Simone ön kapıdan girip bahçeyle çevrili patikadan yukarı çıkarken.

"Hey, Sim," dedim, bir saniye içinde onun yanına ulaşarak. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ örgü üzerinde çalışıyorsun."

Simone'un harika saçları vardı; beline kadar düz, kalın ve o kadar siyahtı ki güneş ışığında neredeyse mavi görünüyordu. Saç modellerini denemeyi severdi ve son birkaç haftadır saçlarını balık sırtı örmeye çalışıyordu. *Denemek önemli bir kelimeydi.*

Etkileyici yüzü sıkı bir sıkıntı düğümüne dönüştü. "Neden bu kadar zor?" Saç tellerinin çoğunun çoktan döküldüğü yeri işaret etti. "İnternetteki videoları izliyorum ve o sürtükler beş saniye içinde kışlarına kadar örüyorlar, filme çekerken tek elle, shifter aşkına. Bana sorarsanız saçmalık."

Her zamanki gibi zarif bir kahkaha attım. "Çalışmaya devam et. Kesinlikle daha iyiye gittiğini düşünüyorum." Beyaz yalanlar dünyanın dönmesini sağlıyordu, değil mi?

Okula doğru ilerlerken bana "*Ne yaptığını biliyorum ama harika bir arkadaş olduğun için teşekkürler*" der gibi baktı. Bu tuğla bina canavarını 1847'de her kim inşa ettiyse, pratikliğin dışında pek bir şey düşünmemişti, çünkü o zamanın en kolay tarzı olmadığı sürece kimse bu kadar çirkin, bodur ve iç karartıcı bir şey tasarlamazdı. Binanın tek kurtarıcı özelliği, etrafını çevreleyen çiçek ve bitkilerle dolu ahşap kaplı bahçeleriydi.

Buldozerlerle yıkılıp yeniden yapılması gerektiği gerçeğini örtbas etmek için kötü bir girişim.

"Bir yıl daha burada kalabileceğimden emin değilim." Simone iç geçirdi, koyu kahverengi gözleri dramatik bir şekilde düştü. "Yani, seyahat etmemizi ve yeni insanlarla tanışmamızı engellemek yasal mı ki? Tüm bu pisliklerden bıktım."

O tek değildi ama yasal olsun olmasın, izinsiz Torma'nın dışına adım atmamıza izin verilmiyordu. Bu da bizi burada, birlikte büyüdüğümüz aynı şekil değiştirenlerle baş başa bırakıyordu. Nefret ettiğim şekil değiştirenler.

"Yerinizde olsam yer değiştirip canavarı kontrol etmeyi öğrenene kadar ayrılma konusunda umutlanmazdım," dedim ve girmemiz için binanın cam kapılarını açık tutarken temel kuralı tekrarladım.

Şahsen ben izin istemezdim ama Simone, benim aksime, ailesinin sürüdeki yeri sayesinde burada iyi bir konuma sahipti: alfanın infazcıları.

Abartılı bir iç çekiş daha yaptı. "Doğru. Ama bu gerçekleştiği anda destansı bir yolculuğa çıkacağız. Her şeyi planladım bile."

O zamana kadar çoktan gitmiş olacağımı söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Simone'un doğum günü Ocak ayına kadar değildi.

Bu da ilk vardiyasına kadar hâlâ bir yıldan fazla zamanı olduğu ve bu yılki kış gündönümünü kaçıracağı anlamına geliyordu.

Onu bekleyemezdim ve ondan yalnız bir kurt olmasını isteyemezdim... Çoğu ilk birkaç yıl içinde itleşir, canavarlarının kontrolünü tamamen kaybederdi. İtler her zaman sürüler tarafından öldürülürdü ama bu benim için almaya değer bir riskti.

Öyle ya da böyle, it olsam da olmasam da uyutulacaktım. Bu sadece bir zaman meselesiydi, o halde neden kendime gerçek dünyada en azından bir mücadele şansı vermeyeyim?

"Ee," dedi Simone, konuyu hızla değiştirerek, "saçların... Yani, bunun hakkında konuşacağız, değil mi?"

Yukarı uzanarak, elimi yukarıda duran kuş yuvasında gezdirmeye çalıştım. "Kahretsin, fırçalamayı unutmuşum. Bu sabah aceleyle çöp evinden çıkmak zorunda kaldım."

Beni daha yakından inceledi. "Bak, normalde gözümü bile kırpmam, kendi..." Elini "örgüsüne" doğru salladı. "Ama bugün yeni bir tür ilginçlik yaşıyorsunuz."

Lanet olsun. Yakınlarda bir tuvalet vardı, ben de Simone'u takip ederek içeri daldım.

Saçlarım uzun ve dalgalıydı, tam olarak kıvrım olmayan ama sürekli asi görünmesini sağlayacak kadar belirgin olan aptal bir dalgaydı. Ve kızıldı - sürüdeki tek kızıl saçlıydım, bu da uyum sağlamayı çok kolaylaştırıyordu.

"Benim kesmeme izin vermelisin? Ya da Daphne," dedi Simone yardımcı olmayan bir şekilde.

Dişlerimi sıkarak başımı salladım. "Bir kesim için elli dolar harcayamayacağımı biliyorsun."

Kravatı çıkarıp parmaklarımı birkaç kez içinden geçirdim. Simone da yardım etmek için araya girdi ve sonunda onu evcilleştirdik.

"Bu renk hâlâ gördüğüm en çarpıcı ton," dedi hüznle, parmaklarını birkaç renkte gezdirerek

gevşek teller.

Alışılmadık bir renk olduğu kesindi. Saç derisinde koyu bir bordo, uçlarda çilek sarısı olmak üzere bir ombre efektiyle açılıyordu. İnce, doğal ve bir o kadar da *tuhaftı*.

Hayatımın hikayesi, gerçekten, sürünün ucubesi olmak.
Sağ ol baba.

Öğrencilerin sesi kapının altından süzülüyordu ve birkaç birinci sınıf öğrencisi tuvalete girer girmez kaçtık. Kapalı bir yerde uzun süre kalamazdım, yoksa dayak yemekten beter olurum.

Salon kalabalıktı, bu yüzden başımı eğdim ve çantamın askısına daha sıkı sarıldım. "Ödevi tamamladın mı?" Şekil değiştiren öğrenciler arasında manevra yapabilmemiz için beni kısmen engelleyen Simone'a sordum.

Aynı anda hem başını salladı hem de iç çekti. "Yine de hayatımın o boku okuyarak geçirdiğim yirmi saatini geri istiyorum," dedi. "Adadaki tüm çocukların vahşi birer pisliğe dönüştüğü o kitaptan daha kötüydü."

Ürperdim. "Ondan da nefret ettim. Çok fazla gerçekçilik içeren hiçbir şeye ilgi duymadığımı düşünmeye başlıyorum."

Bana göz kırptı. "Bunun gerçekçi olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bana bizim sürünün nasıl yönetildiğini hatırlatıyor," dedim, umursamaz görünmeye çalışıyor ve başaramıyordu.

Simone başını iki yana sallamadan önce bana dikkatle baktı. "Seninle tartışamam bile. Bu bir diktatörlük, ama şekil değiştirenler bu şekilde itleşmezler. Kurtların güçlü bir alfaya ihtiyacı vardır, yoksa biz serseri oluruz ve canavarlarımız yönetimi ele geçirir." Yüzü düştü. "Şekil değiştirmek için bir yıl daha beklemek zorunda kalacağımı bildiğimden değil."

Simone'un ilk vardiyamızın birlikte olmamasına kızdığını söylemek hafif kalırdı ama *İlk Vardiya Kuralı* türümüzün asıl yaratıcısından geçmişti. Taptığımız karanlık tanrıdan.

Gölge Canavar.

Değiştirici komutunu ayarlamıştı ve bu komut geçersiz kılınamazdı. Kurtlar geçmişte bunu denemişti ama kimse değişimi erkenden başlatmayı başaramamıştı. Buna kurt ergenliği diyebiliriz.

Belki de yavaş yaşlandığımız ve insanlardan birkaç yüz yıl daha uzun yaşayabildiğimiz içindi. Ya da belki canavar yirmi iki yaşını seviyordu.

Kimse bizim türümüzün iblisiyle tanışmamıştı ki ona sorabilsin.

"Bunu çok istiyorum," diye devam etti Simone. "Ama aynı zamanda acıdan da korkuyorum. Tırnağımı kırdığımda ne kadar kötü olduğunu biliyorsun ve bu sanki..."

"Her kemiği kırmak mı?"

Kadın ürperdi. "Kızım, en azından bunu benim için yumuşatmayı deneyebilir misin?"

Omuz silktim. "Acı beni eskisi gibi rahatsız etmiyor. Korktuğum şey kurtla bağ kuramamak. Ya beni reddederse?"

Hayatımdaki diğer herkes gibi. Evet, biliyorum, hepimizin üzücü bir hikayesi var.

"Sevmeyecek," dedi Simone zorla. "O sevecek Sen de tavşan avlayacaksın ve ömür boyu ikinci en iyi arkadaşın olacak."

Kimse Simone'u *bir numaralı* en iyi arkadaş olarak değiştiremezdi.

spot, görünüşe göre... ruhumu paylaştığım bir varlık bile değil. "Üçüncü vardiyada kontrolü ele geçireceğime neredeyse eminim."

Simone kendinden emin küçük bir dansla omuzlarını sallayarak ekledi. "Bu iş bende."

"Hiç şüphem yok," dedim, her kelimesinde ciddiydim.

İlk iki vardiya her zaman canavarın kontrolü ele geçirdiği, insan tarafımızın neredeyse hiçbir şey hatırlamadığı tam bir kayıptı. Çoğunluk dördüncü ya da beşinci vardiyada kontrolü ele geçirirdi ama Simone'un üçüncü vardiyada kontrolü ele geçireceğini hiç sanmıyorum. O kadar kararlıydı.

Benim için her iki durumda da, kurdumun kontrolünü ele geçirdiğim an, bu lanet olası kaşabadan kaçacaktım.

Ve asla arkana bakma.

Son sınıfların dolaplarının bulunduğu ana bölümü geçtikten hemen sonra tanıdık bir grup belirdi; öğrenciler koridor boyunca onlar için kraliyet ailesindenmiş gibi ayrıldıklarından kolayca fark edilebiliyorlardı.

Sanırım hemen hemen öyleydiler.

Simone onları benimle aynı anda gördü. "*Kaç!*" diye sertçe fısıldadı ve beni en yakın çıkışa doğru itti. Ama artık çok geçti. Beni görmüşlerdi ve onlardan kaçamazdım. Özellikle de çoktan dönmüş olan ikisinden: Torin Wolfe ve Jaxson Heathcliffe.

Neden üniversiteye gelmişlerdi ki? Geçen yıl mezun olmuşlardı ama bazı çılgın nedenlerden dolayı ayrılmıyorlardı.

"Kal!"

Emir, Torma sürüsünün gelecekteki alfası Torin'den geldi. Babası Victor elli yıldır bizi yönetiyordu ve emekli olacağına dair hiçbir işaret yoktu. Soyadlarını *Wolfe* olarak değiştirmiş olması, kendisini ve şekil değiştiren dünyasındaki konumunu ne kadar önemseydiği hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Ve Torin, değerli tek oğul, geleceğin alfasıydı. Bu güçle sürüdeki kurtlara hükmedebilirdi. Parlak yeşil gözleri, çikolata gibi koyu renk saçları ve aşk hikâyelerinin yazıldığı türden yontulmuş çenesi sayesinde onları, özellikle de dişi şekil değiştirenleri kontrol etmek için genellikle yardıma ihtiyaç duymuyordu.

Benim içinse bir korku romanıydı, en kötü kabusumdu.

Üç kişiden ikisi şimdi yaklaşıyordu ve kendimi olacıklara hazırlarken midem bulanıyordu. Torin'in emri beni yolumda durduran emirdi, ama bugün arkadaşlarının eğlenmesine izin vermek için geri çekildi. Aslında Torin beni hiç incitmemişti ama diğerlerini de durdurmamıştı ve bence bu da aynı derecede kötüydü.

Sınıfımın alfa pilici Sisily Longeran etrafımda dönmeye başladı. "Mera Callahan," diye seslendi, "sürümüzün kızıl saçlı sürtüğü."

Her zaman benim saç rengimin başka kimsede olmadığını belirtmekten büyük zevk alırdı. Sürünün geri kalanı bal sarısı ile en koyu kuzguni bukleler arasında bir yerdeydi ve ten renginin tüm tonları da buna dahildi. Ben de diğerleri gibi bronz tenli ve ela gözlüydüm ama saçlarım...

Varlığımı duyuran dev bir dur işareti. "Sisily Longeran," diye karşılık verdim, "bir sonraki alfa eşi. Sen Torin'den çok güzel bebekler olacak."

Güzel, şeytani küçük pislikler, ama bundan bahsetmekten kaçındım.

Torin'e yaklaştıkça Sisily'nin gülümsemesi yayıldı. Mükemmel maun yelesi ve parlak masmavi gözleriyle Torin'in rengine karşı çok çarpıcı bir şekilde birlikte harika görünüyorlardı.

Gün dönümü ayından sonra ilk kez yer değiştirdiği anda, beklenen bağları devreye girecek ve aralarındaki bağı hissedeceklerdi. Eş bağı önceden belirlenmişti. *Büyülü bir mucize.*

Benim de dışarıda bir arkadaşım vardı, ama sürümdeki pisliklerden biri olsaydı, kendi kolumu koparmayı tercih ederdim.

Sisily, *neredeyse alfabla* flört etmeyi bitirip bana geri döndü. Yasemin ve limon mersininden oluşan parfümü de beraberinde sürükleniyordu ve neredeyse öğürecektim. Bu, insan kimyasallarına tepki vermememiz için tüm cilt ürünlerimizi el yapımı olarak üreten eczacı ustası Thomas'ın özel kokusuydu. Ve tek bir kokusu bile mide bulantısına neden olacak kadar nefret ediyordum.

En azından genelde bana yakınlarda olduğunu haber verirdi, böylece kaçabilirdim. Ama bugün değil.

Dişlerini gösterdi, göğsü gümbürdüyordu ve ne olacağını bildiğimden, beni dolaplara çarparken kendimi destekledim. Tüm sıra saldırı altında titredi ve

Isı sırtımı yaktı. Şekil değiştirenler hızlı iyileşirdi ama ben canavarımı serbest bırakana kadar bu yeteneğe sahip olamayacaktım, bu yüzden şimdilik acı çekmeli ve *neredeyse* insani bir yavaşlıkta iyileşmeliydim.

"Acınacak haldesin," diye tükürdü. "Zayıfsın."

"Sen bilirsin," diye cevap verdim ve ona kendi karanlık gülümsememi gönderdim. Onun zayıf dediği şeye, ben *onlardan kaçana kadar hayatta kalmak diyordum*. Bütün bir sürü bir kurda karşı mı? Evet, bu oranlarla kim kazanabilirdi ki?

Başlangıçta karşı koymuştum ama bu sadece dayakların daha da kötüleşmesine neden olmuştu. Bu yüzden şimdi zihinsel ve duygusal olarak güçlenmeyi seçtim, onların nefretinin ateşinde dövüldüm, bir yandan da özgür kalana kadar zamanımı bekledim.

"Onu rahat bırakın," diye bağırdı Simone, bana ulaşamıyordu; Torin kasıtlı olarak yoluna çıkmıştı.

"Simone, sorun yok," dedim kendimi neşeli görünmeye zorlayarak. "Ablam çok sakardır; ayağı takılıp bana düşmesine alışkırım."

Sisily'nin hırıltıları daha da alçaldı ve tehditkâr bir hal aldı ama artık umurumda bile değildi.

"Kes şunu!" Simone tekrar denedi ve ben gerçekten yapmamasını diledim. Ona defalarca söylediğim gibi, ikimizin de hedef olmasına gerek yoktu. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Neyse ki, ailesinin sürüdeki konumu onu zorbaların en kötü davranışlarından kurtardı, ancak bazıları hala benimle arkadaş olduğu için onu cezalandırmanın küçük yollarını buldu.

Lanet olası sadık bir arkadaştı; onu zar zor hak ediyordum. "Kapa çeneni Simone," dedi Sisily gözlerini ondan ayırmadan.

Ben. "Ya da o melez arkadaşına katılırsın."

"Melez ve it," dedim zoraki bir kahkaha atarak. "Ve geçen hafta da bir fahişeydim. Yani annem benimle çok gurur duyuyor. Bil diye söylüyorum."

Ellerini yumruk yapıp burnumu tekrar kırmak için hamle yaptı -kendisine özgü bir hareketti bu- ama Jaxson

Heathcliffe tarafından durduruldu.

En sevdiğim işkencecim.

Simone dışındaki en eski arkadaşım.

Bugünlerde kesinlikle daha fazla düşman olsak bile.

"Sana derslere gelmeyi bırakmanı söylediğimi sanıyordum," diyerek yaklaştı ve parmağını yanağımda gezdirdi. Nazik bir hareketti ama kahve rengi gözlerinde demlenen karanlık farklı bir şeyden bahsediyordu.

Yüzümde cıvıl cıvıl bir gülümseme belirdi. "Değil mi? Yani, bunu denedim ama öğretmenlerim 'başarısız olacaksın' ve 'yatağım için kırmızı kürklü bir örtü arıyordum' dediler, ben de *gelmemenin* kötü bir fikir olduğuna karar verdim."

Neden? Öyleydi. Ben böyle. Ukala mıydım?

Dürüst olmak gerekirse, kişiliğimin bu yönü beni doğrudan öldürtecekti. Ve bu konuda yardıma ihtiyacım yoktu.

Jaxson beni dolapların arasına sıkıştırdı ve sırtımdaki yanma arttı ama sesimi çıkarmadım. Eğilerek burnunu boynumda gezdirdi ve beni kokladı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve acaba bu, babamın günahlarının sonunda beni yakaladığı ve boğazımın parçalandığı an mıydı diye merak ettim.

Kendini geri çektiğinde gözleri parladı ve bir sonraki aptalca yorumumu yuttum, onun yerine yüzüne odaklanmayı seçtim. Yüz ifadem meydan okur gibiydi çünkü ona karşı asla geri adım atmayacaktım. Asla.

Kahverengi teni, gece yarısı siyahı saçları ve gücünden hiçbir şey saklamayan uzun, zayıf vücuduyla Jaxson muhteşemdi. Geleceğin alfasıyla en iyi arkadaş olması mantıklıydı. Benzer bir görünüşleri vardı - hem alfalık hem de yakışıklılık açısından şekil değiştiren erkeklerin özü.

Kişilik olarak ise çirkin, küçük sikli puştlardı.

"Babam seni ve anneni öldürmek istedi," diye mırıldandı Jaxson, nefesi yanağımda gezinirken.

Bunu ilk kez duyuyordum, bu yüzden dikkat kesildim. Babam ve onun babası en iyi arkadaşlardı, alfanın ikinci ve üçüncü sıradaki adamlarıydılar, her ikisi de güçlü ve kendinden emin adamlardı. Jaxson'ın babası, Alfa Victor'u ortadan kaldırmaya çalıştıktan sadece birkaç saniye sonra benim babamın bağırsaklarını deşen kişiydi.

Soru yok. Duruşma yok.

"Neden üniversiteyi bırakmadın?" Jaxson tekrar zorladı. "Gerçek nedeni mi?"

Tüm gücümle onu ittim, bir santim bile kıpırdatmadım. "Sana ne oldu böyle? Eskiden arkadaştık!"

Ebeveynleriniz en iyi arkadaşlarsa, birbirinizin etrafında büyümeniz mantıklıdır. Bana ağabeylik yapmıştı ama babam sürüye ihanet ettiği an her şeyimi kaybetmiştim.

Gözlerinin kahve renginden katran rengine dönmesi, bunun kötü olacağına dair elimdeki tek işaretti. Eli pençeye dönüştü ve tek hamlede göğsümde gezindi. Gömleğimi ve sütyenimi kesti, göğüslerimde büyük, kırmızı yaralar bıraktı, deriyi kırmaya az kalmıştı. Bunu kasten yapmıştı; Jaxson'ın kontrolüne sahip birini daha önce hiç görmemişim ve eğer deriyi kırmak isteseydi, kırardı.

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" Sırtımdaki ağrıya göğsümdeki ağrı da katılırken yüzümü sakın kalmaya zorlayarak sessizce sordum. "Ben babam değilim. Neden onun günahlarının bedelini ben ödüyorum?"

Kolunu tekrar savurdu, bu sefer kafamın yanından geçip bir dolaba çarptı ve metali parçaladı. "Bu senin lanet yüzün. Görmek istemiyorum."

Son bir kez kaşlarını çatarak döndü ve gitti. Sisily, kendini beğenmiş bir sürtük gibi gülümseyerek arkasından koştu. Torin bir saniye daha durdu, gözleri açıkta kalan göğüslerime ve pençelerimden çıkan kırmızı çizgilere takıldı.

"Temizlensen iyi olur," dedi kısaca.

Onlar gittikten sonra hasarlı dolaba yaslandım ve yüzümü buruşturdum. Kontrol için savaşıırken nefesim hızlanmıştı ve şu anda içimde bir canavar olsaydı, kesinlikle dört ayak üzerinde duruyor olurdum. Kurtlarımız acı ve korkudan iyi bir kaçıştı.

"Hadi," dedi Simone usulca, kolumdan çekştirerek. "Dolabımda fazladan giysilerin var."

Onları saklıyordu çünkü ayda en az bir kez dolabım iğrenç bir eşek şakasıyla tahrip ediliyordu. Çöp, boya bombası, kan, bağırsak, ölü hayvanlar.

Yaratıcı değillerdi ama tutarlıydılar.

Onu takip ederken başım zonkluyordu, bir elim tişörtümün önünü tutarak onu bir arada tutmaya çalışıyordu. Yürürken tanıdık bir his bedenimi doldurdu. Bunu beynimin hayatımdaki katliamdan uzaklaşması olarak düşündüm. Bazen, gerçekten kötüleştiğinde, görüşüm iki katına çıkıyor ve üzerine bir karanlık çöküyordu. Beni çağıran bir karanlık.

Bugünlerde akıl sağlığım yerinde değildi.

"Torma'dan ayrılmak zorundayım," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime.

Simone bana sempatik bir bakış attı ve elimi tutmak için uzandı. Bunu benden daha önce de duymuştu ama ne kadar ciddi olduğumu anlamamıştı. Bunu daha fazla yapamazdım.

Soyum Torma'da lekелendi.

Mirasım ve sahip olduğum çocuklarımla mirası tamamen yok oldu.

Onlarca yıl Torma sürüsüyle birlikte yaşadıkdan sonra Callahan ismi iki dışlanmış kurda indirgenmişti: Neredeyse dönüşmüş bir şekil değıştiren olan Mera Callahan ve bir soyadı olduğunu zar zor hatırlayan sarhoş bir diş kurt olan Lucinda Callahan.

Artık uğruna savaşmaya değecek bir şey yok. En azından burada.

Bana kalırsa, gündönümü dolunayı yeterince hızlı gelemezdi.

T Günün geri kalanı olaysız geçti. Görmezden gelindim, bu da dört dersime girmeme, tüm ödevlerimi teslim etmeme ve hatta öğle yemeğimi

Barış. Sırtım ve göğsüm bir süre sonra ağrımayı bıraktı ve eğer saldırılarının anıları olmasaydı, neredeyse normal hissedecektim.

Şiddet içeren düşünceler acıdan daha uzun süre devam etme eğilimindeydi.

"Victor'un gitmene izin vermeyeceğini biliyorsun," dedi Simone okulun dışında durup arabaların uzaklaşmasını izlerken. Haftalık sürü toplantısı pazartesi günleri yapıliyordu, yani yakında hepsi alfanın topraklarına gidecekti.

Cevap vermeye zahmet etmedim. Birçok kez yaşadığımız döngüsel bir tartışmaydı.

"Kimse Victor'un sürüsünden ayrılamaz, Mera! Kalıcı olarak değil. Buna izin vermez. Bence bir tatil isteyelim ve onlar bize geri dönmemizi emretmeden önce ne kadar süre dayanabileceğimize bakalım."

Ona bir gülümseme gönderdim. "Gitmeme izin verecektir," dedim kendimden emin bir şekilde ve park yeri temizlendiğine göre patikadan çıktım. Elbette Victor benim gibi "lekeli" bir kurdun sürüde olmamasının daha iyi olduğunu kabul edecektir.

"S o y a d ı n ı Wolfe olarak değiştirdi," diye seslendi arkamdan. "Herkes üzerinde kontrol ve güç sahibi olmak isteyen bir egomanyak."

Yola çıkmadan önce bir kez el salladım, sırt çantam elimdeydi ve gsmde bir ağrı vardı. Simone beni büyük bir hata yapmaktan kurtarmaya çalışıyordu, bunu anlıyordum ama o benim hayatımı yaşamamıştı.

Bazen zor olan seçim aslında o kadar da zor değildir.

şehir merkezine yaklařtıķa vücudumdaki ağırlık azaldı. Okul sonrası işime gidiyordum, sahip olduğum tek yaşam çizgisi ve buradan kaışımın anahtarı.

Torma kasabasında yaklaşık on bin şekil değiştiren vardı ve iş yerimin bulunduğu ana cadde oldukça hareketliydi. "İyi günler, canım," diye seslendi Dannie arka odadan ben içeri girerken, kapının üstündeki zil çınlıyordu.

"Hey, Dan," diye seslendim, çantamı tezgâhın arkasındaki çekmeceye bıraktım.

Gezgin Dannie srmze yeni katılmıştı. On yıl önce, babamın öldürülmesinden hemen sonra buraya gelmiş ve bir şekilde sürü tarihindeki herkesten daha hızlı bir şekilde kayıtlarımıza girmişti. Burada ailesi yoktu, en azından kabul ettiği bir ailesi yoktu ve bana ve anneme cüzzamlı gibi davranmayan birkaç kişiden biriydi.

"Ah, hayatım, gsne ne oldu?" diye sordu, elinde bir kutuyla dışarı fırladı, vahşi, sarı bukleler başının üstüne yığılmıştı. Dannie belirsiz bir yaştaydı, mavi gözlerinin etrafında sadece birkaç çizgi vardı. Ayrıca kendini biraz falcı sanırdı ve ben pek inanmasam da bu kadın çoğu zaman bilmemesi gereken şeyleri bilirdi.

Mesela, yeni kıyafetlerim kanıtları örtmesine rağmen gslerimin arasında bazı hassas noktalar olduğu gerçeği gibi.

"Sadece Jaxson ve Torin bana haddimi bildiriyor," dedim tezgâha doğru eğilerek. "Yine de iyiyim. Sadece bir sıyrık ve artık çok az acıyor."

Bir an için gözleri artık gök mavisi değildi; onun yerine bana iksirleri ve gece yarısı öpüşen lagünleri hatırlatan bulanık bir mordu.

"Hayatım boyunca pek çok diyar gezdim," dedi. "Sayamayacağım kadar çok alfabla tanıştım. Torin en az sevdiklerim listesinde yükseliyor ve bu da bir şey söylüyor."

Başımı kapıya çevirerek içeride sürüden kimsenin olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Dannie her zaman böyle şeyler söylerdi ve bu sürüde bu tür bir "iharet" oldukça cezalandırılabilir bir suçtu. Neyse ki bildiğim kadarıyla hiç yakalanmamıştı.

"Bunu yüksek sesle söylememelisin," diye uyardım, çünkü onun eksantrik kışını önemsiyordum.

Kutuyu bıraktı ve bana el salladı. "Kızım, o aşırı büyümüş pire torbasından korkmuyorum. Bir dahaki sefere sana ve annene karşı haddini aştığında ona haddini bildirme teklifimi kabul etmelisin."

Gergin bir kıkırdama beni terk etti ama onunla tartışmadım. O zararsız, deli dolu, yaşlı bir şekil değiştirendi. Ama onu seviyordum çünkü son birkaç yıldır bana annemden daha çok benziyordu. Ve bu iş hayatımı kurtarmıştı.

"Yeni siparişi rafa kaldıracığım," dedim ve tezgahın üzerinde paketinden çıkarılmış olan yığını kaptım.

Dannie's Books kasabadaki tek kitapçıydı ve ben bu dört duvar arasında çalışmadan çok önce düzenli bir müşteriydim. Kitaplar yıllardır benim kurtarıcım olmuştu. Sıradan, bazen cidden korkunç hayatımdan bir kaçış. Ve okul ödevim için o aptal hikâyeyi okumak için saatlerimi harcamamın nedeni de buydu.

Kötü kitaplarla asla vakit kaybetmeyin. Dışarıda keşfedilmeyi bekleyen çok fazla harika hikaye vardı.

Raflarda dolaşırken derin bir nefes aldım ve sadece kitapların sahip olduğu inanılmaz ve eşsiz kokuyu içime çektim. "Kullanılmış" bölümündeki eski kitaplar yenilerden farklı kokuyordu ve şekil değiştiren burnumun aldığı kimyasal alt tonlara rağmen tüm kokuları sevdim. Temel olarak

Son on yılda yaşadığım her güzel anı buradaydı. Dannie ile ve özellikle de kitaplarla.

"*Leia Stone*'un yeni şekil değiştiren serisi de burada," diye arkamdan seslendi Dannie, sesi aramızdaki raflar yüzünden boğuklaşmıştı. "Senin için tam bir set ayırdım."

"Seni seviyorum!" Kaçacak yeni bir dünya bulmanın heyecanıyla ben de bağırdım. Bir yazarın şekil değiştirenler hakkındaki görüşlerini okumaya bayılırdım. Bazıları o kadar doğru anlatıyordu ki gizlice kurgu yazdıklarını anlıyordum ama insanlar da bizim hakkımızda yazıyordu. Genellikle daha fazla yanlışlıkla, ama yine de bunu sevdim. Bana kalırsa, içinde kaybolabileceğim herhangi bir fantastik dünya benim için sorun değildi.

Öğleden sonramın geri kalanı hızla geçti ve akşam saat 6'da Dannie kapalı tabelasını çevirip kapıyı kilitledi. Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı, kış yaklaşıyordu ama henüz tam olarak gelmemişti. Kapüşonumu kaptım, üç kitapçığı çantama koydum ve omzumda salladım.

"Toplantıya mı gidiyorsun?" Dannie kasayı karıştırıp paramı sayarken sordu. "Ne olur ne olmaz" diye bana her gün nakit ödeme yapıyordu. Ne durumda olduğunu bana hiç söylemedi ama şikayet etmiyordum. Bu benim için para biriktirmenin en iyi ve en kolay yoluydu.

"Seçme şansım olsaydı cevabım *hayır* olurdu," dedim, benden nefret eden binlerce şekil değiştirenle aynı yerde olma düşüncesi göğsümü sıkıyordu. "Ama oraya gitmezsem, Victor'un infazcıları beni bulur, eşek sudan gelinceye kadar döver ve yine de oraya sürükler. Dayak yemekten kurtulabilirim."

Tahmin etmiyordum. Bunu deneyimlerimden biliyordum.

Omzumu okşadı, enerjisinin karıncalanmaları kolumda dolaştı. Dannie bana dokunduğunda bu küçük titreşimler çok sık olurdu. Artık buna alışmıştım ve hatta aşinalığın verdiği rahatlığı hissediyordum.

"Değişim kaçınılmazdır," dedi, gözleri kapalıydı. "Senin değişimin yaklaşıyor. Bunun için hazırlan."

Acaba yine medyumluk mu yapıyor diye düşünerek sertçe yutkundum. Ona planlarımdan bahsetmemiştim. Gitmek istediğimi bilen tek kişi Simone'du ama Dannie'nin de bir fikri olduğunu hissediyordum - o her zaman çok fazla şey görürdü.

Gitmek için kapıyı açtığımda, "Akşama görüşürüz," diye seslendi.

"Evet, görüşürüz o zaman," diye cevap verdim ve sokağa çıkarken omzumun üzerinden el salladım.

Soğuk bir rüzgâr yanımdan geçti ve belki de kışın beklediğimden daha hızlı geldiğini fark ettim. Mantıklı. Gündönümü yaklaşıyordu ve ben aylardır o lanet olası gün için geri sayıyordum.

Kış sonunda geliyordu.

Evet, oraya gittim.

"W Yavruları gelecek ayki değişimleri için şimdiden hazırlamalıyız," dedi Alfa Victor, gücü bizi yerimize kilitledi, böylece kimse konuşmasının bir kelimesini bile kaçırmadı.

Simone ona egomanyak derken haksız sayılmazdı; öyle ve çok daha fazlasıydı. Babam geçmişimizde onu saf dışı bırakmaya çalışan tek kişiydi ve neden arkadaşına ve alfasına sırt çevirdiğı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Bu beni geceleri uyutmayan bir şeydi, özellikle de zor bir günün ardından.

"Bu gündönümünde sürü topraklarında daha da uzağı gitmeye karar verdik," diye devam etti, sesi kendinden memnun geliyordu. Geleneklere göre, ilk vardiyamızda sadece alfa, beta ve oğulları bizimle olacaktı. Sürünün geri kalanı bizi daha sonra bulacaktı ve yeni eş bağları da o zaman kurulacaktı.

Benim için bunların hiçbirisi ya da Torma sürüsü tarafından kontrol edilen uçsuz bucaksız topraklarda ne kadar dolaştığımız umurunda değildi. Sadece ve sadece tek bir şey umurumdaydı: Kurdumun kontrolünü ele geçirmek ve böylece kaçabilmek.

"Şimdi Strigent sürüsüyle olan karışımımıza gelelim," dedi alfa, her zamanki gibi konuyu hızla değiştirerek. "Eşleşmemiş tüm sürülerden tam katılım için dilekçeler aldık.

kurtlar. Umarım birkaç gerçek eş bağı daha devreye girer."

Bu karışımın yılda birkaç kez olurdu ve büyük bir olaydı. Yirmi iki yıl boyunca gözlemlediğim kadarıyla, şekil değiştirenler eşlerini bulma ihtiyacı tarafından domine ediliyordu. Bunun için onları suçlamıyordum, yanımda birinin olmasını isterdim. Benim için mükemmel bir eş olan ve ne olursa olsun beni destekleyecek biri.

Neredeyse tüm hayatım boyunca yalnızdım, çok yalnız ve kimsesizdim.

Ama hiçbir zaman bu sürüden biriyle çiftleşmek isteyecek kadar çaresiz olmamıştım. Yani, kaderin bir cilvesiyle, bana eziyet eden bu pisliklerden biri için birdenbire yanıp tutuşmamın imkânı yoktu. Öyle değil mi?

Hayat bu kadar adaletsiz olamaz.

"Bu gece yavrularımız bize katılmadan önceki son grup koşularımızdan biri," diye bağırdı Victor, bal sarısı saçları kurdu yüzeye çıkarken. "Hadi üstümüzü değiştirelim ve hayvanlarımızla bir araya gelelim."

Altmış yatak odası ve bir o kadar da banyosu olan alfa malikânesinin dışında, toplandığımız devasa arazide bağırışlar çınılıyordu. Herhangi bir yerin olabileceği kadar mütevazı bir konuttan uzaktı, ancak ona bağlı binlerce paha biçilmez dönümle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Sürünün bu gece koşarken kat edeceği vahşi ve evcilleşmemiş topraklar.

Çok genç olanlarımız, canavarlar ortaya çıkmadan önce buradan ayrılacaktı. İnsandan kurda dönüşümü daha önce de görmüştüm elbette ama hiç böyle toplu bir halde olmamıştı.

Alfa başını kaldırıp gökyüzüne doğru uluyarak bizi onun gücünden kurtarıırken Simone elimi tuttu. "Hadi buradan gidelim," dedi. "Arabam yanımda."

Kaçtık. Okulda olduğu gibi, kurtların temel içgüdüleri ortaya çıktığında da en iyisi ortadan kaybolmaktır.

"Annen burada mı?" diye sordu, ikimiz de koşarak arabasının bulunduğu alana gittik. Yan tarafa, kimsenin bizi engelleyemeyeceği bir yere park edecek kadar akıllıydı. Bu bizim ilk sürü buluşmamız değildi ve hayatta kalma konusunda ustaydık.

"Onu görmedim," dedim kısaca. "Ve zaten bizden bir yolculuk kabul etmezdi. İçeride, onlarla birlikte yer değiştiriyor, bir başkasının kalbine girmeye çalışıyor olurdu."

Babam onun gerçek eşiydi ama umurunda değildi. Onun ölümü -kendi deyimiyle ihaneti- hepimizi yok etmişti. Ve ben bunu anladım. Bir parçam ondan, herhangi birinden nefret etmeyi hayal edemeyeceğim kadar nefret ediyordu.

Başka bir parçası nefesimi kesen bir yoğunlukla onu özledi.

Simone'un eski kırmızı kamyonetine binerken, kalbim göğsüme çarparken bile nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Koşudan dolayı yorgun değildim. Hayır, bunu yapan korkuydu.

Lanet olsun. Korku çok zayıflatıcıydı ve ilk defa onsuz yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Sadece... her sabah kalkmak ve o lanet günden korkmamak.

O gün ikinci kez lanet olası kalbimi sakinleştirmeye çalışırken mutlak bir gerçek beni çarptı: Yıllar önce kaçmalıyım. Burada kalmam, kendimi her gün işkence görecek bu pozisyona sokmam tam bir rezaletti.

Kendimi tekrar tekrar bir kurbana dönüştürmek ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir utançtı.

"Bu gece ayrılmak zorundayım," diye karar verdim, ses tonumu gerginlik kaplamıştı. "Bu gece benim en iyi şansım. Saatlerce kaçmış olacaklar ve kasaba bomboş."

Simone frene bastı ve araba gıcırdayarak durdu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye neredeyse bağıracaktı. "Kızım, mesainin bitmesine bir ay var. Gidemezsin

Şimdi. İlk değişimde size rehberlik edecek bir alfa olmadan öleceksiniz."

İçimden öfke ve aşağılanma akarken ellerim iki yanımda kenetlenmişti. "Beni sızlanan bir sürtüğe dönüştürmelerine izin verdim," dedim dişlerimi sıkarak, boğazım o kadar kalındı ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum. "On yıl boyunca korku içinde yaşadım. Bana en kötü şeyler yapıldı ve hem içten hem de dıştan bunun izlerini taşıyorum. Neden bu kadar uzun süre kaldım? İlk vardiyamda ölebileceğim korkusuyla mı? Bu noktada, bu b i r lütuf olurdu."

Vardiyamdan önce ayrılmamın alfayla olan bağımı azaltacağından ve beni takip etmesini daha da zorlaştıracığından bahsetmiyorum bile. Kelimeleri yüksek sesle söylediğimde, *ayrılmak için ilk vardiyamı bekleme* zihniyetimin değişmesine izin verdiğimde, şimdi gitmek çok daha mantıklı geldi. Bu gece.

Simone ölüm sessizliğindeydi, gözleri kocaman ve yaşlarla doluydu. Birden fazla kez sertçe yutkundu ama kendini kontrol edemiyor gibiydi.

Uzanarak elimi onunkinin üzerine koydum ve sıktım. "Seni seviyorum. Sen olmasan bu berbat hayatımın üstesinden gelemedim ama gitmem gerek. Şimdi kaçmalıyım ve asla arkama bakmamalıyım."

Yine itiraz etmedi, sadece birkaç kez başını salladı, gözyaşları dökülüp yanaklarından aşağı süzüldü. "Nerede..." Boğazını temizledi. "Nereye gideceksiniz?"

İlk birkaç vardiyamda tehlikeli olabilirdim. Güvenli bir yer bulmalıydım, ıssız ve koşabileceğim geniş bir yer.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ettim. "Ama her yer buradan daha iyidir."

Başını ellerinin arasına gömdü, bir hıçkırık kaçtı. "Bu bir veda olamaz." Başını tekrar kaldırına kadar sesi boğuk çıkıyordu. "Çocukluğumuzdan beri benim en iyi arkadaşımдын.

Yavrular. Yani... Hadi ama Mera. Nelerden vazgeçtiğini bir düşün."

Lanet olsun. Beni mahvediyordu.

"Peki ya Dannie?" dedi. Ve şimdi büyük silahları ortaya çıkarıyorduk. "Ona veda etmek bile istemiyor musun?"

Simone savaşmadan gitmeme izin vermeyecekti ve ben zaten savaşmaktan çok yıpranmıştım. "Bunun üzerinde uyuyacağım, tamam mı?" Ses tonumu yumuşatmak için elimden geleni yaptım. "Belki bir ay daha dayanabilirim. Yani, zamanın büyük şemasında bir ay nedir ki?"

Birkaç kez başını sallayarak gözlerini kırıştırdı. "Evet. Bir ay daha dayanabilirsin. Seni güvende tutacağım. Bunu yapabilirim."

Arabanın diğer tarafına uzanarak kollarımı sıkıca ona doladım ve Simone'un her zaman yanında taşıdığı hafif kokuları içime çektim. Ön bahçesindeki çiçeklerden gelen lavanta ve gizlice sevdiği meyan kökünden gelen anason. Bunu özleyeceğim.

Duygusal ağlama şenliğimiz bittiğinde Simone arabasını tekrar çalıştırdı ve beni doğruca ön kapıma götürdü. "Yarın görüşürüz," dedi yüzümü inceleyerek. Bu bir soru değildi. Bana yarın burada olmamı yoksa beni döveceğini söylüyordu.

Gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Tamamdır, bebeğim."

Güzel yüzüne, korkunç örgüsüne ve nazik gözlerine son bir kez bakarak, bir gün buraya dönecek kadar güçlü olacağıma dair sessiz bir umut gönderdim.

Ve yapmayı planladığım şey için beni affedecekti.

❖❖ Lucy, siparişler geldi!"

Birkaç haftamı almıştı ama sonunda sahte ismime cevap veriyordu: Lucy Jones. Torma'dan ayrılmak şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı; ikinci en iyi karar ise sürüsüz bir kasabaya gidip tek başıma risk almaya karar vermektir.

Korkusuzca uyanmanın özgürlüğü her şeydi ve o günlerde tek olumsuz düşüncem, özgür olabileceğim halde Torma'da kaç yılımı boşa harcadığımdı.

Tezgâha doğru aceleyle ilerleyerek, içinde üç hamburger ve yaklaşık elli ton patates kızartması olan ağır tepsiyi kaptım. Buralarda kamyon şoförleri saatlerce yollarda kaldıktan sonra açlıktan lokantaya düşerlerdi. Bu tepsi dolusu yemek kısa sürede biterdi.

"Buyurun," dedim gülümseyerek, tepsiyi indirip üç tabağı, ortalarında ortak patates kızartması olacak şekilde yerleştirdim. "İçkilerinizi doldurmamı ister misiniz?" Yarısına kadar boş olduklarını fark ederek sordum.

"Yok, her şey yolunda canım," dedi en iri yarı adam, hamburgeri ısırırken tuzlu biberli bıyığı titriyordu. Diğer ikisi de yemeği kürekle yiyordu, ben de kıkırdadım.

"Pekâlâ. Birkaç dakika içinde tekrar kontrol edeceğim."

Birkaç masayı daha tamamladım, içecekleri doldurdum, siparişleri bıraktım ve tüm bunlar olurken yüzümde gerçek bir gülümseme vardı. Elbette hayat mükemmel değildi. Simone ve Dannie'yi özliyordum ve aniden ortadan kaybolmama üzüleceklerini biliyordum. Gelecek haftaki ilk vardiyamın stresinden bahsetmiyorum bile, bu konuda ne yapacağıma henüz karar verememiştim. Ama bu küçük, karanlık anları daha önce yaşadığım hayata tercih ederdim.

"Ne zamandır Hood River'dasın?" diye sordu tuzlu ve biberli bıyık, gazozunu doldurmak için geri döndüğümde. "Yirmi küsur yıldır güzergahım üzerinde buraya uğruyorum ve senin güzel yüzünü daha önce hiç görmedim."

Zararsız bir flörttü. En çok onlardan hoşlanırdım.

"Çok uzun sürmedi. Buradan geçiyordum ve burası kalbimi kazandı, ben de kalmaya karar verdim."

Buradaki yeşillik bolluğu, ormanda kaybolmaktan başka bir şey istemeyecek olan kurdum için gerçek bir sığınaktı. Daha da iyisi: Yüz mil boyunca hiçbir resmi sürü yoktu.

Hood River'da çok şey vardı.

"Böyle sıkıcı bir kasabada sıkışıp kalmak için çok gençsin." Diğerlerinden biri alay etti. Bıyıklı'dan daha gençti ve bu küçük kasabada mevcut olandan daha fazla gece hayatından hoşlandığı belliydi.

Omuz silktim. "Bugünlerde sıkıcı olmak güzel bir şey." Boş tabaklarını kaldırarak hepsine parlak bir gülümseme daha gönderdim. "Siz beylere başka bir şey getireyim mi?"

Bıyık başını salladı. "Sadece çek. Teşekkürler, tatlım."

Başımı salladım ve gitmek için döndüm. Tam bir adım atmıştım ki ön kapı çarparak açıldı ve büyük bir gürültüyle lokantada yankılandı. O anda mutluluk hissimi kaybettim, hayatımın büyük bölümünde yaşadığım korku tekrar içime doldu ve kendimi yere attım.

"Üzgünüm," dedi yaşlı, kır saçlı bir adam, içeriye doğru bir adım daha atarak. "Rüzgâr yakaladı."

Vücudumun beklenmedik durumlara nasıl tepki verdiğini gerçekten açıklayamıyordum. O kadar çok kez avlanmış ve incinmişim ki artık acı çekmeyi beklemeye şartlanmıştım. Genelde bunu daha iyi gizlerdim ama üç kamyon şoförünün bana bakışlarına bakılırsa, bu sefer bunu başaramamıştım. Bakışlarımı kaçırarak, yanaklarımdaki sıcaklığı hissederek, hesaplarını almak için acele ettim.

Siktir, siktir, siktir. Kendine gel, Mera!

Kafamın içinde, böyle dikkat çektiğim için kendimi azarladım. Aynı eski kalıplara geri döndüğüm için. Sürüden uzakta geçirdiğim birkaç hafta belli ki değişmem için yeterli bir zaman değildi. Ama ilerlemeye devam edecek, kendimi bu yeni hayatla başa çıkmaya zorlayacaktım. O piçlerin kazanmasına izin vermeyi reddediyordum.

Kamyoncunun masasının tüm siparişini zile bastıktan sonra aceleyle yanlarına gittim ve hesabı bıraktım. Üçü de beni sessizce izliyordu ve soru sormamaları için dua ettim. Neyse ki birkaç masaya daha uğradığımda gitmişlerdi ve ben de parayı aldım, hesabı kapattıklarını ve benim için çok güzel bir bahşış bıraktıklarını fark ettim. Yazık paraya şüphesiz, ama her neyse. Bu noktada kabul ediyorum.

Dilencinin seçme şansı yoktu ve ben de ormanda birkaç tadilata ihtiyacı olan eski püskü bir kulübede sıkışıp kalmıştım. Bu para boşa gitmeyecekti.

Gecenin geri kalanı tepsiler, dökülen sodalar ve boktan bahşişlerle geçti. Bu da beni kamyon şoförleri için daha da minnettar kılıyordu. Nihayet vardiyamın bitme vakti geldiğinde rahat bir nefes aldım ve kaslarımı gevşetmek için enseme ovuşturdum.

Son birkaç gündür gergindim, içimdeki canavarın kıpırdanışını hissediyordum. Bu ilk kez olmuyordu ama artık yüzeye çok daha yakındı.

Onun enerjisini tadabiliyordum. Ruhundaki vahşiliği. Değişmeye hazırды.

"Bu gece harika iş çıkardın, Lucy."

Patronum Greg beni düşüncelerimden uyandırınca döndüm. Patronlara göre oldukça iyi biriydi; karısı da lokantayı nadiren ziyaret etse de iyi biriydi.

"Teşekkürler Greg," dedim. "Böyle yoğun olduğunda saatler gerçekten de uçup gidiyor."

"En sevdiğim türden bir gece," dedi gür bir kahkaha atarak ana kata çıkmadan önce. Parayı çekmek için bankta oturdum, paramı bahşişlerden ayırdıktan sonra kalanını dolapların yanındaki küçük kasaya koydum.

Aslında bahşişler konusunda beklediğimden daha iyi iş çıkarmıştım ve kışın daha da sert geçeceği zamanlar için fazladan ısıtıcı alabilecektim. Bu yıl yavaş bir soğuk vardı ama derin dondurucu yakında gelecekti. Hazırlıklı olmak istedim.

Çıkarken herkese "Sonra görüşürüz," diye seslendim.

Gece yarısına yakındı ve eve yürümem gereken birkaç mil vardı, bu yüzden vakit kaybetmeden orta tempolu bir koşuya başladım. Hood River, Oregon pek çok açıdan bana sürgün evimi hatırlattı. Bol miktarda orman, daha serin bir hava, ancak Torma'dakinin aksine burada çok fazla trafik vardı. Ve kesinlikle çok fazla insan.

Henüz hiçbir şekil değiştirenin burayı kalıcı bir sürü alanı haline getirmemiş olması garipti ama ormana bakılırsa bu sadece bir zaman meselesiydi. Bu olduğunda, ben çoktan gitmiş olurdum.

Yolun yarısına geldiğimde, omurgama baskı yapan gerginlik hissi arttı ve yavaşladıkça tenimde karıncalanmalar başladı. Birkaç saniyeden fazla bir süre etrafıma bakındım ve beni neyin heyecanlandırıldığını anlamaya çalıştım.

Ana kasabadan bu kadar uzakta çok az ışık vardı. Etrafımdaki orman sık ve uğursuzdu ve şekil değiştiren duyularım ile bile ürkütücüydü. İlk defa izole bir kulübe seçmiş olmama lanet ediyordum, ama var olmayan kiralık evimle

geçmişim ve sabit bir gelirim olmaması nedeniyle bulabildiğim tek yer burasıydı. Çok fazla endişelenmemiştim, değiştiğimde şehir dışında olmanın en iyisi olacağını düşünüyordum ama bu beni savunmasız bıraktı, yardım isteyebileceğim kimse yoktu.

Şimdilik tek yapabildiğim kaçmak ve başka bir şekil değiştiren olmamasını ummaktı.

Kollarımı ve bacaklarımı sertçe pompalayarak, nefes almaya ve kendi ayaklarıma takılmamaya odaklanarak koştum. Şekil değiştirenler doğuştan zarifti ve gece görüşüm harikaydı ama bu gibi durumlarda hata yapılırdı ve ben klasik korku filmi kahramanının ayağının takılıp düşmesi olmayı reddediyordum.

Kulübeme giden tanıdık yol görüldüğünde etrafımdaki orman daha da karardı. *Şükürler olsun.*

İlk basamağı çıktım, el yordamıyla verandaya sıçradım. Anahtarın kilide girmesi için. İlk defa bir sorun yaşamadım, kapıyı tek bir hamlede açtım ve arkamdan çarparak içeri girdim. Çılgın sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken nefesim telaşlı soluklarla çıkıyordu.

Yine de gardımı düşürmedim, bir silah almak için aceleyle mutfığa girdim, ön kapıdan içeri dalmalarını beklerken gözlerim ön kapıya kilitlendi. Terli avuçlarımda iki büyük satırla karanlıkta beş dakika durduktan sonra pencerelere doğru süzıldüm. Her birinden dışarı bakarak hareket olup olmadığına baktım ama dışarıda kimsenin olduğuna dair bir işaret yoktu.

Aşırı aktif hayal gücüm beni yenmiş miydi?

Kulübenin geri kalanına doğru ilerledim ve oturma alanındaki tek lambayı yaktım. Çok az şeyi olan bu köhne konutun büyük kısmını iki oda oluşturunuyordu -Muhteşem kırmızı tuğlalı şöminesinin dışında.

Yine de bu gece onunla uğraşamayacak kadar yorgundum, bu yüzden küçük banyoya girip ılık bir duş aldıktan sonra bir atlet ve temiz iç çamaşırı giyip yatağa girdim. Bıçakları yanımda tuttum.

ama herhangi bir saldırı olacak gibi görünmüyordu. En azından bu gece.

Yatağıma uzandığımda telefonumda yeni bir kitap okumaya başladım. Eski model, dandik bir akıllı telefonum vardı ama Kindle uygulaması vardı ve bu da koşuştururken kitap okumak için can simidimdi.

Dannie'nin bana hediye ettiği şekil değiştiren serisi çoktan bitmişti ama o yazar beni başka harika bağımsız yazarlara yönlendirdi ve şu anda yeni favori serimin ortasıındaydım.

Ejderha değıştiriciler, değil *mi*?

Yani, ben de bir şekil değıştiren olabilirdim ama iri yarı bir ejderha adam düşüncesi acayip lezzetliydi. Dışarıda bir yerlerde saklı olduklarını ve bu kavramın çoğu insanın beklediğı kadar fantastik olmadığını umuyordum. Belki kaderi bir şekilde manipüle edebilir ve kendime eş olarak bir ejderha şekil değıştiren bulabilirdim. Daha tuhaf şeyler de olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, eş olarak bir kurt yerine başka bir şekil değıştireni tercih ederdim. O piçler on yıldır hayatımı çekilmez hale getiriyordu ve ben bir değışikliğe hazırdım.

I Ertesi gün lokantada vardiyam yoktu ve dün gece izlendiğimi hissettiğim için hâlâ gergin olduğumdan, ortalıkta görünmemeye karar verdim. Belki de Kabindeki bazı sorunları düzeltin.

İki saat sonra, kapı daha da kötü bir açıyla sallanırken, banyo mümkünse daha da fazla pislik ve pislikle doluyken ve buzdolabı her zamankinden daha boşken, pes ettim ve haftanın geri kalanında bana yetecek kadar yiyecek almak için şehre doğru yola çıktım.

Gündönümünden sonraki dolunay yaklaşıyordu ve ben hâlâ bir plan yapamamıştım. Kurdumun kontrolünü kaybetmem kaçınılmazdı. Özgürlüğe ilk adımlarını atarken liderliği o alacaktı ve bunu yaparken hangi yolu seçeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kulübe ormanın derinliklerindeydi ve mantıken herhangi bir hayvanın doğanın içinde kalması gerekirdi ama şansımı bilseydim, paranoyak bir insan tarafından kışından vurulmak için doğruca Hood River'a giderdi.

Ve tabii ki önce vardiyadan sağ çıkmam gerekiyordu.

Bu endişelerime rağmen Torma'dan hızla uzaklaştığım için pişman değildim. Tek pişmanlığım Simone'du. Onu çok özlemiştim ve bu şekilde ayrılırsam onu incitmiş olacaktım. En iyi arkadaşım ile konuşma isteği her zaman içimi yakıyordu ama bir telefon görüşmesinin bile şu anki hayatımı mahvedebileceğini biliyordum.

etrafımda yuvarlanıyordu. Sürü artık tamamen modernleşmişti ve bir insanla aynı şekilde nasıl iz sürüleceğini biliyorlardı. Hiçbir iz bırakamazdım. Telefonum uçak modundaydı, bu da zaten indirilmiş olan *okunacak kitap yığınımı* bitirmeme yardımcı oluyordu ama şekil değiştirenlerle iletişim kurmama izin vermiyordu.

Kasabaya vardığımda doğruca yerel markete gittim. Yarıları doluydu, herkes sepetlerini doldururken biraz donmuş ve perişan görünüyordu. Teknik olarak hala merak uyandıracak kadar yeni olmama rağmen kimse bana bakmadı. Başlangıçtaki suskunluğum onların sorularını caydırmaya yetmişti ve bugünlerde genellikle huzur içinde alışveriş yapabiliyordum.

Bugün doğruca soğuk et reyonuna yöneldim. Geçtiğimiz ay et ihtiyacım artmıştı ve yakında ortaya çıkacak olan kurdumun canının çektiği taze etleri karşılamaya çalışmak zor olsa da, aç kalmaması şarttı.

"Proteinini alıyorum," diye mırıldandım kendi kendime, göğsümde dönerken, yaklaştıkça midem gurulduyordu. "Sakin ol."

Elbette bu kurt ruhumu hiç sakinleştirmede ve kendimi her değişim sırasında benimle savaşıyor bir canavarla mı bulacağımı merak ettim. Kurtlarında bu vahşilik olan şekil değiştirenleri duymuştum ve bu her zaman uyarıcı bir masaldı.

Gölge Canavar'a şükürler olsun, gerçekten de bir endişeye daha ihtiyacım yoktu. Kurdum vahşi olmayacaktı. *Yeterince söylersen doğru olmalı.*

Haftalık yiyecekleri yüklemeyi bitirdiğimde Kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak çıkış yapmak için bekledim. Tedirgin bir ürperti birkaç kez omurgamda gezindi ve bir an için tanıdık bir yüz gördüğümü sandım, ama tekrar baktığımda sadece birkaç bina ötedeki nalbur dükkanında babasının yanında çalışan Tom'du.

Gözlerimiz buluştuğunda bana garip bir şekilde gülümsedi ve ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Benden çok da büyük olmayan, altın kahverengi gözleri ve mükemmel dişleri olan hoş bir adamdı ama bir insanla çıkmamın imkânı yoktu. Onlardan daha fazla yediğimde, altı yüz kilo kaldırabildiğimde ve rastgele kızgınlıklara hırladığımda lanet olası akıllarını kaçırmayacak olsalar bile, onlardan çok daha uzun yıllar yaşayacağım.

Ve sevdiğin birini kaybetmek benim için bir işkenceydi.

"Altmış sekiz dolar ve yirmi iki sent," Claudia, eski

Bayan arkasında ve Ödeme,
trilled. "Ve Biraz bitkin görünüyorsun

canım. Biraz şampuan almalısın.

Earl'ün yaptığı özel tavuk çorbası."

Claudia burada doğmuş üçüncü nesildi - ailesi onlarca yıl önce Haiti'den göç etmişti - ve herkes hakkında kesinlikle her şeyi biliyordu... tabii ki benim dışımda. Saatte milyonlarca mil hızla konuşur, cümlelerini birbirine bağlar ve birden fazla düşünceyi bir araya getirirken bir yandan da sizden kişisel bilgilerinizi isterdi. Ama kocası Earl'ün çok iyi tavuk çorbası yaptığını inkar etmek mümkün değildi.

"Elbette," dedim başımı sallayarak ve paket servis kaplarından birini aldım. "Ekstra ne kadar?"

Claudia gülümsedi, pembe ruju her zamanki gibi dişlerine bulaşmıştı. "Bugün boşum, tatlım. Biraz ev yemeğine ihtiyacın var."

"Teşekkür ederim," dedim, doğru parayı ellerine bıraktım ve birkaç çantamı topladım. "İyi günler dilerim."

Bana gülümsedi, gözleri beni daha yakından incelerken kurnazdı. "Sen de canım. Sen de."

Onun meraklı gözlerinden ve sürekli izleniyor olmanın verdiği rahatsızlık hissinden uzaklaşmak için aceleyle dışarı çıktım ve arkama bakmadım. Yeni paranoyak kişiliğimin, yaklaşan ilk vardiyamın bir yan etkisi olma ihtimali oldukça yüksekti - bu neredeyse imkânsızdı

Her bir şekil değiştirenin ilk vardiyasına geldiğinde nasıl tepki vereceğini söylemek için. Ancak bu süre içinde her zaman çok sayıda kişilik değişikliği olurdu.

En azından vardiya nedeniyle böyle hissediyorsam, peşimde bir takipçi yoktu ve herhangi bir noktada pusu kurmayı beklemekten vazgeçebilirdim. Birkaç günlüğüne rahatlamak güzel olurdu.

Eve doğru yürürken rüzgar şiddetini artırdı ve kulübeye döndüğümde yarı donmuş haldeydim. Odayı ısıtacak bir ateş düşüncesi, iyi bir ateş yakmak için çaba sarf etmem için yeterliydi ve güröl güröl yandığında, alevlerin üzerinde akşam yemeğimi bile pişirdim.

Az pişmiş bifteği mükemmelleştirmek zaten uzun sürmüyordu ve ben daha çok ateşin verdiği dumanlı lezzetin tadını çıkarıyordum. Akşam yemeğine erken başlamak için alarmımı kurduktan sonra nihayet yatağa girdiğimde, bunun sonsuza dek hayatım olup olmayacağını merak ettim. Tek başıma. Kitaplar, ateş ve yemek benim tek tesellimdi.

Yani, ne kadar berbat olsa da, bu Torma'da olmaktan daha iyiydi.

Sadece ilk vardiyamda hayatta kalmak zorundaydım, çünkü daha yaşayamadan ölürsem çok boktan olurdu.

Boktan ve huzursuz bir uykudan sonra ertesi gün işe ERKEN GELDİM. Bayan Wolfun sanki ruhumun bir p a r ç a s ı değil de içeride hapsolmuş gerçek bir hayvanmış gibi derimi tırmalaması sayesinde.

"Lucy!"

Kapıdan içeri girdiğimde Tessie Johanson bana sarıldı ve bu sefer irkilmedim bile. Tessie de tam zamanlı çalışan bir garsondu ve alev alev yanan kızıl saçları vardı ama benimkilerin aksine onunkiler uzun süre kızıl kalmayacaktı. Benim kıyafetlerimi değiştirdiğim kadar o da saç rengini değiştiriyordu ve onun doğal renginin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

O da sarılırdı ve buna alışmak biraz zaman almıştı ama şimdi hoşuma gidiyordu.

"Bu hafta seni çok özledim," dedi, birlikte vardiyaya çıkmalı sadece birkaç gün olmasına rağmen. "Bugün şehirdeki festival nedeniyle yoğun bir gün geçirmemiz gerekiyor."

Gülümsedim, çantamı ve ceketimi küçük bölmelere yerleştirdim. "Bu harika. Biraz ekstra para işime yarayabilir."

Sırıttı ve önlüğümü çıkarırken beni takip etti. "Evet, ben de. Saçıma yaptıracığım mor renk için Mark'la üç seans yapmam gerekecek. O en iyisi ama çok pahalı." Dudakları kıpırdadı. "Saçını kestirmek istemediğine emin misin? Birlikte bir randevu ayarlayabilirim."

Vardiyalarımıza başlamak için ana yemek salonuna girdiğimizde homurdandım. "Sana söyledim, yemek saçıdan önce gelir. Boşa harcayacak param yok ama seçtiğin moru görmek için sabırsızlanıyorum."

Sırtımdan aşağıya doğru inen uzun, örgülü dağınıklığa özlemle bakarak iç çekti. "Saçların şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem doğal renk. Mark bunu elde edebilmek için annesini bile öldürebilir. Muhtemelen bunu bedavaya yapardı." Yüzü aydınlandı. "Ona soracağım."

Ben itiraz edemedim, o aceleyle kendi bölümüne gitti ve ben de kendi bölümümde çalışmaya başladım. Tahmin ettiğim gibi, bütün gün hiç durgunluk olmadı ve önümüzdeki hafta boyunca kasabadan geçecek ve bir ton ziyaretçi getirecek olan karnaval ve yemek festivalini öğrendim.

"Mutlaka bakmalısın!" dedi aşırı hevesli, on yaşlarında bir çocuk. "Gezintiler, oyuncaklar ve pamuk şekerleri var."

Meyve suyunu yeniden doldururken ona gülümsedim. "Kulağa harika geliyor. Önümüzdeki birkaç gün çalışacağım ama belki gizlice kaçma şansım olur."

Yakınlarda müdavimlerden biriyle sohbet eden Greg beni duymuş olmalı. "Kaliforniya'dan gelen arkadaşın

Dün burada seni sordu. Belki onu oraya götürebilirsiniz. Kesinlikle tatillerin en önemli olaylarından biri."

Sanki biri beni buzlu suya batırmış gibi, şok tenimde iz bıraktı ve beni olduğum yerde dondurdu. "Arkadaşım mı?" Boğulacak gibi oldum.

Başını salladı, hâlâ nazik görünüyordu, sanki az önce bana attığı bombadan haberi yokmuş gibiydi. "Sana sürpriz yapmak için şehre geldiğini söyledi. Dün gece senin evine geldiğini düşündüm."

Her nasılsa elimdeki sürahiyi düşürmedim. Her nasılsa çılgılık atıp odadan dışarı fırlamadım. Bir şekilde sakince başımı sallayıp arka odaya doğru yürümeyi başardım.

"Her şey yolunda mı?" Tessie kucak dolusu kirli tabağı bırakmak için kapıyı iterek açtı ve sordu.

Paniğimi üzerimden atarak yüzüme doğal bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu başaramadım. "Bazı kötü haberler aldım. Vardiyamın geri kalanına sen bakabilir misin? Hemen eve gitmem gerekiyor."

Yüzü endişeyle buruşurken tatlı gülümsemesi köşelere çekildi. "Tabii ki! Tanrı biliyor ya, son birkaç haftadır beni pek çok kez korudun."

"Sen en iyisisin," diye ağzımdan kaçırdım aceleyle, çantamı ve ceketimi kaptım. "Bunu telafi edeceğim."

Tamamen yalan. Bu onları son görüşümdü.

Paranoyak değildim, kimliğim açığa çıkmıştı. Kulübeden para zulamı aldıktan sonra bir daha dönmek üzere buradan ayrılacaktım. Parayı yanıma almayacak kadar aptal olduğum için şimdiden kendime lanet ediyordum. Binlerce dolarla etrafta dolaşmak hiç güvenli gelmemişti ve bu mükemmel kararın nihai bedelini ödeyebilirdim.

Ben aceleyle kapıdan çıkarken Tessie, "Lucy," diye seslendi. Kendimi yavaşlamaya zorlayarak başımı geriye çevirdim.

"Kendine iyi bak," diye mırıldandı ve kendimi onun hüznü, gri gözlerine bakarken buldum. Sanki bunun birbirimizi son görüşümüz olduğunu biliyormuş gibiydi ve

Üzüntüm kabardı, onu bastırdım. Kayıplarımın üzerinde duracak vaktim yoktu.

Bugünün geri kalanı hayatta kalmakla ilgiliydi.

"Sen de," dedim usulca ve odadan çıkıp lokantayı bir daha dönmek üzere terk ettim.

İşe gittiğim zamanın aksine, karnaval ve yiyecek tezgâhları artık tamamen kurulmuştu, ben hızla uzaklaşırken parlak renkli çadırlar görünüyordu. Sokaklar daha önce burada görmediğim kadar doluydu ve bu gezici etkinliğin büyük bir olay olduğu açıktı. Bazı açılardan bu benim için bulunmaz bir nimetti. Ne kadar çok insan olursa Hood River'dan kaçışımı gizlemek o kadar kolay olacaktı.

Orman evime yaklaştıkça kalabalık azaldı ve bir mil kadar uzaklaştığımda gizlilik moduna geçtim, alışılmış patikanın dışına çıkıp yoğun yeşilliklerin içine doğru ilerledim. Doğrudan bir rota bu aşamada çok riskliydi.

Yaşlı kızılçam ağaçlarının arasında kulübenin tanıdık çevresi görüldüğünde yavaşlayarak durdum. Gözlerimi kapatarak, duyularımın olabildiğince uzağa gitmesine izin verdim ve bölgede bir rahatsızlık olup olmadığını araştırdım.

Orada en az on dakika boyunca kıpırdamadan durdum - gardımı düşürmeden zar zor nefes alıyordum. Kurdumla tam bir bağ kuramamış olmama rağmen, işim bittiğinde kilometrelerce ö t e d e n gelen kuş hışırtılarını, cırcır böceklerini ve yakınlardaki diğer böcekleri ve kulübenin karşısındaki dereyi duyabiliyordum.

Duyularım her zamankinden daha güçlüydü ve kimsenin beklemediğinden neredeyse emindim. En azından kulübemin etrafında.

Sessizce adım atmaya özen göstererek yavaşça ilerlerken gevşemedim - ormanda kolay bir iş sayılmazdı. Ama bir kurdun zarafetine sahip olmak için yer değiştirmeye yeterince yakındım.

Ön kapıdan kaçınarak, kulübenin batı tarafı boyunca yatak odasının penceresine doğru ilerledim. Paramı yanımda bulundurmamakla aptallık etmiş olabilirdim ama tamamen beyinsiz ya da mantıksız da değildim. Eğer yatan biri varsa

Beni pusuya düşürmek için beklediklerinde, kendilerini duyularımdan başarıyla gizledikten sonra, ön kapıdan girmemi beklerlerdi. Bunu en başından beri tahmin etmişim ve yatak odasının penceresi benim yedek planımdı. Sessiz bir kaçış için her zaman kilitli değildi ve iyi yağlanmıştı.

Cam sessizce yukarı kayarken planımın bu kısmı mükemmel bir şekilde işledi ve hayatımda hiç olmadığım kadar temkinli bir şekilde tekrar durakladım. Odada koku ve hareket yoktu. Başka kalp atışları ya da yeni bir enerji hissi yoktu. Bacağımı pencere pervazının üzerinden kaldırarak, neredeyse hiç ses çıkarmadan içeri girdim... Bu gizlilik görevinde gittikçe ustalaşıyordum.

Çantam her zaman dolu kaldı. İçinde nakit para, biraz giysi, yiyecek ve su vardı. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede çantayı sırtıma aldım ve açık pencereden dışarı çıktım.

İşte bu! Gürültü çıkarma endişesi olmadan koşarak ormana doğru ilerlerken sessizce kendimi tebrik ettim. Görünüşe göre kulübemi henüz bulamamışlardı ve belki de kaçmak için hâlâ bir şansım vardı.

Belki de ilk hatamı yaptığım nokta buydu: umutlanmak ve gardımı düşürmek. Çok zeki olduğumu düşünerek paramı ve çantamı alıp kaçtım. Hood River'ı bir daha asla görmemek üzere buradan nereye gideceğimi planlamaya başlamışım bile.

Ama bugün ormanda koşturan tek kişi ben değildim. Biri beni bekliyordu ama beklediğim yerde değildi. Kulübe çok açıktı ve o piçler içeride kimse yokken beni yanlış bir güvenlik hissine kaptırmışlardı.

Ama hata yapmayın, beni bekliyorlardı ve şimdi hayatım için savaşıyor olacaktım.

KTorma sürüsü tarafından tekrar kaçırılmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi düşünerek -ve peşimde başka kim olabilirdi ki? Eğer o piçler bana ellerini sürerlerse, muhtemelen onlarla geçirdiğim son on yılı bir harikalar diyarı gibi gösterirler. Bunun olmasına izin veremezdim. Gerekirse ölümüne savaşırdım, çünkü Torma'ya geri dönmeyecektim.

Kurdum içimde dönüyor, kurtulmak için savaşıyordu ve dolunaydan önce değişmenin imkânsızlığına rağmen, aslında değişimi zorlamayı başarabilecekmiş gibi hissediyordum. Yüzüm sanki çenem şekil değiştiriyormuş gibi ağrıyordu, dişlerim değişime uyum sağlamak için yer değiştiriyordu.

"*Meerraaa*," diye alaycı bir ses sağımdan alay etti. Soldan bir başkası katıldı, ikisi de tanıdık ve ürkütücüydü.

Torin ve Jaxson. Alfa ve beta adayları.

Elbette Victor onları peşimden gönderecekti; bir şekil değiştiren bir insanın kokusunu ve enerjisini ne kadar iyi bilirse, izini sürmek o kadar kolay olurdu. O piçlerle birlikte büyümüştüm ve onlar da doğrudan enerjime kilitlenmişlerdi. Ama neden? Açıkçası gitmiş olmamı umursayacaklarını hiç düşünmemiştim ama anlaşılan Victor hiçbir kurdunu serbest bırakmaya hazır değildi. Nefret ettiklerini bile.

"Yoksa *Lucy* mi?" Torin ekledi, kahkahası öncekinden daha yakındı.

Greg lokantada beni soranın bir kadın olduğunu söylemişti ama belli ki bu ikisi de oradaydı. Muhtemelen Sisily'ydi... Aptal sürtük alfa ve beta olmadan hiçbir yere gitmezdi. Patronumun kişisel bilgilerimi erkeklere vermeyeceğini biliyordum ama bir kadın farklıydı. Greg eski kafalıydı.

Ve bu beni öldürtebilir.

Hızımı artırdım ama tamamen dönüşmüş vites değiştiricileri geçmemin imkânı yoktu. Özellikle de kurtlaşmışlarsa.

"Hadi Mera. Sürü seni özlüyor," diye ekledi Torin, kahkahası artık yoktu. "Babam sürü üyelerinin vedalaşmadan gitmesinden hoşlanmaz. Bunu biliyorsun."

Aslında benimle yan yana koşuyordu ve ihtimallerin bana karşı olmasına rağmen, çantamın yan tarafında her zaman bulunan bıçağı avuçladım ve kendimi dövüşe hazırladım.

Biri beni arkamdan yakaladı ve sırtımda bir kurdun katı ağırlığı ile sertçe yere çarptım. *Hay sikeyim!* Dönerek daha küçük olan kurda tekme attım ve bunun dişi olması gerektiğini fark ettim.

Saldırmakta tereddüt etmedi ve pençeleri ve dişleri derimi keserken çığlık atmak istedim. Kılıcımı savurarak kürkü kestim ve hangi kaltağın üzerimde olduğunu merak ettim. Sisily henüz dönmemişti...

Bıçağım derisini koruyan yoğun kürkten sıyrıldı ve boğazıma sarıldı ama onu durdurmak için kolumu ağzına sokmayı başardım. Bu bana kol derisine mal oldu ama boğazımın aksine, bu beni öldürmeyecekti.

Kurt koyu gri renkteydi -saç rengi genellikle kürk rengini belirlerdi ve sürüde kimin gri olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. O da orta boyluydu ve koyu kahverengi gözleri vardı. "Bırak beni,"

Homurdandım ve bilinmeyen bir güçle onu geri çekmeyi başardım, böylece ayaklarıma doğru sürünebildim.

Yere kan serpilmişti ve kararan gökyüzünde bile bunun birkaç sıyrıktan daha fazlası olduğunu söyleyebilirdim. Kaltak önemli bir şeye çarpmıştı; yarın için endişelenmem gereken bir şeye, tabii hâlâ umursayacak kadar hayattaysam.

Güçlü kollar etrafımı sarmış, zaten aldığım yaraları ısıırıyordu. Torin beni daha fazla ezemeden, onu tam göğsünden bıçakladım. Bıçağım gümüş ya da şekil değiştiren büyüüne kötü tepki veren metallere değildi. Temelde orta büyüklükte bir anahtar bıçağıydı ve çok az hasar verirdi. Kalbine saplandığı zaman hariç. *Hay aksi.*

Torin'in gözleri büyüdü ve az önce yaptığım şeye inanamıyormuş gibi bir s ü r e bana baktı. "Babasına çekmiş, kızına çekmiş" diye mırıldandı, sonra ben elini bıraktım, o da sendeleyerek geri çekildi.

Jaxson bir kalp atışı içinde en iyi arkadaşının yanındaydı, kararan bakışları yüzümde delikler açıyordu. "Bunu ödeyeceksin Mera," diye hırladı, kurduyla savaşırken yüzü değişmeye başlamıştı bile.

Onu tersledim çünkü görünüşe göre bugünlerde kendimi korumaktan yoksundum. "Bu yüzden ölmeyecek."

Ve yapmazdı. Onarılması sadece birkaç gün sürerdi ve o zamana kadar kötü bir durumda olurdu. Kalp kasları vücutta çok fazla iş yapardı ve bir şekil değiştiren için bile bir bıçağın saplanması asla iyi bir şey değildi.

"Onu koru," diye bağırdığını duydum Jaxson'ın bilinmeyen dişi kurda ve sonra ilk kemik çatırtısı bana onun yer değiştirmek üzere olduğunu söyledi.

Kaçmak için tek şansım vardı çünkü beni kurt formunda yakalarsa her şey biterdi. Bıçağım hâlâ düşmanımın göğsündeydi ve çantam olmadan daha hızlı olacağıma karar vererek elim boş çıktım. Çantanın yakalanma riskine degeceğini düşünmüş olmam ironikti çünkü içinde her şey vardı.

Paramı. Şimdi biliyordum ki, lokantadan doğruca kaçıp bir daha arkama bakmasam daha iyi olurdu.

Her zamankinden daha hızlı koşarak şehrin kenarına ulaştım ve hâlâ insanlarla dolu olan sokaklara dalmaya hazırdım. Kurtların diğerlerinden çok daha katı bir kuralı vardı: İnsanların varlığımızdan haberdar olmasına asla izin vermemek. Halkın içinde görülen herhangi bir şekil değiştiren, alfasıyla başını derde sokardı, özellikle de telefonların ve kayıt cihazlarının olduğu bu çağda.

İnsanların arasında olmak bana kaçma şansı veriyordu çünkü Jaxson'ın dikkatli olması gerekecekti. Hatta eski haline dönmek ve çıplak dolaşmak zorunda kalabilirdi. Bu tür bir karmayı hak ediyordu, kendine aşırı güvenen piç çıplak olmayı dert etmezdi.

Doğrusu endişelenecek bir şey yoktu ama en azından biraz alçakgönüllülük gösterebilirdi.

Yaklaşan bir kurdun sesi beni ileri itti ve Jaxson dişleriyle gömleğimi tutup beni geri çektiğinde başarmak üzere olduğumdan emindim. *Nasıl bu kadar yakındı?* Aşırı başarılı piç saniyeler içinde yer değiştirmişti.

İnsanlar sadece birkaç düzine metre uzaktaydı ve çılgılık atabilirdim ama Jaxson'ın kurdu kontrolü ele geçirirse hepsini öldürürdü. Bunu yapamazdım. Masum insanlara değil.

Kaderimi kabul etmek zorundaydım.

Kurtulmak için mücadele ederken, sırtıma atladığında durduruldu. Adam büyük bir adamdı ve daha da büyük bir kurttu. Nefesim kesilmişti, soluk soluğa sürünmeye çalıştım. Jaxson kayarak beni sırt üstü yatmam için itti ve göğsüm kabarırken gece yarısı siyahı kurduna baktım.

Hırlarken dişleri yüzümde parladı ve bunun dünyadaki son anım olduğunu biliyordum. Ne kadar savaşmaya çalışsam da o daha iri ve güçlüydü ve ben vücudumdaki yaralara yenik düşüyordum.

Üzgünüm, kurdum.

Onu daha yakından tanımayı çok istemiştim ama olmadı.
Belki bir sonraki hayatımızda.

Sonra uludu, uzun, yankılanan bir ağıt bedenimi doldurdu ama ağızımdan hiçbir ses çıkmadı. Jaxson daha da yaklaştı ve tam çenesi boğazıma kenetlenmişken arkasından bir bağırış duydum. Sesi Torin'e benziyordu ama emin olamadım çünkü canımı çenesinde tutan kurt dişlerini derime geçirdi, derimi çekiştirdi ve her şey karardı.

A Bir noktada, başka bir güne uyanmanın mümkün olduğunu kabullenmiştim. Son gün doğumumu görmüştüm.

Son taco'mu yedim. Son şarkımı söyledim.

Kaçtığım ve daha iyi bir hayat kurmaya çalıştığım için pişmanlık duymasam da, öldüğüm için çok kızgındım. Bu kaderi hak etmediğime emindim, özellikle de en başta hayatımı cehenneme çeviren piçlerin ellerinde.

Ama ölümün beni henüz istemediği ortaya çıktı.

Bir su sıçraması yüzüme çarptı ve ardından ağrıyan yanağıma bir tokat indi.

"Uyan, seni aptal sürtük," diye homurdandı yakınlardan bir ses.

İçimde daha fazla farkındalık süzülürken, acı kendini belli etti. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı, sesi küçük ve acınasıydı.

"Onu ölüme terk etmeliydik," diye homurdandı aynı kadın. "İşe yaramaz amcık kendi pisliğinin içinde yatıyor. Şekil değiştirenler için utanç kaynağı."

"Birini tanımak için biri gerekir," diye mırıldandım, kelimeler hışırtılı ve zar zor duyuluyordu. Gözlerim hâlâ açık değildi ama yaklaştığının kokusunu alıyordum.

"Az önce ne dedin sen?"

Yüzüm yanıyormuş gibi hissetmeme rağmen dudaklarımı gülümsemeye zorladım. "Daha yavaş konuşacağım. Birini tanımak... Birini... Alır... Birini..."

Bu noktada, ne söylediğini zar zor hatırlayabiliyordum. Bana bir şey demişti... İşe yaramaz...? Değersiz mi?

"Az önce bana amcık mı dedin?" diye tersledi ve yan tarafımdaki acı arttı. Bu noktada, yarı kaymış ellerinin tırnaklarının bana battığını hissettim.

"Doğru," diye mırıldandım. "Neredeyse unutuyordum. Ama evet, sen tam bir amcık deliğisin ve umarım uçuk kapar ve sikin düştükten sonra frengiden ölürsün."

O kadar yüksek sesle kükredi ki, zaten o kadar acı çekmiyor olsaydım kulaklarım ağrıyacaktı. Beni kavrayışı sıkılaştı ve zayıf bir inilti daha beni terk etti.

"Kaçtığında ölmeyi dileyeceksin," diye mırıldandı, sesi neşeli geliyordu. "Benim işim, sen ölüm için yalvarana kadar seni çökertmek, sonra da Victor görevi devralacak."

Artık kim olduğunu biliyordum: Glendra, alfanın eşi. Torin'in annesi, ya da benim ona taktığım isimle, sürü fahişesi.

Yıllardır nefret ettiğim iğrenç bir şekil değiştirendi. Babamın etrafında kötü bir koku gibi o kadar çok dolaşmıştı ki, onun güçlü erkeklerin ilgisini çekmek isteyen birinden başka bir şey olduğunu düşünemedim. Tatmine ihtiyacı vardı ve gerçek bir eşe sahip olmasına rağmen, gezinen gözlerini asla durduramıyor gibi görünüyordu. Ve bir parçam hâlâ babamın alfaya saldırmasının nedeninin yarısının o olup olmadığını merak ediyordu. Onun gibi bir kaltağın cinayetle sonuçlanan bir dramı kasıtlı olarak tertiplemesine ihtimal vermiyordum.

Acıma ve yorgunluğuma rağmen kurdumu çağırdım ve o da mükemmel bir ruh tanrıçası gibi içimde yükseldi. Gölge Canavar bizim tanrımızdı, melekten çok şeytandı ve bunu atlatmak için onun dirençli gücüne ihtiyacım olacaktı.

Karanlık benim çağrım olacaktı ve bu kurdu alt edebilmek için onun beni doldurmasına izin verdim.

Başımı öne eğerek yüzüne vurdum ve cılız kıcını üzerimden düşürdüm. Bunu iki ayağımla attığım bir tekmeyle takip ettim. Çılgılığı ağır bir gümbürtüyle kesildi. Kesinlikle sert bir şeye çarpmıştı. Bu noktada gözlerim onun kıpırdamadan arkaya doğru yayıldığını görecektik kadar açıktı.

Ve tam olarak nerede olduğumuzu biliyordum: ana paket evinin altındaki işkence odalarında. Babam Victor'a saldırdığında annem ve ben buraya götürülmüştük. Babamın ne planladığına dair hiçbir fikrimiz olmadığına herkes ikna olana kadar burada "sorgulamaya" tabi tutulmuştuk. Yine de pek bir şey fark etmedi; hâlâ cüzzamlı muamelesi görüyorduk.

Ama en azından o zamandan beri buralarda yolumu biliyordum.

Umut ışığı mı?

Glendra hücredeki kapıyı açık bırakmıştı ve ben de bu fırsatı değerlendirerek oradan kaçtım. Elimden geldiğince hızlı koşarak, adrenalini artışıyla memnuniyetle karşıladım, beni kurtaracak tek şeyin bu olabileceğini biliyordum. Merdivenleri olabildiğince hızlı çıkarak mide bulantısı ve baş dönmeleriyle savaştım. Yaralarımın yenik düşecek zaman yoktu; önce güvenli bir yere gitmeliydim.

Aşağıdan ilk uluma sesini duydum. Glendra diğer kurtları çağırıyordu. Umarım onlardan daha hızlı olurum...

Birinci kat sahanlığına ulaştığımda, kaçmak için sık sık kullandığım bir çıkışa doğru daha az seyahat edilen yolu seçtim. Küçük mutfak yan tarafındaydı ve bildiğim kadarıyla çok az kişi burayı biliyordu. Bu çıkışın en iyi yanı ormana yakın olmasıydı.

Glendra'ninkine başka ulumalar da katıldı, kurtların sesi ve kokusu her yeri sarmıştı ama görüşümü daralttım ve arkama bakmadım. Her nedense Jaxson'ın saldırısında ölmemiştim ve bu ikinci şansı boşa harcamayacaktım.

Kilitli olmayan arka kapıdan dışarı fırladığımda, ay ışığının son kırıntıları üzerime vurdu ve kurdum göğsümde uludu. Dolunayın arifesinde sabahın erken saatleriydi ve bu alabileceğim en iyi haberdi. Bu sadece kurduma enerji vermekle kalmıyordu, sürünün geri kalanı da yarınki gündönümü değişimi için dinlenirken uyuyor olacaktı .

Bu bana fazladan birkaç dakika kazandırdı ve bazen bir vites değiştiricinin ihtiyacı olan tek şey buydu.

Buzlu çimenlerin üzerinde koşarken, çıplak tenime değen keskin hava ısırığını görmezden geldim. Kıyafetlerim yırtık pırtıktı ama neyse ki neredeyse bir hafta önce saldırıya uğradığımda giydiklerimle aynıydı. Eğer ay bir gösterge ise. *Lanet olsun.* Gerçekten o kadar uzun süredir mi iyileşiyordum?

Sürü evinde ulumalar duyuldu, ardından sabahın erken saatlerinde havada yer değiştiren kurtların belirgin sesi geldi. Hızlandım, kurdum yüzeye daha önce hiç hissetmediğim kadar yakın durup bana gücünü, hızını ve duyularını verirken ayaklarım yere zar zor değiyordu.

Ormana ulaştığımda kurdumun heyecanı daha da arttı. Böyle doğayla iç içe olmak hoşumuza gidiyordu ve izimizi kaybettirmemize yardımcı olacaktı. Elbette kokumu yine de takip edebilirlerdi ama burada onları yavaşlatmanın yolları vardı.

Eğildim ve kaçtım, ara sıra başım döndüğünde neredeyse dengemi kaybediyordum ama geniş dereye ulaşana kadar kendimi tuttum. Tereddüt etmeden suya daldım.

Gah. Çok soğuktu. Şok tabancasıyla vurulmuşum gibi hissettiren, sistemimi hayata döndüren türden bir soğuk. İzin verirsiniz hayatınızı ve enerjinizi tüketen türden bir soğuk.

Ama bugün ölmeye hazır değildim.

Sertçe tekmeleyerek yüzeye doğru yüzdüm, başım yukarı çıkarken nefes nefese kaldım. Kurtlar, genel bir kural olarak

inanılmaz yüzücülerdi. Canavarımızın yoğunluğu insan formumuza geçen bir sihirdi ama ben yüzmeyi her zaman sevmişimdir.

Ayrıca kokumu maskeleymesini de seviyordum ve çok az kişi beni akıntıda takip edebiliyordu. Uzunlarımdaki uyuşma hissini bastırarak yüzmeye başladım, mümkün olduğunca yüzeyin altında kalmaya çalışıyordum. Bu tatlı sularda gerçek bir yırtıcı yaşamıyordu, bu yüzden tek dikkat etmem gereken enkaz ve sürüydü.

Bir noktada, akıntı beni itti ve rahatlamak ve biraz enerji toplamak için birkaç dakika ayırdım. Hemen ileride, kıyıda bir viraj vardı ve buradan sürünerek çıkmayı planlıyordum.

Yine de ne kadar incindiğimi açıkça hafife almıştım, çünkü kıyının kenarına tutunmaya çalıştığımda, akıntının aralıksız çekimini yenmek için kavramamda yeterli güç yoktu.

Mücadelem tamamen bitmemişti ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, çekiş gücümü kaybetmeye devam ediyordum.

Sonra akıntı sonunda beni kıyıdan koparırken parmaklarım gevşedi.

J Tam karanlık suyun içine çekilmek üzereyken, bir el fırladı ve benimkine dolandı, beni güçlü bir çekişle yukarı ve dışarı çekti. Vites değiştirici suyun kenarındaki uzun sazlıkların arkasına saklanmıştı.

beni yakalamak için kendilerini mükemmel bir şekilde konumlandırıdılar.

Ve tamamen mahvolmuştum.

Eğer kendimi sudan çıkaracak enerjim yoksa, savaşmak kesinlikle zaman kaybı olurdu. Ama lanet olsun, eski bir şekil değiştiriciyi denemeyecek olsaydım.

Öldüğümde dinlenebilirdim.

"Biliyordum," diye homurdandı tanıdık bir ses. "Çok tahmin edilebilirsin Sunny."

İsmi duyunca irkildim. Babam öldüğünden beri duymadığım eski bir lakaptı. Mera Callahan benim doğum adımdı. Aile ismimiz *küçük parlak* kafalı anlamına geliyordu ve ben kızıl saçlarla doğduğumda, ki bu saçlar yavaş yavaş gün batımı rengine dönüşmüştü, lakabım "Güneşli" olmuştu.

Bunu hatırladığı için Jaxson'ı sikeyim. Ve neden şimdi, o kadar zaman varken, bunu tekrar kullanmayı seçmişti?

"Bana öyle deme," diye tısladım, karşısında titreyerek dururken elimi çekmeye çalıştım. "Buna hakkın yok."

Sabahın ilk ışıklarında yakınlarda başka bir kurdun ne sesini duyabiliyor ne de kokusunu alabiliyordum. Jaxson yolumu bulmak için benim hakkımdaki bilgisini kullanmıştı ama başka hiç kimse aynı avantaja sahip değildi. Belki hâlâ kaçma şansım vardı.

"Kimse bir kurdun suya girmesini beklemez," diye devam etti, sesi alçak bir gümbürtüydü, ifadesi yakındaki ağaçların gölgeleri tarafından gizlenmişti. "Ama sen hep farklıydın. Her zaman öne çıkmalı ve hepimizin dikkatini çekmeliydin."

Kollarımı kavuşturdum çünkü ıslak kıyafetlerime değen dondurucu hava meme uçlarımdan dünyayı selamlamasına neden olmuştu ve bu *sadakatsiz pisliğin* bunun onunla bir ilgisi olduğunu düşünmesinden nefret ederdim.

"Öne çıkmak için hiçbir şey yapmadım," diye cevap verdim, sesim şu anda kalbimin hissettiği kadar soğuk ve ölüydü. "Her zaman alçakgönüllü davrandım, dünyadan saklandım ve sizi gücendirmemek için parlaklığımı bastırdım. Beni işkence amacıyla yakın tutmayı seçtiniz. Beni kovalamayı, takip etmeyi ve önemli biri haline getirmeyi seçtiniz. Varlığınızı bile unutmaktan başka bir şey istemezdim."

Ya da gerçek anlamda varlıkları sona erse daha iyi olur.

Jaxson beni serbest bıraktı ve ben de pek acımasa da bileğimi ovuşturdum. Avının kokusunu alan bir avcı gibi etrafımda dolanıyordu ama beni öldürse de öldürmese de zayıf olan olmaktan bıkmıştım.

"Neden hayattayım?" Açıkça sordum. "Boğazımı parçaladın."

Beni öldürmeye çalışan tüm şekil değiştirenler arasında en çok onun olması canımı yaktı.

Durakladı ve yüzündeki tuhaf ifadeyi ortaya çıkaran ışık yüz hatlarına vurdu. "Seni asla öldürmem Sunny." İçini çekti, aniden bitkin görünüyordu. "Bir sonraki kasabadan gelen bir şekil değiştiren olan Lace, buradan geçerken senin kokunu aldı. Senin kaybolduğunu çoktan bildirmiştik ve o da

bizi aradı. Gücümüzü sorgulamaması için seni bayılttığımdan ve olduğundan daha kötü gösterdiğimden emin oldum. İyileşmen için seni en kısa sürede buraya getirdik."

Lace bana saldıran kaltak kadındı.

Homurdandım. "Madem iyileşmemi istiyordun, o zaman neden bu gece Glendra hücremde, vücudumda pençeler ve gözlerinde cinayetle uyandım?"

Yüzü şekil değiştirdi, öfke gözlerini doldururken karanlık kaşlarını yaklaştırdı. "Bunun olmaması gerekiyordu! Torin için biraz üzgün. Senden çok daha kötü durumda ve hâlâ uyanmadı. Alfa, iyileşme sürecine yardımcı olmak için vardiyayı zorlamaya çalışıyor."

Yüz ifadem değişmedi. Kendimi savunduğum için kötü hissetmemi mi bekliyorlardı? Nefeslerini tutup bunun olmasını beklemeseler iyi olur.

"Peki şimdi ne olacak?" İç çekerek söyledim. Dolunay arifesinde bir şekil değiştirendi. Onun gücü en iyi zamanlarda bile benimkini aşıyordu. Ve eğer hipotermi beni yakında öldürmezse, yaralarım öldürecekti. Her ne kadar başka bir kaçış girişiminde bulunmak istesem de, zaman geçtikçe hiç şansım olmadığı anlaşılıyordu.

Jaxson daha yakına eğildi ve kokusuna tepki vermemek için dişlerimi sıktım. Ondan ne kadar nefret etsem de - gerçek bir nefret, *onu merdivenlerden aşağı itip "düştü" demek* gibi- her zaman seksi bir orman bekçisi gibi kokmuştu. Misk ve çam, biraz da kar. Bir şekil değiştiren için gerçekten baş döndürücü bir koku. Ve muhtemelen dünyada bakire olan yirmi iki yaşındaki tek kişi olmama rağmen, yüksek cinsel dürtülerim konusunda hiçbir hayal kırıklığım yoktu. Zaman zaman sürümüzdeki bazı erkeklere karşı yoğun bir çekim hissediyordum. Ama nefret ettiğim şekil değiştirenlerle seks yapmayı reddediyordum. Evet, bu konuda seçiciydim ama en azından sevgilimin bana işkence *etmemesi gerekiyordu*. Şok edici, değil mi?

"Şimdi," dedi Jaxson, "bana sürü evine kadar eşlik et ve lanet şifacıyı gör.

yarıncı vardiyacı."

"Evet, böyle bir şey olmayacak," diye cevap verdim, kollarımı kendi etrafımda sıkarak. "Glendra bana çok kötü zarar vereceğini ve sonra da beni Victor'a teslim edeceğini açıkça belirtti. Sanırım şansımı yine nehirde deneyeceğim."

Jaxson'ın kolu o kadar hızlı bir şekilde etrafımı sardı ki hareket ettiğini bile göremedim. Şimdi kollarım yan tarafıma sabitlenmişti ve onun tutuşuna karşı koyacak gücüm yoktu. Jaxson her zaman güçlüydü ama bu onun için bile yepyeni bir seviyeydi.

"Alfa ilk vardiyacı için seni burada istiyor," diye gürledi. "Glendra sana bir daha dokunmayacak."

Homurdandım. "Sana inanmadığım için kusura bakma." Yıllar boyunca bana birçok kez yalan söylenmişti. Özellikle de onun tarafından.

Ona inanıp inanmamam umurunda değilmiş gibi görünüyordu, kıyının kenarında yürürken beni kolaylıkla taşıyordu. Kurdum üzerimizdeki bu hâkimiyetten hoşlanmayarak sızlanıyordu ve dönüştüğümüzde bu şekil değiştirenlere karşı çıkacak kadar alfa olmamız daha olası görünüyordu.

Ruhum vahşi hissediyordu ve garip bir şekilde, koşarken sürü hayatını çok fazla özlememiştik.

Belki zamanım geldiğinde bir ejderhaya dönüşürdüm. Daha çok yalnız *kurtlar* gibi görünüyorlardı. Evet, oraya gittim. Kurdum hırladı, sanki o da benim iç monoloğumdan bıkmış gibiydi, bu yüzden sonraki on dakikayı ona yirmi iki yıllık hayatım boyunca aklıma gelen her aptalca düşünceyi anlatarak geçirdim. Şaka ve kıkırdama için.

Oda arkadaşım olmak istiyorsan, buna alışsan iyi edersin, diye uyardım.

Başka hırıltı duymadım ama bu noktada beni görmezden geliyor gibi görünüyordu.

"Neden kaçtın?" Jaxson beni bir kurt ruhuyla yaptığım zihinsel savaştan uyandırarak sordu.

"Ne?" diye sordum. Bu sorunun aptallığı karşısında alnım kıvrılarak sordum.

"Neden kaçtın?" diye tekrarladı.

"Glendra beni öldürmeye çalışıyordu, sen beni öldürmeye çalıştıktan hemen sonra."

Bu salak gerçek miydi?

Jaxson iç çekti. "Değil Bu gece. Neden?
yaptı sen koşturmak Torma'dan mı?"

Oh.

Başımı salladım, yanağım kişisel alanımı kaplayan sert göğüs kaslarına değdi. "Bilmiyor muydun? Hep Hood River'da eski, boktan bir kulübede saklanmak istemişimdir. Amerikan şekil değiştiren rüyası gibi bir şey." Hırladı ve bu benim içimdeki kurdunkinden çok daha etkileyiciydi.

"Hayatında bir kez olsun ukalalık yapmayı bırak. Vardiyandan bir ay önce koştun; bu hiç mantıklı değil. Seni bu kadar heyecanlandıran bir şey mi oldu?

belirli bir an?"

Cevap vermedim. Ona davranışlarımla ilgili herhangi bir açıklama borçlu değildim. Bana yapılan muamele yeterli bir sebep olmalıydı ve çoğunlukla, kurban olarak çok uzun yıllar harcadığımın farkına varmamın dışında bir katalizör yoktu.

"Çocukluğumuzdan beri ilk kez benimle yalnız kalmana izin veriyorsun," dedim konuyu değiştirerek. "Beni sürüye geri verirsen son kez de olabilir."

Elini bırakıp beni kışımın üstüne bıraktığında ağzımdan küçük bir nefes kaçtı. Ormanın kenarındaydık, evin etrafındaki açık sürü arazileriyle aramızda kalan tek engel buydu. "Baban neredeyse ailemin her şeyine mal oluyordu," diye hırladı, sanki içine bastığı bir bok parçasıymışım gibi bana bakıyordu. "Seninle ya da herhangi bir Callahan'la ilişki kurmak ölüm öpücüdür."

Kurdum onun baskın pozisyonu karşısında homurdandı ve ben daha ne yapacağımı düşünemedim ayağa kalktım, o kadar hızlı ve zarif bir şekilde kalkmışım ki

şekil değiştiren yardımını. Sonunda dönüşmek ve bu yeteneklerin güçlenmesini sağlamak için sabırsızlanıyordum.

Jaxson'a ve onun delice haksız yorumlarına cevap verme zahmetine girmedim, bunun yerine durumu değerlendirmek ve herhangi bir kurdun yaklaşıp yaklaşmadığını görmek için yüzümü ondan başka tarafa çevirdim.

"Beni duydun mu?" diye tersledi ve kıskırtmaya çalıştığı bu tekme tokat kavga için on yıl beklediği çok açıktı, ama dürüst olmak gerekirse, Jaxson'dan bir şey beklemekten uzun zaman önce vazgeçmiştim.

Yine de bir adım bile atmadı, ben de içimi çektim. "Elbette, babam paramparça olduktan sonra hayatının çok zorlaştığını tahmin edebiliyorum Jax. Kesinlikle dualarım seninle."

Lanet Gölge Canavar'a. Sen uyurken kışını deşmesi umuduyla.

Sessiz tehditler sayılırdı. Bu bir gerçektir.

Jaxson dövüşmeyi reddetmem karşısında şaşırmış görünüyordu ama neden kazanamayacağım bir tartışmaya kendimi sokayım ki? İlk günlerde çok fazla karşılık vermiştim. Defalarca. Ve bu sadece işkencelerini daha da kötüleştirmişti. Ayrıca yalvarmış, ağlamış ve sinmiştim. Tüm bunlar zorbaları yatıştıracak ve beni rahat bırakmalarını sağlayacak bir hareket bulma umuduyla yapıliyordu. Ama hiçbir işe yaramadı.

Birkaç yıl böyle devam ettikten sonra, verdiğim tepkilerin zorbalarımı tatmin etmekten başka bir işe yaramadığını fark ettim.

Ben de bıraktım.

Ağlamayı bırakmıştim. Karşılık vermeyi bırakmıştim. Onları fark etmemiş gibi davrandım... alayları beni hiç rahatsız etmemiş gibi. Ve ne gariptir ki, sonunda işe yarayan da bu oldu. Bazen beni aylarca yalnız bile bırakıyorlardı. Muhteşem, mükemmel, huzurlu aylar.

"Beni Victor'a götürmekte neden tereddüt ediyorsun?" Meydan okudum. "Bana eve hoş geldin töreni mi düzenliyorlar? Şaşırmış gibi mi davranmalıyım?"

"Sürprizimi" beklemek için tekrar ağaçların arasında arama yapıyormuş gibi yaptım.

Jaxson hırladı, uzun parmaklarını bileğime doladı ve yürümeye başlarken beni de peşinden sürükledi. Kesinlikle *ukalalıkla* ilgili bir şeyler mırıldanıyordu ama bu noktada beni sadece güldürüyordu.

Geniş açık araziye adım attığımız anda, ürkek bir korku omurgamda iz bıraktı ve endişeyle nefes almaya odaklandım. Buraya geri dönmüş olabilirdim ama hâlâ ayaktaydım ve korkumu görmemeleri için elimden geleni yapacaktım.

"Bir gün yine sarsılmış görüneceksin," dedi Jaxson, gözlerini bana dikerek. "Bir gün senin zayıf noktayı bulacağım ve bulduğumda bana ait olacaksın. Kaderin her zaman istediği gibi."

Az önce ne dedi?

Uzanıp omzuna dokundum. "Pardon, ne dedin? *Sana mı ait?* Bir Callahan'la ilişki kurmanın ölüm öpücüğü olduğunu düşünen biri için bu kulağa çok sahiplenici geliyor. Birine sahip olmaya çalışmadan önce onu yemeğe *ç ı k a r m a n ı n* kibarlık olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Bana yaşattığı onca boktan şeyden sonra böyle bir açıklama yaparak ne halt etmeye çalışıyordu? Jaxson yanımdayken hayatım çok daha iyi olabilirdi ama o bunun yerine beni terk etmeyi seçti. Daha da kötüsü, yaba takımına liderlik etmeyi seçti.

Gözlerini kırptırdı, açık kahverengi gözleri ufukta yükselen güneşin altında *b e r r a k l a ş ı y o r d u* . "Hatırladığım kadarıyla seni en son yemeğe çıkardığımda pek de kibar bir misafir değildin."

Bu anı beni çok etkiledi ve canımı acıttı çünkü tüm bu anıları bir sebepten dolayı saklamıştım. Kendimi kurtarmak için. Ve onun tek bir ifadesi her şeyi tekrar ön plana çıkardı.

"Kötü bir şey yemiştin," dedim isteksizce. "Her yere kusmak istememiştin. Beni bileklerimden tutup sallamakta ısrar etmemeliydin."

Ben dokuz, o on yaşındaydı ve hayatımda her şeyin boka sarmasından yaklaşık bir yıl önceydi. Biz

ailemiz haftalık buluşmaları için akşam yemeği hazırlarken onun arka bahçesinde koşuyorduk. Jaxson bizim için büyük yaşlı meşe ağacının yanında özel küçük bir masa kurmuştu ve bu...

"Doğum günü sürprizim," diye mırıldandım ve o da başını salladı. İçimden bir kahkaha yükseldi. "En azından birimiz şaşırdı."

Jaxson gerçekten de güldü. "Dürüst olmak gerekirse, burada sadece aptal bir ergenlik öncesi çocuğun yapabileceği şekilde büyük bir jest yapmaya çalışıyordum ve sen bunu tersine çevirdin. Tipik Sunny."

Büyük jest.

Onu ve yumuşak sözlerini sikeyim. Ondan sonraki yılları kim olduğumun her parçasını yok etmeye çalışarak geçirmişken, bu konuyu gündeme getirmesine lanet olsun.

"Beni Victor'a götür."

Ses tonumu ve konuyu aniden değiştirmem karşısında gözlerini kırıştırdı.

"Sizi teslim ettiğimde güvenliğinizi garanti edemem," dedi ciddi bir şekilde.

Güldüm. Yüzüne karşı. "Güvenliğimi garanti etmek mi? Dostum, seni bir daha görmek zorunda kalmasaydım bu sürüdeki neredeyse tüm diğer pisliklerle şansımı denerdim."

Ve böylece ona düşman olduğumuzu hatırlattım. O benim bok listemdeydi, Noel kartımda değil ve beni alfaya geri götürmek için emir almıştı.

Bu sefer beni tuttuğunda canım acıdı ve yarın orada bir çürük olacağından hiç şüphem yoktu. Her neyse. Umurumda değildi ve neyse ki, daha masum anılar üzerine paylaştığımız an da gitmişti.

İhtiyacım olan son şey, onlardan herhangi birine karşı yeniden yumuşak duygular geliştirmektir.

Bu gerçekten yapmayı hayal edebileceğim en aptalca şey olurdu.

"O "Victor yavaşça," dedi, koyu gri gözleri beni içine çekerek, "seni Torma'ya bağlayacağım, var olan en güçlü bağla

bir alfa ve sürüsü arasında. Hayatının geri kalanında bana hizmet edeceksin."

Jaxson beni sürü topraklarına geri götürdüğünde hepsi bizi bekliyordu. Torin ve Jaxson'ın babası Dean Heathcliffe dahil yarım düzine kurt.

Boğazımı temizledim. "Şunu doğru anlamama izin verin. Babam yüzünden beni hor görüyorsunuz, yıllardır sürünün bana eziyet etmesine göz yumuyorsunuz ama şimdi benden..." Bir parmağımı kaldırdım. "Ve eğer bu hakka sahip değilsem beni durdur... sana *hizmet ediyor* muyum?" Kaderimi pekiştirerek güldüm. "Umarım garsonluktan bahsediyorsundur, sevişmekten değil çünkü yatağında benim gibi bir kurtla mutlu olmayacağına söz veriyorum."

Victor'un ifadesi koyulaştı, solgun teni kurdunun bal sarısı rengine bürünerek bir adım öne çıktı. "Alfa'yı beceremeyecek kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ah, evet. Binlerce kez evet, ama bugün zaten sabrını zorladığım için bunu yüksek sesle söylememeye karar verdim. Victor da sessizliğimi takdir etmedi. Yumruğu yanağıma çarparak beni basamaktan düşürdü.

Çenemden omurgama doğru acı verici bir ağrı yayılıyor, siyah ve beyaz noktalar görüşümde dans ederken başım dönüyordu.

Victor üstüme çıktı, bir bacağını gövdemde iki yanına koydu. "Eğer seni becermeye karar verirsem, melez yavru," diye hırladı, "beni durdurmak için yapabileceğin çok az şey var."

Sonra yanıma hızlı bir tekme atarak vedalaştı.

"Onu hücrelerine geri götürün ve kimsenin yanına yaklaşmamasını sağlayın," diye hırladı oğluna ve Glendra'yı da peşinden sürükleyerek kapıdan çıktı. Başım dertteydi ama ben beyin sarsıntısına yenik düşmemeye çalışmakla o aptal kaltak için endişelenemeyecek kadar meşguldüm. Kendi yatağını yapmıştı ve şimdi de dostum dediği o bok çuvalıyla birlikte yatmak zorundaydı.

Önce Jaxson yanıma geldi, beni ayağa kaldırırken beklediğimden daha yumuşak bir dokunuş yaptı.

"Ayın arifesindeyiz," dedi fısıltıyla. "İyileşme yakında başlayacak."

"Ugh," diye inledim, vurulduğumdan beri çıkardığım ilk ses buydu. Sızlanmadığım için bile kendimle gurur duyuyordum. Victor asla tatmin olmayacaktı, hasta piç.

Ve bana dokunmasına izin vermeden önce öldürdüm.

"Onu aşağı indirelim," dedi Torin, en iyi arkadaşının yanına ulaşarak. "Babam tekrar gelip daha kötü bir şey yapmadan önce."

Belki kafasına aldığı darbe yüzündendi ama bu biraz babasını yargılamak gibi geldi. Torin'in baba dediği yürüyen sperm torbasına saygıdan başka bir şey gösterdiğini hiç duymamıştım. *İlginçti*. En azından normal şartlarda öyle olurdu. Şu anda sadece bayılmamaya çalışıyordum.

Torin beni alacakmış gibi ellerini Jaxson'a uzattı ama beta-eğitimi başını salladı. "Onu ben alırım. Bu geceki vardiyaya kadar hücresinde güvende kalmasını sağlayacağım."

Torin omuz silkti, bana olan ilgisi çoktan azalmıştı, özellikle de Sisily aptal kışını zıplatarak odaya girdiğinde, erken saate rağmen taze ve mükemmel görünüyordu.

Torin beni Jaxson'la baş başa bırakarak uzaklaşmadan önce, "Onu hayatta tutun," diye mırıldandı.

Ayaklarımın üzerinde çok sağlam duramıyordum, bu yüzden beni yarı taşımasına izin vermekten başka seçeneğim yoktu, bu sırada ben de onun üzerine kusmak *için* gerçekten çok uğraştım. Tekrar.

Beni eski hücreme geri bıraktığında başımdaki ağrı daha da artmıştı, bu yüzden sert zemine çöktüm. Gözlerimi kapamak yardımcı oldu, eşit bir şekilde nefes alıp vermeye odaklanırken, birkaç saatliğine kendimden geçmem için dua ettim.

Bir süre sonra hücremden gelen bir tıkırtı beni uyandırdı ve Jaxson'ı parmaklıkların karşısındaki duvara yaslanmış, beni izlerken bulmak için başımı yavaşça kaldırdım.

"Sürüngen," diye hırladım, kafatasımdaki acıdan irkildim.

Omuz silkti. "Hücrende yine saldırıya uğramadın, bu yüzden belki de bana teşekkür etmelisin."

"Ölüm yatağında bile olmaz," diye cevap verdim elimden gelen tüm şekerli tatlılıkla.

Sadece sırtı ve yüzünü görmemek için gözlerimi kapattım. Bir ara uyuyakaldım, ancak öfkeli bir sesle tekrar uyandım. Gözlerimi açmayı başardığımda, Dannie'nin Jaxson'a yeni bir tane attığını görmek beni çok mutlu etti.

"Ona ne oldu?" diye hırladı. Yüzü bana dönüktü ama nasıl bir ifade takınacağını biliyordum. Öfkeli Dannie korkutucuydu.

"Alfa'ya hakaret etti," diye karşılık verdi Jaxson, daha uzun boylu durup onun üzerinde yükselerek. "Hâlâ hayatta olduğu için şanslı."

Dannie alay etti ve Jaxson gözlerini ona dikti. "Burada ne işin var senin? Kimsenin bu katta olmaması gerekiyor."

Dannie başını arkaya eğdi ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Arkadaşımı kontrol etmek için buradayım. Onun güvenliğini sağlama konusunda hepinize güvenmiyorum, özellikle de alfanın

O zavallı kızı, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir olay yüzünden cezalandırmaktan zevk alıyorum."

Jaxson'ın onunla tartışmasını, babamın ihanetinin Callahan adını nasıl utanca boğduğunu ve bunun acısını hepimizin çekmesi gerektiğini ayrıntılarıyla anlatmasını bekledim. Ama yapmadı.

Gözleri başının üzerinden benimkilerle buluştu. "Eğer onunla konuşmak istersen uyanık." Sesi acımasızdı.

Dannie, şüphesiz, uyanık olduğumu zaten biliyordu. Dönüp parmaklıklara doğru ilerlemeden önce Jaxson'ı bir süre daha süzdü. "Selam tatlı kız," dedi nazik bir gülümsemeyle, göz hizama çömelerek. "Seni özledim."

Suçluluk duygusu beni sertçe vurdu. "Ben bir pisliğim," diye boğuldum, kendimi yukarı ittim, başımın o kadar sert çarpmadığına şükrettim.

Dannie güldü. "Evet. Tam bir pislik. İlk ayrıldığında Simone'un yanında olmadığın için şanslısın. O kızın ağzı..."

Benden bir kahkaha patlaması kaçtı, ardından vuruş intikamla geri dönerken bir inilti geldi. Oturur pozisyona geldiğimde başımı ovuşturdum, ağzımdaki kuru tadı yıkamak için çaresizce su istedim.

Bir şişe yerde kayarak bana doğru geldi ve kalçama çarptı. Kaldırdığımda Dannie'nin özel karışımlarından birini buldum. Buna enerji içeceği diyordu, moralim bozuk olduğunda benim için yapıyordu ve tadı bok gibi olsa da, sonuçları için kesinlikle buna değerci.

"Bu geceden önce biraz canlanmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi usulca, gözleri Jaxson'ın hâlâ durduğu yere kaydı, kollarını kavuşturmuş ikimizi de dikkatle izliyordu.

Ona güvenerek kapağını açtım ve içindekilerin tamamını bir dikişte mideye indirdim. Hindiba tadı her zamankinden biraz daha tuzluydu ama her zamanki gibi burnumu tıkadım ve yudumladım. Neredeyse anında başımdaki çarpıntı hafifledi ve görüşüm artık iki katına çıkmadı.

"Sen bir cadıydın," diye takıldım, rahatlayarak iç geçirdim.

Genellikle ona böyle seslendiğimde Dannie benimle birlikte gülerdi, ama bu sefer sadece gülümsedi. Yavaş, gizemli bir gülümsemeydi ve ilk defa gezgin Dannie hakkında gerçekten ne kadar şey bildiğimizi merak ettim.

"Dinlen canım," diye ekledi arkasını dönmeden önce. "Bu akşam vardiyada görüşürüz."

Jaxson boğazını temizledi. "Gündönümü vardiyaları sadece alfa ve betalara özeldir."

Dannie ona burnunu kırıştırdı. "Senin fikrini sordum mu? Senin o acınası yüzüne doğru baktım mı?"

Birinin kendisiyle bu şekilde konuşmasına çok sinirlenmiş görünüyordu ama daha ağzını açıp cevap veremeden Dannie söze girdi. "Her şey senin elindeydi, yavrum," dedi yumuşak bir sesle, "ve sen gururun ve korkun yüzünden bunları bir kenara attın. Sahip olabileceklerini kaybettin ve kızımız kendine geldiğinde yüzünü parçalayacak. Ben kendi adıma bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Jaxson homurdandı ama Dannie çoktan kıçını sallayarak gözden kaybolmuş, öfkeli bir şekil değiştirenin arkasından yarı kurtlaşmış bir halde geldiğini umursamıyordu.

Hayatımdaki herkes -Simone hariç- beni bir kenara atmışken, benim kaybetmeye değer bir şey olduğumu düşünen bir arkadaşım olduğu için şanslıydım.

Jaxson'ın simsiyah gözleri bana kilitlenmişti, kurdunun enerjisi ve kokusu yeraltı hücrelerini doldururken çenesi sert ve inatçıydı. "Kendini kaybetme," dedim açık açık. "Dan ile olan kişisel sorunun ne olduğu umurumda değil. Kendini kontrol et."

Yüz ifadesiyle beni öldürmeye çalıştı ama ben sadece gözlerimi kapattım ve dolunay değişiminden önce olabildiğince dinlenmeye ve iyileşmeye kararlı bir şekilde başımı geriye yasladım. Bazı kurtlar ilk dönüşlerinde öldüler, bedenleri barındırdıkları ruh için çok zayıftı.

Bu pisliklere, kurda bu şekilde yenik düştüğümü görerek tatmin olmalarına izin veremezdim.

Hayır. Beni her zamankinden daha güçlü göreceklerdi ve bir gün, umarım er ya da geç, benim için bir tehdit olmaktan çıkacaklardı.

B Gece olduğuunda acı çoktan geçmişti, elimi elektrik prizine sokmuşum gibi derimin altında enerji kıvılcımları akıyordu. Her zaman hissetmiştim Ruhumda bir başkasının yabancı ritmi - bir şekil değiştiren için olağan - ama bu gece farklıydı. Bacaklarını geriyor ve yıllardır bize dayatılan görünmez tutuşlara karşı koyuyordu.

Yirmi kişi çırılçıplak duruyorduk, ayın parlak ışığı tenimizi yıkıyordu. Ben en arkadaydım ve benden nefret eden bir ton kurdun önünde ne kadar savunmasız olduğumu düşünmemeye çalışıyordum. Neyse ki Dannie de benimle birlikteydi, vites değiştirmediği için çıplak değildi ama arkamda bir arkadaşımın olması g z e l d i .

Ve neyse ki, en kötü işkencecilerim Jaxson ve Torin -Babalarıyla birlikteydiler. Belki de ikisiyle de ilişki kurmak zorunda kalmadan bunu atlatabilirdim.

"Yeni şekil değiştirenler," diye bağırdı alfa. "Nihayet canavarlarınızın özgürce koşmasına izin vermenin ve sürümüzün tam kanlı bir yesi olmanın getirdiği gücü deneyimlemenin zamanı geldi."

Dean ne çıktı ve sadece beta olmasına rağmen varlığı alfanıinki kadar komuta ediciydi. Oğlu gibi uzun ve genişti, saçları mürekkep siyahıydı ve gözleri delici bir maviydi. Yaşına göre çok ge görünüyordu.

Yirmili yaşlarının başında bir oğlu vardı, ama bu kurt genetiğinin bir avantajıydı.

"Ay neredeyse zirvede," dedi alçak aksanlı sesiyle. Burada büyümesine rağmen, her zaman Avrupa tarzı *rs'lerini* yuvarlardı. "Çok yakında bilinçli düşünceyi kaybedecek ve kurdunun sonunda özgür olmasına izin vereceksin. Bu değişimden korkmana gerek yok, çünkü tüm yol boyunca seninle birlikte olacağız, seni ve sürümüzün geri kalanını güvende tutacağız."

Vay canına, ne kadar güven verici. Benim dışımda herkes için. İlk vardiyam için buraya dönmeyi hiç beklemiyordum ama şimdi elimden gelenin en iyisini yapmak zorundaydım. Kurdum kaçmaya hazırdı ve yaptığım hiçbir şey onu durduramazdı.

Hava buz gibiydi ama ben üşümekten çok uzaktım. Başımı eğip saçlarımın gevşek dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdiğimde kanım cehennem gibiydi. Enerji içimde büyüdükçe, neredeyse dayanılmaz bir güç girdabı, saçlarımın da vücudumun etrafında döndüğünü hissettim.

Ay gecenin en parlak ışığıyla patladığında, gözlerim parıltıya karşı istemsizce kapandı ve kurt ruhum ilk kez gerçekten görünür olmak için yükseldi. Koyu, yakıcı bir kırmızı onu bir aura gibi kapladı ve yüzeye doğru ittikçe onu tutan bariyer düştü.

Özgür ol. Koş.

Sıcaklığı bir okşayış gibi yüzümü okşadı ama değişim beni ele geçirdiğinde bu yumuşak dokunuşların sonu oldu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, sırtım kamburlaşp vücudum uzarken her sinir ucumda acı patladı.

"Bunu atlatmana yardım edeceğim..."

Kurduma odaklandığım için alfanın konuşmasının çoğunu kaçırmıştım ama bu sözler aklıma geldiğinde neredeyse kahkahalarla gülecektim - beni durduran tek şey ağzımı açarsam muhtemelen acıdan çılgılık atacak olmamdı. O piçin acımı hiçbir şekilde dindiremeden öleceğinden emindim.

Kemiklerin kırılma sesi açıklıkta yankılandı. Acı içinde kıvranan tek kişi ben değildim ve parmaklarım kırılıp ön kollarıma kadar inerken, kendimi savunma şansım yokken kimsenin bana saldırmaması için dua etmeye başladım.

Gölge Canavar. Bundan kurtulmama yardım et.

Gölgelerde yaşayan, insandan çok hayvan olan karanlık ve korkutucu bir figür olarak tasvir edilen bir varlığa tapmamız bana her zaman komik gelmiştir. Adında *canavar* kelimesinin geçmesi de cabası.

Gerçi bu sadece bir lakaptı, kimse onun asıl unvanını bilmiyordu. Bu ya uzun süredir saklanan bir sırdı ya da zamanla kaybolan bir bilgiydi, ta ki sonunda sadece Gölge Canavar olarak bilinene kadar.

Geceleri seni takip eden kişi.

"Kurdunu serbest bırak!" Dean bağırdı ve bu kez değişimin en güçlü kısmı bizi insan ve hayvan arasında bir duruma getirirken çığlıklar duyuldu. Bir noktada zihnimin insan kısmı kurda dönüştü ve bu gerçekleştiğinde acım hafifledi.

Bedava. Sonunda özgürüm. Koş, koş, koş, koş. Ay ışığında koşun. Tavşanı kovala ve etrafımızdaki avın kokusunu al. Sürü. Aile. Bağlıyız. Alfa.

Kendimi kaybetmiştim, tüm yeni şekil değiştirmiş kurtların yaptığı gibi.

İçgüdüsel, ayaklarının altında toprak, sırtında ay ışığı, kalbinde özgürlük vardı.

O ormanın içinde hızla ilerlerken, insan bilincimin içinde bulunduğu bulanık yer kalktı ve farkındalık bana geri süzüldü. Kendimi tamamen farkında, bir kurdun çevik bedeninde ilerlerken buldum ve bir anlığına çıldırdım.

Ne oluyordu?

Beynimi bu kadar çabuk normal moda döndüren neydi?

Birlikte mi koşalım?

Kahretsin, bu Şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf Şeydi ama aynı zamanda en inanılmazıydı. Farkındalığım artarken bile kontrol hâlâ kurdun elindeydi ve başımızı eğip yeri kokladıgında bir kırmızı ve üç beyaz pençem göründü. Geri kalan her yerim tıpkı saçlarım gibi kırmızının çeşitli tonlarında görünüyordu ve bu ironiye gülebilirdim. Hiçbir Torma Şekil değiştireninin saçı kızıl değildi, dolayısıyla kızıl kurt da yoktu. Şimdi ben de ay ışığında bir fener olmalıydım... Callahanlar ve onların parlak kafalı ataları.

Koş! Kurdum tekrar bastırdı ve bu sefer endiŐeyi bir kenara itip onun coşkusunun tadını çıkardım.

Evet! Evet! Kısa bir koşu ve sonra kaçıyoruz.

Elime bir fırsat geçmişti. Kimsenin beklemediği bir anda bu koŐunun farkında olmam, kaçmayı deneyebileceğim anlamına geliyordu. Sürüden tekrar kaçabilirdim ve bu sefer koŐmayı asla bırakmayacaktım.

İkimiz de planı kabul ettik ve yola çıktık. Orada bulunmaktan duyduğum tedirginlik, bir kurt olarak koşma sevincimizin altında kayboldu. Kurdun görüşü siyah, beyaz ve grinin karışımıydı, biraz da yeşil vardı. Ve ormandaki karanlığa rağmen, ayın ışıltısı kürkümüzü terk ettiğinde, hala gün ıŐığındaki kadar net görebiliyorduk. Ve kokular... her Şey normalde aldığım kokuların on katına çıkmıştı. Artık çeşitli çam ağaçlarını birbirinden ayırt edebiliyor gibiydim, hayalet çam bu haliyle en güçlüsüydü. En büyük ağaçlar derin ve topraksıydı, narenciye kokusu da vardı. Kızılçamların kokusu daha tozluydu.

Tavşan mı?

Kurdum, küçük yaratığın kokusu bize ulaştığı anda ormana olan ilgisini kaybetti. Hızla döndü, sürüden ayrıldı ve yiyecek peşine düştü. İlk yemeği için çaresizdi ve görünüşe göre menüde tavşan vardı. Onun bir yaratığı canlı canlı yeme arzusundan biraz iğrenmeyi bekledim ve

Etrafta zıplıyordu, ama tiksinti hiç gelmedi. Bunun yerine, onun avlanma içgüdüsünü sanki kendi içgüdümüş gibi güçlü bir şekilde hissettim.

Yolunu takip ederken duyularımız tamamen yaratığa kilitlendi ve tam hedefimize ulaşmak üzereyken, rüzgarın aşağısında bizi takip ettiği belli olan bir başkasının kokusu bana çarptı. İçgüdüsel olarak, kocaman bir kurt üzerimize inerken yere düştük ve yuvarlandık.

Yeni bedenimize ve becerilerimize henüz tam olarak alışamamıştık, bu yüzden tamamen çok daha büyük olan şekil değiştirenin merhametine kalmıştık. İlk başta bunun bir saldırı olduğunu düşündüm, ama sonra beni şakacı bir şekilde yuvarladıklarında, aslında ne olduğunu anladım: sürü bağı. Tek sorun, bu kurdun kim olduğunu biliyor olmamdı ve o, kışkırtmaya çalıştığı bu anı asla hatırlamayacağımı düşünse de ben kesinlikle hatırlayacaktım.

Jaxson bana bu şekilde sahip olamazdı ama kaçmak şu anki farkındalığım hakkında ona ipucu verecekti, bu yüzden oyun oynamaktan başka seçeneğim yoktu. Neyse ki kurdum düşüncelerimizi tekrar ele geçirdi ve ben de babam her şeyi berbat etmeseydi sahip olabileceğim hayatın yasını tutmaya geri döndüm. Babam, ilk vardiyamı görmek için burada bile değildi. Bunun hakkında o kadar çok konuşmuştuk ki. Tüm o planlar ve hayaller, pençelerde ve başarısız hayallerde parçalandı.

Son on yıl tek başına onun suçu değildi. Sürü farklı bir yaklaşım benimseyebilirdi, daha mantıklı bir yaklaşım benimseyebilirdi ve masum şekil değiştirenleri tek bir kişinin eylemleri yüzünden cezalandırmayabilirdi. Özellikle Jaxson'dan daha iyisini beklerdim.

Bu an acıttı.

Ve bu gecenin anıları yıllarca peşimi bırakmayacaktı ama kendimi gitmeye zorlayamadım.

Jaxson'ın kurdu ve benimki saatlerce oynadı, eski arkadaşarmış gibi eğlendi. Teknik olarak öyleydiler ama artık düşmandılar ve her şeyden önce hatırlamamız gereken şey de buydu.

Sürü. Kurdum bana sızlandı.

Hayır, ona hatırlattım. Sürü sürüye saldırmaz. Bizden nefret ediyorlar.

Sonunda sınırlarından kurtulmuştu, geçici olarak Son on yılı unutmuş, özgürce koşmanın ve sürüsüyle birlikte olmanın baş döndürücü hissine kapılmıştı. Onun için kurtlar hiçbir zaman bir sorun olmamıştı; tüm drama neden olan insan tarafıydı.

Bu anı yaşamasına izin verdim ve dürüst olmak gerekirse ikimiz de bundan keyif aldık.

Ay nihayet parlaklığını kaybettiğinde, günün ilk ışıkları sürünün topraklarında süzülürken, alfanın çağrısını hissettik, bizi bu sürüye ve o sosyopata bağlayan bağları çekiştirdik.

Lanet olsun! Kaçmayı unutmuştuk ve artık denemek için çok geçti. Şimdi gözleri üzerimde olacaktı, bu yüzden zamanımı beklemek zorunda kalacaktım.

Bir sonraki vardiya kesin.

Diğerleriyle birlikte sürü evine doğru koşarken kurdum yorulmuştu ve ancak alfa görüş alanıma girdiğinde tüyler ürpertici bir gerçeği daha hatırladım: Beni asla kaçamayacağım bir şekilde kendisine bağlayacağını söylemişti.

Ve kaçmak için tek şansımı, ilk dram belirtisinde bana sırtını dönen bir piçle kaçarak harcamıştım. *Neden bu kadar aptaldım?*

Kurdum meseleyi anlamadı. Herhangi bir noktada kaçabilecek kadar güçlü olduğumuzu düşünüyordu ama lanet olsun... Beni bir kez takip etmişlerdi ve bu bağlar şimdiki kadar güvenli olmadan önceydi. Eğer alfa bizi birbirimize daha da yakın bağlarsa.

Sonsuza kadar mahkum olurduk.

Başımı çevirdim ama Jaxson tam kıçımın dibindeydi; kaçmam için kesinlikle hiçbir yol yoktu. Kalbim hızla çarpıyordu, alfaya yaklaştıkça kurdun etkisi azalıyordu. İnsan formuna geri dönmüştü, çıplaktı ve bizi bekliyordu. Daha fazla

Kurtlar artık buradaydı - sürünün çoğu bu gece koşuya katılmıştı. Dannie'yi göremiyordum ama dışarıda bir yerlerde olmasını umuyordum. Bir müttefike ihtiyacım vardı.

Kurdum diğerlerine katılırken, koyu gri bir kurt alfanın yanına doğru koştu ve yer değiştirmeye başladı. İçimdeki sesler canlanırken kurdum ona doğru ilerledi ve tüm duyularımda kıvılcımlar çaktı. Bu yoğunluk beni neredeyse yere seriyordu.

Gri kurda doğru koşarken canavarımı durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Alfa'nın oğlu.

Gerçek eşimiz.

TOrin henüz insan formuna tam olarak geçmemişti ve tam büyü onu ele geçirmek üzereyken kokumuzu almış olmalı. Gerçek eşler sadece

Kurtlarının eş bağıını fark edebilmesi için yer değiştirmeli ve diğerinin yakınında olmalıdır.

Rüzgârdan daha hızlı koşarken canavarımın kontrolünü tamamen kaybetmiştim, ruhlarımız umutsuzca bizi tamamlayacak kişiyi arıyordu. Bu sürünün bize bahşettiği yanlışları düzeltecek kişiyi.

Aklım başımda olsaydı, bu düşünceden iğrenirdim. Beyaz bir şövalye bekleyecek tipte biri değildim. Asla. Ama kurtlar insanlar gibi düşünmezdi ve eş bağları kutsaldı ve saygı görürdü... el üstünde tutulurdu.

Büyüyü bozan insan tarafıydı. Biz ona doğru koşarken Victor şaşırmış görünüyordu, ve saldırıya hazırlanırken duruşunun değiştiğini gördüm. Tıpkı babamız gibi olduğumuzu düşünüyordu ama daha fazla yanılamazdı.

Onu atlatıp hâlâ kurtlaşmış olan oğluna yöneldiğimde, alfanın yüzündeki ifade neredeyse komikti. Bu arada Torin'in tüyleri diken diken olmuştu ve bu işlerin iyi gitmeyeceğini gösteren ilk işaretti.

Kurdum daha inançlı olsa bile benim için büyük bir sürpriz olmadı.

Duygularım karışık, inançsızlık, tiksinti ve kızgınlığa doğru güçlü bir eğilim vardı, ama aynı zamanda en ufak bir umut da vardı. Bunun, bu sürüde benim için her şeyin değiştiği an olabileceği umudu.

Torin geleceğin alfası olacaktı. Tüm kurtları kontrol edecekti ve eğer ben onun gerçek eşiysem, bana tahammül etmeyi öğrenmeleri gerekecekti. Babamın günahları sonunda benim omuzlarımda olmayabilirdi.

Ben yaklaşırken doğruldu, kurdu benimkinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi ve grisi o kadar koyuydu ki neredeyse siyaha yakındı. Sağ gözünde birkaç beyaz benek ve arka patilerinde iki beyaz çorap vardı ama bunun dışında tam bir gece yarısı canavarıydı.

Göğsüne sapladığım bıçaktan hiçbir kötü etki belirtisi göstermeyen muhteşem bir gece yarısı canavarı.

Torin bana doğru bir adım attı ama birbirimize dokunmadan önce başka bir kurt hırlayarak ve uluyarak aramıza atladı. Bunu tanımıyordum ama kalın, maun rengi postundan tahmin etmek çok da zor değildi. Torin'in saldırgan sahipleniciliğiyle birleşen kürk rengi, karşımdakinin kim olduğunu açıkça ortaya koyuyordu: Sisily.

Ve kızgındı.

Kurdu benimkine çarptı ve Jaxson'ın aksine, bu yuvarlanmanın oyunla ilgisi yoktu. Bu saf bir şiddetti, pençeleri ve dişleri beni yerime koymaktan daha fazlasını ifade eden bir vahşilikle parçalıyordu. Bu tamamen incitmek için tasarlanmıştı... hatta belki de öldürmek için.

Kurt formunda dövüşme konusunda hiç deneyimim yoktu ama içgüdülerim devreye girdi ve karşılık verdik. Çenelerim etine kenetlendi ve o acıya benim kadar alışkın olmadığı için bir dizi uluma sesi çıkardı. Kan ağzıma doldu ve vücudundan benimkine akarken onun gücünü tadabiliyordum. Bu çok garip bir histi ama kendimi savaşa o kadar kaptırmıştım ki umurumda değildi.

"Yeter!"

Alfa'nın komutu ikimizi de olduğumuz yerde dondurdu ve ben ondan koparılarak Victor'un önüne doğru sürüklendim. Ayağa kalkıp alfaya hırladıktan sonra dikkatimi onun yanındaki insana yönelttim: Torin'e. "Ne yapmamı istiyorsun evlat?" Victor bana bakarak sordu Beni yere yatırdı, alfa gücü beni yerime kilitledi.

Torin'in çenesi gerildi, dudakları seğirdi ve ben neler olduğunu anlayamadım. O benim eşimdi. Gerçek eşim. Ruhumun diğer yarısı.

Şu anda gerçekten neyi düşünüyordun?

Torin emin değilmiş gibi bir sesle, "Onu sürüden sürgün et," dedi ama sözünü geri almadı. "Onun yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum."

Daha önce hiç yaşamadığım bir acı -ki bu gerçekten bir şey ifade ediyordu- vücuduma bir ton tuğla düşmüş gibi içime çöktü. Kalbimin üzerine. Beni yumrukların ve işkencenin asla yapamayacağı bir şekilde yok etti. Yeni serbest kalmış olan kurdum başını geriye attı ve gökyüzüne doğru uludu. Ruhumuz acının kristal parçalarına ayrılıyordu, uluma nefes alma yeteneğimizin çok ötesinde devam ediyordu.

"Onu sürgün etmek aramızdaki bağı koparmaz," diye oğlunu uyardı Victor, kendini beğenmiş ve olacıklardan memnun görünüyordu.

Torin bizimle göz göze gelecek şekilde çömelerek, "Yapacağım son şey olsa bile onu ruhumdan sileceğim," diye tükürdü.

Uzun bir süre gözlerimiz kilitli kaldı, onunki bilinmeyen bir duyguyla yüzüyordu, benimki ise şüphesiz acıyla doluydu. Yine de öfke acının içinden kendine yol açmaya başlamıştı ve ben ona bir cankurtaran salı gibi tutunmuştum. Öfke bizi kurtaracaktı.

"Sen tüm şekil değiştirenlerin yüz karasısın," dedi yavaşça, sanki anlamakta güçlük çekebilirmişim gibi. "Sen

Muhtemelen sabah bunu hatırlamayacaksın ama ben reddetme sürecini başlatırken aramızdaki bağın yırtıldığını hissedeceksin."

Hızlı bir hareketle ayağa kalkarak uzandı ve çırılçıplak bir Sisily'yi kollarının arasına aldı. İnsan teninde kesikler ve çürükler vardı ama benim hoşuma gidecek kadar değildi. "Sisily benimle birlikte bir sonraki alfa olacak," dedi bıçağı iyice saplayarak, "ve eğer bu topraklara bir daha ayak basarsan, seni öldürmekten büyük zevk alırız."

Babasına beni sürgün etmesini söylediği zamankinden daha fazla canımı yakabileceğini düşünmemiştim ama sonra onu öptü, elleri vücudunda dolaştı, dili eşi olmayan bir sürtüğü okşadı. Bu sefer ruhum çılgılık attığında, ulumamız daha önce hiç duymadığım kadar yüksekti ve Victor beni yoldan çekmeye çalışana kadar çevremdeki diğer şekil değiştirenlere zarar verdiğini fark etmedim. Sürü üyeleri benim yalnız ağıtıma karşı kulaklarını kapatarak yere çöküyorlardı.

"Öldürün onu!" Victor bağırdı. "Öldürün şu iblis sürtüğü!" *İblis kaltak mı?* Ona bir iblis kaltak gösterirdim. "*Hayır!*" Torin patladı ama çok geç kalmıştı.

Dean Heathcliffe, aile dostumuzken düşmanımız oldu. Boynumu ellerinin arasına aldı ve sertçe büktüğünde, bundan kurtulmak için derinlere uzandım. Beni hiçbir şekilde alt edemezlerdi. Bir daha asla Torma sürüsünün iradesine boyun eğmeyecektim.

Kullanılmayan bir gücüm olduğunu biliyordum; sadece onu bulmam gerekiyordu.

Kurdum bana yolu gösterdi, onun zayıflatıcı uluması buzdağının sadece görünen kısmıydı. Ona tüm özgürlüğü verdiğimde, gücü evrene bir kurşun gibi fırladı ve bize insan ruhundan doğmadığımızı yerinde bir şekilde hatırlattı.

Biz Gölge Canavar'dan doğduk ve o da bizi ona çağırırdı.

Dean tam boynumuzu kırmaya çalışırken bir uluma daha koptu. Ama elleri kaydı.

Tekrar tekrar denedi ama her seferinde canavarımın içindeki güç tarafından engellendi.

Dünya siyah, beyaz, gri ve yeşilden en koyu erik tonlarında bir şeye dönüştü. Bu yeni görüş, iyi aydınlatılmış manzara boyunca uzandı ve normal görüşümün üzerine ikinci bir görüş indi.

Birdenbire daha önce orada olmayan nesneleri görebiliyordum, sanki gerçek dünyanın üzerine gölgeli bir perde inmişti. Dean'in elleri son bir kez üzerimden kaydı ve yere düştü, bana bir an daha dokunamadı.

Kürkümüzü silkeleyerek ayağa kalktık ve öne doğru eğildiğimde, burnum örtülü görüşümdeki yeni karanlık figürlerden birine değdi. Yaklaşık bir metre boyunda gölgeli bir varlıktı.

Tepki gösterdi.

Lanet gölge tepki verdi.

Ürkek bir tavırla kaçmadan önce döndü.

Kurdum da benim kadar şaşırmıştı, ikimiz de ne halt ettiğimizi anlamaya çalışıyorduk. Tekrar ileri atıldı ve başka bir gölgeye dokunmaya çalıştı - bu sefer kesinlikle sürü topraklarının bir parçası olmayan bir ağaca benziyordu. Sürü evinin hemen etrafındaki tarlalar normalde temizdi, yani bu *başka* bir yerden geliyordu.

Gölge ağacını sertçe çekiştirirken, küçük bir güç patlaması içime bir şok dalgası gönderdi ve sisli daldan uzaklaştım. Yere düştüğümde kurdum inledi, tamamen bitkin düşmüştü. İnsana dönüşme süreci başladığında, kendimi destekledim.

Dönmemin uzun süreceğini ve canımın çok yanacağını tahmin ediyordum ama birkaç saniye içinde bitti ve Torma sürüsünün diğer tüm üyelerinin yerde kaldığını görmek için ayağa kalktım.

Tamamen soğuk.

Lanet olsun. Ne yaptım ben böyle?

IYeni geliştirdiğim duyularım olmasaydı, hepsinin öldüğünü düşünebilirdim. Çok hareketsizdi, ilerlerken tek yoldaşım ürkütücü bir sessizlikti. Bu

İster insan ister kurt formunda olsun, sürü topraklarında neredeyse hiçbir zaman bir tür şenlik olmazdı, ancak sandıkların yavaşça yükselip alçalması dışında başka bir yaşam belirtisi yoktu.

Etrafımdaki kurtları rahatsız etmemeye dikkat ederek üzerlerinden geçerken çıplak ayaklarım yumuşak çimenlerde ilerliyordu. Tek düşünebildiğim, kaçmak için ikinci bir mükemmel fırsatın elime geçtiğiydi ve bu sefer bunu boşa harcamayacaktım.

Torma sürüsüne olan bu bağı koparmak zorundaydım. Torin'e. Lanet olası piç.

şimdi insan formuna geri döndüğüme göre, onu tekrar bıçaklamak ve ardından hızlıca kafasını kesmek için zamanım olmasını diledim. Bir şekil değiştiren için bile bunun geri dönüşü yoktu. Ama şimdilik, şaka gibi gerçek eşimden ayrılmakla yetinmek zorundaydım.

-Ve asla arkama bakmadım.

Bu sırada, sabahın erken ışıkları gerçekten ayaklarını bulmuştu ve güneşte bugünün o "sıcak" kış günlerinden biri olacağını gösteren bir ısırık vardı. Genelde o günleri büyük bir don izler ve hepimiz buz ve kar parçalarıyla uyanırdık.

Bunu görmek için burada olacağımdan değil. Çırılçıplak kışım dışarı çıkıyordu.

Kurdum göğsümde hafifçe sızlandı, hüzünlü, kederli bir ses. Ruhunu paylaşacağı kişi için çok büyük umutları vardı ve belki de Torin'in kurdu kontrolde olsaydı, her şey farklı olabilirdi. Kurtlar insanların olmadığı kadar onurludur.

Kurdum yine sızlandı ama iradesini benim üzerimde uygulamaya çalışmadı. Kaderimizi kabul etti. Torin'le aramızda onarılamayacak kadar çok acı vardı ve onun bizi sahiplenmesine izin vermeden önce öldürdüm.

Bizi istemiyor.

Bunu kimin düşündüğünden emin değildim ama gerçek buydu ve bu sefer göğsümde bir bıçak olmadığından emin olmak için yere bakmam gerekti.

Koşun!

Kurt beni düşüncelerimden kopardı ve ses çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde tarlada sessizce sürünüyor olmama rağmen yolumdaki büyük bir engeli kaçırmıştım: Torin.

Gölgelerin arasından çıktı... dostum.

Reddedilen eşim, daha doğrusu.

Torin yaptığım şeyden herkes kadar etkilenmemiş olmalıydı ve ilk fırsatta bana doğru gelecekti. Bu arada diğerleri de seğiriyor gibi görünüyordu. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Torin ısırdı, sesi alçak ve gürültülüydü.

Dudaklarımdan bir hırıltı döküldü, bu geceden önce başarabildiğimden daha hayvani bir hırıltıydı. "Gidiyorum," diye hırladım. "Bir daha dönmek üzere. Minnettar olmalısın."

Hırlama sırası Torin'deydi ve ne yazık ki onunki çok daha etkileyiciydi. Birkaç adım daha yaklaştı, kollarındaki ve göğsündeki kaslar gerilmişti. Çıplak olduğu için, bağımızın reddedilmesine rağmen bana tepki veriyormuş gibi aletin sertleşmeye başladığını görmek benim için kolaydı.

Dönerek ters yöne doğru kaçtım ve o beni yakalamadan önce yeterince uzaklaştım. Güreştik ama öyle eğlenceli, çıplak bir şekilde değil. Hayır, bu benim için hayatta kalmakla ilgiliydi ve bir kez daha bir erkek şekil değiştirenin üstün fiziksel gücü tarafından engellendim.

Tüm bunlardan sağ çıkabilirsem, bir savaşta olasılıkları eşitleyecek bazı dövüş becerileri geliştirmem gerekiyordu.

Torin beni ayağa kaldırdı, ellerini pazularıma dolayarak beni yerimde tuttu. "Benim iznim olmadan hiçbir şey yapamazsın," diye gürledi. "Ben, sana sahibim. Sana sahibim."

Taşaklarına bir darbe indirdim ve testislerini boğazından çıkarana kadar aletindeki şişlik çoktan gitmiş olacaktı. Şekil değiştirenler serttir, ama o vuruşta hiç güç harcamamıştım ve bu onu geriye savurmaya yetti, eli kendini kavradı.

"Sen benim için öldün," dedim sessizce, ona daha fazla duygu yüklemek istemiyordum. "Bir daha karşıma çıkma, yoksa bir dahaki sefere kalbine bir cisim sapladığımda bu seni öldüren bir şey olur."

Bana doğru tekrar hamle yaptı ama ben çoktan harekete geçmiş, koşarak tarlayı geçmeye başlamıştım.

"Durdurun onu!" Victor tamamen uyandığında ses tonunda bir gümbürtü duyarak bağırdı.

Yorgunluğumu bastırarak arkama bakmadım. Arkamda ayak sesleri duyuldu, istediğimden daha yakındı ve neredeyse tamamen enerjim tükenmiş bir halde hızımı artırdım.

"Sunny," diye tısladı Jaxson.

Şerefsiz.

Her nasılsa, küçük bir güç rezervi buldum ve daha da hızlı koşmaya başladım. Jaxson mırıldanarak bir küfür savurdu, beni yakalamak için ileri atılırken havada hafif bir *vınlama* sesi çıktı. Gerçi bunu bekliyordum -Jaxson ve Torin'in yaklaşımları birbirine çok benziyordu- ve saldırısının yönünü tahmin ettiğim için ondan sıyrıldım.

Yorgunluğa rağmen ayağım sağlam ve güçlüydü ve yön değiştirme hamlede hiç zaman kaybetmedim. Eğer bir şekil değiştiren olmak tüm bu sürü saçmalıklarıyla birlikte gelmeseydi, bunun başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünürdüm.

"Mera!" Bu feryat Torin'den geliyordu ve gerçekten de onun yüzünden kamçılanıyordum. Eşini reddeden biri neden hiçbir yere gitmeme izin verilmemesi konusunda bu kadar kararlı olabilirdi ki?

Bunu düşünecek zaman yoktu çünkü alfa artık yettiğine karar vermiş olmalıydı ve sürüsüne bağladığım bağları çekiştirirken ayaklarım sonunda bir adımı kaçırdı ve öne doğru yuvarlandım. *Orospu çocuğu*. Alfa kontrolünü unutmuştum ve üzerimde zayıf olsa da dengemi bozmaya yetmişti.

Kendimi yukarı ittiğimde, ağır bir yumruk şakağıma çarptı ve her şey bulanıklaştı ve kenarları grileşti. Şekil değiştirenler sert yumruklar atardı ve bana kimin vurduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, darbe kesinlikle gerçekliğimi yok etmişti.

Başımdan aldığım yaranın iyileşmesi en az otuz dakika sürüyordu ve savaşçı formuma geri döndüğümde sürü evine götürülüp bir yatak direğine zincirlenmiştim. Güçlendirilmiş metal bir direkti ve şekil değiştirenler için bile kırılmaz görünüyordu. Sarsılarak kendime geldiğimde kelepçelerim ona çarpıyordu.

"O senin odanda ne işi var?" Sisily hırlayarak Torin'in göğsünü yumrukladı. Ben çılgınca etrafıma bakınırken ikisi de odanın diğer ucundaydı. "Onu reddettin ve ben de ölmesini istiyorum. Hemen şimdi."

Torin'in odası. Beni odasına mı getirdi?

Loştı, sadece kısmen açık bir panjurdan sızan küçük bir ışık şeridi vardı, ama yeni vites değiştircimle

Vizyon, Torin ve Sisily'nin -ikisi de giyinik neyse ki- küçük kavgalarını görmemde bir sorun yoktu.

Torin kontrollü bir sesle, "O benim tutsağım," dedi. "Babam bana onunla ne yapmak istediğimi düşünmemi tavsiye etti."

"Düşünecek ne var ki?" Sisily daha da yüksek sesle bağırdı. "Beni sevdiğini söyledin. Beni eşin yapmak istiyorsun. Sadece onun çirkin kığını öldür ve bu işi bitir."

Torin'e odaklanmıştı ama Torin beni izliyordu, gözleri onun omzunun üzerinden benimkilerle buluşmak üzere kaymıştı. Bu kendini beğenmiş kaltak muhtemelen "aşkının" söylediği tek bir kelimeye bile dikkat etmediğini fark etmemişti bile.

Gözlerimi kısarak Torin'i sadece düşüncesiyle öldürmeye çalıştım ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemenin beni hâlâ etkilemesini görmezden geldim ve reddettiği anıları zihnimde ön plana çıkmaya zorladım. Hatırlamam gereken tek şey buydu.

Sisily hâlâ küfürler savuruyordu, her cümlesi daha az tutarlı ve daha ağırlıklıydı ama Torin kollarını ona dolayıp şekil değiştiren sürtüğü vücuduna doğru çekince tamamen kesildi. Aynı anda ağzı da Sisily'nin ağzındaydı ve bu, daha önce ona karşı gösterdiğim tepkisizliğin cezası gibi geldi.

Gözlerimi, içinde bulundukları tren enkazından ayıramıyordum. Cezaya ve acıya aç biri olarak, baktıkça içimi karanlık bir ıstırap kaplıyordu.

Sisily yüksek sesle inledi ve Torin onu öpmek dışında bir şey yapmadığından, bunun benim için bir gösteri olup olmadığına merak etmek zorunda kaldım. Onun tarafından bile.

Torin'in elleri kığına doğru indi ve bacaklarını Torin'in etrafına sararken onu yukarı çekti. Acı göğsümde patladı. Onu sadece gerçek bir eşin bilebileceği türden bir kucaklamayla kendine doğru çekmişti. Gösteri olsun ya da olmasın, bu çok acıtıyordu.

Eş bağının düzgün bir şekilde çözülmesi için gereken tüm adımları bilmiyordum ama halka açık bir gösterinin

Bu şekilde reddedilmenin ilk adımlarından biriydi. Dudaklarımı ayırmayı ve göğsümde yükselen ulumayı serbest bırakmayı reddettim, bunun yerine dilimi sertçe ısırmaı seçtim, keskin bıçak darbesini ve kanı dikkatimi dağıtmak için kullandım.

Torin beni kırmaya çalışıyordu. Aklına gelebilecek en kötü şekilde, nefret ettiğim bir kadınla. Ama yıllarca beni ateşte yumuşattıkları için kederimi gizleme konusunda uzmandım.

Bunu yapabilirim.

Sisily şu anda yarı çıplaktı ve kızışmış bir orospu gibi nefes nefese inliyordu ve ruhumun parçalanmasıyla zar zor nefes alabiliyor olmama rağmen, burada kurban gibi oturmayacaktım.

Hayır, teşekkür ederim.

"Hadi ama abla," diye ısırdım, sesimin biraz acılıkla birlikte sakın çıkmasına şükrederek. "İzlediğin pornoların modası çoktan geçti. Artık kimse 'Lütfen, lütfen beni al bebeğim' demiyor. Edepsiz konuşman üzerinde çalışmalısın."

Torin'in hırıltısı yüksek ve yankılıydı, bu yüzden sahte sıkılmış ifademi ona çevirdim. "Söylemeliyim ki, yıllar süren dedikodulardan sonra biraz daha fazlasını bekliyordum." Gözlerim pantolonunun ön kısmına kaydı ve giydiği basketbol şortunun ince kumaşına rağmen orada en ufak bir uyarılma belirtisi yoktu. Etkileyici paketini daha önce görmemiş olsaydım, bunca yıldır küçük aletini telafi etmek için götlük yaptığını düşünebilirdim. Ama hayır, Sisily'nin ona sürtünmesinden hiç heyecan duymuyordu. Zavallı, aptal, çaresiz sürtük.

"Seni kız kardeşin gibi görmeyen bir adam için beklemelisin," diye yardımsever bir öneride bulundum.

Sisily çığlık atıp bana doğru hamle yaptı ama Torin onu daha yaklaşımadan durdurdu.

"Kıskanıyor." Güldü, sesi kendini beğenmiş gibi çıkıyordu. "Ve şimdi o mükemmel kıcını yatağımın üzerinde domaltmamı ve ortalamanın üzerindeki sikimi daracık amına sokmamı izleyecek."

Homurdandım. "Sıkı... tabii. Demek istediğim, Don ve Shortie onu aynı deliğe iki kez soktular. Ama güldüğünde biraz işediğine dair söylentilerin çok abartılı olduğuna eminim." Ona sahte bir sempati ifadesi gösterdim. "Kegel egzersizleri altın değerinde, bebeğim. Bunu gerçekten araştırmalısın."

Sisily'nin yanakları kızarmış, gözleri alev alev yanarken derin nefes alarak öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Ukala ağzıma geri dönmek acıyı bölümlere ayırmama yardımcı oluyordu - o noktada sadece ruhumu incitiyordu, ama lanet olsun, zaten bunlardan birine kimin ihtiyacı vardı ki?

Biraz karanlık kimseyi öldürmez.

Torin'in o lanet gözleri yine üzerimdeydi, yüzümü tarıyor, daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyordu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. Bundan hoşlanmamıştım. Kurdumun kıpırdanmasına neden oldu ve bir parçam şimdi kızışmış bir sürtükümüşüm gibi nefes nefese kaldı. Hayır. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Yüzümdeki kayıtsız ifade değişmeyince gözlerini kıstı ve bakışlarını benden ayırmadan Sisily'nin etrafında dönerek eteğini yukarı çekti. Bir an sonra aleti ortaya çıktığında nihayet sertleşmişti. Sanırım tekrar nasıl çalıştıracağını bulmuştu.

"Bunu sen istedin," diye mırıldandı ve gözlerini benimkilerden ayırmadan onu becerdiğini bilse Sisily'nin ne düşüneceğini merak ettim.

Dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurdum. "Sana birkaç ipucu vereceğim. Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

Adam ona çarptı ve kadın inleyerek gözlerini kapadı.

Ben de aynısını yapmak, gözlerimi kapatıp kulaklarımı tıkamak istiyordum ama başka tarafa bakmayı reddettim. Bu noktada elimde kalan tek şey gururumdu ve eminim ki, ona beni sarsılmış görme zevkini tattırmadan önce cehennem donacaktı.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak nefes alıp verdim, bir an için özellikle

sıkıcı porno video. Girip çıkıyor, aleti çarpıyor, ezberliyormuş gibi yüzüme bakıyordu.

İki parmağımı kaldırdım. "Benim puanım on üzerinden iki," dedim sözümü eğip bükmeden. "Ve bu sadece Sisily'nin inlemeleri için; neredeyse inandırıcı."

Torin dişlerini gıcırdatarak onu daha sert sikti ve içine girdiğinden beri ilk kez orospu gözlerini açtı. Şimdi ikisi de benim yırtık pırtık ruhuma bakıyorlardı.

"İyi ki klamidyaya sorununu halletmişsin," dedim tatlı bir sesle. "Duyduğuma göre uzun vadede-"

Cümlemi tamamlayamadım çünkü Torin'in canına tak etmiş olacak ki Sisily'yi odanın bir ucundan diğerine fırlatarak ayaklarımın dibine düşürdü. "İkiniz de defolun gidin gözümün önünden!" diye kükredi.

Yine de odadan çıkan o oldu, hışımla çıktı, topları rüzgârda uçuşuyordu. Sisily ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, nefesi hala ağzından çıkıyordu ve bana hırlamak için başını kaldırdığında, bunun çok kötü biteceğini anladım.

Tatmin olmamış bir kurt şekil değiştirenle yalnız bırakılmıştım. Benden nefret eden biriyle. Gerçek eşi olmayan birine aşık olan biriyle.

Oh, neşe.

Sisily, doğasına sadık kalarak ileri atıldı, ama ellerim direğe bağlıyken, ayaklarım papatya gibi serbestti ve onu tam karnından tekmeledi. O da İntikam almaya kararlıydı, saldırısı en iyi ihtimalle özensizdi ve bana ona sert vurmam için mükemmel bir fırsat veriyordu.

İkinci kez Torin'in odasına doğru uçtu ve ayağa kalktığı anda, neredeyse kurdunun kontrolünü kaybetmiş ve yer değiştirmek üzereymiş gibi titreyerek orada durdu.

Yeni şekil değiştirenler henüz komutla değişemiyordu; bu pratik ve kontrolle gelecekti. Ama yeterince zorlanırsak kendimizi kurda kaptırabilirdik.

"Seni öldüreceğinden emin olacağım." Öksürdü, gülümsemesi tıpkı sözleri gibi kırılmalı ve bozuktu. "Sen bir hiçsin. Beni sevdiğini yıllar boyunca senden nefret etti." Devam etmeden önce zorlukla yutkunmak zorunda kaldı. "Bugünle barış. Bu burada geçireceğin son gün."

Sahte gülümseme konusunda bir uzman olarak, elimi onu tersleyecek kadar yukarı kaldırmayı başardım. "Eğer senin yüzünü tekrar görmekle ölüm arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam... Yani, bu bir seçim bile değil." Başımı arkaya yatırdım ve olabildiğince yüksek sesle bağırdım. "Gölge Canavar, buraya gel ve ruhumu yeraltı dünyasına götür."

Yaratıcımız olarak, şekil değiştirenlerin öldükten sonra gittikleri diyarda var olduğunu varsayıyorduk ve Sisily beni bugün yaratıcıma göndermeye kararlı olduğu için ona fazladan yardım edecektim.

İlk kez ürkmüş görünüyordu. "*Ne yapıyorsun lan sen? Onu buraya çağırmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun.*" Geri çekildi, *deli bir şekil değiştiren* hakkında *bir şeyler mırıldandı* ve sonra odadan koşarak çıktı.

Vay canına. Onu korkutup kaçırmak için tek gereken şeyin bu olduğunu bilseydim, Onu uzun zaman önce çağırmaya çalışırdım.

Tam bu düşünceyi aklımdan geçirirken, buz gibi bir enerji damlası omurgamdan aşağıya doğru ilerledi. İlk başta belli belirsizdi, sadece vücudumdaki ince tüyleri diken diken etmeye yetti. Kurdum kıpırdandı, vardiyamızdan bu yana gösterdiği ilk gerçek enerjiydi. İkimiz de yas tutuyor ve depresyondaydık, en azından içten içe.

Ne oldu? Zihinsel olarak sordum ama bana gerçekten cevap veremedi. Bu haliyle o sadece içgüdüydü, ben ise beynim. Odada bir sessizlik oluştu ve onunla birlikte bir panik duygusu da geldi. Üzerime baskı yapıyor, beni kaçmaya zorluyordu. Bu doğal bir içgüdü değildi. Bu, bir alfanın iradesi gibi üzerimde kesinleşiyordu. Ama çok daha güçlüydü.

Bağlarımı sertçe çekerek kurtulmak için her zamankinden daha fazla mücadele ettim ama güçlendirilmiş çelik kırılmazdı. Gözlerimin önünde ışık odayı terk etti. Olayı tarif edebilmemin başka bir yolu yoktu ama olanın bu olduğuna yemin edebilirim.

Var olan ışık kırıntılarının yerini yavaş yavaş karanlık alıyordu, tıpkı söndürülen bir mum gibi. *Bu da ne...?* En geç gün ortasıydı - gece karanlığı için çok erken.

Ve gece ne zaman böyle saniyeler içinde çökmüştü?

Sustum ve sürü evinden gelen sesler de kesildi. Artık duyabildiğim tek ses alt kattaki banyoda damlayan musluk sesiydi. *Damla, damla, damla.* Sabit bir gümbürtü, benimle tamamen yok olmam arasında duran tek şeydi.

Sessizlik. Karanlık artık tamamen çökmüştü ve şekil değiştiren görüşümle bile Torin'in odasının içinde bir şey görmekte zorlanıyordum.

Duymadığım bir güneş tutulması mı oldu?

Böyle bir olay genellikle sürülerde büyük haber olurdu çünkü vites değiştirme döngülerimizi etkilerdi. Birinin haber vermeden geldiğini düşünmek biraz zorlama olurdu.

Hava soğudukça nefesim kesildi.

İyi değildi. Bu doğal olmayan korku neyse ki yönetilebilir bir düzeye inmiş olsa da içgüdülerim hâlâ bana bağıırıyordu.

Herkes hangi cehennemdeydi?

Bileklerime tekrar tekrar vurdum, ta ki kanayana kadar. İyileşme oldukça hızlı bir şekilde devreye girdi ve sonunda enerjimi boşa harcamayı bırakıp onun yerine kurduma odaklandım. Onu aramak hiçbir işe yaramadı - ya çok yorgundu ya da bu kelepçelerde onu zayıflatan ekstra bir şey vardı. Bu da bizi bir ton belanın içinde bıraktı. Her ne oluyorsa, onunla zincirlenmiş ve savunmasız bir şekilde yüzleşmek hoşuma gitmiyordu.

Kapı açıldı ve tanıdık orman kokusu yüzüme çarptığında gerçekten rahatladım. "*Mera,*" diye tısladı.

"Burada ne yapıyorsun, pislik?" Ben de tersledim. her zamanki alaycı ilgisizliğim yüzünden sarsıldım.

Jaxson cevap vermedi, bunun yerine ellerimi aramak için beni okşamayı tercih etti. Onunla tartışmadım ya da kavga etmedim çünkü buradan gitmeyi her şeyden çok istiyordum. Bir saniye sonra kelepçelerim şakırdadı ve özgürdüm.

Bileklerimi ovuşturarak ayağa kalktım, beynim zaten hayatta kalma modundaydı.

Daha önce, burası aydınlıkken, yerde Torin'in bazı kıyafetlerini fark etmiştim, bu yüzden onları bulana kadar etrafı yokladım ve hemen giyindim. Muhtemelen kullanılmış kıyafetlerini giymek iğrençti, ama bu tür bir yerde çıplak olmak

durum çok daha kötüydü. Sadece bir tişört ve uyku şortu olabilirdi ama en azından üzerim örtülüydü.

"Sürü evinde neler oluyor?" Giyindikten sonra fısıldadım.

Jaxson yaklaştı; dikkatimi dağıtacak başka uyaranlar olmadan kokusu daha güçlüydü.

"Hiçbir fikrim yok," dedi aceleyle. "Kasabadan dönerken çarptı. Kelimenin tam anlamıyla ışıkların kaybolduğunu, yerini her şeyi kaplayan bir karanlığın aldığını görebiliyordum. Arabamın ışıkları bile söndü."

Bunun kötü olduğunu söylemek çok hafif kalırdı. "Burada olduğumu nereden bildin?"

Hareket etmeyi bıraktı. "Kokun. Seni her yerde bulabilirim Sunny."

Tanrım. Hay sikeyim.

Bunlar şekil değiştirenler tarafından hafife alınan kelimeler değildi. Koku bizim için çok şey ifade ederdi ve birinin kokusunu hafızaya almak normal bir sürü davranışından daha fazlasıydı. Bu bir eş davranışıydı. Onun kurdunun benimkiyle oynadığı anları hatırladım, ikimiz de o an ne kadar mutlu olmuştuk ama o anlar asla unutulmayacaktı.

diğerlerini bastıracak kadar güçlü olmalı. Asla.

"Bunun daha önce yaptığın şeyle bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu ciddiyetle. "Uluyarak herkesi dondurduğun zaman mı? Torin'in senin... gerçek eşin olduğunu öğrendiğinde?"

Son sözlerinde neredeyse boğuluyordu ve kaderindeki bu değişimden hoşlanmadığı belliydi. *Ben de, dostum.* Ben de. Ben de.

"Sahada ne yaptın?" diye sordu. Bilgi.

Doğru. O şey. Gölgeleeri görebildiğim ve onlara dokunabildiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı *diğer şeyden* bahsetmiyorum bile.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," dedim sonunda. "O zamandan beri bu odada kilitliyim, bu yüzden her ne olduysa muhtemelen benimle ilgisi yoktur." *Öyle değil mi?*

"Araştırmalıyız."

Elimi tuttu, ben de parmaklarımı çektim.

Kurdu alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde hırladı, verdiğim tepkiden hoşlanmamıştı. "Ne oluyor Mera?" Jaxson tısladı.

Elimi uzatıp gömleğini avucumun içine aldım ve onu kendime doğru çektim. "Ne oluyor lan? Ciddi misin? Sen benim *neyimsin*? Senin oyunun ne, Jaxson? Son on yıldır bana bok gibi davrandın ama şimdi durup dururken arkadaşmışız gibi davranıyorsun. Bana alaycı diyebilirsin ama Heathcliffe evinde bir şeyler kokuyor." Sesimi alçalttım. "İpucu: Sensin."

Jaxson başını salladı. Onu göremiyordum ama hareketini duydum ve etrafımızdaki havanın değiştiğini hissedecek kadar yakındım. "Sen gittin." Sesi kırılıyordu. "Sonunda benden uzaklaştığın ve aklımdan çıktığın için mutlu olacağımı sanmıştım. Yıllardır bunu umuyordum, işkenceyi durdurmak için."

Ahh. "Ayrıldım-"

"Beni terk ettin," dedi sözümü keserek, "ve kurdum aklını kaybetti. Sen ortadan kaybolduğundan beri neredeyse hiç yer değiştirmedik ve ancak sen döndüğünde beni içeri alacak kadar rahatladı. Görünüşe göre sen sürüsün." Bir kez daha durakladı. "İkimiz için de."

Yapmak istediğim öfkeli, kızgın, acımasız yorumu yuttum ve bunun yerine elimin hala gömleğine dolandığı yere geri ittim. "Artık çok geç Jax," dedim sertçe. "Bundan geri dönemeyiz."

İfademi hüznümlü bir sessizlik karşıladı ve ikimizin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim: köprünün altında çok fazla su vardı ve geçmiş duygulara takılırsak boğulabilirdik.

Torin'in yatak odasından çıkarken aramızdaki atmosfer gergindi, ama endişelenmemiz gereken, berbat ilişkimizden çok daha fazlası vardı. Torin'in Paket topraklar saldırı altındaydı. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorduk ama bir şeylerin çok yanlış gittiği açıktı.

"Herkes nereye gitti?" Jaxson mırıldanarak beni koridora doğru yönlendirdi. Hâlâ hiçbir şey göremiyorduk ve koridorda hiçbir yaşam sesi yoktu.

"Neden sürü topraklarının dışındaydın ki?" Ona yakın durarak sordum.

"Kasabada bir işimi halletmek için ayrıldım," diye mırıldandı. "Ve dediğim gibi, arabayı sürdüğümde her şey karardı."

Harika. Yani ikimiz de dünyanın olmaması gereken bir zamanda karanlığa gömülmesi dışında hiçbir şey bilmiyorduk. "Sanırım bu gerçekten de benim hatam olabilir," diye itiraf ettim.

Gölge Canavar'ı çağırarak bunu yaptığımı bilen derin ve panik içindeki yanıma görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Adını söyledikten dakikalar sonra ışığın kaybolması gerçekten bir tesadüf olabilir miydi?

Ama cidden, bu da ne? Diğer insanların ona küfrettiğini ve seslendiğini duymuştum. Lafın geliyordu, değil mi? Kışını yeryüzüne çıkarıp ortalığı karıştırmak için gerçek bir davet değildi.

Jaxson neredeyse içgüdüsel olarak beni savunarak, "Bu senin hatan değil Meers," diye cevap verdi. Artık dışarıda olduğumuz, taze buz gibi hava yüzümüze tokat gibi çarptığı ve nihayet önümüzü biraz olsun görebildiğimiz için tartışmaya zahmet etmedim.

Burada tanımlayamadığım bir ışık kaynağı vardı ama şekil değiştiren görüşümüzün devreye girmesi için yeterliydi. "Bu gece karanlığına benzemiyor," diye nefes aldım. "Sanki bir gölge güneşi tamamen kapatmış gibi."

Bir gölge.

Siktiğimin orospu çocuğu.

Jaxson, "Kokuyu şuradan alabilirim," dedi ve bu sözler ilk kez rahatlatıcıydı.

Beni evin yan tarafına, dairesel araba yolunun bulunduğu ön girişe doğru götürdü. Jaxson'ın süslü mavi spor arabası garip bir şekilde park edilmişti, sürücü tarafındaki kapı aceleyle çıkmış gibi hâlâ açıktı. Hemen arkasında da...

"Lanet olsun..." Jaxson onları benimle aynı anda görünce mırıldandı. "Ben geldiğimde burada değillerdi." Sesi kurt gibi çıkarken elleri titriyordu.

Yüzlerce sürü üyesi sürü evinin önünde kıpırdamadan durmuş, gökyüzüne bakıyordu. Daha doğrusu gece yarısı parıltısının küçük bir noktasına. Işığın kaynağı olan parıltı.

Jaxson vücudunu benimkinin önüne doğru eğdi. "Bu sihir."

Şekil değiştiriyor olabilirdik ama bu gerçek bir sihir değildi. Ruhlarımızı hayvanlarla paylaştık ve onlar da bize enerjilerini ve duyularını ödünç vererek ekstra yetenekler kazandırıyorlardı. Sihir, asa sallamak ve büyü yapmak gibi, efsanelerin konusuydu.

Bildiğimiz hiçbir doğaüstü yaratık bunu yapamazdı.

"Arkamda kal," dedi Jaxson, sürünerek yaklaşırken. Paketle.

Bana emir vermesine imkân yoktu, bu yüzden onun yanında kendi hızımda ilerledim. Kapıya ulaştığımızda

Grubun önünde, Torin ve Victor'un durduğu yerde, karanlık bir şekilde parıldayan sis noktasını gerçekten görebiliyordum. Her bir şekil değiştirenin gözlerini diktiği bir sis.

Yaklaşık bir metre boyundaydı, gece havasında hafifçe titriyordu; siyah fonda görünmemesi gereken bir gece yarısı parıltısı portalı, ama görünüyordu.

"Mera," diye tısladı Jaxson, beni durdurmak için çekerek. "Kılını bile kıpırdatma."

Kolumu serbest bıraktım. "Kaslar ben istesem de istemesem de hareket eder. Biyoloji dersinde gerçekten uyumamalıydın."

Bana ters ters baktı. "Şimdi sırası değil Sunny. Zamanı değil. The. Time."

Gözlerimdeki cinayeti fark edemeyeceği kadar karanlık olmamasını umarak tatlı tatlı gülümsedim. "Eğer bana bir kez daha 'Sunny' dersen, bu sürünün geriye sadece tek bir işlevsel üyesi kalacak-"

Tehdidim buz gibi bir hava akımıyla kesildi. O kadar soğuktu ki, şekil değiştiren bir metabolizmayla bile kontrolsüzce titriyordum, tenim tüylerim diken diken olmuştu.

"İşte bu yüzden kıpırdamayın dedim," diye mırıldandı Jaxson o kadar alçak sesle ki zar zor duyabildim. "Bu ışıltılı sis bir şeyler saklıyor."

Buz gibi hava daha da şiddetlendi ve belki de doğrudan parıldayan karanlığa baktığım içindi, ama gölgelerin efendilerini terk ettiği ve yalnızca bu dünyanın ötesinde olarak tanımlanabilecek bir varlığı ortaya çıkardığı anı tam olarak gördüm.

Kutup rüzgârlarından daha fazlası tarafından dondurulmuş bir şekilde bakarken ağzım kurudu.

Ona ışık dokunmuştu. Şu anda dünyada var olan tek ışık. Kuzguni saçları başının üzerinde bukleler halinde dalgalanıyordu; bu saç modeli onu melek gibi gösterebilirdi ama gerçek bundan farklı değildi.

Nefes kesici derecede korkunç ve mükemmel derecede günahkârdı.

Belki de benden bir karıştan fazla olan göz korkutucu boyundan ya da belki de gözlerinin kırmızı ve altın rengi ışınlar gibi, ikisi arasında koşmaya başlamamı ve asla durmamamı sağlayan bir yoğunlukla gidip gelmesindendi.

Yine de kıpırdamadım, bakışlarımı ondan ayıramıyordum, her bir detayı sanki gireceğim en önemli sınavdaymış gibi yutuyordum. Kesik bir çenesi ve yüksek elmacık kemikleri vardı, bu da ona asla tanımlanamayacak bir etnik köken veriyordu, çünkü dünyevi düzlemde mevcut değildi. Giysileri tam da bir insanın giymesini beklediğim türdendi: koyu renk pantolon, kalın tabanlı botlar ve vücuda oturan siyah bir gömlek. Ama bunların altındaki vücut imkânsız denecek kadar etkileyiciydi.

Kaslı kollarının da mürekkepli olduğundan neredeyse emindim, dövmeleer gömleğinin kenarından dışarı taşıyordu. Gece ışığında, bronzun en koyu tonu olan teninde görölmeleri zor olmalıydı ama usulca parlıyor, bu yaratığa bir imkânsızlık daha ekliyorlardı.

Bana doğru adım attı, odağı çok yoğundu, mürekkep gibi dumanın titreşimleri mükemmelliğinin etrafında sevgiyle dönüyordu. Gözlerimi tanrılardan ve günahlardan yontulmuş, bronz ten ve derinliksiz gözlerle sarılmış o yüzden ayıramıyordum.

Kabus dolu bir rüyanın içine baktım. Ve bu beni çok korkuttu.

"Mera!" Etrafımızdaki tüm şekil değıştirenler bu varlığın manyetik etkisinden kurtulmuş gibi yere yığılırken Jaxson bağırdı.

Aynı anda gölgeler geri çekildi, sürünün topraklarından geri çekilirken onun içine doğru tünel açtılar, ta ki dünya bir kez daha öğle ışığıyla dolana kadar.

"Ne oluyor lan?" Victor kükredi, nihayet aklı başına gelmişti.

Gözlerini etrafta gezdirerek, aniden salonun önünde belirmesinin tam olarak kimin suçu olduğunu anlamaya çalıştı.

sürü evi. Bakışları dumanla kaplı erkeğin üzerine düştüğünde birden fazla kez gözlerini kırptırdı ve öfkesi söndü.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Gölge adam alfaya aldırış etmedi, gözleri bana kilitlenmişti. Neden bana bir yaz gününün son dondurmasıymışım gibi baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu tamamen sinir bozucuydu.

"Sen kim oluyorsun da sürü topraklarına izinsiz giriyorsun?" Dean alfasından biraz daha cesur ya da daha aptalca sordu. "Şimdi konuş ya da en büyük tepkilerle yüzleş."

Adamın dudakları yukarı doğru eğildi, dolgun dudaklar bu melek yüzlü tanrıyı yine tatlı gösterm e l i y d i . A m a öyle olmadı.

Gülümsemesi karanlık ve uğursuzdu, gözleri alevlerle doluydu.

Alevler o kadar okunaklıydı ki, bir an için neredeyse sürünün topraklarında ısı hissedeceğimi sandım. Artık karşımızda duranı inkar etmek mümkün değildi...

"Gölge Canavar," diye fısıldadım.

Bunun için bir gülümsemeye ödüllendirildim. "Hizmetindeyim, yavrum."

Beni bir kaşıkla yanlamasına becer. Sesi derin ve gürültülüydü, biraz da İskoç aksanı vardı. Sürü topraklarında nefes sesleri yükseldi ve birçok şekil değiştiren onun önünde diz çökerek eğildi.

Victor değil ama, kibirli herif. "Ne istiyorsun?" diye sordu, kendinden emin bir ses tonuyla ama ellerinin titrediğini fark ettim. Önümüzde duran tanrımız olduğu için bu sürpriz değildi. Bizim türümüz tarafından tapılan.

Şekil değiştirenleri yaratan ve tonlarca bağlılık borçlu olduğumuz varlık.

Gölge Canavar diğerlerini görmezden gelerek bana yaklaştı. "Bu gece bir şey yaptın, değil mi küçük kurt?"

Sertçe yutkundum. "Seni ben mi aradım?"

Başını iki yana salladı. "Telefon geldiğinde zaten seni arıyordum." Başını geriye eğdi, dili

dışarı fırlıyor. "Enerjinizin tadı daha önce Gölge Âlemine dokunan kişiye benziyor."

Boğazım o kadar kurumuştı ki konuşmaya çalıştığımda vıraklamaktan başka bir şey çıkmıyordu. "Hayır."

Gölge Canavar gözlerini bana dikti. "Hayır mı?"

Onun sıcaklığı şimdi daha güçlüydü, şekil değiştirenlerin çoğu geri çekildi ve beni yalnız bıraktı.

"Gölge Âlemine dokunmadım." Neyse ki bu sefer sesim daha kendinden emin çıkıyordu. "Yanlış şekil değiştiriciye sahipsin."

Yalan söyleyerek ne kaybedecektim ki? Her halükarda beni öldürecekti.

Tekrar yaklaştı, koşmaya çalıştım ama ayaklarım işe yaramaz ağaç kütükleri gibi yere dikilmişti. Yaklaştıkça boyunu yeniden değerlendirmek zorunda kaldım... Lanet olsun, 1.80'den fazlaydı.

Ancak... Eğildiğinde, boyu bir kez daha benden bir baş daha uzun olana kadar kısaldı. Bir anda iki metreden bir buçuk metreye düştü. *Boyunu kendi isteğiyle mi değiştiriyordu?*

Eğilip burnunu yanağımda gezdirdiğinde hareketsiz kaldım. Dokunmuyordu ama sanki tek bir darbede tüm bedenimi okşamış gibi enerjisini hissediyordum. "Saçmalık gibi kokuyor," diye mırıldandı kulağıma yakın bir yerden ve ben tepki veremedim, kocaman ellerini etrafıma doladı ve beni omzunun üzerinden yukarı çekti.

Bu beni sersemlemiş hareketsizliğimden kurtardı ve çılgılık atarak onun tutuşuna karşı koydum. Pislik herif homurdanarak bir ses çıkardı, ardından derime bir acı çarptı, şok tabancasına benzer bir elektrik çarpması.

"Kıpırdamazsan canın yanmaz," diye uyardı, az önceki kara mizahı kaybolmuştu. "Benimle dövüşürsen, ilk vardığın sırasında ölmüş olmayı diletirim sana."

"Seçenekler, seçenekler," diye karşılık verdim, büyük kabadayılara karşı her zamanki tepkimi gösterdim. "Nasıl karar vereceğim?"

Hareket etmeyi bıraktı, sanki on kilo ağırlığındaymışım gibi beni tamamen kaldırdı, yüzümü net bir şekilde görebilmek için beni tuttu. "Ölüm arzusu olan bir şekil değiştiren. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Gülümsedim. Gözlerim onlara kendilerini becermelerini söylerken dudaklarımı tatlı bir şekilde eğmekte çok iyiydim. "Biraz yavaş anlıyor gibisin ve eminim elin ve birkaç iblis kölesi dışında bir şeyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştur ama insan çalmak hoş karşılanmaz."

Gözlerindeki alevler canlanınca tekrar çarpıldım, bu sefer çılgılık atarken onuncu seviyeye yükseltildim.

"Dur!" Victor böğürdü. "Şekil değiştirenlerime bu şekilde dokunamazsınız. Yasalar var ve sen onları çiğniyorsun."

Nefesimi tutmaya çalışarak nefes alıp verirken elektriksel acı kesildi - bunu tekrar yaparsa hayatta kalabilir miydim?

"Bana meydan okumayı mı düşünüyorsun?" Gölge Canavar sonunda alfaya bakarak sordu. "Siz ölümlüler bana tapıyorsunuz, bana akla gelebilecek her türlü armağanı sundunuz ve yine de bu tek şekil değiştireni benden esirgeyecek misiniz?"

Victor'u görmek için başımı eğdim. "Ciddi misin?" Ofladım. "Sence bana işkence eden sadece Torma sürüsü mü olmalı?"

Gölge Canavar ve ben ikimiz de şu anda alfanın puştuna bakıyorduk.

Victor boğazını temizledi. "Kurallar var," diye tekrarladı. "Ve eğer bu şekil değiştiren değerliyse, karşılığını almayı bekliyorum." Ah, evet. Şimdi her şey anlam kazandı. Sağlığım ya da güvenliğim konusunda endişelenmiyordu. Sadece para kazanmak için bir fırsat görmüştü.

güçlü bir varlık ile anlaşma.

"Baba!" Torin ilk kez konuşarak tersledi. "O benim gerçek eşim ve onun kaderine ben karar veririm. Başka kimse değil."

Victor başını salladı, yüzünde sevinçli bir ifade vardı. "Evet, doğru! Gerçek eş bağları diğer tüm kuralların üstündedir... Hatta melez sürtük üzerindeki hak iddianızın

bile. Eşinin izni olmadan onu alamazsın."

Gölge Canavar'ın göğsü gümbürdüyordu. Diğerleri belli belirsiz olduğu için fark etmemiş olabilir ama ben onun derin öfkesini hissettim.

Victor yaratıcısıyla buluşmak üzereydi -kelimenin tam anlamıyla- ve onun korkunç yönetimi altında yaşadığım uzun yıllardan sonra tatmin duygusundan başka bir şey hissedemiyordum.

Sadece bunu düşünmek bile göğsümün guruldamasına neden oldu ve Gölge Canavar'ın gözleriyle karşılaştığımda omuz silktim. "Korkunç bir piç olabilirsin ama ben bu sürüden nefret ediyorum."

Onun acısı birkaç saniye sürmüştü, oysa bu sürününki bir ömür boyu sürmüştü.

"Beni reddetti," diye ekledim, "yani endişelenmen gereken bir bağ yok. Eşim bağı kabul etmedi." Bu da onun iddiasını geçersiz kılıyor.

"Mera!" Jaxson bağırdı, sesi paniklemiş ve öfkeliydi. Adım çenemi kapatmam için bir uyarıydı ama bu uyarıları dikkate almakta hiç iyi olmamıştım. Yine de onu tersledim.

Torin gürleyen bir uluma çıkardı, kısmen kurtlaşırken yüz hatları değişti. "Bağ hakkında düşünecek vaktim bile olmadı," diye itiraz etti. "Belki de bağı tamamen koparmadan önce fikrimi değiştirirdim."

Homurdandım ve yüzümü dünyanın en korkunç piçine doğru çevirdim. "Şimdi seninle gitmeye hazırım," dedim. "Bu zayıf kıçlı orospu sürüsüyle burada kalmamak için her şeyi yaparım."

Hakaretim karşısında daha fazla uluma havayı doldurdu. Torma "en güçlü" sürü olmaya o kadar alışmıştı ki, zayıf olduklarını düşünmek en büyük hakaretti.

Gölge Canavar başını eğdi, sanki onu birden fazla yönden şaşırtmışım gibi tekrar bana baktı. Şahsen iblis yaratıkları şaşırtmaktan hoşlanıyordum; bu benim en güçlü yeteneklerimden biriydi.

Başını sallayarak beni omzuna bıraktı ve sürüden uzaklaşmaya başladı. Gittiğimiz yönü göremiyordum ama etrafımızda dönen ve onun alt yarısını neredeyse tamamen kaplayan mürekkep gibi dumanı çok net görebiliyordum.

Ağır kaslı vücuduna ulaştığında

omuz, bedenim de karanlığın içinde kaybolmaya başladı.

Bir gölgenin içine gömülmek üzereydim ve buna üzülemedim bile - bunun için çok korkmuştum.

"Sunny," diye seslendi Jaxson, sesi kısıktı. "Dövüş onunla."

Kıkırdadım, duman serin darbelerle kollarımı okşuyordu. "Siz piçlerle çocukken bile dövüşemezdim. Karanlığın yaratığıyla dövüşebileceğimi mi sanıyorsun?"

Gölge Canavar hırladı. "Karanlık benim kartvizitim değil, it herif. Bunu hatırlasan iyi edersin."

İt. Büyüleyici.

Neredeyse İskoç aksanıyla büyüleyici *görünüyordu*.

"Durdurun onları!" Victor bağırdı, kurtlarını peşinden gönderdi

Gölge Canavar, kendisi geride güvende kalsa bile.

Ya da o öyle sanıyordu.

Hareket etmeyi bıraktık, alevler kollarını yalayıp geçerken canavar dönüyordu, ısı o kadar yoğunlu ki canlı canlı yanacak mıyım diye merak ettim. Bu alevler yaratıcılarının iradesine itaat ederek parmak uçlarından fırladı ve Victor'u tamamen içine aldı.

"Sadece zayıf bir alfa sürüsünü işini yapması için dışarı gönderir," diye mırıldandı Gölge Canavar. "Torma senin gibi birinin daha fazla kontrol edemeyeceği kadar güçlü."

Victor'un yanarak ölürken attığı çığlıklar Torma'nın dört bir yanından duyulurken, onu kontrolünü kaybedip kurda dönüşerek babasına ulaşmaya çalışan oğlunun ulumaları izledi. Jaxson pençeleriyle dövüşen en iyi arkadaşını tuttu ve Gölge Canavar karanlığa adım atarken gördüğüm son şey onlardı - ya da... *gölgeler*? Ve ikimiz de yok olduk.

Lkabadayılığımı gerçekten düşünmemiştim. Bir noktada, Gölge Canavar'ın kötünün iyisi olduğuna inandım. O. Lanet olası. Gölge. Canavar!

Neyim vardı benim?

"Yürürebiliyorum, biliyorsun," dedim, patates çuvalı gibi omzuna asılmaktan bıkmıştım.

Karanlığın içinde ilerlemeye devam ederken cevap gelmedi... beyaz bir salona geldiğimizde soluklaşan karanlık. Bir an karanlıktı ve sonra aydınlandı.

Gözlerimi birkaç kez kırptıştırıp görüşümü ayarladıktan sonra bu salonda ilginç hiçbir şey olmadığını fark ettim. "Benden ne istiyorsun?" İttim.

"Kapa şu lanet çeneni," diye hırladı. "Zaten uğraşmak istemediğim bir problemsin ama senin gibi bir yaratık kendi haline bırakılamaz."

Kaba. "Çoğu kadın kendisinden bir kadın olarak bahsedilmesinden hoşlanmaz. *yaratık,*" dedim ona hışımla.

Göğsü gümbürdüyordu ama cevap vermiyordu ve bu sessiz düşünceli halinin bir süre daha devam edeceğine dair güçlü bir his vardı içimde. Ama iyi tarafından bakarsak, beni öldürmüyor ya da işkence etmiyordu. *Henüz.*

"Sana 'Gölge' diyebilir miyim?" Birkaç dakika sonra sordum. Sessizlik beni rahatsız ediyordu ve görünüşe göre ölmek isteyen bir deliydim. "'Gölge Canavar' çok ağız dolusu." Durakladım ama yanıt vermedi. "Kullandığın başka bir isim var mı? Yoksa anne canavar gerçekten karanlığa mı düşküdü?"

Hala cevap yok.

"Tamam harika," diye cıvıldadım, artık duramayacak kadar ileri gitmiştim. "'Gölge o!"

Göğüs gümbürtüsü. Yanıt yok.

Harika. Gerçek bir ilerleme kaydediyorduk.

Bir süre sonra, bu salonun beklediğim kadar hayattan yoksun olmadığını fark etmeye başladım. Ya da en azından hayat değil, kapılar. Oldukça iyi gizlenmişlerdi, her biri neredeyse kusursuz bir şekilde duvara karışıyordu. Etrafları gibi beyazdılar, her bir tarafa düzinelerce serpiştirilmişlerdi.

Garip bir şekilde, kapılara ne kadar çok dikkat edersem o kadar güçlü hissediyordum, ta ki altlarından sızan baş döndürücü hisle tamamen büyülenene kadar.

"Burası neresi?" Fısıldadım.

Bu sefer o cevap verdi. "Dünya ile diğer dünyalar arasında bir yol."

Gözlerimi kırptım. "Gerçekten mi?"

Göğüs gümbürtüsü. Tamam, harika. Onu yine kızdırıyordum. "Demek istediğim, bana vurmak ve homurdanan bir canavar gibi davranmak zorunda değilsin. Bu birinin sorması için gayet normal bir soru."

"Kapa çeneni, yavrum," diye tersledi.

Bu kez itaat etmeye karar verdim, bir yandan da kendimi içinde bulduğum bu gizli yeni dünyayı öğrenecek kadar uzun süre hayatta kalacağımı umuyordum. Bu noktada sekiz metrelik boyuna geri dönmüştü, bizi sonsuz beyaz koridor boyunca yürütüyordu, ayaklarımızın altında ve başımızın üstünde ışık vardı ve bu sırada dumanlı gölgeler efendilerini çevrelemeye devam ediyordu.

"Bu kapıların her biri güçlü ve değerli bir yere açılıyor," dedi beni şaşırtarak. "Bazıları Dünya düzleminde; diğerleri ise Dünya'ya bağlanan âlemlerde."

İlahlar bu koridorlarda yürüyebilir ve evlerinin çoğu bu kapıların arkasındadır."

Bakın şimdi kim geveze Cathy olmuş. Belki ona başka bir soru sorabilir ve gerçekten bir cevap alabilirim.

"Yani-"

"Kapa çeneni."

Okaayyy. Devam edelim o zaman.

Koridor boyunca ilerlerken ağzımı kapalı tutmayı başardım, sadece bu yolun sonunda parıltılı bir perde belirdiğinde gözümü kırptım. Gölge tereddüt etmeden kiliseye benzeyen bir yere doğru adım attı.

"İronik," diye mırıldandım.

Sarsılarak durduk ve çok da nazik olmayan bir şekilde ayağa kalktığımda, benden uzaklaşan devasa bedenine baktım. Lanet olsun, çok iriydi. İnanılmaz geniş omuzlar, koyu renk bukleler ve dünyaya onunla uğraşmamalarını yoksa onları yok edeceğini söyleyen lanet bir çalım.

Boku yemiştim. Bu *varlık* hayatımda gördüğüm en korkunç orospu çocuğuydu ve ben onunla birlikte dünyalar arasındaki büyülü bir yolda kapana kısılmıştım.

O uzaklaşmaya devam ederken, odayı keşfetmek için bir dakikamı ayırdım. Burası doğal olmayan bir şekilde aydınlatılmış koridor kadar aydınlık değildi. Bunun yerine açık ve temiz bir hava vardı, dekor pastel ve ahşap tonlarının bir karışımıydı.

Kilometrelerce yukarıımızda fildişi kemerli tavanlar vardı ve durduğum yerden sanki savaş sahneleri kemiğe kazınmış gibi görünüyordu. Bu oymaların arasına serpiştirilmiş ölümcül görünümlü sivri uçlar, gökten düşüp avlarını yok etmek için doğru anı bekliyordu.

Odada biraz daha ilerlediğimde, devasa alanın sağından ve solundan geçen uzun ve dar pencerelere aşık oldum. Neredeyse tavan yüksekliğindeydiler ve tepelerindeki kemerli tepe noktalarından tabanlardaki doğal kıvrımlara kadar kesinlikle muhteşemdiler. Yan yana oturuyorlardı,

tüm duvarın büyük bir pencere olduğu yanılsamasını yaratıyordu.

Buradan doğal ışık katedrale doluyordu ve dışarıda ne olduğunu görmek için yaklaştım, ancak parıldayan ışıklarla dolu bir bulut girdabından başka bir şey olmadığını gördüm.

Daha fazla keşfedemeden, mürekkepli duman bir anda belirdi ve bacaklarımın etrafında dönmeye başladı. "Yürüyebileceğini söylememiş miydin?" diye sordu her zamanki gibi sinirli bir şekilde. "Bir daha seni taşımak zorunda bırakma beni."

Selam verdim. "Evet, efendim. Takip etmem gerektiğini fark etmemiştim. Benim hatam."

Aniden bana bakmaya başlaması beni çok sinirlendirdi.

"Benden korkmuyor musun?" dedi ve sesi yumuşaktı. Normalde bu iyiye işaret olurdu ama bu, bir seri katilin ödül olarak ayak parmaklarınızı kesmeden hemen önceki yumuşaklığı gibiydi.

Yutkundum. "Tam tersine, şu anda altıma işemek üzereyim."

Gözleri bir an için alçaldı, sanki Torin'in zemininden aşırıldığım tuhaf kıyafetleri inceliyordu. Görünüşüme ilk kez üstünkörü bir bakış attığından oldukça eminim ve gerçekten etkilenmiş görünmüyordu.

Muhtemelen tanrıçalarla ya da diğer mistik varlıklarla çıkıyordu, bu yüzden alınmamaya çalışacaktım. "Takip et," diye tersledi ve tekrar uzaklaştı.

Bu sefer şansımı zorlamadım, onun arkasında kalarak odadaki her şeyi görmeye çalıştım. Mekânın derinliklerine doğru ilerledikçe, ilk kez bazı pencerelerin kısa kesilerek aşağıda bir kapı aralığına yol açtığını fark ettim. Beyaz salonda olduğu gibi, kapı girişi tasarımı da kusursuzdu ve şimdi daha yakın olduğum için, bu odada kullanılan işçiliği takdir etmek kolaydı.

"Bu hâlâ dünyalar arasındaki yolun bir parçası mı?" diye sordum. Bana bakmaya zahmet etmedi. "Bir şekilde." Tamam,

O zaman. Gizemli ve pisliğin teki. Alfaların kibirlerini nereden aldıklarını anlamaya başlamıştım... Yaratıcılarından miras.

Kilisenin içinde uzun bir süre dolaştık, on dakikadır yürüyorduk ve yolun sadece üçte birini tamamlayana kadar büyüklüğü fark edilmeyen bir başka yönüydü. Üzerimizdeki el oyması tavan gittikçe daha özenli bir hal alıyordu ve bir başka büyük kapıya ulaştığımızda bu binayı çok beğenmiştim.

Gölge, dumanlı arkadaşıyla birlikte bu yeni geçitten geçerek ötesindeki her neyse onun içinde kayboldu. O anda benden koptu, enerjisi sanki hiç var olmamış gibi yok oldu. Donanma girdabının tamamen opak olduğu bu perdenin ötesinde ne olduğunu söylememin hiçbir yolu yoktu.

Takip etmekte tereddüt ettim, şimdi kaçarak şansımı denemeli miyim diye düşündüm. Sonum başka bir dünya olsa bile, en azından bir şansımı denemiş olacaktım. Herkesin gerçekten ihtiyacı olan tek şey bir atıştı.

Bu kararı vermeme yardım etmesi için kurdumu çağırdım ve yüzeye çıktığında enerjisini bir kez daha güçlü hissetmek beni rahatlattı. *Koşacak mısın?* diye sordum.

İçi titriyordu, ruhu huzursuzdu ve gitmemizden emin değildi. Gölge Canavar bizim tanrımızdı ve onu üzme ona göre değildi.

Ona *Alfa Victor kadar güçlü birini öldürdüğünü ve bizi kaçırdığını* hatırlattım. *Tehlikenin de ötesinde.*

Kararım konusunda bana güvendiğini hissettim. Ne olursa olsun destek. Bu bana harekete geçmem için gereken cesareti verdi. Koşarak en yakın kapıya yöneldim, bunu yapmalı mıyım yoksa yapmamalı mıyım diye düşünerek zaten çok fazla saniye harcamıştım. Avucum kapının pirinç koluna değdiğinde

Çiçekler ve dikenlerle kabartılmış beyaz kapıyı açtığımda statik bir elektrik vızıltısı hissettim ve neredeyse elimi geri çekecektim.

Bu kadar çaresiz olmasaydım, bunun ötesinde ne varsa riske atmazdım ama bir mahkûm ve kurban olarak yaşamaya devam edemezdim. Kolu çevirdiğimde bir klik sesi duyuldu ve küçük çatlaktan ruhani bir melodi süzüldü. İçimden küçük bir nefes kaçtı ve tüm korkum kayboldu.

Evet. Bu doğru hamleydi. Bu güzellik, ışık, sevgi ve sıcaklık diyarında olmam gerekiyordu. Kaderimi kucaklamaya hazır bir şekilde kapıyı çekerken gözlerim dalgın dalgın kapandı.

Son adımı atamadan sert bir şey bana çarptı ve beni yana savurdu. Müzik bir saniye sonra kesildi ve kafamdaki bulanıklık kaybolurken, aklımla birlikte acı da geri geldi.

Gölge Canavar tepemde belirdi, gözlerini kısmış bana bakıyordu. "Sen gerçekten de tanıdığım en aptal şekil değiştirensin. Neredeyse kendini fae aleminde kapana kısıtırdın." Dudakları karanlık bir eğlenceyle kıpırdadı. "Dünyalarına tesadüfen giren Dünyalılara yaptıkları beni lanet bir aziz gibi gösteriyor."

Zavallı kıcıma son bir alaycı bakış attıktan sonra dönüp uzaklaştı ve ben de kendimi sakinleştirmeye çalışarak ciğerlerime biraz hava çektim. "Fae "nin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama fantastik hikâyelerdeki gibi "peri "nin kısaltmasıysa... *NE OLUYOR BE ADAM?*

O müzik bu dünyaya ait değildi, bu yüzden Gölge'nin fae alemi hakkında doğru söylediğini varsayabilirdim. *Ve* görünüşe göre, bu sefer anlamadığım başka bir dünyada şansımı denemeyeceğime güvenerek çoktan perdenin arkasına geçmişti.

Dostum zekamı ve kendimi koruma duygumu *çok* abartmış.

Ya da küçük arkadaşının dumanlı girdapları etrafımı sarana ve ben yüksek sesle ciyaklarken beni havaya kaldırıra kadar öyle düşünmüştüm. Tamam o zaman. Takviye göndermişti ve hiç güveni yoktu.

Bu aşamada savaşmanın anlamsız olduğunu fark ederek, havayla taşınıyor olmanın verdiği tuhaf hissin içinde rahatladım ve karanlık perdenin içinde sürüklenirken gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım. Bir sonraki oda görüldüğünde nefesim kesildi ve daha iyi görebilmek için kendimi dumanın dışına attım.

"Ne oluyor lan?" Nefes nefese kaldım, ayağa fırladım. "Burada mı yaşıyorsun?"

Hırçın mizaçlı başka bir canavara gönderme yapmak istedim, çünkü tıpkı o filmdeki adam gibi, gerçek hayattaki Gölge Canavar da hayallerimin ucube kütüphanesinde yaşıyordu.

Gerçek. Gerçek. Hayaller. Ama filmdekinin aksine, kütüphanesi bende kalsın diye bu adamı kapı dışarı ederdim.

Odada biraz daha ilerlediğimde, duvarları kaplayan ve görebildiğim kadar uzanan koyu renkli ahşap raflar karşısında ağzımın suyu aktı. Her bir raf kitaplarla doluydu; keşfedilecek binlerce, binlerce inanılmaz yeni macera.

Sakin davranmaya çalışarak ilk rafa yaklaştım ve parmaklarımı kitapların üzerinde gezdirdim. Bu bölümdeki kitapların çoğunun kapakları sessiz kırmızı ve gri tonlarındaydı ve sırtlarında altın rengi yazılar vardı. Yazılar tanınabilir bir dilde değildi, bu da onları daha fazla okuma isteği uyandırıyor.

Gözlerimi kapatarak derin nefes almak için bir saniye durdum ve çeşitli kokuları ciğerlerime çektim. Tanrım, mükemmeldi. Gölge Canavar'la geçirdiğim zamanı atlatabilsem, böyle bir kütüphaneye sahip olmayı hayatımın işi haline getirecektim. Bedeli ne olursa olsun.

Bu muhteşem odanın öbür ucundan gelen bir gürültü dikkatimi çekti ve isteksizce başımı tatlı

Macera kokusu aldı ve enerjisini kütüphanenin derinliklerine kadar takip etti.

Tanrım, çok büyüktü. Gördüğüm en büyük alışveriş merkezinden bile daha büyük olan bu oda bana eski, gotik, yirminci yüzyıldan kalma bir manastırı hatırlattı. Bir önceki beyaz oda aydınlık ve açıkken, bu oda daha samimi ve rahatlatıcıydı, tekne dolusu karakteri yansıtan süslü detaylara sahipti. Özellikle de odanın tam ortasına eşit aralıklarla yerleştirilmiş ve yirmi metre yüksekliğindeki tavandan sarkan, toplamda beş adet olan devasa kristal avizelere bayıldım.

Yine de her şeyi sindirecek zaman yoktu, çünkü Shadow açıkça sınırlı sabrının sonuna gelmişti. Bana homurdanmasına bakılırsa, hayatından kaçırılan ve bir pislikle uğraşmak zorunda bırakılan kişi oydu.

Beni hayallerimdeki oturma alanında bekliyordu - hayallerimdeki kütüphaneye yakışır şekilde - etrafı sağlam, ağır dolgulu koltuklarla çevriliydi. Arkasında kükreyen bir şömine vardı, şöminenin kapağı koyu renkli bir taşla örülmüştü.

Koltukların arasından geçerken, üzerinde birkaç açık kitap bulunan küçük bir masa fark ettim. Hareketlerimle Dünya'ya çekildiğinde Gölge okumanın ortasında mıydı? Okumaktan hoşlandığı şeylere gizlice göz atma dürtüsü beni ele geçirdi, ancak bunun yerine canavarın kendisine odaklanarak kaçınmayı başardım.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum, evinin saf mükemmelliği karşısında sesim biraz soluksuz kalmıştı.

"Evet."

Başımı salladım. "Bu kadar güzelliğin ve bilginin parmaklarınızın ucunda olması kelimelerin ötesinde."

Yine beklenmedik bir şey söylemişim gibi bana baktı ve ben de çenemi kapatıp sözü ona bırakmaya karar verdim. Hâlâ kütüphaneye küçük bakışlar atıyor olsam bile. Tek bir kitap bile açmadan, orada

İnsanların ve şekil değiştirenlerin sahip olmak için cinayet işleyeceği bilgiler burada. Kayıp hikayeler. Sırlar. Büyüler. Büyü ve hayat. Ve hepsi ona aitti.

Yeni hedef: Onu karın içine nasıl atacağımızı ve kütüphaneyi nasıl ele geçireceğimizi bulmak.

H Tek kişilik koltuklardan birine oturdu. Devasa bir parçaydı, herhalde iskeletini kaplaması için öyle olması gerekiyordu. Yine o ateşli bakışlarıyla beni izliyordu.

Her şeyi *görmekten* asla vazgeçmeyen dokunaklı gözler. Beni ruhumu oluşturan temel unsurlara kadar soydu.

Kurdum göğsümde kıpırdandı, enerjisi canavarın kendisine dokunmak için uzandı. Shadow irkilmedi, sadece dokunuşunu kabul etti ve aralarında ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü bana iletmedi, ama değiş tokuşları bittiğinde memnun olduğunu hissettim.

"Otur," diye emretti.

Savaşlarımı akıllıca seçmeye karar vererek, savaşmadım ve onun karşısındaki sandalyeye yerleştim.

Etrafımızda onlarca sandalye daha vardı ve "Çok ziyaretçiniz mi var?" diye sormak zorunda kaldım.

Gözleri parladı ve yüzü sert çizgiler halinde yerleşirken mürekkepli duman girdaplarının üzerinden süzüldüğüne yemin edebilirdim. "Konuşmayı *ben* yaparım, yavrum."

Ters ters baktım. *Yavru*, şekil değiştiren çocuksa sürülerde kullanılırdı. Bir yetiškine yavru demek genellikle onun küçük, zavallı, sizden aşağı olduğunu düşündüğünüz anlamına gelirdi... bir hakaretti. Bu orospu çocuğu da tam olarak bunu kastetmişti.

Aklımdan geçenleri söylememek için dudağımı ısırarak mutlu olduğum yere gittim: bu odadaki tüm kitapların benim olduğunu ve sonsuza kadar onların güzelliği ve bilgisiyle çevrili olacağımı hayal ettim...

"Beni dinliyor musun ki?" diye sordu.

Ona göz kırptım. "Özür dilerim. Dinlememi isteseydin sipariş ederdin diye düşündüm. Diğer her şey gibi."

Ayağa kalktı - dev, korkunç bir canavar - ve ben hareket etme, konuşma ya da nefes alma yetimi kaybettim. İçimdeki her şey kapandı ve zihnim çılgılık atarken, dudaklarımdan herhangi bir ses çıkmasını sağlayamadım.

"Seni tek parmağımı bile sürmeden öldürebilirim," dedi, neredeyse sohbet eder gibi ve bu sefer kesinlikle dinliyordum. "Daha da iyisi, seni öldürmeden önce, sadece en kötü kabuslarında hayal edebileceğin şekillerde canını yakabilirim."

Panik yapabilseydim, yapardım. Bu haliyle nefes alamamak bana kesinlikle zarar veriyordu. Eğer kısa süre içinde tutuşunu gevşetmezse, bayılacaktım ve beni bu şeytana karşı çok savunmasız bir konumda bırakacaktı. Neyse ki, tam görüşümde karanlık noktalar dans ederken beni serbest bıraktı. Öksürerek ve boğularak öne doğru yığıldım, açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerim umutsuzca hava emmeye çalışıyordu.

Bu megalomanla tanışana kadar en sevdiğim erkek yayılımı olan bacaklarını açmış, rahatlamış bir şekilde yerine oturdu. "Dediğim gibi," diye gürledi, "bugün erken saatlerde sürünün topraklarında tam olarak ne olduğunu bana anlatmanı istiyorum. Enerjinizin Gölge Âlemi'ne dokunduğunu hissettim."

Son iki kelimedede sesi alçaldı, daha da soğudu ve bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Gölge Canavar bir muammaydı ve ses tonundaki değişiklikler için hiçbir referansım yoktu. O bir şekil değiştiren ya da insan değildi ve ben de bu lanet olası ortamın dışındaydım.

Sessizliğim karşısında göğsü guruldadı ve ne yapacağıma karar vermek için kendime üç saniye verdim. *Yalan mı gerçek mi?* Hangisi bana

hayatta kalma şansının daha yüksek olduğunu mu düşünüyorsun? Gölge Âlemi'ne dokunmanın yasak olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum," dedim, yarı-gerçeğin başlamanın en iyi yolu olduğuna karar vererek.

Kaşlarını çatması eski bir dost gibi göründü ve ben onu görmeye alışmaya başlamıştım bile -Gölge'nin imza bakışı.

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum," dedim ona. "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Bu gece benim ilk vardiyamdı, gündönümü dolunayı falan." Kolayca alınabilir diye kuralının aptallığı hakkındaki fikrimi söylemekten kaçındım. Her ne kadar ona neden yirmi iki yaşında olduğunu sormak istesem de, şu an doğru zaman gibi gelmiyordu.

"İlk vardiyan mı?" Sandalyesinde ilerledi ve daha önce hiç bu kadar odaklanmış bir ilgiyle karşılaşmadığımdan neredeyse emindim. Shadow bir kızın nasıl k ı z a r a c a ğ ı n ı kesinlikle biliyordu.

Ve... korkudan altına işedi.

"Evet. İlk vardiya ve güneş doğmaya başladığında gerçek eşimi buldum." Hatırladığım acı tekrar içime işlediğinde durakladım. Gerçekleşmemiş bağ, sert zeminde sürüklenen yırtık pırtık bir ruh parçası gibiydi.

"Gördüğüm kadarıyla zihniniz tek bir yerde durmakta zorlanıyor."

Ona kızgın bir yüz ifadesi takınarak hikâyeyi bitirmek için acele ettim. "Her neyse, dediğim gibi, ilk vardiyamda şerefsiz eşim tarafından reddedildim, saldırıya uğradım ve reddedilmemin ruhumda yarattığı derin acı yüzünden kurdum çılgına döndü. İşte o zaman görüşüm iki katına çıktı ve normal Dünya düzleminde kesinlikle var olmayan gölgeli figürler görebiliyordum." Bu anıyı hatırlayınca sertçe yutkundum. "Onları başka kimsenin göremediğinden oldukça eminim."

"Birine dokundun."

İfade.

"Evet, sanırım öyle."

"Tekrar yapabilir misin?"

Yüzüm kızardı. "Neden tekrar yapayım ki? Korkutucuydu ve doğal değilmiş gibi hissettirdi. Evet, hayranı değilim."

Parmaklarını dikleştirdi. "Başka şekilde ifade edeyim. Bunu tekrar yapacaksın, yoksa seni ve sevdiğin herkesi öldürürüm."

Hay sikeyim. "şey, böyle söyleyince..." Yerin yarılıp beni yutmasını dileyerek sözümü yarıda kestim. "Tek sorun şu ki ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve bunu tekrarlamak öylece gerçekleşmeyecek."

Muhtemelen bu noktada patladı ve beni milyonlarca parçaya ayırdı. Gerçekten sadece çabuk olmasını umuyordum.

"Vardiya."

"Ne...?"

"Sen bir şekil değıştiresin. Vardiya."

Sikeyim bu adamı. Cehenneme kadar yolu var. Kütüphanesi olmayan bir kütüphane.

Gıcırdayan dişlerimin arasından kelimelerimi tükürdüm. "Sana bunun ilk vardiyam olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Henüz emir üzerine değışemem. Gölge Canavar'ın kuralları."

Bunu sana gerçekten hatırlatmalı mıyım, pislik?

Enerji bana çarparak bedenimi bir mengeneye kilitledi ve omurgam kavislendiğinde kurdum uluyarak bedenimden dışarı çıktı. Saniyeler içinde, artık iki ayak üzerinde değildim, kırmızı ve beyaz dört ayaklı formuma geri dönmüşüm, uzuvlarım hızlı değışimden dolayı titriyordu.

Beynim hızla kurtla birleşti, ona doğru ilerlerken göğsümüzden hırıltılar yükseliyordu.

Gölge umursamazdı. "Çift görme yeteneğın var mı?"

Hırıltılarımız arttı. Gerginlikler arttı. Dişler gösterildi.

Kara duman, bir kez daha var olan tek varlık benmişim gibi beni izleyen Gölge'nin etrafını sardı. "şimdi göremiyorsun."

Bu bir soru değildi.

Ellerini sallayarak beni tekrar değışime zorladı ve ben tekrar insana dönüşürken kurdumun uluması bir çığlığa dönüştü. Bu bedenlerimize korkunç bir zarar verdi.

Bu yüzden kendimi çıplak, oflayıp puflayan, neredeyse hıçkırarak ağlayan bir halde yerde bulmam hiç de sürpriz olmadı.

Gölge bana bir daha bakmadı, sinsice uzaklaştı ve perdenin arkasından kayboldu.

Yorgunluk ve acıyla savaşıırken sessiz hıçkırıklar beni sarstı... ve bu sınavlarla tek başıma yüzleşmenin yalnızlığı. Hiç ara vermeyecek miydim? Her lanet günün çok acı verici bir deneyim olmamasını istemek çok mu fazlaydı?

Babam ilk öldüğünde - öldürüldüğünde, lafı dolandırmayalım - çok ağlamıştım. Onun kaybına, arkadaşlarımdan kaybına ve özellikle de sürüdeki yerimizin kaybına. Annem her zaman biraz mesafeli bir ebeveyn olmuştu, bu yüzden onun üzerinde çok fazla stres yapmadım, ama gerçeklikten tamamen uzaklaşması bile acıtmıştı. Her şey çok acıtmıştı.

Sonunda ağlamayı bırakmış ve acımı içimde saklamayı öğrenmiştim ama bugün metanetimi bulamıyordum.

Beş dakika. Kendime dağılmak için beş dakika verirdim ve sonra kendimi toparlardım.

Kendimi ayağa kaldırıp çıplak kığımın tozunu aldığımda ve kısmen yırtılmış gömleğimi omuz silkerek giydiğimde Gölge geri dönmemişti. Yine de düşündüğüm kadar yalnız değildim, kara duman kendini belli ediyordu. İlk başta onu görmezden gelerek kütüphane-köpük-canavar-havayı keşfetmeye başladım.

"Burası sihirli bir alan mı?" Sonunda beni takip eden dumanlı sise sordum. Görünüşe göre *Gölge'nin gölge şeyi*, efendisi yokken benim bekçimdi. "Raflar u z a y ı p gidiyor."

Görünürde bir son bulamayınca vazgeçtim ve bunun yerine bir rafa doğru ilerledim. George R.R. Martin'in *Buz ve Ateşin Şarkısı*, J.R.R. Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi* ve çok sayıda Terry Pratchett öyküsünün sıralandığını görünce gözlerim yuvalarından fırladı. Bu bölümde çok daha fazla fantezi harikası ve klasik öykü vardı ve her ne kadar bağımsız yazar dünyasının gizli cevherleri hakkında olsam da

Bu günlerde kalbim hâlâ muhteşem bir fantezi klasığı için çarpıyor.

Sadece fantezi ama.

Biri bana Emily Brontë'den bir kez bile bahsetse, çılgılık atarak kaçardım.

İsteksizce raflardan ayrıldım ve şömineye ve o rahat koltuklara doğru uzun bir yürüyüş yaptım. Gölge'nin er ya da geç beni öldürmek için geri döneceğine şüphe yoktu, bu yüzden cinayetimden önce biraz dinlenmeye çalışmak muhtemelen en iyisiydi.

Ateşin yanındaki en büyük kanepeyi seçerek gözlerimi kapattım ve zihnimi sakinleşmeye zorladım. Bu karmaşaya verdiğim tepkinin tuhaf olduğunu biliyordum. Çoğu insan çılgılık atar, bir köşede sallanır ya da hüngür hüngür ağlardı. Ama gerçek şu ki, yıllarca diken üstünde, birinin bana yaptığı eziyeti çok ileri götürdüğü ve öldürüleceğim anı bekledikten sonra, panik ve korkuya karşı hissizleşmişim.

Günün olaylarının verdiği yorgunluk üzerime çöktü ve kanepenin pelüş kadifesine daha da gömüldüm. Shadow Bastard yaşlı bir piç olabilirdi ama ev eşyaları konusunda sağlam bir zevki vardı.

Uykunun bulanıklığı ve yorgunluk zihnime karanlığı bastırırken, aklıma gelen son düşünce bir daha uyanıp uyanamayacağımdı.

Irüya görmedim. Hareket etmediğimden bile neredeyse emindim çünkü kendimi sarsarak uyandırdığımda, kafam allak bullak olmuştu, vücudumun yarısı uyuşmuştu. Karıncalanmalar başladı.

Kan uyuşmuş uzuvlarımdan akarken, şekil değiştiren iyileşme, ölü gibi uyuduğum sırada kırdığım her şeyi onarıyordu.

Etrafıma baktığımda, kendimi daha önce bulunduğum pozisyonda bulduğumda şaşırmadım. Kanepede. Ateş yanıyordu... aynı büyüklükte alevlerle. Ne kadar zamandır uyuyordum? Beş saniye.

Burası berbat bir yerdi.

"Gölge!" Boğazım düğümlenerek bağırdım. Temizleyerek tekrar denedim. "Şekil değiştirenler yemek ve su olmadan ölür."

Ayağa kalkarak uyku sersemliğinin son kırıntılarını da üzerimden attım ve o kadar uzandım ki vajinam yırtık gömleğimin altından dışarı sarktı. Benimle birlikte uyanan duman gölgesine göz gezdirdim - hoşuma gitmeyecek kadar yakınımda sürükleniyordu. "Çıplak bokumun yanına yaklaşırsan, o lanet kışını öbür dünyaya nasıl süpürürüm, bir yolunu bulurum."

Hayalet Avcıları'nı izlemiştim. Bu iblis saçmalığıyla başa çıkabilirdim. Belki beni anlıyordu, belki de bir tesadüftü, ama duman hatırı sayılır bir mesafeye kadar geri çekildi. Etrafıma bakarken Gölge'nin sinirlenip beni kendi halime

bırakıp bırakmadığını merak ettim.

Günlerimin geri kalanını burada, hayal dünyasında, sıcacık sihirli bir ateş ve hiç bitmeyen kitap raflarıyla geçireceğim. Sadece bir sıcak çikolata ve meyve suyu büfesi, burger alanı ve bir bar kurmam gerekiyordu.

Çünkü şarap.

Ve tekila.

Gölge Piç'in bana dönmesini beklemekten bıktığıma karar vererek, onu katedral odasında bulup bulamayacağımı merak ederek parıldayan perdeye doğru ilerledim. Kararlılıkla ilerlerken, kütüphaneden çıkmama izin verileceğini bir an bile düşünmedim ama alarm ya da tuzak olup olmadığını test etmek için önce kolumu gönderdiğimde hiçbir dirençle karşılaşmadım.

Temiz görünüyordu.

"Haydi, Inky," dedim heyecanla. Dumanlı karanlık için bir isme ihtiyacım vardı, böylece onu Gölge'den kolayca ayırt edebilirdim. "Görünüşe göre bir maceraya çıkıyoruz."

Diğer tarafa doğru adım atarken, iki odayı birbirinden ayıran girdaplı karanlığın amacının ne olduğunu merak ettim. Gölge isterse varlıkların girmesini engelleyebilir miydi?

-

Diğer tarafa ulaştığımda düşüncelerim aniden sona erdi. "Bu da ne..." Bir düzine göz bana doğru bakınca nefesim kesildi.

Bu pencereli ve kapılı oda, boş, ışık dolu alan, şimdi hareketli bir faaliyet kovanıydı. Ve tıpkı Gölge'nin ininde olduğu gibi, pencereler, sütunlar ve kapılar arasındaki tüm boşlukları dolduran kitaplarla dolu yüzlerce raf vardı.

Gözlerimi kırpmaya devam ettim, sanki bu görüşümü açacak ve bir kez daha boşluğu görecekmişim gibi.

Ufak tefek, kahverengi tenli, kırışik yüzlü bir *varlık* aceleyle yanıma geldi ve ben hâlâ bu yeni dünyayla nasıl başa çıkacağımı bilmeden göz kırpıyordum. "Bilgi Kütüphanesi'ne hoş geldin Mera," diye cıvıldadı. "Benim adım Gaster, Faerie'nin yeraltı goblin klanındanım."

Az önce *goblin* mi dedi? Kel kafasına, yuvarlak yüzüne ve hafif sivri kulaklarına daha dikkatli baktım. Tamam, şimdi görebiliyordum.

Birkaç kelime söyleyebildim. "İngilizce biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben daha düşük seviye Fae'lerle konuşurum." "Ne-" O devam edince sözüm kesildi.

"Bu duvarlar içinde tüm lehçeleri konuşabilecek, tüm yazılı kelimeleri anlayabilecek ve her türden ırkla sohbet edebileceksiniz. Evlerini bu kütüphaneye bağlı boyutlarda yapan pek çok kişiyle tanışacaksınız. Dediğim gibi, ben Faerie'denim."

Elini uzattı ve ben de elini kavramak için uzanmadan önce ona baktım. "Bu çok insani bir jest," diye not ettim.

Gülümsedi ve bakışlarımı yüzünün alışılmadık yapısına çekti. Gözleri kocaman, yüzünün yarısını kaplıyordu, irisleri ve gözbebekleri zifiri siyahtı ve bir gram bile beyaz yoktu. Yaklaşık bir metre boyundaydı, derisi yaşlı bir ağaç kökü gibi budaklıydı ve üzerinde görebildiğim kadarıyla bir gram bile saç yoktu. Onu daha yakından incelemek istedim ama bu kabalık gibi geldi, bu yüzden yüzüne odaklanmaya devam ettim.

"Tüm kültürleri inceledim. Buradaki kapıcı olarak benim görevim, bu salonlara adım atan herkese rehberlik etmektir."

Selam verdi ve ayağa kalkarken gömleğimin içini görebilecek kadar uzun boylu olduğunu fark ettim. Bakmaya teşebbüs etmemişti bile ama yine de... "Yedek kıyafet bulabileceğimiz bir yer var mı acaba?" Yırtık gömleğimin altındaki çıplak bacağımı işaret ettim. "Pamuklarım tükenmek üzere."

Gaster'ın küçük yüzü aydınlandı; bir görev alma ihtimali onu düpedüz heyecanlandırmış görünüyordu. "Evet! Daem karşılığında size mal verebilecek bir odamız var."

Ona göz kırptım. "Daem?"

Kulağa day-em gibi geliyordu ve bu tür bir para birimini daha önce hiç duymamıştım. "Bu Gölge Canavar'ın

para birimi," diye cıvıldadı. "Ama ödeme yapmadan ilk girişinize izin vermem için bana izin verdi. Eninde sonunda kütüphanede çalışacağınızı söyledi."

Ölümümü henüz planlamamış olması beni şoke etti. Belki de hâlâ kararsızdı. Her iki durumda da, bir gün daha yaşamak için bir kez daha buradaydım ve hayat dediğim bu boktan şeyden isteyebileceğim tek şey buydu.

Etrafıma bakarken, Bilgi Kütüphanesi'nde yaşayan birçok varlığa baktım. Birçoğunun görünüşü tamamen yabancıydı. Yine de hepsinin burada olmasının tek bir nedeni vardı: okumak, okumak, okumak. Bu raflardaki bilgiyi yutmak. "Herkes burada mı çalışıyor?" diye sordum.

Gaster görüş alanımı takip etti. "Oh, hayır. Sadece goblinler. Benim kardeşlerim kütüphanede çalışıyor. Diğerleri kendi dünyalarından seçilmiş, burada tutulan bilgilere erişmelerine izin verilen birkaç kişi."

Aklımdaki diğer milyonlarca soruyu dile getiremeden uzanıp elimi kavradı ve beni Gölge'nin ininin perdesinden uzaklaştırıp kütüphanenin ortasındaki uzun koridora doğru sürükledi. "Kaç tane dünya var?" Her biri birbirinden çok farklı düzinelerce varlığın yanından geçerken daha çok kendi kendime fısıldadım, kelimenin tam anlamıyla hepsini yeterince ayrıntıyla kavrayamıyordum.

Gaster kıkırdadı, neredeyse rahatsız edici bir sestti. "Doğaüstü dünyayı bilmeyen biriyle tanışmayalı uzun zaman olmuştu. Her bir diyara bağlanan ve dallanan Solaris Sistemi hakkında."

Omuz silktim. "Yani, ben bir şekil değiştiriciyim, bu yüzden dışarıda insanlardan daha fazlası olduğunu biliyordum, ama Shadow, Inky ve şimdi de senin dışında, aslında hiç kimseyle tanışmadım."

Gözlerini kırptırdı, o siyah küreler o kadar yansıtıcıydı ki etrafımızdaki tüm ışıklar onların içinde görülebiliyordu. "Shadow ve Inky?"

Başımı beni takip eden karanlığa doğru salladım. "O şey ve efendisi."

Gaster anlamış gibi başını salladı. "Ah, evet. Onlar buradaki en yüce varlıklar. Kütüphanenin onun bölümünü karıştırmıyoruz ve karşılığında o da hepimizi yok etmiyor. Biz de onun kitaplarını katalogluyoruz. Ortak yaşam işe yarıyor." Gözleri Inky'ye doğru kaydı, sanki bu bilgiyi doğrudan bloba iletiyormuş gibiydi.

Onun seviyesine yaklaşmak için eğildim. "Solaris Sistemi nedir?" Fısıldadım.

Gaster bana komplocu bir gülümseme attı ve ben bu küçük adama ve yardımseverliğine yarı yarıya aşık oldum. Simone ve Dannie dışında kimsenin bana bu kadar iyi davranmadığına eminim. "Kütüphane tarafından desteklenen bir ulaşım sistemi. Çok sayıda dünya arasında seyahat etmemizi sağlayan birbirine bağlı enerji portalları. Buradaki kapıların her biri" -elini salladı- "diyarlardan birine bağlanıyor. Yani ben Faerie'den bir goblinim." Neredeyse içinden geçtiğim çekici müzikli kapıyı işaret etti. "Ve şuradaki Chester da çoğunlukla su olan Karn diyarından bir su perisi." Bu kez, bizden yaklaşık on adım ötedeki bir kapıyı işaret etti, beyaz tanecikler arasında belli belirsiz mavi girdaplar görünüyordu.

Ve Chester... Karn'ın sakini çelimsiz biriydi, buz mavisi bir teni ve o kadar çift cinsiyetli bir vücudu vardı ki cinsiyetini asla tahmin edemezdin. Belki de Karn'da anlayabileceğim türden bir cinsiyetleri bile yoktu. Dört kolları vardı, ikinci set biraz daha kısaydı ve suda işe yaradıklarını tahmin ediyordum. Daha fazla gözümü dikmek istemediğim için bakışlarımı başka yöne çevirdim ve Gaster'ın devam etmesini bekledim.

"Marin bir aşkındır," dedi işaretimi alarak. "Dünya irfanının meleklerini yakından temsil eder, Honor Meadows'da ikamet ederler."

Marin uzun boylu, heykelsi bir varlıktı, kadın görünümündeydi. Siyah gibi görünen bir elbise giymişti ve

Altın zırhı, parlak siyah teni ve sırtından çıkan gri tonlu tüylü kanatları vardı. Kanatlar bir meleğe aitmiş gibi görünüyordu. "Vay canına," diye fısıldadım resmin tamamını incelerken.

Güzelliğin vücut bulmuş haliydi, sanki yüzünün her bir düzlemi sevgiyle mükemmelleştirilmek için oyulmuştu. Uzun saçları bana Simone'unkileri hatırlatıyordu, gür ve mavi-siyah. Simone'unkinden farklı olarak Marin'in saçları mükemmel bir örgü halindeydi ve baldırlarının etrafında bitiyordu.

Honor Meadows her neyse, sadece Marin gibi daha melek görünümlü varlıklarla dolu olduğunu varsayabilirdim.

"Onların topraklarına şuradan ulaşırsınız," dedi Gaster, kütüphanenin ilerisindeki bir kapıyı işaret ederek.

Bunu anlamak ve kavramak inanılmaz derecede zordu ama belki de bu kadar çok bilgiyle dolu bu duvarların içinde durduğum için hiçbiri bana bunaltıcı gelmiyordu.

Gaster devam etti, insan ve hayvanları birleştiren sentora benzer hayvansı varlıkları gösterdi. At, keçi, panter ve kuş melezleri kütüphanedeydi ama Brolder topraklarında daha pek çok melez *olduğuna* dair bana güvence verildi.

"Hiç ejderha varlıkları var mı?" Ciddi bir şekilde sordum, hâlâ son okuduğum şekil değiştiren kitabının etkisindeydim.

Gaster rastgele sorum karşısında hiç istifini bozmadı. "Dünya'da tasvir edilenler gibi ejderhalar değil, ama dünyalarda dolaşan büyük canavarlarımız var."

Büyük canavarlar mı? Demek istediğim, eğer Gölge Canavar'dan daha büyük bir şey varsa, bu gerçekten korkutucu bir manzara olurdu. Ama ben tamamen bunun için buradaydım.

Gaster kütüphanedeki yolculuğuna devam etti ve beni periler, ölüm perileri, sidhe, troller ve gulyabaniler de dahil olmak üzere birçok faefolk ile tanıştırdı.

"Faerie'de daha yüzlercesi var," dedi. "Hepsini sıralamam haftalarımı alır."

"Evren beklediğimden çok daha büyükmüş," diye nefes aldım, bugünkü keşiflerimden dolayı hem önemsiz hem de duygusal hissediyordum.

"Bu sadece büyük parçanın küçük bir dilimi," dedi Gaster, gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Ama bugün, keşfettiğin bu yeni hayat hakkında endişelenmene gerek yok. Önce sana biraz insani konfor bulalım."

Başımı salladım ve hızını artırırken onu takip ettim. Bacakları benimkilerin yarısı kadar olabilirdi ama adam olimpik bir sprinter gibi hareket ediyordu. Bu konuda yorum yaptım, şakayla karışık nefes nefese kalmışım gibi oflayıp pufladım. "Güçlü ve hızlıyız," dedi, sağlığım için ciddi bir endişe duyuyormuş gibi bana bakarak. "Ayak uydurmaya çalışma. Goblinler uzun mesafelerde son hızla hareket edebilirler ve üstlendiğin her işte desteğe ihtiyacın olduğunda benim varlıklarımın senin olduğunu hatırlaman en iyisi."

Başımı öne eğdim, burada kendimi "evimde" hissettirilme şekline bir kez daha şaşırmıştım. "Gölge bana bu şekilde baktığını biliyor mu?" diye sordum.

Gaster başını salladı. "Ah, evet. O her şeyi bilir. Merak etmeyin. Bunların hepsi planlandı."

Harika. Shadow'un planının bir parçası olduğum için kendimi çok daha iyi hissettim... *hissetmedim*.

Gaster görevine devam etti, ben de yakınımda kaldım, Odanın etrafındaki meraklı bakışları görmezden gelmeye çalışıyordum. Kütüphanedeki tüm yeni diyarlara ve sakinlerine yan gözle bakıyor olabilirdim, ancak birçoğu benimle de ilgileniyor gibi görünüyordu. Acaba Inky'nin peşimde olmasından mı kaynaklanıyordu, yoksa "şekil değiştiren" yollarına çıkan yeni bir ırk mıydı?

Uzun, beyaz salona bağlanan kendi ışıltılı kapısı olan kütüphanenin başlangıcına yaklaştığımızda Gaster durdu. "Burası ihtiyaç odası," dedi,

düz beyaz bir kapıyı işaret etti. Öne çıktı ve kapı açılmadan önce iki kez vurdu.

"Altı daem," dedi bedensiz, neredeyse robotik bir ses.

Gaster küçük cebinden birkaç parıltılı altın külçesi çıkardı.

"İçerideyken ihtiyacın olan her şeyi aldığından emin ol," dedi şaşırtıcı derecede güçlü goblin beni tamamen boş beyaz bir odaya itmeden önce, sikkeler peşimden tıngırdayarak kusursuz, parlak zeminde kayboldu. "Bekle!" Kapı yüzüme çarparken bağırdım.

"Lütfen kıpırdamadan durun," dedi ses, dikkatimi dağıtarak.

Soğuk bir hava dalgası üzerimden geçip vücudumdan aşağı inerek aynı hızla kaybolduğunda donakaldım.

"Eksiksiz bir gardıroba, tuvalet malzemelerine ve diğer temel ihtiyaçlara ihtiyacınız var."

Bunun bir soru olup olmadığını anlayamadım ama yine de cevap verdim. "Evet. Bu gömlekten başka bir şeyim yok." Üzerimdeki paçavrayı işaret ettim.

Bir anlık duraksama. "Eşyalarınız efendinin odasına gönderiliyor. Lütfen temizlik ve cüppe için oraya gidin. İyi günler."

Aynı anda kapı açıldı ve o buz gibi rüzgâr beni odadan dışarı çıkardı.

GAster bir milim bile kıpırdamamış gibi görünüyordu, tam olarak bıraktığım yerde duruyordu, gülümsemesi yerindeydi. "Vay canına, bir saat göz açıp kapayıncaya kadar geçti."

O anda gözlerini kırıştıran tek kişi bendim. "Bir dakikadan fazla sürmüş olamaz."

Gaster en komik fıkrayı anlatmışım gibi güldü ama bir daha yorum yapmadı, onun yerine kütüphaneye doğru ilerledi ve Gölge'nin karanlığa bulanmış örtüsüne ulaştığında durdu. "Buradan öteye geçmeme izin yok," dedi, "ama giysileriniz ve diğer eşyalarınız odanızda olacak." Gözleri duman bloğuna kaydı. "Sadece Inky'yi takip et."

Bu noktada, "Inky "nin Gölge'den sızan rastgele bir karanlık kütesinden daha fazlası olduğunu anlamıştım. Gaster ona karşı çok saygılıydı, hatta doğrudan onunla konuşacak kadar ileri gitmişti.

Belki de Gölge'nin kölesi olmak saygı kazandırıyordu? Ya da belki de onun zekâsını hafife almış, onu özü olmayan bir şey olarak düşünmüştüm. Bu dünyada varsayımlarda bulunmayı bırakmalıydım çünkü tüm kurallar farklıydı.

Perdeden geri adım attığımda - ki Gaster'ın açıklaması bir gösterge ise insanları dışarıda tutabildiği anlaşılıyor - neredeyse bir dağa çarpıyordum.

Canavar. Gölge karanlıkta hareketsiz ve sessiz duruyordu, beni yakından izlerken başı eğikti. Bu adamı ve yoğunluğunu sikeyim. Böyle devam ederse ya kızaracaktım ya da kendiliğinden yanacaktım, yani anında orgazm olacaktım.

Yani, önce korkudan ölmezsem. "İki seçeneğin var."

Ve işte o parlayan kişiliğiyle gitti. "Devam et," dedim üretebildiğim en sahte gülümsemeyle. "Seni şimdi öldürürüm ve tehdidi kontrol altına alırım." Sıra ona gelmişti.

Gülümse, ve olarak Her zaman, o karanlıkkıvrıl . onun Dudaklar korkutucuydu. "Bu benim kişisel favorim."

Tabii ki öyleydi. "İkinci seçeneği duymak için gerçekten sabırsızlanıyorum," diye cıvıldadım. "Umarım benim ölümümü de içerir."

Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla dileğim gerçekleşmek üzereydi. "İkinci seçenek," diye ısırdı, "Gölge Âlemi'ne nasıl dokunduğunu çözene kadar burada, benim kontrolüm altında kalman. Ayrıca pervasızlığınla serbest bıraktığın yaratıkları da toplamamız gerekecek."

Bir elimi kaldırdım. "Tamam... Az önce söylediklerinle ilgili çok fazla sorum var."

Shadow bir güç patlaması yaptı, bunu yaparken yüzünün etrafında mürekkepli duman girdapları uçtu. "Hayır. Daha fazla. Lanet olası. Sorular."

"Yeterince adil, yeterince adil," dedim. "Ama o çift görme olayını yaptığımda ve o yaratıklara uzandığımda, bazılarının dünyamıza kaçmasına izin verdiğimi mi söylüyorsun?"

Tek bir baş sallama.

"Ve onları toplamana yardım edebileceğimi ve... Gölge Diyarı'na tekrar erişemezsek onlarla ne yapacağımızı düşünüyorsun?"

Dudakları inceldi. Bu, ağzımı kapatarak dikkate almaya karar verdiğim bir uyarı işaretiydi. Gördün mü, yeni şeyler öğrenebilirdim. Shadow kollarını kavuşturarak dikkatimi geniş omuzlarına çekti ve bir kez daha dikkatim

dağıldı. Ugh.

Sizi öldürmek isteyen iblis-tanrıya hayranlık duymamalısınız.

Bu sadece sağduyuydu.

"Siz yaptığınız şeyi nasıl kopyalayacağınızı bulana kadar onları kontrol altında tutacağız. Eminim, alternatifiniz ölümünüz olduğunda, bunun için çok fazla zaman ve enerji harcayacaksınız."

Üzerindeki enerji mi? Geniş omuzları mı? Bekle, gölge yaratıklar. Yakaladım seni.

Başımı salladım. "Doğru. Yani, bu sağlam bir plan Indiana Jones.

Görünüşe göre bir maceraya çıkıyoruz."

Bana donuk bir bakış fırlattı ve göndermeyi anlayıp anlamadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen birinci seçeneği seçip beni susturmak için öldürmeden önce konuyu değiştirmek en iyisiydi.

"Kütüphane kapıcısı Gaster, görünüşe göre bana yeni kıyafetler tedarik etmiş. Burada bir yerde olduklarını söyledi."

Bu odada beni kendiliğinden yanmaya iten diğer tek şeyi işaret ettim: kütüphaneyi. Gölge Canavar'ın vasiyetinde burayı bana bırakacağına dair hâlâ umudum vardı ama ölümsüz olması bu planı biraz sekteye uğratmıştı.

"Beni takip edin."

Tanrım, konuşmalarımıza bayılıyordum. Çok enerji doluydu ve zekice cümleler kuruyordu. Bir Shakespeare oyununda yaşamak gibi.

Ben zihinsel olarak kendime gülerken Shadow döndü ve uzaklaşırken boyunun uzadığını fark ettim. Benimle konuşurken altı buçuk metre boyundaydı ama çoğu zaman bu boya geri döndüğü için sekiz metrenin onun doğal boyu olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Bunu nasıl yaptığı son derece etkileyiciydi ve tek düşünebildiğim... Her şey boyut mu değiştiriyor? Evet, bu zavallı - *teknik olarak hâlâ* bakire olan - *kurt* şekil değiştirenin çok aktif bir seks hayatı vardı. Kafamda. Seksle ilgili rüyalar görüyordum, vibratörüm vardı ve kendi cinselliğime aktif olarak katılıyordum. Sadece

genellikle

Yalnız.

Bekle bir dakika!

Vibratörüne ihtiyacım vardı. O ihtiyaç odası beni giydirirken bunu anlamış mıydı? Aksi takdirde, burada bir hatun arkadaş bulmam ve buranın neler yapabileceğini öğrenmem gerekecekti. Gaster ne kadar havalı görünse de benim için fazla kuralcı biriydi.

Hayatın gri bölümlerinde yaşamayı severdim.

Shadow bitmek bilmeyen kütüphanenin yarısına gelmişti, ben de hızımı artırıp peşinden koşmaya başladım. Yapmak istediğim son şey, "öldürülme" seçeneği hâlâ masadayken onu kızdırmaktı.

Başımı eğerek koşmaya başladım, ancak son anda durduğunu fark ettim. Yana doğru kayarak ondan kaçmayı başardım, masalardan biri kalçama çarptı ve irkildim. Artık tüm şekil değiştiren gücümü serbest bıraktığım için keskin ısırık uzun sürmeyecekti.

Gölge bana doğru yaklaştı ve ben aniden ağrıyan kalçam için endişelenmemeye başladım. "Bir kez bile yalvarmadın ya da ağlamadın," dedi, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. "Benim dünyama giren birkaç şekil değiştiren asla sakın olmaz."

Bu, benim ona karşı saygılı bir korku duymamamdan dolayı ikinci kez kafasının karışmasıydı.

"Sırt çantamda yıllarca yalvardım ve ağladım," dedim ona, mizahım azalıyordu. "Hiçbir şey fark etmedi. Birisi sizden daha güçlü ve kuvvetli olduğunda ve siz onun merhametine kaldığınızda, yalvarmanın ve ağlamanın onlara bir tür hastalıklı haz vermekten başka bir işe yaramadığını fark ettim. Artık zorbaları desteklemeyeceğim. Benden hiçbir şey alamayacaklar."

Gözleri bu alevlerle parladı ve Inky neredeyse sakinleştirici bir tavırla efendisinin etrafını sarmak için yılan gibi kıvrıldı.

"Benden korkmayı öğreneceksin," diye mırıldandı ve haklı olduğundan hiç şüphem yoktu.

Tekrar uzaklaştı ve ben de bu sefer duraksamadan onu takip ettim. Büyük, kiraz kırmızısı bir binaya doğru keskin bir sağa saptı,

el oyması ahşap kapı. "Burada uyuyacaksın," diye beni bilgilendirdi. "Benim odamı arama. Seni öldüreceğim-"

"Öldür beni, evet, anladım."

Sıcaklık içime çarparak çıplak tenimi kavurdu ve ilk defa bu kadar akıllı bir ağızla doğmamış olmayı diledim.

"Boyun egeceğim," dedim, yüzümü kavurucu ateşten korumak için kollarımı havaya kaldırarak.

"Boyun eğ," diye gürlledi.

Bu orospu çocuğu.

Onun gücü beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve ben de onun tatmin olduğunu hissettim. Yine de benden başka bir şey alamayacaktı. Yıllarca onun bana fırlattığı kadar sıcak bir ateşle dövülmüştüm ve ne oyun oynarsa oynasın, ben de onunla birlikte oynayacaktım. Ama sadece en yüzeysel seviyelerde. Eninde sonunda gardını indirecekti. Sonunda, bu saçmalık her neyse sona erecekti.

Bu gerçekleştiğinde, benim parlama zamanım gelmiş olacaktı. "Efendin kim?" Gölge Canavar sordu, adım atarak

Bana daha yakın.

İçimdeki her şey ona karşılık verdi, enerjisi benimkiyle birleşirken bedenimde erimiş bir yanma başladı. "Öylesin," diye ısırdım.

"Bana ihanet
etmeyeceksin." "Sana
ihanet etmeyeceğim."

Artık çok yakınımıdaydı ve gözlerimi onun alev alev yanan gözlerinden ayıramıyordum, beni kilitledikleri yerde büyülüyorlardı.

"Artık senin sahibin benim Günışığım ve her türlü itaatsizliği cezalandıracağım."

Bununla birlikte, kütüphanesinde doğaüstü bir uluma çınladı ve ardından beni kapıya çarpan güçlü bir rüzgâr çıktı. Canım yanmıştı ama kalçam kadar değil ve bir şekil değiştiren için bu hiçbir şeydi. Bu Gölge'nin uyarısıydı ve eğer isterse beni gerçekten yok edebileceğini biliyordum.

Ayrıca, az önce bana "Günüşığı" mı demişti? Jaxson'ın Torma'da bana "Güneşli" dediğini duymuş muydu? Yoksa bu sadece bir tesadüf müydü?

Her iki durumda da, az önce olanlardan dolayı kesinlikle sinirli hissettim.

Benim üzerimde iradesini kullanmıştı ve ben de onun merhametine kalmıştım.

Shadow Beast geldiği gibi hızla gitti ve ben de Inky tarafından odama götürüldüm, bir yandan da *neler olduğunu* anlamaya çalışıyordum.

Kafamın karışık olduğunu söylemek büyük bir eksiklik olur. *Kafam* Torma'ya geri döndüğümünden beri ve Gölge Canavar kendisi vardı kutsanmış a arasındaki birlik Ben ve o benmerkezci orospu çocuğu . gelecekteki bir alfa. Yani, hayatımda neyi yanlış yapmıştım ki?

Torin'le çiftleşmek için son hayat mı?

Doğrusu, Canavar'ın kendisiyle tanıştıktan sonra, gerçek eş bağlarının onun alanı olmadığına dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Kesinlikle aşk tanrısı tipi değil... hiç değil.

Ama evet, bu benim her zamanki kafa karışıklığı seviyemdi - *alfa-eş* olayı benim normal hayatımdaki bok yığınıydı ve ben bununla iyiydim. Ama bu... *bu!* Bu neredeyse inanılmayacak bir şeydi, beynim bana neler olduğunu anlayamıyordu. Bana iki seçenek sunmuştu ama görünüşe göre yine de seçmişti. İkinci seçenek: Gölge Canavar'ın tutsağı olmak.

Lanet olası Gölge Canavar.

Sadece bu da değil, aynı zamanda yeni dünyalara açılan odaları olan büyülü bir düzlemde - Solaris Sistemi'nde - var oluyordum. Ve kütüphaneler. İki muhteşem, paha biçilmez kütüphane.

Evrenin tüm bilgisiyle dolu. *Çok fazla. Hem de çok fazla.*

Bu biraz gecikmiş bir tepki olabilir, ancak Beni kim suçlayabilir ki? Bu durumda olan herkesin her şeyi tam anlamıyla kavraması için biraz zamana ihtiyacı olacaktır.

Gölge Canavar ve onun parlak yeni planından bahsetmiyorum bile.

Eğer onun tarafından kaçırılmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin etmem gerekseydi, işkence ve acının da işin içinde olması gerekirdi. Belki kalbimin ayinsel olarak yenmesi ya da aynı derecede berbat bir şey.

Şansımı biliyordum, psikopat tanrılar muhtemelen tırnak ya da gözbebeklerini topluyorlardı.

Garip piçler.

Ama hayır, onun yerine, birlikte gölge yaratıkları avlayabilelim diye beni tutuyordu.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Burada farkında olmadı ğ ı m daha fazla şey oluyordu ve bu melek görünümlü psikopatın yanında gardımı düşürmeme imkân yoktu.

Aksine, onun zayıf noktasını bulmak için daha da çabalayacaktım. Herkesin bir zayıf noktası vardı ve Shadow'unkini bulduğumda, bunu onun dünyasını temelinden yıkmak için kullanacaktım. Toz. Atomlar. Mikro organizmalar.

Ateşten gözlere, kare kesilmiş çenelere ve bir tutam bukleye ölümün habercisi olurdum.

Sonra özgürlüğüme kadar gülerdim.

Yeni oyun planımla kendimi biraz daha iyi hissederek ayağa fırladım ve hapishaneme baktım. Doğruyu söylemek gerekirse, *hapishane* biraz sertti; en uçta yarı iyi görünümlü bir yatak bulunan geniş bir odaydı. Evdeki berbat yatak odamdan on basamak yukarıdaydım.

Kavisli üst kısmı altın ve gümüş işlemeli antika gardırobu açtığımda, içindeki düzgün kıyafetlere göz kırptım. Göz gezdirirken, içindeki her şeyin benim bedenim ve tarzım olduğu açıktı. Kotlar, şortlar,

ve birkaç rahat kazak. İhtiyaç Odası tedarik etmekten daha fazlasını yaptı; her şeyin sizin seçtiğiniz gibi olduğundan emin olmak için zihinleri ve anıları okuyor gibi görünüyordu.

Çok ürkütücü. Ama yararlı.

Ve şu anda tek isteyebileceğim şey yardımdı.

Yatak odasına bitişik küçük bir banyo vardı ve çekmecelerde banyo malzemeleri ve makyaj malzemeleri buldum. Üst düzey Dünya markaları, dergilerde ağzımın suyunu akıtan ama kendi başıma asla alamayacağım türdendi.

Eğer megaloman bir gardiyanla birlikte gelmeselerdi, bu avantajlar harika olurdu.

Shadow her zamanki dramatik çıkışını yaptığından, hızlı bir duş alıp temizlenmeye karar verdim. Yırtık gömleğimi çıkarıp attım, sıcak su gergin kaslarıma çarptığında iç çektim ve bir an için kendimi dağılmaya bıraktım.

Bir dakika.

Başım öne düşerken omzum fayanslara çarptı ve ellerimi sıkıca kavradım. *Bunu yapabilirim. Bundan sağ çıkabilirim. Torma'dan sonra her şeye dayanabilirim.*

Küllerinden anka kuşu doğacak.

Bir mantra, bir civcivin hayatı boyunca ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

Değil mi?

Temizlendiğimde, sıfır delikli iç çamaşırı giydiğimde -Bir kot pantolon ve sade beyaz bir gömlekle bu tuhaf dünyadaki yerimi bulmaya hazır olduğumu hissediyordum. Kapıya doğru yöneldiğimde yeni tenis ayakkabılarım sessizdi, elim eski siyah kola yerleşti, kola basmaya çalıştığımda kilitlenmesini bekliyordum. Ama kapı klik sesiyle açıldı ve dışarı çıktığımda Inky'nin Hayalet Casper'ın ürkütücü versiyonu gibi orada üşüdüğünü gördüm.

"Vay canına, seninle burada karşılaşmak ne güzel," dedim sahte bir hevesle. "Ayrı kaldığımız bir saat içinde seni özledim, Inky. Beni bir daha asla bırakma."

Sanki ne giydiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi, yeni giysilerimin etrafında kayarak daha da yukarılara ıktı.

"Normalde yarı çıplak olmadığım zaman böyle görünüyorum," dedim sırtarak.

Siyah gölge iki katına kadar şişti ve neredeyse... sallanıyor gibiydi. Buna gülme hareketi diyecektim çünkü başka bir şey düşünülemeyecek kadar dehşet vericiydi.

Büyüdükçe, daha önce sadece gölgeli duman girdapları olarak düşündüğüm şeyin içinde daha fazla tanım görebiliyordum. Sinapslar arasında elektrik atımları olan devasa bir beyne benziyordu. İnsan beyni benim uzmanlık alanım falan değildi ama Inky'nin düşündüğümden çok daha bilinçli olup olmadığını merak etmeme neden o l d u .

Bunun Gölge Canavar'ın bir dalı olmasına imkân yoktu... Inky kesinlikle kendine özgü bir doğaüstü yaratıktı.

"Nesin sen?" diye sordum, merakımdan kelimeler ağzımdan döküldü. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorsun."

Bir sonraki şeyi neden yaptığımı Allah bilir ama bazen beynim yavaş alışıyor. Kara dumana neden gönüllü olarak dokunduğumun başka bir açıklaması yok. Parmak uçlarım karanlığın içinde süzülürken buz gibi bir ürperti kolumdan yukarı fırladı ve sanki biri beni odanın öbür ucuna fırlatmış gibi kıımın üstüne düştüm.

"Kahretsin!" Garip bir şekilde ayağa kalkarken üzerimdeki ürpertiye atmaya çalışarak soluk soluğa kaldım. "Bunu hiç beklemiyordum." Inky bana daha önce de dokunmuştu ama görünüşe göre bu iki yönlü bir yol değildi. Ya da belki de bu, davet edilmediğim bir yere girmemem için ilk ve tek uyarımdı.

Inky küçülmüştü ama kesinlikle hâlâ sallanıyordu.
Kendini beğenmiş piç, tıpkı Shadow gibi.

Erteleyerek yeterince zaman kaybettığime karar vererek duman varlığının yanından geçip Bilgi Kütüphanesi'ne girdim. Perdenin içinden geçtiğimde, diğer tarafta bir goblin beni bekliyordu.

"Gah." Geri sıçradım, neredeyse tekrar Gölge'nin inine yuvarlanıyordum. "Bu kadar yakın durma, Gaster."

Eğilerek selam verdi. "Özür dilerim Bayan Mera. Tura devam edebilmek ve görevlerinizi özetleyebilmek için dönüşünüzü bekliyordum."

İlk iş günümde işe alınmak üzereymişim gibi hissediyordum ama daha fazla bilgi edinmemi ve kendimi tüm tanrıların sikinden ayırmanın bir yolunu bulmamı sağlayacaksa, bana ne verirse versin kabul ederdim. Eğer bu kütüphane dünyanın bilgisini barındırıyorsa... burada Gölge Piç'in zayıflıklarını tanımlayan bir şeyler olmalıydı.

"Yolu göster!" Heyecanla söyledim. Gaster bana göz kırptı, o tuhaf gözleri dikkatimi çekti, yeşil bir parlaklık kaybolmadan önce siyahı kapladı.

"Sonunda öğrenmek için benim kadar heyecanlı biri çıktı," dedi ve ben de o yeşil parıltının mutluluğundan mı kaynaklandığını merak ettim.

"Kesinlikle," diye cevap verdim, bu cine yağ çekmeye hazırdım, böylece gelecekteki sorunlar için güçlü bir müttefikim olabilirdi. Yani, belki fiziksel anlamda güçlü değildi ama "Bilgi Kütüphanesi'nin kapıcısı" rolünü üstlenen biri, sahip olunması gereken yararlı bir arkadaş olmalıydı.

Doğruyu söylemek gerekirse, ondan hoşlanmıştım. Onun kadar coşkulu ve hayata karşı çocuksu bir heyecan duyan insanlar benim dünyamda çok azdı. Şekil değiştirenler daha çok belalı ve hırçın olurlardı; yavrularımız bile şımarık küçük pisliklerdi.

Çok sayıda kitap rafı arasında ilerlerken, daha önce gördüğüm çok sayıda varlığın gittiğini ve yerlerine yenilerinin rafları incelediğini, kitapları kollarına istiflediğini ve dünyalarının kapısından tekrar ayrıldığını fark ettim.

"Yani dünyalardan gelen bu varlıkların hiçbiri burada çalışmıyor mu?" diye sordum.

Gaster dönüp bana baktı, o lanet gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Burada gerçekten çalışan kimse yok, ama burayı ayakta tutan birkaç düzine yarı-fey var. Kütüphane

Bilgi güçlü bir varlıktır ve yanlış ellere geçerse..." Bu düşünce ilk kez onu gülümsetmedi.

"Gece için toplandığında tüm raflar nereye gidiyor?" Bu koridorlarda yaptığım ilk boş gezintiyi düşünerek sordum.

Bana boş bir bakış attı. "Hiçbir yere gitmiyorlar. Raflar şu anda olduğu gibi duruyor. Bin yıl önce burada çalışmaya başladığımdan beri Solaris Sistemi'nde ve Bilgi Kütüphanesi'nde hiçbir şey değişmedi."

Tamam, en az bin yaşında olduğu gerçeğini görmezden gelerek söylediklerinin geri kalanına odaklandım.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandım. "Dün ya da her ne zamansa Gölge'yle birlikte bu binadan geçerken bu salon bomboştu. Tek görebildiğim pencereler ve kapılardı ama raflar ya da kitaplar yoktu."

Gaster'ın cevap vermesi bir saniye sürdü, sanki düşüncelerini tartıyormuş gibiydi. "Efendi senin kaderine karar verecekti," dedi sonunda, sesi her zamankinden daha alçak ve daha az canlıydı. "Bu karar verilene kadar, burada bulunan bilgi armağanından mahrum kalacaktın."

Oh. Doğru ya. "Gölge muhtemelen o noktada beni öldürmeyi planlıyordu," dedim. "Yani mantıklı."

Gaster iki elini birden havaya kaldırdı, paniklemiş görünüyordu. "Hayır, eminim öyle değildir. Sadece yabancılara karşı temkinlidir." *Evet, işte buydu.*

Şimdi kütüphanenin ortasındaydık, etrafımız bir yığın masa ve sandalye ile süper davetkâr görünen birkaç tombul pufla çevriliydi. Ne yazık ki, harika bir kitapla onların derinliklerine dalmak için zamanım yoktu, çünkü "işteydim".

"Burada çalışan ve demi-fey olmayan tek kişi olmak garip hissettiriyor," dedim.

Gaster başını salladı. "Biliyorum ama kendini yalnız hissetmeyeceksin. Dediğim gibi, diğer pek çok kişi bilgi toplamak için her zaman burada. Kütüphaneyi incelemek için seçilmek en büyük onurdur."

"Bu Solaris Sisteminde tam olarak kaç tane dünya var?"

Elbette birkaç tanesinden bahsetmişti ama burada kaldığım her saat daha fazla bilgiye olan ihtiyacım artıyordu. İsimsiz kapılar beni çağırıyor, onlar hakkında bilgi edinmemi talep ediyordu.

Gözleri büyüdü, siyah küreler üzerimizdeki parıldayan ışıklarda parıldıyordu. "Oh, gerçek bir muamele içindesiniz. Beni takip edin."

Ben de öyle yaptım.

HO kadar hızlı yürüyordu ki, bir şekil değiştiren olduğum ve onun kısa, güçlü bacaklarına ayak uydurabildiğim için şanslıydım. Beni en uzağa götürdü.

beyaz koridoru görüntüden saklayan perdeye kadar uzanıyordu.

"Burası rehber!" Gaster cıvıladı.

Neden bahsettiğini anlamaya çalışarak boş gözlerle etrafıma bakındım. "Rehber mi?"

Parıltılı örtüyü işaret etti. "Kütüphaneyi korumak için bir erken uyarı sistemi görevi görmediği zamanlarda, Solaris Sistemi'nde gezinmek için kullanılabilir."

Oh, evet. İşte bu harika bir haberd.

Gaster elini peçenin yanındaki küçük bir panelin üzerine koydu ve panel duvarlar kadar beyaz olduğu için o dokunana kadar tamamen gözden kaçırmıştım. "Elini buraya koy," diye açıkladı, "ve *ifşa* et de."

Sözcük dudaklarından çıkar çıkmaz, parıltılı örtü katılarak sekiz fit uzunluğunda bir haritaya dönüştü. Çok detaylı bir harita...

Gaster ekranı kaydırarak bir bölümü yakınlaştırdı. Çok detaylı ve interaktif bir harita. *İşte bu!*

"Burası durduğumuz yer ve buradan diğer her şeyi bul-" diye bağırان biri tarafından kesildi.

küçük bir figür aceleyle görüş alanına girdi.

"Bir kitap kayıp," dedi. Omuzlarına kadar uzanan altın rengi saçları ve kalın koyu kirpikleriyle Gaster'dan kesinlikle daha kadınsı görünen başka bir goblindi.

"Bu Leydi Hel," dedi bana. "Kendisi demi-fey'in bir asilzadesidir ve son rolüne geçiş hakkının bir parçası olarak burada bana yardım eder."

Neden bahsettiğini biliyormuşum gibi başımı salladım. Leydi Hel bana bakmadı bile, kayıp bir kitabın trajedisine geri dönmek için acele ediyordu.

"Bu felaketle ilgilenirken bana izin verirsiniz," dedi Gaster başıyla onaylayarak. "Rehberde gezinmekten çekinmeyin, kısa süre sonra döneceğim."

Ona geniş bir sırıtış attım. Bu tür bir körü körüne güven onun başını belaya sokacaktı ama şimdilik çok çılgınca bir şey yapmayacaktım. Özellikle de Inky etrafta sinsice dolanırken ve beni "görüş alanından" çıkarmamışken.

"Hemen burada olacağım," diye söz verdim.

Bir mermiden daha hızlı bir şekilde gitmişti ve ben de dizine döndüm, ne kadar zamanım olursa olsun öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye hazırdım. Önce haritanın tamamına odaklandım ve odayı bütünüyle görmek için uzaklaştırdım. Görüntü benden yaklaşık on kat daha büyüktü, bu yüzden birkaç adım geri attım.

Bilgi Kütüphanesi'ne kartal gözüyle bakıyor ve bana net bir yerleşim planı sunuyordu. Her iki duvar boyunca uzanan kapıları saydım: her birinde beş tane vardı. Uzun sıralar ve raflarla bölünmüşlerdi ve her rafa yakınlaştırdığımda, birçoğunun yakındaki kapılara sahip diyalara karşılık gelen kitaplar içerdiğini gördüm. Faerie'ye yakın bir tanesinde parlayan küçük bir nokta vardı, ben de parmağımı ona bastırdım.

Bir çınlamayla birlikte bir mesaj belirdi. *Faerie'nin tarihi: Hava halkına Büyük Canavar hanedanı.*

Lanet olsun. Ben bu gezinmek mümkün olacaktı bu rehberle çok iyi çalışıyor. Keşke haritayı bir telefona aktarabilseydim ve her yere yanımda taşıyabilseydim.

On kapı ilk önceliğimdi, bu yüzden bana en yakın olanın üzerindeki parlayan noktaya bastım. Gerçek kapı omzumun üzerindeydi; buradan, ortasında küçük bir karanlık girdap olduğunu görebiliyordum. "Kuzenin mi?" Kendi aptal şakama kıkırdayarak Inky'ye sordum.

Rehberde bir bilgi karesi belirdi... *Tundera. Kayıplar Diyarı. Karanlık ruhlar bu ışıksız dünyada yaşar ve buradan ya kurtuluşlarını ya da gerçek yıkımlarını bulacaklardır.*

Tamam, şifreli ve ürkütücü. Süper havalı.

Bir sonraki kapı, gerçek hayatta da görebildiğim, normal, tanımlanamayan beyaz bir kapıydı. Bilgi belirdi: *Valdor. Vampirlerin doğduğu yer. Şehvet ve karanlığın yaratıkları. Yaşam gücü içenler.*

Oh, evet. Vampir kasabası.

Bekle... Vampirler mi? Gerçek vampirler mi vardı? Onlar da insan dünyasında mıydı?

Tüm bu doğaüstü galaksi hakkında bilgi edinmek için çaresizce bir sonraki kapının bilgi düğmesine bastım. Bir sonraki kapı kütüphanenin aşağısında göremeyeceğim kadar uzaktaydı, bu yüzden sadece bilginin görünmesini bekledim.

Karn: Dünya ağırlıklı olarak sudur. Sakinleri çoğunlukla yukarıda ve aşağıda var olabilirler.

Bunu zaten biliyordum ve bu bilgi Benim için çok kısaydı ama neyse ki yakınlardaki raflarda çok daha fazla bilgi vardı. Sadece okumaya başlamam gerekiyordu. Karn kapısına en yakın raftaki noktalardan birine bastım. Hemen çınladı. Karn: *tarihçe, kurallar, düzenlemeler, su kaynakları.*

Burada işim biter bitmez onun peşine düştüm.

Odanın bu tarafındaki son iki kapı *Faerie*'ydi: *orijinal büyülerle dolu bir diyar. Seelie ve unseelie, demi-fey ve gizlenenler de dahil olmak üzere çeşitli kastlardan sakinler. Ve son kapı Donmuş Tundra olarak belirdi: bilinen sakin yok. Keşfedilemeyecek kadar aşırı.*

Bu ilginçti. Hızlıca diğer tarafa geçtim ve sırayla onlardı:

Brolder: Şekil değiştirenlerin doğum yeri. Melezlerin. Ve derinlerin canavarları.

Honor Meadows: Işığın orijinal kaynağı. Bilginin ötesinde güçlü.

Gölge Diyarı: bilgi bilinmiyor. Kritik hata. Gözcüler: Her şeyi bilme gücüne sahip olanlar. Birçok kişiyi yönetir.

Birkaç cevap.

Çöl toprakları: ısı ve ateşten, büyülerden ve dileklerden doğar.

Gözlerimi kırptım. "Ne oluyor lan?" Yüksek sesle mırıldandım. Çok fazla sorum vardı. Hem de çok fazla.

"Özür dilerim!" Gaster'ın sözleri kafamın karışmasına neden oldu. "Görünüşe göre, bir kitap yanlış sıraya konmuş ve genellikle kütüphane bu durumu kendisi halleder, ancak bu durumda, iki kategoriye yerleştirilebildi ve karışıklık burada ortaya çıktı..."

Saçmalamaya devam etti ve ben de boş gözlerle ona baktım, zihnim hala bu Solaris Sistemi'ne bağlı olan çeşitli ve geniş dünyaları düşünüyordu. Onlar hakkındaki bilgiler kısa olabilirdi ama ilgimi çekmeye yetmişti. Özellikle de şekil değiştirenlerin doğduğu yer olan Brolder. Gölge bizi yaratırken orada mıydı, kendi insan melezi versiyonunu mu yapıyordu? Yoksa başka bir açıklaması mı vardı?

Açıklama yok demişken... Gölge Diyarı'nın nesi vardı? Kritik hata mı?

"Bayan Mera?"

Gaster bana baktı, budaklı yüzü endişeyle daha da buruşmuştu.

"Bu kütüphaneden çıkan on dünya var," diye mırıldandım.

Başını eğdi, gözleri neredeyse kahverengiye karışıyordu. . onun cilt olarak onlar hafifletilmiş Biraz. "On bir

Aslında." Başını dizine doğru salladı. "Bunun ötesinde insanlara giden yol var."

Tamam, tamam. Doğru. Bunu biliyordum. O uzun koridorda yürümüştüm... ya da büyük bir kısmında taşınmıştım.

Gözlerim, ona dokunduğumdan beri ilk kez bana yaklaşan Inky'ye kaydı. Sanki Gölge Canavar'ı düşündüğümü biliyordu. *Geri çekil, sürtük*, diye zihinsel olarak uyardım ve yüz ifademden midir nedir, yaklaşmayı kesti. İyi Inky.

"Gölge Diyarı'nda neler oluyor?" Gaster'a dönerek sordum.

Başını sallamadan önce yüzü düştü. "Bu benim anlatacak hikâyem değil. Şimdi lütfen beni takip edin."

Döndü ve aceleyle kütüphaneye geri döndü, ben de arkasından bakakaldım. Sanırım bu onun sert çizgisiydi ve onu aşmıyordu. Söyleneni yaptım, garip sessizlik on beş saniye kadar sürdü ve sonra tekrar o mutlu haline döndü. "Usta seni temizlik işine başlatmamı istiyor, oradan yukarı doğru ilerleyeceksin."

Dişlerimi sıkarak itiraz etmedim. Shadow'un başından beri planının bu olduğuna şüphe yoktu ve bana karşı herhangi bir puan kazandığını asla bilmemeye kararlıyım. Elbette, temizlik yapmaktan neredeyse dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyordum, ama oraya gidip neredeyse temizlik konusunda mükemmel bir iş çıkaracaktım. Bir şeyi kanıtlamak için orta derecede çaba harcamak gibisi yoktur.

Gaster beni temizlik malzemelerine götürdü, hepsi yepyenydi çünkü "kütüphane genellikle kendi kendini temizler" ama yine de sonraki bilmem kaç saatimi bir süpürgeye yaslanıp tozsuz rafların *tozunu* alarak geçirdim.

Tüm bunlar olurken yüzümde bir gülümseme *vardı* çünkü *siktir* git *Gölge Canavar*. Ondan korkmamı istiyordu ve bu başarıya ne kadar yaklaştığının farkında değildi ama aynı zamanda ondan nefret etmemi de istiyor olmalıydı. Bu konuda kendini başarılı sayabilirdi.

Dünyalardan sürekli dönen misafirleriyle bu kütüphanede zamanı söylemek imkansızdı. Günümü geçirmek için, her bir sakinin hangi dünyadan geldiğini tahmin etmeye çalışarak saatler geçirdim. Bazıları Karn gibi çok açıktı, bazıları için ise hiçbir fikrim yoktu.

Buradaki tek tutarlı şey, Gaster'ı takip ediyor gibi görünen bir düzine kadar goblindi. Onları izlemekten de keyif alıyordum, goblinler arasında cinsiyet ya da pozisyonla ilgisi olmayan, tamamen zekâ ve saygıyla ilgili görünen net bir hiyerarşi vardı.

Belki de en gelişmiş ırk onlardı.

İnsanları izlerken, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenirken ve hepsini ileride başvurmak üzere dosyalarken, midem guruldamaya başladı. Yüksek sesle. Takipçim Inky'ye dönerek homurdandım. "Yemek yemem ve uyumam lazım. Bunu gerçekleştir."

Boyutları büyüdü ve karanlık girdabın içinde dönen tüm kıvılcım ışıklarını tekrar görebiliyordum. Artık neredeyse benimle aynı boyutta olduğunu ve onu kızdırırsam beni odanın öbür ucuna fırlatabileceğini umursamayacak kadar yorgun ve açtım. Neyse ki, bir duman bulutuyla yere serilmem gerekmeden önce Gaster belirdi, gülümsemesi yerindeydi. "Vay canına, bugünkü sıkı çalışmanla burayı kesinlikle aydınlattın."

Cıvıl cıvıl ağzını yumruklamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Daha önce ondan hoşlandığımı söylemiş miydim? Ne düşünüyordum ki?

"Sana yemekhaneyi göstereceğim," diye cıvıldadı, "orada ihtiyacın kadar yiyecek temin edebilirsin." Moralistim düzeldi ve böylece o da benim bok listemden çıkmış oldu.

"Canavara şükürler olsun." Süpürgenin yere çarpmasına izin vererek nefes nefese kaldım. Süpürge bir anda yok oldu, odanın büyüğü süpürme işimin ne kadar gereksiz olduğunu açıkça gösteriyordu. "Açlıktan ölmeme beş saniye kaldı."

Kurdum başını kaldırdı, gurultular göğsümü salladı ve onu saatlerdir ilk kez hissettiğimi fark ettim. Burada bastırılmıştı, göğsümde sakindi ve bazen neden bir ya da iki kez değil de sanki yıllardır birlikte yer değiştiriyormuşuz gibi davrandığını merak ediyordum. Yine de bunun tuhaflığı, endişelenecek saçmalıklar skalamda o kadar alt sıralardaydı ki, ikinci bir düşünce bile vermedim.

Hayır. Kurdum ve ben - ve işlevsiz ilişkimiz
-Şu anki yaşam durumumun normal bir parçasıydı.
Üzülerek söylüyorum.

FOod. Muhteşem yemekler. Muhtemelen kendimi içinde bulduğum bu büyümlü kütüphane dünyasının en iyi ikinci kısmıydı. Yemek ve kitaplar, daha fazlası istenebilir mi?

"Her gün böyle mi yiyorsunuz?" Büyük bir dilim az pişmiş bifteği ağzıma atarken birkaç koltuk altımdaki kadına heyecanla sordum. En azından biftek olduğunu umuyordum ama her neyse, tadı güzeldi.

İlk kez bana doğru döndü, bana bakarken burnu kırışmıştı. Ben de ona göz kırptım. "Pek konuşkan biri değilsin, ha?" Ağzımı peçeteyle silerek sordum. "Stres yapma. İkimize de yetecek kadar konuşabilirim ve sen farkına bile varmadan çok hızlı arkadaş oluruz."

Şaşırtıcı bir eflatun rengine bürünen gözleri, mükemmel yüzünü kaplayan şokla birlikte genişledi. Onu "Honor Meadows" dünyasına sıkı sıkıya yerleştirmem için birkaç garip bakış anı daha gerekti. O topraklardan gelen varlıkların uhrevi ışıltısına ve kesinlikle bir melekten oyulmuş bir yüze sahipti.

Boğazını temizleyerek ayağa kalktı, ilk bakışımnda gözden kaçırdığım koyu kehribar renkli kanatları ortaya çıktı. Kaymaktaş teni ve uzun, maun rengi saçlarıyla ilk gördüğüm kadının neredeyse tam tersiydi

Honor Meadows'dan, ama bu ikisi bir gösterge ise, dünyalarındaki herkes uzun boylu, söğüt gibi ve mükemmeldi.

"Sizin dünyanızda erkekler var mı? Ya da başka cinsiyetler?" diye sordum ve yine sadece baktı - açıkça, benden ne çıkaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. O ve Gölge muhtemelen bir destek grubu kurabilirlerdi. "Sadece merak ediyorum. Bence sadece bir cinsiyetin olması ya da hiç tanımlanmamış olması harika. Etiketler zaten can sıkıcı, değil mi? Ve cidden, her ne yapıyorsan yapmaya devam et çünkü çok seksisin."

Hiç şüphe yok ki şimdi yarı aç şekil değiştirenin sadece deli değil, aynı zamanda ona asıldığını düşünüyordu. Keşke öyle olsaydı. Erkekler bu kadar pislikten kadınlara karşı gerçek bir cinsel çekim yaşayamamak en büyük hayıflanmalarımdan biriydi.

Bir göz kırpması daha ve sonra dönerek odadan dışarı fırladı.

Omuz silkerek yemeğe geri döndüm.

Gaster beni yaklaşık yirmi dakika önce yemekhaneye bırakmıştı -bu aşamada zamanı tahmin ettiğim için yaklaşık olarak- ve oturduğumda küçük robotik yaratıklar etrafımda vızıldayıp siparişimi sordular. Gaster ile yaklaşık aynı boydaydılar, yüzleri yoktu ve daha çok tekerlekli mini telefon kulübelerine benziyorlardı. Onları da öğrenilecek yaratıklar listeme ekledim - hiç bitmeyen bir liste.

Onur Çayırıları'ndaki güzel kadın gittiğine göre, odada robot hizmetkârlarla birlikte sadece birkaç varlık daha vardı. Yemek salonunun kendisi o kadar da dikkat çekici değildi, çoğunlukla uzun, ahşap masalarla doluydu ve her sıra arasında on ya da daha fazla metre vardı. Tam kapasite çalışsa burada en az birkaç yüz kişi oturabilirdi ama tek şöhret iddiası buydu.

Orada geçirdiğim zamanın geri kalanında kimse yanıma yaklaşmadı ve *Melek Surat'ın* durmak bilmeyen gevezeliğimden çoktan haberdar olup olmadığını merak ettim. *Her neyse*. Sanki daha fazla doğaüstü arkadaşaya ihtiyacım varmış gibi.

arkada. Simone ve Dannie bana her zaman yetmişti ve keşke burada olsalardı, bu dünyayı keşfetselerdi ve benimle birlikte bir macera yaşasalardı.

Öte yandan, bu maceranın beni öldürmesi muhtemeldi, bu yüzden belki de en iyisi bunu yalnız keşfetmemdi. Dünyanın en iyi arkadaşlarım gibi daha fazla şekil değiştirene ihtiyacı vardı ve onlara bir şey olursa kalıcı olarak sakinleştirilmem gerekecekti.

Tam bir dilim keke uzanmıştım ki -görünüşe bakılırsa muz kremalı karamel- odaya bir sessizlik çöktü. Yani, burada yaklaşık sekiz kişiydik, bu yüzden *o kadar da* fark edilmezdi, ama kollarımdaki tüylerin diken diken olması ve omurgamda bir karıncalanma hissiyle birlikte, bunun tek bir açıklaması olduğunu biliyordum.

Gölge. Ve tam arkamda duruyordu.

Bir yanım sinmek istedi ve bu beni kızdırdığı için kendimi pastadan bir ısırık almaya zorladım, zengin - kesinlikle muz olmayan - tatların dilimin üzerinde dans etmesine izin verdim.

Karamel ve gül kokusuyla çok lezzetliydi. Daha da önemlisi, şekerin etkisi yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu.

Isı vücudumu kavuruyor, açıkta kalan tüm tenim ateşe biraz fazla yakın dans etmişim gibi karıncalanıyordu.

Hala dönmedim.

Cidden, neden bir tanrıyla baskınlık oyunları oynuyordum ki? Gerçekten iyi bir neden yoktu ama kendimi durduramıyordum.

Kekin ikinci lokması ilkinden bile daha güzeldi ve dudaklarımın arasından istemsiz bir inilti çıktı. *İsa, Meryem ve tatlılar için şükürler olsun.*

Dürüst olmak gerekirse, o ana kadar bir gurme olduğumu bile fark etmemiştim, çünkü kendimi gerçekten şımartma fırsatım hiç olmamıştı.

"İşin bitti mi?"

Alçak sesle homurdanması beni olduğum yerde durdurdu, enerjisi beni hareket edemez ya da yemeğe devam edemez hale getirdi.

"Hayır. Oldukça," diye boğulmayı başardım.

Bir sonraki hırıltısı göğsünün derinliklerinden geldi, alevler etrafımızdaki havaya çarptı ve bir anda oda boşaldı. Hiç şüphe yok ki Gölge Canavar'dan hem korkuluyor hem de neredeyse gülünç seviyelere varacak kadar saygı duyuluyordu. Bunun iyi bir nedeni vardı.

Vücudumdaki baskının bir kısmı azaldı ve ona doğru dönerken etrafta dolanmayı bırakmaya karar verdim. "Oh, selam," dedim gelişigüzel. "Seni orada görmedim."

Burun deliklerinden gerçek bir duman çıktı. Siktiğimin dumanı gibi. Hadi ama dostum, daha fazla iblis klişesi olabilir misin? O büyüleyici gözlerinden alevler fışkırdı ve işte gitti, klişeyi biraz daha artırdı.

"Evet, evet. Anlıyorum. Sürekli kızgınsın. Benden bir şey mi istedin? Yoksa bir sonraki işe yaramaz temizlik seansıma geç mi kaldım?"

Dürüst olmak gerekirse, yakında uyumazsam, muhtemelen bir kurt birikintisine yığılacaktım.

"Bir gölge yaratığın izini sürdüm," dedi, o dolgun dudakları ve mükemmel beyaz dişleri konuşurken dikkatimi çekti. Dikkatimi en kötü şekilde dağıttı ve bu zayıflığım için kendimden nefret etmek istedim, ama... o karanlık bir şekilde lezzetliydi ve ben sadece insandım... o kadar.

Bana bakıyordu, şüphesiz cevabımı bekliyordu ve ben ne söylediğini bile unutmuştum.

"Uh, sen..." *Yaratık, değil mi?* "Bir gölge yaratık! Oh, harika. Birini bulmuşsun. Hadi gidip alalım." Kurdum sayesinde zarif bir şekilde ayağa fırladım. "Dünya'da mı? Bir ceket alayım mı?"

Başını yana eğdi, sanki beni anlamaya çalışıyordu ama başarımın sırrı kimsenin anlamamasını sağlamaktı.

"Evet, Dünya'da, Kanada'nın derinliklerinde. Zayıflıklarınızı dengelemek için daha sıcak giysilere ihtiyacınız olacak."

Gülümsedim. "Çok haklısın Shadow. Her zaman iyiliğimi düşündüğün için teşekkürler."

Nedense, nedenini sormayın, yanından geçip giderken omzuna vurmak istedim. Simone ile alaycı bir şekilde şakalaşırken yaptığım gibi. Ama bu Simone değildi. Bu bir tanrıydı, bir Gölge Canavar, en karanlık dünyaların bir iblisiydi.

Tıpkı Inky'de olduğu gibi, ona izinsiz dokunmak berbat bir fikirdi ama durmak için artık çok geçti. Elim omzuna indiği anda avucumdan ateş fışkırdı ve çığlıklarım koridorda cınladı. Hiç bu kadar şiddetli bir acı hissetmemiştim ve elimi çektiğimde kolumun ucunda yanmış bir kütükten başka bir şey bulmayı beklemiyordum.

Yine de üzerimde bir iz yoktu. "Ne..." Kekeledim. "O da neydi öyle?"

Beni bu bok çukuruna taşırken bana dokunmuştu ve ben hiç acı hissetmemiştim.

Shadow'un devasa boyu, yaklaşırken sadece bir "dev "e dönüştü, beklediğim kadar kızgın görünmüyordu. "Kimse bana dokunamaz."

Tüm açıklaması buydu. "Yani beni içten dışa yakmaya mı çalıştın?"

Başını salladı, bukleleri hareketle birlikte hafifçe oynadı ve ben de uzanıp ellerimi buklelerinde gezdirmek için delice bir istek duydum. Herif bir saniye önce ona dokunduğumda neredeyse beni kırıyordu ama anlaşılan acıya bayılıyordum.

"Bu benim gücüm," dedi kısa bir süre sonra. "Eğer bununla başa çıkamayacaksan, ateşe adım atma."

Homurdandım. "Doğru. Anladım."

Pislik.

O Kot pantolon, kalın bir ceket, eldiven ve yün şapkamı giydikten sonra -bu kıyafetlerin daha önce dolabımda olmadığından yüzde doksan eminim-yürüdüm.

Gölge'yle birlikte kütüphaneden geçtik. Inky yine bize yakındı, efendisinin etrafında dolanıyordu ama orada olması iyi hissettiriyordu. Bu gölge yaratıklara karşı ekstra bir destek gibi. Sadece adı bile korku uyandırıyor ve onları görüp de çıldırmayacağımdan emin değildim.

"Tüm bunlar nasıl işliyor?" Dünya'ya giden koridora yaklaştığımızda dikkat dağıtmak için sordum.

"Rastgele kelimeleri ortaya atıp bunların cümle oluşturduğunu düşünme şeklin dehşet verici," dedi Shadow, aksanı her zamankinden biraz daha güçlüydü.

Omuz silktim. "Belki de bana ayak uyduracak kadar zeki değilsindir."

Başını salladı ama Karn'dan biri yaklaşıp -belli ki tercih ettiği gibi ona dokunmadan- ona fısıldayınca cevap veremedi.

Su varlıkları hâlâ gördüğüm en sıra dışı varlıklardı ve demi-fey ve Brolder sakinleri düşünülürken bu da bir şey ifade ediyordu. Ama yine de, vücutlarının neredeyse yarı saydam doğası ve nasıl göründükleri

En küçük boşluklardan kayarken kemiksiz olmaları kesinlikle büyüleyiciydi.

"Ne dediler?" Ben sordum.

Gölge başını bana doğru eğdi ve boyu tekrar iki metreye çıktığı için onu görüş alanımda tutmak için boynumu uzattım.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sana düşündüren nedir?" diye sordu. Yine de homurdanma ya da homurdanma yoktu, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyordum.

Omuz silktim. "Öyle olmadığına eminim. Ama beni esir tutuyorsunuz ve ben de burayı merak ediyorum, o yüzden sorular soracağım."

Dudakları hafifçe kıpırdadı ve bir an için benimle eğlendiği anlaşıldı. "Doğru soruları sormayı öğrenirsen hayatta kalabilirsin yavrum."

Oh, harika. Çok güven verici.

Sonra havalandı, uzun bacakları onu parıltılı perde dizininden geçirip Dünya koridoruna gönderdi. Geçen seferkiyle tamamen aynı görünüyordu, birden fazla kapıyla dolu beyaz bir koridor.

"Bunlar başka dünyalara da götürüyor mu?"

İlk seferinde bana onlar hakkında bir şey söylemişti ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum. Korku yüzünden o saatleri unuttuğuma hiç şüphe yok.

"Hayır. Gerçek dünyaların hepsi kütüphanenin dışında," dedi ve açık sözlü davranarak beni şaşırttı. "Bu kapılar *başka* alanlara açılıyor."

Ve bilgiler kurumuştı.

Sorular için artık zaman yoktu; o kadar hızlı hareket ediyordu ki, ona yetişmek için koşmam gerekiyordu. Dünya'dan buraya gelmek için ilk kez ayrıldığımızda bu salona nasıl girdiğini fark etmemiştim ve beyaz duvarlar azalıp da bir ormanın içinde durduğumuzda nedenini anlamıştım. Çok kalın, karla kaplı bir ormanda, akşamın erken saatlerinde hava sıcaklığı bir anda dramatik bir şekilde düşüyordu.

Buz gibi bir esinti içime işlediğinde titredim ve en azından üzerimde bu kadar kıyafet olduğu için şükrettim. Kurt şekil değiştirenler soğuğu insanlar gibi hissetmezdi ama sıcaklık bu kadar düşük olduğunda yine de korunmasız acı çekerdik.

Shadow, aşırı başarılı yürüyüş temposuna ara verdi, başını kaldırdı ve derin nefes alırken gözlerini kapattı.

"Şimdiden kaybettin mi?" Gevezelik ettim, vücudumun hızlı sıcaklık değişimine alışması beklenenden uzun sürdü.

Bana karanlık bir bakış fırlattı ve son derece düşük ışıktaki gözlerindeki ateş milyonlarca ateşböceği gibi parladı. "Gölge Âleminden gelen yaratıkları takip etmek ya da kontrol altına almak kolay değil, ama serbestçe dolaşmalarına izin verilirse, Dünya'yı birçok kaynağıyla birlikte birkaç ay içinde yerle bir ederler."

İçten içe irkildim. *Lanet olsun.* Bunu yapmıştım... dünyayı yok edebilecek bu yaratıkları serbest bırakmıştım.

Ona yaklaştım ama tekrar yanmamak için yeterli mesafeyi korudum -bu aşamada biraz ateş kulağa hoş gelse de- etrafa baktım. "Peki, onları takip edip kontrol altına alabilecek misin?"

Alay etti, sanki bu benim en aptalca sorularım arasındaymış gibi. Ve birçoğuna nasıl tepki verdiğini düşünürsek, sıkı bir rekabet vardı. "Benden korkmayı öğreneceksin, küçük kurt."

Alay etme sırası bendeydi, ama bu bir tür homurdanma gibi çıktı. "Evet, evet. Bana söyleyip duruyorsun. Herkesin senden korkmasını istemenin ne anlamı var ki? Arkadaş edinmek için iyi bir yol gibi görünmüyor."

Yaptığı şeyi bıraktı ve Inky bile kollarının etrafında dönmeyi bırakıp onun yerine göğsüne yerleşti. "Arkadaş olmamızı mı istiyorsun?"

Omuz silktilim. "Yani, bu karanlık yaratıkların izini bulmaya çalışırken bir süre birlikte sıkışıp kalsak ne olur ki?"

Yaklaşan Shadow oldu, enerjisi beni okşuyor, vücuduma neredeyse orgazm kadar iyi gelen bir sıcaklık gönderiyordu. "Bu dünyada dostum dediğim beş varlık var," diye mırıldandı, aksanı şimdiye kadar duyduklarımın en kuvvetlisiydi. "Hayatım pahasına güvendiğim ve uğruna ölümüne savaşabileceğim beş kişi."

Bu noktada aklım başımdan gitmiş, sesinin ve gücünün esiri olmuştum ama o bundan faydalanmadı. Hayır. Uzaklaştı, lezzetli sıcaklığı ve karıncalanan enerjiyi benden kopardı.

"Sen o beşlinin içinde değilsin, kurt."

Yürümeye başladı ve ben kendimi gerçeğe döndürmeye çalışarak göz kırptım.

Hayatı pahasına güvendiği beş varlık arasında olmadığım gerçeği benim için sürpriz olmamalıydı. Bu adamı yaklaşık bir nokta üç saniyedir tanıyordum ve bu süre içinde çoğunlukla işkence, iğneleme ve korku vardı, ama aptalca bir nedenden dolayı, bunu söylediğini duyduğumda hayal kırıklığına uğramış hissettim.

Belki de Gölge Canavar'la kaldığım sürenin sonunda bu sayıyı altıya çıkaracaktı. Ya da belki beni ateşli bir kürk topuna dönüştürürdü.

Tüm bunların hangi yöne gideceğini bilmediğim gerçeği, beklediğim kadar korkunç değildi. Belki aklımı kaçırmıştım ya da belki... sadece belki, hayatımın gerçekten başladığı yer burasıydı.

Tek yapmam gereken hayatta kaldığımdan emin olmaktı, bu da bu canavarı kızdırmamak ve kaderin benim için ne sakladığını görmek için etrafta kalmak anlamına geliyordu.

Lafı açılmışken, gölge yaratığın izini sürmek için tekrar koşmaya başladı. Bu pek de hızlı bir süreç sayılmazdı. Kilometrelerce yürüdük, kar ayaklarımın altında daha da kalınlaştı ve hava vücudumun elementlere maruz kalan her yerinde daha da soğudu. Ceketimin içine ne kadar sokulmaya çalışsam da, çoğum hala donmuş hissediyordum ve sonunda

Kirpiklerim beyaz buzlu dondurmadan başka bir şey değildi, durdum.

"Bu aşamada benimle gerçekten dalga mı geçiyorsun?" Hırladım, kurdum göğsümün içinde uluyordu. "İz sürme konusunda neden bu kadar işe yaramazsın?"

Evet, yorgundum. Hatta bitkin. Ve bir gölge yaratığa rastlamak gibi küçük bir şans için Kanada'nın vahşi topraklarının yarısına kadar sürüklenmekten bıkmıştım.

"Ne dedin sen?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

"İz sürme konusunda bundan daha iyi olmanı beklerdim," diye umursamazca devam ettim, tüm hayatta kalma planım bitkin kızgınlığımın içinde kaybolmuştu. "Bizi lanet olası daireler çizmeye yönlendiriyorsun." Ellerimi havaya kaldırdım. "Hem benim burada ne işim var? Bana neden ihtiyacınız var? Gölgeleleri serbest bırakan kişi onları geri vermek zorunda falan mı?"

"Evet," diye hırladı. "Gölge yaratıkları Dünya'yı yok etmeleri için serbest bırakan dikkatsiz, zavallı insan, onları geri alacak kişi olmalı."

Lanet olsun.

"O zaman beni gerçekten öldüremezsin gibi görünüyor," dedim, umut ışığı bularak.

Güçlü ve ısırın kocaman eller pazularıma dolandı ve yüzüm onun iki metre boyuna gelecek şekilde beni yukarı çekti. Hırıltılı ifadesi karşısında yutkundum, ne kadar korkutucu ve nefes kesici olduğu mükemmeldi. "Hem kendi önemini hem de Dünya'nın önemini küçümsüyorsun. Bu dünyaya ihtiyacım yok. Ama senin... senin burada arkadaşların var. Hatta ailen. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Tavsiyesi, tavsiyeye göre sağlandı, ancak bana tekrar dokunuyor olması ve bunun acıtmaması beni daha çok tüketti. Aramızda tek taraflı bir dokunma ilişkisi başlatabilmesi ne kadar büyük bir haksızlıktı. Sırf izin verilmediği için ona her zamankinden daha fazla dokunmak istiyordum.

"Onun güç izini tekrar yakaladım," dedi aniden, aramızdaki sıkı örülmüş gerilimi kırarak beni ayağa düşürdü. "Beni takip et."

Topuklarıma vurup onu selamlamak istedim ama çoktan gitmişti ve ukalaca hareketim boşa gidecekti. Oh neyse. Kesinlikle başka bir zaman olacaktı.

Gölge şimdi kararlılıkla hareket ediyordu, görünüşe göre bu güç izine kilitlenmişti. Ayak uydurma kabiliyetim azalıyordu ve kurdum özgür olmak için göğsümde hafifçe sızlanırken, belki de yer değiştirmenin en iyisi olup olmayacağını merak ettim. Tam ona sormak üzereydim ki, sık bir ağaç kümesinin etrafından dolandık ve donmuş bir gölün kenarında durmak için dışarı çıktık.

Gölge Canavar beni Torma'dan çaldığında kışa birkaç hafta kalmıştı ama şu anda bulunduğumuz yerde hava *tam kıştı* ve zamanın Dünya'da Bilgi Kütüphanesi'nde olduğundan daha mı hızlı ilerlediğini merak ettim. Yoksa gerçekten Kanada'nın çok kuzeyinde miydik?

Donmuş gölün tam ortasında daha önce gördüğüm her şeyin çok ötesinde, neredeyse nefesimi kesecek bir *yaratık varken* zamanın pek de önemi yoktu.

"Bu kadar mı?" İçgüdüsel olarak Shadow'a yaklaşırken boğuk bir ses çıkardım.

"Evet. Bu bir abervoq."

O kadar hızlı söyledi ki kulağa yabancı gelen ismi zar zor yakalayabildim ama yaratığın kendisini gözden kaçıramayacağımdan emindim. Gölge'nin sekiz ayak yüksekliğine yakın duran, bükülmüş bir canavardı. Üst kısmı kocaman boynuzları, burnu ve iri gözleriyle bir boğaya benziyordu. Alt yarısı ise etrafını saran karanlığa iyice karışan siyah kürküyle tüylü bir ayıydı.

Etrafındaki tek şey karanlık da değildi. Karanlık da değildi. *Yüzlercesi* gölü ölümle dolduran leş *yığınları* vardı.

"Bütün hayvanlar," diye boğuldum. "Hepsini öldürdü."

Geyikler, ayılar, büyük kediler, küçük tavşanlar. Hiçbir şey onun gazabından kurtulamamıştı.

"Abervoqlar kan hırsızlarıdır," diye fısıldadı Gölge. "Vampirlere benzerler ama onlar için hayatta kalmaktan daha fazlası söz konusudur. Bu bir spor. Birbirlerini en çok öldüren olmaya çalışırlar. Gölge Diyarı'nda var olan en tehlikeli yaratıklardan biridirler."

"Harika," diye cevap verdim aynı yumuşak sesle, gözümü aya doğru anıran gece yarısı yaratığından ayıramıyordum. "Onu nasıl durduracağız?"

Ağır ve düşünceli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve hangi korkunç yaratığa bakacağıma karar vermek zorundaydım. Gölge Canavar kazandı.

"Gölge Âlemine tekrar nasıl dokunacağını buldun mu?" diye sordu.

Başımı salladım, dilsizdim. Kelimeler beynimdeydi ama onları ağızımdan çıkaramıyordum.

"O zaman yeteneklerini kontrol etmeyi öğrenene kadar onu zapt edip kütüphanedeki hapisane odalarından birinde tutmamız gerekecek," dedi.

Başımı sallarken bir yandan da bu *yetenekleri* merak ediyordum. Hangi yeteneklere sahiptim ki? Kurt şekil değiştirenler *Gölge Âlemine dokunamamalıydı*, peki ben neden *dokunabiliyordum*? Ve Dünya'nın tüketilmesini durduracak kadar hızlı bir şekilde bunu tekrar yapmayı öğrenebilecek miydim?

Gölge buzun üzerine çıktı, büyüyerek onu hiç görmediğim kadar büyüktü ve bir kez daha boyut değişimlerinde bir üst sınır olup olmadığını merak ediyordum. Ve bunu hiç görebilecek miydim?

Inky onunla birlikte büyüdü, dumanlı girdaplardan oluşan kütle, karanlığın efendisinin arkasında bir fırtına bulutu haline gelene kadar şişti. Benim açımdan, ikisi birlikte gerçekten dehşet vericiydi. Garip bir şekilde, o anda Gölge'den korkmuyordum. Aynı tarafta savaşıyorduk ve bir müttefike sahip olmak güzeldi. Değişiklik olsun diye.

Peşinden buzun üzerinde kayarken, benden epey ileride olan Shadow, neyse ki yarattığın etrafa saçtığı ölü hayvanların arasından bir yol açıyordu. Yine de kan, buzu kırmızı ve siyah kesiklerden oluşan grotesk bir sanat eserine boyamaya devam ediyordu. Bu kanın bir kısmının günler öncesine ait olduğu, diğerlerinin ise taze kırmızı ölüm lekeleri olduğu belliydi.

Botlarım kanın içinde kayıyordu ve Shadow'un yanına ulaşmak için hızımı artırmam gerektiğini biliyordum. Kan kalınlaştıkça ve yer yer buz tutup siyah buza eşdeğer hale geldikçe dengemi korumak zorlaştı.

"Bekle dostum," diye seslendim, neredeyse bir siyah ayı leşinin üzerine düşüyordum. "Eğer yardımına ihtiyacın varsa, beni beklemen gerekecek."

Gölge dönmedi ama abervoq döndü, her ne yapıyorsa durdu ve doğrudan ruhuma baktı.

Kükreyerek havaya sıçraması ve Gölge'nin üzerinden geçerek tam önüme düşmesiyle anımız bozuldu. Buz onun devasa ağırlığı altında çatladı ve ben geri çekilmeye çalıştım, kanla ıslanmış buza kırımın üzerine düştüm.

"Ne oluyor lan?" Çığlık attım. "Çok ürkütücüsün, abervoq."

Tekrar kükredi, ürkütücülüğüne dair hızlı kararımdan hoşlanmamıştı.

"Alınma," diye ekledim panik içinde.

Durdu, başını yana eğdi, sanki ne olduğuma ve kanımın tadının nasıl olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Bu sonucu beklemedim, tekme attım ve tüylü bedenine bağlandım. Botum yere indiğinde ne ile karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu şeyin bir özü var mıydı yoksa Torma'da ilk dokunduğum gölgeler gibi mi olacaktı?

Botum bağlandı ve abervoq kaydı.

Ayağa fırladığımda, taze kana basıp kayarak, buzun üzerinde kayarak olabilecek en kötü şeyi yaptım ve

istemedem gölge yaratığa çarptım. İçgüdüsel olarak uzandım ve kollarımı ona doladım.

Şu anda ona gerçekten sarılıyor muydum?

"Bir dakika bekleyin," diye tersledi Gölge, hızla bize yaklaşıarak.

Abervoq başını geriye doğru eğdi ve kükreyerek beni siyah kürküne hapsolmuş serseri bir su gibi silkelemeye çalıştı. "Evet, tabii. Sorun değil," diye nefes nefese kaldım, artık hayata tutunuyordum. "Acelem yok."

Bu sırada ben de nefesimin altında ona küfrediyordum. Bu duruma nasıl düşmüştüm? Ve bugün Dünya'yı kurtaracak kadar uzun yaşayacak mıydım?

A Bir noktada, abervoq her zamanki avı olmadığımı fark etmiş olmalı ve korku içinde kaçmak yerine, kelimenin tam anlamıyla bir bebek koala gibi tutunuyordum. Bu

Başımı kaba kürküne gömdüğümde garip bir koku geliyordu; duman, toz ve tanımlayamadığım toprak kokusu gibi.

Korkuma rağmen bırakmadım ve belki de şans eseri pençelerinden korunabileceğim bir pozisyonda durabildim. Kendi göğsünü kesebileceğinden endişe ediyor gibiydi, çünkü darbeleri yumuşadı ve bizi bu garip ölüm dansının içinde bıraktı.

Bugün sadece bir kişi kazanacaktı ve onun ben olacağıma kararlıyım. Hayatımda sahip olduğum her şeyden kurtulmuşken, Dünya'da var olmaması gereken bir yaratık tarafından alt edilmemin imkânı yoktu.

Birkaç saniye içinde on beşinci kez kükrediğinde, kurdum da ulumaya başladı ve ben de uludum - halkımın çağrısı yukarıdaki karanlık gökyüzünde çınlıyordu.

Abervoq hareket etmeyi bıraktı, doğal olmayan bir şekilde durdu ve tam benim için planladığı bir sonraki korkunç şeyi anlamaya çalışırken, pençeli bir el geldi ve başımın arkasını okşadı. Nazik, neredeyse sevgi dolu bir kucaklamaydı ve bıçağın düşmesini bekleyerek gerildim.

Tıpkı şu anda etrafımızı saran yüzlerce ölü hayvan için olduğu gibi. Yani, bu yaratığın gerçekten de sevimli hiçbir yanı yoktu ama yine de şu anda bana sarılıyordu.

Başımı kaldırdım, sonunda yüzünü göreceğ kadar cesurdum ama Gölge gelip üzerimdeki abervog'u yırtmadan önce bakışlarımızı kilitlememiz için sadece bir saniye vardı. Ben de uçtum ve kokuşmuş ceset yığınının içine düştüm. Donmuş ortam ölüm kokusunu bir nebze azaltmıştı ama böyle cesetlerin içinde yüzmek burun deliklerime çürüme ve dışkı kokusu gönderiyordu. Akşam yemeğimi fırlatmak üzereyken, nefesimi tutmaya çalışarak cesetlerin üzerinden atladım.

Gümüş astar: Buz ve kan içindeydim ama en azından hayattaydım.

Dövüşe odaklandığımda, ne kadar tek taraflı olduğuna göz kırptım. Abervog'un bugün kıcına tekmeyi yediğini söyleyecek kadar ileri gidilebilirdi. Gölge'nin ayaklarının dibinde ufalanmış bir karmaşadan başka bir şey kalmadığında yaklaştım.

Koyu, parlak gözler bana bakıyordu ve *bu bakış beni neden bu kadar üzüyordu?*

"Elini üzerine koy," diye emretti Gölge.

Gözlerimi ona diktim. "Neden?"

Normalden biraz daha keskin ve ölümcül görünen dişleri belirdi. "Sadece sana söyleneni yap."

Siktir git. "Tabii, sorun değıl. Bunu en başta söylemeliydin."

Çenesi seğıriyordu. Gözleri de, bundan oldukça emindim. Buradaki işim bitmiş gibi görünüyordu.

Aşağı uzanarak elimi kürkle kaplı omzuna bastırdım. Gölge bana ve yaratığa dokundu ve her zamankinden daha güçlü olan enerjisinin vızıltısının hepimizin içinden geçtiğini hissettim.

Abervog son bir kederli böğürtü çıkardı ve sonra sessizliğe gömüldü. Mürekkep hayvanın etrafını sararak onu

ve Gölge yine o aşırı başarılı yürüyüşüyle yola koyuldu. Bu sırada ben şok içindeydim ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Yaratığı bastırmak için beni nasıl kullanmıştı? Bunu kendi başına da yapabilirmiş gibi geliyordu. Benden bir şey saklıyordu ve bunun hâlâ bu gölge yaratıklarla ilgili olsa da, benim onları zapt etmemle ilgili olmadığını hissettim. Başka bir şeydi.

Kütüphaneye ihtiyacım vardı. Cevaplar oradaydı.

"Günüşiği, kaldır kışını!" Shadow arkasını dönmeden bağırdı.

"Bana öyle deme!" Burada dururken donarak ölecekmişim gibi hissetmeme rağmen bir milim bile kıpırdamadan karşılık verdim.

Gölge önümde *belirdi ve nasıl bu kadar hızlı hareket edebildi?*

"Günüşiği'nı sevmiyor musun?" diye sordu.

Gerçekten meraklıydı. Boynumu ovuşturdu, ruh hali değişimleri yüzünden başıma bir şey gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

Başımı salladım. "Babam bana soyadımızdan ve saçımdan dolayı 'Sunny' derdi. Sevgi dolu bir lakaptı ve bunu kullanmasına bayılırdım. Ama sen... beni kaçıran, hayatımla tehdit eden ve bana kölenmişim gibi davranan pislik sensin. Sana boyun eğmemi istiyorsun, Tanrı aşkına. Bana şirin lakaplar takamazsın."

Sırıttı. Dudaklarının kıvrımı çok seksiydi ve onu nadiren gerçek bir gülümsemeye benzeyen bir şeyle gördüğümünden, bu beni kışımın üstüne düşürdü. Shadow'un yanındayken onun bir tanrı olduğunu unutmak imkânsızdı; onda *fazladan* çok şey vardı.

Bana doğru eğildiğinde nefesim kesildi. "Sen parlak, neşeli, sinir bozucu bir yaratıksın," dedi, "istediğim zaman bile öldüremediğim birisin. Bu yüzden 'Günüşiği' kalıyor ve eğer bununla bir sorunun varsa, çok kötü."

Kaşlarımı çattım. "Neden insan gibi konuşuyorsun, küfrediyorsun falan?"

Gülümsemesi kaybolmuştu ama kırmızı ve altın rengi canlı gözleri hâlâ eğleniyordu. "Çağlar boyunca birçok kez insanların arasında yaşadım, kurtlarıma göz kulak oldum. Her dile ve çağa uyum sağladım. Uyum sağlama konusunda çok iyi olduğumu göreceksiniz."

Dilimin ucunda dolaşan zekice cevap ortaya çıkamadan, uzanıp beni kollarının arasına aldı ve beni ilk kez yakaladığında yaptığı gibi omzunun üzerinden geçirdi. Bu kez acı ya da tedirginlik yoktu, sıcaklık beni sarmış, ürpertiye kovalıyordu. Taşınmaya itiraz edemedim -bu şekilde tutulmaktan nefret ederdim- soğuktan kurtulmuş ve dünyalar arasındaki uzun koridora geri dönmüştük.

"Senin yardımın olmadan bu âleme giremem, değil mi?" Beni ayağa düşürdüğünde bunu anladığımı söyledim.

İfadesi yine kapalıydı ve bakışlarında daha önce var olan mizah çoktan kaybolmuştu. "Doğru soruları sormaya devam et..."

Dönüp uzaklaştı ve Inky ile gölge yaratığının onu beklediği yere doğru ilerledi. "'Günüşiği ve Gölge' kulağa sevimli bir çift ismi gibi geliyor!" Arkasından bağırdım. "Kısaca 'Shadowshine' mı yoksa 'Sundow' mu demeliyiz?" Yaratığı da yanına alarak gözden kaybolmadan önce bir an alev alev yanan gözlerini yakaladım.

A Donmuş maceralarımızın ardından Shadow ortadan kayboldu ve ben de sonraki birkaç günümü kütüphaneyi inceleyerek, rehberi inceleyerek ve *lanet* olası

zeminler. Gaster hâlâ tanıdık, yardımsever, güler yüzlü biriydi ve sanki gerçek bir arkadaş olma yolunda ilerlediğimizi hissediyordum. Ara sıra benimle öğle yemeği yemeyi bile kabul etmişti.

Bugün yeni bir felaketle meşguldü. Bolder'dan biri hayvani içgüdülerine teslim olmuş ve dişi karşılık vermeyince biraz itiş kakış yaşanmıştı. Görünüşe göre, Bolder'da önce dokun, sonra izin iste vardı, ama ilgilenmiyorlarsa kavga etmeye teşvik ediliyorlardı. Kuralları yavaş yavaş öğreniyordum ve bu bugün yakından ve kişisel olarak gördüğüm bir şeydi.

Yarı at erkek ve yarı ayı dişi, yaklaşık üç sıra kitabı yok etmişti ve şimdi goblinler, Gaster'ın gözetiminde kutsal mekânlarını çılgınca düzene sokuyorlardı.

Bu da beni öğle yemeğini yalnız
yemeye itti. "Neden
süpürüyorsun?"

Başımı kaldırdım ve her zaman benden birkaç sıra aşağıda oturan melek yüzlü hatuna göz kırptım. Benimle konuştuğundan emin olmak için etrafıma hızlıca bir göz attıktan sonra-

Kendi kendini temizleyen bir kütüphaneyi süpüren tek aptal ben olsam da, sonunda ona cevap verdim.

"Gölge Bastar'ın, yani Canavar'ın emriyle. Gölge Canavar."

Yemeğiyle oynarken dudakları kıpırdadı. Neredeyse her gün yan yana oturmamıza rağmen onun gerçek bir ısırık aldığını hiç görmemiştim. Ayrıca onu kütüphanenin içinde de hiç görmemiştim. Sadece bu yemek salonuna geliyor gibi görünüyordu ve yemek bile yemiyordu.

"Seni kırmaya çalışıyor."

Önümdeki lezzetli çikolatalı pastayı yemeye devam etmeden önce homurdandım. "Beni kırmak için ne g e r e k e c e ğ i h a k k ı n d a hiçbir fikri yok."

Bakışları hâlâ benim üzerimdeydi, gücünün ağırlığı sağlam ve artık biraz tanıdıktı. Ve benimle konuşmak için zaman ayırması ileriye doğru atılmış büyük bir adım gibi hissettirdi. Sadece iki cümle olsa bile.

Sonraki birkaç gün öğle yemeğinde yoktu ama aklımdaydı. Melek yüzlü muamma. Belki bir dahaki sefere benimle konuştuğunda ben de ona bazı sorular soracaktım.

Bir sıra kitabın arasını süpürürken Gaster bana gülümseyerek, "Efendi bu akşam yemekte ona katılmanızı rica etti," dedi. En azından bu ifadeye kadar süpürüyordum, sonra süpürge yere çarptı.

Daimi yoldaşım Inky, yere düşmeden önce onu yakaladı. "Sağ ol dostum," dedim gülümseyerek ve Inky şişerek daha büyük bir boyuta ulaştı, giderken sallanıyordu.

Son zamanlarda bir duman damlasıyla çok fazla kaliteli zaman geçiriyordum ve Inky'yi bir arkadaş olarak görmeye başlamıştım. Burada eksikliğini hissettiğim bir şeydi bu.

Arkamı döndüğümde yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim: "Neden benim yemeğe gitmemi istiyor?" Gaster'a sordum.

Şaşırmış görünüyordu. "Mera, efendimizle yemek yemek büyük bir onur. Heyecanlı olmalısın."

Başımı salladım. "Ama yine de değilim. Hasta olduğumu söyleyebilir miyim? Ayın o zamanı, biliyorsun değil mi?"

Şekil değiştirenlerin *dilinde, ayın bu zamanı* dolunay değişimi ya da rahmimin astarını dökmek üzere olduğum anlamına gelebilirdi. Beni Shadow'la yemekten kurtaracaksa ikisi de işe yarardı.

Inky gülerek kıpırdandı, ben de gözlerimi kısıtım. "Hiç yardımcı olmuyorsun dostum. O aşırı büyümüş ateş topunu seviyorsun. Bir kez olsun köşemde bir müttefik istiyorum."

Gaster ve Inky neden Gölge Takımı'nda olmadığını anlayamıyorlarmış gibi bana bakmaya devam ettiler. Elimi alnıma vurma isteğimle savaşıp topuklarımın üzerinde döndüm ve odama doğru hışımla ilerledim. Canavar'ın inine girdiğimde üzerime bir sakinlik çöktü. Her zaman yanan ateşi, çok sayıda kitabı ve erkeksi ama ezici olmayan dekoruyla koyu renkli ahşap kütüphanede doğuştan gelen rahatlatıcı bir şey vardı. Shadow'un varlığı azaldığından beri burayı kendime aitmiş gibi görmeye başlamıştım. Hatta inini elimde tutabilmek için bir Gölge Canavar'ı öldürmenin yollarını araştırarak kadar ileri gittim.

Ne diyebilirim ki? Şekil değiştirenler kendilerine ait olduğunu düşündükleri her şeyi sahiplenirlerdi ve bu kütüphane de kolayca o kategoriye giriyordu.

Günler sonra ilk kez Torin'in yüzü zihnimde canlandı ve kurdum gözlerimi yakan içli bir çılgılık attı. Kurtlar genellikle gerçek eşlerine karşı en sahiplenici olanlardır ama Torin ve ben en başından beri lanetlenmiştik.

En azından meşgul olmak o pisliği aklımdan uzak tutmama ve reddedilişinin ruhumda yarattığı çatlakları hafifletmeme yardımcı oluyordu. Bir parçam onu son bir kez daha görmeyi arzuluyordu; belki bir kapanış belki de sadece merak için. Torin enerjime, ruhuma işlemiştii ve onu temizlemek çok zor olacaktı.

tonlarca zaman. Bu arada, Shadow ve onun maskaralıkları iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Odama döndüğümde, sürekli değişen bir gardıroba baktım. Bu gece, belli ki Shadow'un akşam yemeği talebinin beklentisiyle gece elbiseleriyle doluydu. Elimi uzatıp ipeksi kumaşların üzerinde gezdirdim. Muhteşem bir renk yelpazesi vardı ve kendi halime bırakılsam bu kıyafetlerin çoğunu seçerdim. Gerçi bu kadar süslü bir elbiseye ihtiyaç duyacak bir durumum olmamıştı.

İlk başta, tatlı yakalı ve bilek boyunda etekleri olan mütevazı siyah bir elbiseye yöneldim. Kısa bir süre baktıktan sonra tam askıdan indirecektim ki içimi bir sıkıntı dalgası kapladı. Shadow, bir kez daha, iradesini bana dayatıyordu. Onunla akşam yemeği yemek isteyip istemediğimi sormadı; sadece talep etti.

Onu esir alanın parmağı altında, ağırbaşlı bir fare gibi oraya süzülmezdim. Olmaz. Sikerim öyle işi. Siyah elbiseyi geri verdim ve onun yerine normalde saçlarımla çatışacak olan ateşli kırmızı bir elbise seçtim. Ama bu durumda, aslında mükemmel bir ombre eşleşmesiydi, dalan yakada koyu renkle başlayıp etek ucuna yakın açık çileğe dönüşüyordu.

Kusursuz. Bu büyüğü yerden daha azını beklediğimden değil.

Elbisem hazırda ve geri kalanı için de elimden geleni yapıyordum. Günler sonra ilk kez saçlarımı dağınık topuzdan çıkaracak ve nihayet çekmecelerimdeki süslü makyaj malzemelerinden bazılarını çıkaracaktım. Shadow beni bu yemekte görmek istiyordu ve görecekti de. Her bir santimetrekaşem mükemmelleştirilecekti.

Shadow'a kimsenin evcil hayvanı olmadığını hatırlatmanın zamanı gelmişti.

"W Ne oluyor lan?" Hırladım ve makyaj fırçasını takırdayarak bankın üzerine bıraktım.

Diğer kadınlar bu işi nasıl bu kadar kolay yapabiliyordu? Simone'a ve örgülerine sempati duymaya başlamıştım. Saç ve makyaj zordu ve palyaço gibi görünmek istemiyorsam, her şeyi silip yeniden başlamak en iyisiydi.

İşim bittiğinde, yüzüm çoğunlukla çıplaktı, sadece göz çizgimde biraz koyulaşma, biraz maskara, yanaklarda kırmızı bir dokunuş ve derin, zengin kırmızı ruj vardı. Bu kadarı yeterliydi.

Yine de saçım ilk kez benim için çalışıyordu... Shad'a şükürler olsun-

Aslında, boş ver onu. Kimseye teşekkür etmiyordum.

Kırmızı elbisenin içine girdiğimde mükemmel bukleler sırtımdan aşağı döküldü ve fermuarı kapatamadığımda yatak odamda bekleyen Inky'yi çağırdım.

"Inky! Dostum, buraya gelip yardım edebilir misin?"

Koyu duman girdapları kapının altından kayıyordu ve ne kadar ürkütücü görüldüğünden korkmamaya çalıştım. *Inky bizim dostumuz. Ya da en azından düşmanımız.*

"Fermuarı kapatamıyorum," dedim, dumanla sanki yaşayan, nefes alan bir varlıkmiş gibi konuşarak. "Bana yardım edebilir misin?"

Inky yaklaştıkça sırtımın çıplak derisinde buz gibi bir ürperti dolaştı -bu tarzda sütyen giyemezdim-. Inky bana dokunduğunda acı hissetmedim, sadece tenimde buz gibi bir elektrik çarpması oldu. Fermuarımı çekmekte hiç zorlanmadı ve buradaki diğer tüm kıyafetler gibi elbise de sanki özel dikilmiş gibi üzerime oturdu.

Burada geçirdiğim zamanın kesin bir gerçeği vardı: Kıyafetlerimi askıdan almaya geri dönmem mümkün değildi.

Aynaya son bir kez baktığımda yansımama gülümsedim. Gerçekten de her yirmi küsur yılda bir defadan fazla giyinmem gerekiyordu. Beni yanlış anlamayın. Kot pantolonlar, gömlekler ve anne topuzları benim en sevdiğim şeylerdi, ama arada sırada biraz ihtişama bürünmenin de bir anlamı vardı.

Bu gece benim gecemdi.

Verilen topuklu ayakkabıları giyerek dengemi bulana kadar bir dakika yalpaladım. Hazır olduğumda odamdan çıktım ve ine girdim. Bir canavarın bir "ininin" olması uygundu ve onun *gerçek* canavarını görebileceğim bir nokta gelip gelmeyeceğini merak ettim. Gölge'nin gerçekten de kürklü bir tarafı var mıydı?

Perdeye doğru yürürken, bu yemeğin nerede düzenlendiğine dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Bildiğim tek yemek yeme yeri salondaydı ve Gölge'nin Gaster'dan yemeğe katılmamı talep ederken kastettiği şeyin bu olduğundan şüpheliydim. Özellikle de bana verilen kıyafet tarzıyla.

Şömineye yaklaştığımda derin bir kahkaha patlaması duydum ve neredeyse ölüyordum. Elim karnıma gitti, binlerce kelebeğin çıldırdığını hissettiren şeyi sakinleştirmeye çalışıyordum. *Kahkaha mı?*

Shadow'un gerçekten güldüğünü hiç duymamıştım, böyle açık ve rahat bir şekilde değil. Silahsızlandırıcıydı ve

baştan çıkarıcı ve tamamen sinir bozucu. Bu tür bir mutluluğa neden olan kim vardı yanında?

Kendime engel olamıyordum, merak göğsümü dövüyordu, midem hala karmakarışık, ilerledim, yürürken topuklarım ahşap zeminde tıkırdıyordu. Ateşin sıcaklığı önce bana ulaştı, her bir duyum yeni bir koku veya doğal olmayan bir enerji almaya çalışmak için genişledi.

Ama hiçbir şey yoktu.

Gölge'nin yanındaki her kimse, canavarın kendisi kadar güçlüydü ve güçlerini kolaylıkla maskeleyebiliyordu. Mürekkep aniden etrafımı sardı ve ben de durdum. "Ne oldu?" Fısıldadım. "Tehlikeli mi?"

Hemen serbest bırakıldım ve tekrar sorgulamaya vakit bulamadan Gölge önümde belirdi. Ateş sandığım sıcaklık aslında oydu. Varlığı, omurgamdan aşağıya doğru inen sıvı bir ısıya sahipti ve altı inç topuklu ayaklarıma y e r l e ş t i .

Gölge'nin bakışları ağırdı, gözlerindeki altın, gücünün yakıcı alevleriyle eşleşen bir güneş ışığı patlaması gibiydi. "Geç kaldın," dedi. İki kelime kulağa nasıl bu kadar uğursuz gelebilirdi, hiçbir fikrim yoktu. "Bekletilmekten hoşlanmıyoruz."

Kırmızı rujumun dişlerime bulaşmaması için dua ederek en geniş gülümsememi takındım. "Bir kadın asla geç kalmaz, Shadow. Tam olarak istediğimiz zaman geliriz."

Bir kez daha mükemmel bir alıntı yaptığın için teşekkürler kurgusal karakter, bunu kullanmak için yıllardır bekliyordum. Shadow, neden bahsettiğimi bir türlü anlayamamış gibi başını salladı.

Bizde her zamanki gibi.

"Bekle, *biz* mi?" Ben patladım. "*Biz* kim?"

Yakındaki ateşin alçak ışığında dişleri parlıyordu ve içimde büyük, kötü kurt tarafından yenmek üzere olduğuma dair belirgin bir his vardı. "Senin ne olduğunu anlamamanın zamanı geldi, Günışığı. Başımın belası olmanın dışında yani."

Kollarımı kavuşturdum. "Bak. Baş belası olmak benim hayattaki amacım. Asla durmayacağım, senin için bile."

Gözleri kollarımın serbestçe sallanan göğüslerimin altında sıkıca sabitlendiği yere kaydı. Bu pozisyon onları yeni zirvelere taşıyordu ve böyle dekolte bir elbisenin içinde meme uçlarım dünyayı selamlamak üzereydi.

İkimiz de etkileyici gösteriye baktık ve dürüst olmak gerekirse, utanıp örtünme ihtiyacı hissetmedim. Vücudum sahip olduğum tek şeydi ve o lanet şeyi gururla taşıyacaktım. Beni güçlü ve hareketli tutuyordu ve hala hayatta olduğum her gün için minnettardım.

"Beni yemeğe götürecek misin?" Sonunda ağır gerilimi keserek söyledim.

Shadow'un odağı yüzüme döndü, çenesi biraz daha sertleşti, gözleri parladı. Her ikisinin de muhtemelen göğüslerimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey varlığımdan rahatsız olmasıyla ilgiliydi. Şimdiye kadar beni cinsel bir şekilde fark etmiş gibi değildi, bana daha çok geçici olarak hayatta tutması gereken bir evcil hayvanmışım gibi davranıyordu.

Inky'yle birlikte koltuklara doğru yürürken takip etmem için parmaklarını şıklattığında bu durum daha da belirginleşti. Boş olmayan kanepelere.

Şokumu bastırarak ateşin ışıltısının kenarında durdum ve hepsini tanımaya çalıştım. Tek bir misafir olmasını bekliyordum -biz dediği için- *ama* beş erkek ateşin etrafında oturmuş, ellerinde koyu kırmızı bir sıvıyla dolu kristal bardaklar, gelişigüzel sohbet ediyorlardı.

Onlar konuşurken havayı dolduran alçak, hipnotik bir gürültü vardı ve ben tek kelimesini bile anlayamıyordum. Lirik dilleri en tuhaf ritimlerde dönüyor ve dalgalanıyordu ve kelimeleri öğrenmek için çaresizdim. Bilgi Kütüphanesi'nin aksine, burada, inin içinde büyümlü bir çeviri sistemi yoktu. Bu gerçekten utanç vericiydi çünkü tartıştıkları her neyse onları çok heyecanlandırmıştı.

Yine de, erkek türünün bu gerçekten muhteşem örneklerinin her birine bakmanın basit eylemi muhtemelen gece için fazlasıyla yeterli bir eğlenceydi.

"O burada," dedi Shadow ve neredeyse anında diğerleri susup bize doğru döndüler. "Bu Mera, size bahsettiğim şekil değiştiren."

Beş çift göz üzerime dikildi ve kendime daha az güvenen bir bedene sahip olsaydım, küçük bir alandaki yoğun güç ve seksapel seviyesi karşısında eriyip yere düşerdim. Ağırbaşlı olmak benim tarzım değildi, bu yüzden normal şekilde devam etmeye karar verdim. "Gölge sizi nerede saklıyordu?" Dedim ki, her birine pervasızca hayranlık duyarak...

Bekle... Beş mi? Gölge bana *beş* varlığa güvendiğini söylemişti. Görünüşe göre Gölge'nin arkadaşlarıyla tanışmak üzereydin. Ne şanslıyım.

Hepsi ayağa kalktı ve yaklaştıkça Gölge arkama dolandı. Neden bana bu kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tuhaf davranışları hakkında endişelenemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Yaklaşan ilk kişi bir buçuk metre boyunda, uzun, gümüş rengi cüppeler giymiş, farklı renk ve boyutlarda gerçek mücevherlere benzeyen şeylerle süslenmişti. Omuz hizasında saçları vardı ve o kadar buz gibi beyazdı ki, saç tellerinin üzerine kar yağsa bile birbirine karıştırdı.

Gerçekte, bütünüyle gümüş ve ışığın tonlarında inşa edilmişti, gümüşü gözleri - bir insanınkinden daha uzun ve kedi gibi - gözlerini kırpmadan bakarken doğal olarak parlıyordu. Ayrıca hafif sivri kulakları vardı, sivri tepeleri kısmen örülmüş saçlarının yanlarından dışarı çıkıyordu.

"Ben Gümüş Topraklar'dan Len," dedi mükemmel bir İngilizceyle ve insani bir jest olan el sıkışma hareketiyle bana uzandı. Dokunduğumuz anda tenimde buzdan karıncalanmalar oluştu, gücü içime doldu. Acıtmıyordu ve

Sarsılarak uzaklaşmama yetecek kadar istemsizdi ama sadece bir enerji alışverişinden daha fazlası gibi hissettirdi.

"Gümüş Topraklar," diye tekrarladım, elim hâlâ sıkıca onun avucundaydı.

Gülümsedi ve bir başmeleğin intikam arayışında birinin kafasını kesmeden hemen önce nasıl görüldüğünü hayal ettim. "Evet, ben Faerie'deki gümüş vilayetin bir prensiyim."

Ah, doğru.

Çetele tutmaya karar verdim.

Arkadaş Bir: Len, gümüş fae prensi.

Beni serbest bırakırken Len'in bakışları muziplik ve eğlence doluydu ve bakışlarının doğrudan Gölge'ye yöneldiğini gözden kaçırmadım. Len başını hafifçe salladı ve bunun canavara beni de okuyamadığına dair bir işaret olduğunu tahmin ediyordum.

Güzel.

Sırada Len'in tam zıttı vardı. Daha da uzun boylu, geniş ve her yönden güçlü olan Len, siyah deri pantolon ve uzun kollu kemik rengi bir gömlek giymişti. Koyu renk saçları, kolay yönetilebilir bir tarzda neredeyse kafasına kadar tıraş edilmişti.

Bana yaklaşırken, gözlerinin çok derin, koyu mavisi yüzümde kilitli kaldı, sanki beni uzaktan okumaya çalışıyordu ve ben de onu incelemek için çok fazla zaman harcadım çünkü *bakmak için çok güzeldi*.

Demek istediğim, tanrılar, uzayın dışından görülebilecek kirpikleri vardı.

"Ben Reece, Çöl Toprakları'ndan."

Len'in yaptığı gibi bana dokunmadı ama neredeyse birbirimize değecek kadar yakın durdu. Yabancılar için fazla yakındık ama nedense bu beni rahatsız etmedi. Başımı arkaya eğerek nefes nefese kalmış gibi görünmemeye çalıştım. "Çöl Toprakları, hey? Dur tahmin edeyim... sen de bir prens misin?"

Reece gülümsemedi. İçimden bir ses bu adamın Shadow'dan bile daha az gülümsediğini söylüyordu ve *ben neden bu karanlık ve hasarlı pisliklerden bu kadar hoşlanıyordum?*

Len oturduğu yerden, "O bir ilah," diye seslendi. yine kendisi. "Gölgemizle güç konusunda yarışıyor. Ve karamsarlıkta."

Bunun üzerine dudaklarım kıpırdadı ve Len'i çoktan ukala arkadaş kategorisine yerleştirmiştım. Her grupta bir palyaço vardı. Ve bu onun muhteşem görünümüyle hiç uyuşmasa da kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

İkinci arkadaş: Çöl tanrısı Reece'i kategorize etmek daha zordu ama onun kas gücü olduğuna dair içimde bir şüphe vardı.

Bir sonraki yaklaşan kişi yaklaşık bir metre boyundaydı ve şimdiye kadar bir erkekte gördüğüm en belirgin fiziğe sahipti. Erkek boksör külotuna eşdeğer bir şey giydiği ve başka hiçbir şey giymediği için bunu söylemek kolaydı.

"Ben Alstair," dedi, sesi bir yaz günündeki sıradan bir esinti gibi duyularıma fısıldıyordu.

Elimi onunkine koydum ve Len'inkinden farklı bir şekilde serindi. Yatıştırıcıydı, dere kenarındaki günleri hatırladıkça başımı döndürüyordu.

"Sen Karn'dansın," diye nefes aldım. Alstair başını salladı.
"Evet."

Başımı salladım. "Sizin dünyanızda gördüğüm sakinlere hiç benzemiyorsunuz."

Alstair daha önce su dünyasında gözlemlediğim çift cinsiyetli figürlerden çok uzaktı. Cildinde hafif bir mavi ton olsa da, kardeşlerinin yarı saydamlığı yoktu. Yine de en sevdiğim kısmı saçlarıydı; yeşil ve mavi buklelerden oluşan bir yumak, başının her tarafına yayılmıştı. Neredeyse tamamen su rengi olan gözlerine uyuyorlardı, gözbebeklerinin en küçük noktası ortadaydı.

"Ben türümün bir savaşçısıyım," dedi Alstair yumuşak bir sesle ve bir kez daha basit konuşma eylemi sakinleştiriciydi.
"Nadir bir

Halkımızı güvende tutmakla görevli, kendi konumlarında doğan bir ırk."

Üçüncü arkadaş: Alstair, su savaşçısı. Bu asabi gruptaki soğukkanlı ve sakın kişi.

"Sizinle tanıştığma çok memnun oldum," dedim usulca, farkında olmadan onun tavrını benimseyerek.

"Ve sen," diyerek geri döndü ve Len'in yanındaki yerine oturdu. Reece henüz koltuklara dönmemişti ve onun yerine Shadow'un yanında kalmıştı, odadaki iki dev arkamda durarak hiçbir noktada tamamen rahat hissetmediğimden emin oluyorlardı.

Gölge'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, güçlü dostlarının her biri bana yaklaşıırken onları izliyor ve değerlendiriyordu. Her biri güçlü ve kuvvetli olan bu arkadaşlarının onun güvendiği dostları olması mantıklıydı. Onun eşitleri... ya da neredeyse.

Sondan ikinci kesinlikle Honor Meadows'dandı ve görünüşü orada erkek figürleri olup olmadığına dair sorumu yanıtladı. Ve tıpkı kendi dünyasındaki dişiler gibi, bu erkek de görülmeye değdi.

Sırtında saf altın kanatlar, üzerinde sade bir çift siyah pantolon vardı ve altın teninin geri kalanını açıkta bırakıyordu. Uzun, bal kahvesi saçları hiçbir insanın başaramayacağı kadar kalın ve karmaşık bir şekilde örülmüştü. Gözleri o kadar koyuydu ki, iris ve gözbebeği neredeyse bir bütünmüş gibi görünüyordu.

Ben Galleli.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak çılgınca etrafıma bakınırken bu iki kelime kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Galli asla yüksek sesle konuşmaz," diye seslendi Len, bu buluşmanın gayri resmi sunucusu. "Onun kafanın içinde olmasına alışacaksın."

Yutkundum. "Düşüncelerimi okuyabiliyor musun?"

Başını salladı. *Zihnine girmeme izin vermezsen olmaz. Bu sadece benim kelimelerimi*

benim için en rahat tarz.

Benim için rahat olup olmadığından emin değildim ama bunu ona söyleyecek değildim.

"Honor Meadows'daki özel yetenekleriniz nelerdir?"

Shadow'un tüm arkadaşları kendi dünyalarında güç ve tapınma pozisyonlarına sahip görünüyordu ve bu adamın da farklı olmadığından emindim.

Ben Seçilmişlerden biriyim. Bizler ekstra güç ve becerilerle donatılmışız ve bir tür kahin olarak kabul ediliyoruz. Gelecekte ve geçmişten görüntüler bize rastgele gelir.

"Medyum gibi mi?"

O siyah gözler beni delip geçti. *Bir medyuma hiç benzemiyor.*

Tamam o zaman.

Arkadaş dört: Galleli, medyum değil.

Aniden arkasını dönüp uzaklaştı ve artık suskun konuşmacı konumuna iyice yerleşmişti. Hem de birden fazla şekilde.

Görünüşü ne kadar muhteşem olsa da, ondan önce gelen diğerlerinin hissetmediği bir şekilde beni huzursuz hissettiriyordu. Yüzeyin altında kaynayan ve her an patlayabilecek bastırılmış bir öfke vardı ve o anda özellikle bu adamla arama mesafe koymaya karar verdim.

Arkadaş grubunun sonuncusu yaklaştı ve bir adım daha yaklaştığında, güzelliğiyle en klasik insan olduğunu görünce şaşırdım. Bronz teni, çarpıcı yeşil gözleri, yanlarda daha kısa, tepede biraz daha uzun sarı saçları vardı. Ancak genetik olarak kutsanmış bir insan gibi görünse de, enerjisi normalden çok uzaktı.

"Ben Lucien."

Elime dokunduğu anda buz gibi bir elektrik çarptı ve nefesim kesildi. Bu onun gülümsemesine neden oldu ve tekrar gözden kaybolmadan önce keskin kesici dişlerini bir anlığına yakaladım.

"Valdor," diye tahmin ettim.

Başını salladı. "Evet. Hem zeki hem de şaşırtıcı derecede güzel olduğunuzu görmek güzel." Daha yakına eğildi. "Ben Valdor'dan bir vampir efendisiyim ve bence huysuz canavarı bırakıp benimle kaçmalısın. Seni mücevherlerle ve ihtiyacın olandan çok daha fazla hazineyle donatabilirim."

Beşinci arkadaşı: Lucien, usta vampir.

Tatlı dilli adam. Onu bekliyordum.

"Hadi," dedi büyüleyici bir tavırla, yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve başını eğerek elime bir öpücük kondurdu.

Shadow ilk kez sözünü keserek, "Yeter," dedi. "Buraya onun ne olduğunu anlamama yardım etmeye geldin, onu baştan çıkarmaya değil."

Homurdandım. "Ben de Torma'da bekâretimi kaybetmenin zor olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre burada daha da zor olacak..."

Sözlerimi bitirdiğimde bir sessizlik oldu, altı çift göz bana kilitlenmişti, bazıları şaşkınlıktan, bazıları da ilgiden büyümüştü.

"Bana şunu mu söylemeye çalışıyorsun..." Gölge başladı. "Sana dokunulmadığını mı?"

Ben daha durduramadan kahkahalarım patladı. "Kesinlikle hayır. Kendime sayamayacağım kadar çok dokundum."

Daha fazla sessizlik, ancak şimdi odada birkaç gülümseme vardı - özellikle Len ve Lucien.

Gölge daha yakına eğildi. "Beni kasten yanlış anlama. Ne sorduğumu biliyorsun... Başka biri tarafından dokunulmadın mı?"

Vay canına, bu güçlü adamlarla dolu bir odada yapmayı beklediğim türden bir konuşma değildi. Onları ilgilendirmedikleri için Shadow'u iterek geçtim ve yumuşak bir kanepeye düşmeden önce ona dokunmamaya özen gösterdim.

"İçinizden biri bana yemek getirse iyi olur," dedim huysuzca. "Bunun bir akşam yemeği olması gerektiğine göre."

Gülüşmeler oldu, ancak hala stoacı infazcı şeylerini yapan Reece ve Shadow sessiz kaldılar.

Len başını sallayarak, "Gerçekten de bizden korkmuyor," dedi. Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Neden bizden korkmuyorsun kuzum?"

Onun hareketlerini taklit ettim, öne doğru eğilirken bacak bacak üstüne attım, şüphesiz herkese bu gece görmeyi beklediklerinden çok daha fazla göğüs dekoltesi gösterdim. "Hayatım boyunca güçlü erkekler tarafından işkence gördüm. Sürümde dışlanmış biri olarak büyüdüğüm için, tecavüz dışında bana yapılmayan çok az şey kaldı. Bir noktada, ölümümünden korkmayı bırakmalı ve Dünya'da kaldığım her gün için yaşamaya başlamalıydım. Gücümü ve kuvvetimi kucaklamayı ve asla korkumu göstermemeyi seçiyorum. Ben artık buyum ve kimse için değişmeyeceğim. Siz altı korkutucu orospu çocuğu için bile."

Len artık gülümsemiyordu. Onun yerine, sanki cop sallamak ve tezahürat yapmak için çırılçıplak soyunmuşum gibi bana bakıyordu.

Reece, Gölge'nin yanından ilk adımını attı ve beni o ana kadar hiç olmadığı kadar yakından izlemeye başladı. Hiçbir şey söylemedi ve hâlâ biraz kızgın görünse de, gergin öfkesinin çoğu çenesinden çıkmıştı. Sözlerim soğukluğunu biraz olsun gidermişti. Çok az.

"Bizden korkmana gerek yok," dedi Alstair sessizce, dikkatimi Reece'den çekerek.

Gölge homurdandı. "Kendi adına konuş. Hâlâ en iyi hamlemin onu öldürüp Dünya'yı unutmak olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Bu beni bir sürü dertten kurtarırdı."

Onu tersledim, çünkü neden olmasın, değil mi?

Gözleri karardı ve bana doğru gelmeye başladığında boyu büyüdü.

"Ah, lanet olsun. Şimdi gitti ve yaptı." Lucien inledi. "Gölge dışarı çıkacak ve hepimiz parçaları toplamak zorunda kalacağız. Onu rahat bırak, dostum," diye seslendi. "O parçalanamayacak kadar güzel."

"Sessizlik," dedi Reece. "Bu Shadow'un malı ve onunla ne yapacağına o karar verecek."

Ben de onu tersledim çünkü *siktir git dostum*.

Len bu noktada histeriye kapılmıştı, karnını tutup gülerken sandalyesinden yarı kalkmıştı. "Siktir." Homurdandı. "Umarım Shadow eve oynamamız için daha fazla başıboş insan getirir. Bu uzun zamandır geçirdiğim en ilginç gece."

"Yeter!" Shadow gürledi ve sözlerinde bu kadar canavar varken onu anlamak neredeyse imkânsızdı. "Siktir git buradan. Şimdi."

Arkadaşları onun ruh halindeki değişimlere aldırış etmedi, ayağa kalkmak ve içkilerini bitirmek için acele etmediler. Yarısı el salladı ya da veda selamı verip inden ayrıldı. Diğer yarısı muhtemelen Gölge'nin bu gece beni öldüreceğini ve bir daha asla göremeyeceklerini düşünüyordu.

Ve haklı da olabilirler.

O Oda neredeyse boşaldığında, Reece'in hala orada olduğunu fark ettim, *kendi* deyimimle poz vermişti. Kollar çapraz, yüz ifadesiz, gözler sıyrılmış çekirdeğime kadar.

O kesinlikle *ikinci* Shadow'du.

"Sorun yok Reece," diye gürledi Birinci Gölge. "Sadece onun yerine bir kurt şekil değiştiren koymam gerekiyor."

Gölge *bir* ve *iki* kısa bir bakış alışverişinde bulundu ve aralarında sözsüz iletişim için yeterli yıllara dayanan *bir* dostluk olduğu açıktı.

Reece bana üzüntü dolu bir bakış attı ama odadan çıkarken başka bir şey söylemedi.

Gölge'yle yalnız kalınca her şey biraz daha korkutucu geliyordu; canavar içsel bir savaş veriyor gibiydi. "Neden bu elbise?" diye sordu sonunda. "Kırmızı benim için bir tetikleyici. Birçok yönden."

Harika. Omuzlarıma dökülen uzun, kırmızı buklelere baktım. "Bu kural kitabında yoktu," dedim ona. "Kaçıracağın bir sonraki kişi için bir kopyasını basmalısın."

"Kurallara uyuyor musun?" diye sordu, sesindeki öfke ve kızgınlık biraz azalmıştı.

Omuz silktim. "Sadece onlarla aynı fikirdeysem. Sebepsiz yere tamamen inatçı olmaya çalışmıyorum, ama kendime ait bir aklım var ve onu kullanmayı seçiyorum."

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede önümdeydi, beni bekleyen ölümü tahmin edemeyeceğim kadar hızlıydı. Cesaretime rağmen, bana dokunmadan ellerini vücudumda gezdirmek için eğildiğinde titredim. Sıcaklığı beni okşarken, çıplak tenimde ve elbisemin altında kayarken nefes alamıyor, düşünemiyor, hatta konuşamıyordum. Meme uçlarım artık o kadar sertleşmişti ki, ipeğin onlara verdiği his bile bir iniltiyi bastırmama yetiyordu.

Bende temelde yanlış olan bir şeyler olmalıydı, korkudan titrerken, son nefesimi beklerken bile, bir parçam bir canavarın vahşiliği tarafından tahrik edildi. Dilimdeki gücünün tadı sarhoş ediciydi, *ihtiyaç* beni doldururken bacaklarım sıkılıyordu.

Kurdum göğsümde inledi ve bu, Torin'e verdiği tepkinin hayalet gibi bir yankısıydı. Gölge ikimiz için de baştan çıkarıcıydı.

"Aklında bir şey mi var, Günışığı?" diye sordu, içimde bir sıcaklık dalgası daha yayıldı.

"Siktir. Sen," diye boğulmayı başardım, neyse ki sesim benim kadar tahrik edici çıkmıyordu.

Kıkırdaması karanlık ve alaycı değildi. "Görünüşe göre bunu yapmıyorsun ve belki, sadece belki, seni tam olarak nasıl hizaya getireceğimi buldum."

Evet, hayır. Asla olmaz. Yani, teoride bir sonraki heteroseksüel kadın kadar sik severdim, ama o hatun olmazdım. Bugün olmaz.

Geri çekilmek için sahip olduğum iradenin her zerresini harcadım. "Beni asla bu şekilde evcilleştiremeyeceksin," dedim ona, sözlerime en ufak bir tereddüt girmesine izin vermediğim için kendimle gurur duyarak. "Asla kırılmayacağım."

Bükülmek, evet. Ama kırılma tamamen farklı bir hikayeydi.

Sonra topuklu bir elbisenin içinde olabildiğince hızlı koşarak yola çıktım. İlk defa Inky peşimde değildi ve yalnız bir gece geçirebileceğim için minnettardım. Onlardan uzak bir ana ihtiyacım vardı. Yoğunluktan.

Odama ulaştığımda kapıyı arkamdan kapattım, arkama yaslandım ve derin bir nefes aldım. Birkaç dakika sonra Shadow'un peşimden gelmediğini biliyordum ve bu tek bir anlama geliyordu: önerisi bir testti. Bir tane daha.

Başarısız olup olmadığını anlayamıyordum ve çıplak tenimin üzerinden akan gücü, o canavara tırmanıp çığlık atana kadar onu becermek istememe neden olsa da, *hayır dediğim* için kendimle gurur duyuyordum.

Aramızdaki güç dengesi zaten çok çarpıktı ve beni tamamen ele geçirirse, izin veremeyeceğim bir şekilde bana sahip olacaktı.

Bunun yerine, her güçlü, proaktif, azgın kadının yapması gerekeni yapacaktım: bu gece kendimi tatmin edecek ve yarın bekaretimi kaybedecek başka birini bulacaktım. Gücü tamamen Shadow'dan alacaktım.

Gücünü bana karşı bu şekilde kullanarak büyük bir hata yapmıştı. Çok uzun zamandır bastırdığım karanlık ve tehlikeli bir ihtiyacı uyandırmıştı.

Tökezleyerek duşa girdim, fermuara ulaşamadığımda vites değiştirme gücümü kullanarak elbiseyi yırttım. Bu kadar güzel bir şeyi mahvetmek utanç vericiydi ama zaten bu geceki olaylar yüzünden mahvolmuştu ve onu çıkarmam gerekiyordu.

Suyun altına girdiğimde, donma derecesine kadar açtım ve başımı duvara yasladım. Uzuvlarımdaki titreme azalmamıştı; içimdeki ateş her zamankinden daha sıcak yanıyordu ve Dünya'da dolunaya yakın olup olmadığını merak ettim. Kanım daha önce hiç bu kadar kaynamamıştı.

Sırtımı duvara yaslamak için döndüm ve yavaşça kayarak küçük duş kabininin zeminine oturdum. Buz gibi su

Aşırı hassas tenim ateş gibiydi ve vücudum ağrıyordu, uyluklarımın arasında ağır bir gümbürtü durmadan atıyordu. Gözlerimi kapatarak dişlerimi sıktım.

Sağ elim göğüslerimin üzerinde kayarak meme uçlarımla oynadı; önce nazikçe, sonra biraz daha sertleştirdim. Bir inilti kaçarken acı hoş bir rahatlama oldu. Aynı anda diğer elim de kalçalarımın arasından kayarak orada biriken sıvının içine girdi.

Parmaklarım klitorisime ilk darbeyi indirdiğinde tekrar inledim, başımı duvara yasladım ve merkezimdaki sıkı yumru üzerinde çalıştım. Dolunaydan mı yoksa Gölge Canavar'dan mı bilinmez, kendimi tamamen zevke kaptırmıştım ve eğer bana dokunan o olsaydı, ona her şeyi vaat edebilirdim.

"Lanet olsun," diye hıçkırdım, parmaklarım onları amımın içine kaydırırken daha hızlı hareket ediyordu.

Shadow'un yüzü aklımdan geçti; bütün gece boyunca, arkadaşlarının her tanıştirmasında baskın bakışlarını bana kilitlemişti. O kadar karanlık bir şekilde baştan çıkarıcıydı ki, beni neredeyse orada duran elbisenin içinde çırılçıplak soyarken...

Orgazm bana öyle bir güçle çarptı ki, ölmek için yeterince hava emmeye çalışırken, neredeyse yüzümden aşağı akan suda boğuluyordum.

Zevk normalden çok daha uzun sürdü ve işim bittiğinde kendimi birden fazla şekilde becerilmiş hissettim. En önemlisi, bunun tekrar olmasına izin veremeyeceğimi bilmektir.

Artık orgazmlarımın Gölge ile bir ilgisi olmayacaktı.

"S

"Görüyorum ki süpürene kadar."

Bu oldu ve üçüncü zaman Melek

Yüz konuşmuştu doğrudan için

Ben. Çünkü bir kere, I oldu ve

Huysuz olan, kurdum göğsümü tırmalarken, yer
değiştirme ihtiyacı bana baskı yapıyordu.

I snarked Geri. "Hala hareketli Yemek
hakkındasenin Gördüğüm kadarıyla hiçbirini ağzına
koymadan tabakta saklıyorsun."

O Gülümsedi, düşürmek ve ekmek o
olmuştur tabağına vuruyor.

"Benim dünyamda yiyecek tüketmemize gerek yok, ama
kokuyu seviyorum, bu yüzden elimden geldiğince tadını
çıkarmak için burada oturuyorum."

Ona baktım. "Yemek yemiyor musun?"

Ses tonumdaki bariz inanmazlık karşısında kıkırdadı.
"Biz yemek yemeyiz, hayır. Bu benim ırkımı ayakta tutan
şey değil ama çok cazip kokuyor."

Ellerimi masaya vurdum. "Benimle dalga mı
geçiyorsun?" Eğlence DANS aracılığıyla onu
Çarpıcı Gözler. "Söz konusu keyifli bir
cümle kurmak olduğunda insanlar her zaman favorim
olmuştur." Bana yakından baktı. "Ve

Sen... Sen özelsin."

Burnumu çektim. "İnan bana, özel biri değilim. Sadece
neşeliyim. Siz doğaüstü yaratıkların hepsi o kadar düşünceli
ki

Hayattan gerçekten keyif alan biri ortaya çıktığında, onun incelenmesi gereken sıra dışı bir yaratık olduğunu düşünüyorsunuz."

Angel başını salladı. "Hayır, bundan daha fazlası var. Yanıma ilk oturduğun andan itibaren, benim bölümüme kimsenin oturmadığını fark etmesem bile, senden gelen bir enerji vızıltısı hissettim. Paylaştığımız her öğle yemeğinde sana olan merakım daha da arttı..."

Kurdum ileri atılmak için o anı seçti ve onu kontrol altına almadan önce beni yarı vites değiştirmeye gönderdi. Ayağa fırlayarak masanın kenarına tutundum. "Kaba olmak istemem, çünkü yeni bağ kurma anımızı çok seviyorum, ama değişip kaçabileceğim bir yer biliyor musun?"

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Aslında var. Evimi ziyaret etmek ister misiniz?"

Yüzüm kızardı. "Sorun olur mu? Yani... Buradan ayrılmamam konusunda uyarılmıştım."

O da benden bir baş yukarıda duruyordu ve tüm tanrıçaları yenecek bir tanrıça gibi görünüyordu. İnsan onun kurt ruhuyla savaşmanın ortasında olmasaydı kendini güvensiz hissederdi.

"Korkuyor musun küçük kurt?" diye sordu bana.

Başka bir titreme ve enerji dalgası. "Hayır. Sadece... beni..."

Başka söze gerek yoktu. Angel elini benimkine doladı ve sonra kütüphanedeydik, çayırların güzel kapısının önünde duruyorduk. Yemek salonunda görmemiş olmama rağmen yakınlarda olması gereken Inky, bizi engellemeye çalışmak için kocaman bir sise dönüştü.

Angel elinin tersiyle itti. "Ona göz kulak olacağım. Honor Meadows'da hoş karşılanmadığını biliyorsun ve yoluma çıkmanın senin yararına olmadığını hatırlatmama gerek yok."

Mürekkep kıvılcım çıkarmaya başladı, dumanın içinde sinapslar görünüyordu ama Angel korkmadığını gösterdi. Sadece bir kenara salladı. "Yakında döneceğiz," dedi ve kapıyı açtı.

Şimdiye kadar gördüğüm en parlak ışık gözlerimi kısa süreliğine kapatmama neden oldu ve bunun nasıl benim

hayatım olduğunu merak ettim.

Haftalardır bana homurdanmaktan ve ters ters bakmaktan başka bir şey yapmayan bir varlıkla rastgele bir kapıdan geçip yeni bir dünyaya adım atmak üzereydim.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Bu uzun zamandır özgürlüğün ilk tadıydı ve kurdum ve ben buna çok hazırdık.

Honor Meadows'un havasında sakinleştirici bir his vardı, ışık ve sıcaklık bana Torma'daki yaz sonlarını hatırlatıyordu. Kokusu da güzeldi; büyükannemin kurabiyelerini, taze kesilmiş çimenleri ve ufukta bekleyen yağmuru hissettiriyordu. Belki de bu topraklar huzurlu hissetmek için mükemmel bir ortam sağlamakla ilgiliydi. Çünkü olan şey tam olarak buydu.

"Burası benim evim," dedi Angel ellerini sallayarak, sessiz altın tonlarında çiçeklerle bezeli uzun bir tarlayı da içeren el değmemiş çevreyi kapsayacak şekilde. "Burada kurdun gibi koşabilirsin," dedi, yüzü hiç görmediğim kadar rahattı. "Ben soyumun son üyesiyim ve seni güvende tutmak için yukarıda uçacağım."

İçgüdüsel olarak ona sarıldım. Bunu yapmaya devam edebilmem için yine bir sorunum olmalıydı ama neyse ki Angel'ın gücü beni yeni bir gerçekliğe şok etmedi. Enerjilerimiz buluşup birbirine karıştı ve tenimde bir vızıltı hissettim. Aynı anda hem uyarıcı hem de yatıştırıcıydı.

Geri çekildiğimde kaşlarını çatmasını bekledim ama onun yerine bana merakla baktı. "Alışılmadık," diye mırıldandı ama canavarıma karşı savaşı kaybettiğim için daha fazlasını sormak için çok geçti.

Başımı arkaya atıp dünyaya salana kadar boğazımda bir uluma yükseldi. Değişim kemiklerimi kırmadan ve beni bir kurt olarak yeniden inşa etmeden önce kıyafetlerimi çıkarmak için sadece zamanım vardı. Bu topraklarda kendini evinde gibi hisseden çok heyecanlı bir kurt, tipik bir köpek gibi Angel'ın bacaklarına çarparken hoplayıp zıplıyordu.

Havalandık, hafif ve temiz havada yarışıyorduk. Dünya'dan farklı olduğu açıktı; çok daha az yorulurken daha hızlı hareket edebiliyorduk. Yerde ikinci kez yükseğe sıçradığımda Angel güldü.

"Daha az yerçekimimiz var," diye bağırdı yukarıdan, kanatları tamamen açılmış bir şekilde benimle kaldı. "Rüzgar gibi koş, kurt yürüyüşçü."

Yaptım ve hatırlayabildiğim kadarıyla geçirdiğim en iyi zamandı. Sadece ben, kurdum ve yukarıdaki koruyucu meleğim. Onun altın çimenli tarlasının sonuna asla ulaşamadım ve bu topraklarda başka hiçbir şey görmedim, safran rengi gökyüzünde bir benek bile.

Yorgunluktan bitap düştüğümüzde ve koşma isteğimiz azaldığında, başımızı patilerimizin üzerine koyarak uzandık ve bu mükemmel sıcaklığın tadını çıkarırken zihnimizin ikili doğasının sürüklenmesine izin verdik. Kısa bir uykudan sonra uyandığımızda Angel'ı yakınlarda oturmuş, uzaklara bakarken bulduk. Her zamanki gibi, bu dünyanın ötesinde güzel ve... biraz da üzgün görünüyordu.

"Eve dönmeye hazır mısın küçük kurt?" diye sordu başımı kaldırdığımda. "Canavar öfkelenecek, bu yüzden onu daha fazla kızdırmamak iyi olur."

Başımı salladım, ayağa kalktım ve kütüphaneye açılan bir kapıdan geçerken onu takip ettim. Gölge gibi, erişimi olanlar da istedikleri yerde bir kapı açabiliyor gibiydi.

Beni takip etmedi ve arkama dönüp baktığımda onu kapıda çerçevelenmiş olarak buldum, arkasında Honor Meadows'un ışıltısı vardı. "Öğle yemeğinde görüşürüz," dedi ve sonra kapı sıkıca kapandı.

İnsan formuma dönmek için büyük bir dürtü hissetmiyordum - ve zaten kıyafetlerimizi unutmuştuk - kurduma bacaklarını esnetmesi için daha fazla zaman vermeye karar verdim. İçgüdülerimiz bizi nereye götürürse oraya doğru ilerleyerek rafların arasından geçtik ve Inky'nin neredeyse bir duvar kadar şişmiş halini görene kadar her şey yolundaydı. Hâlâ "kızgın moddaydı" ve ben

Bir dakika ortalıkta görünmemem gerektiğinden şüpheleniyorum. Ona ve Shadow'a sakinleşmeleri için zaman vermeliyim.

Başımı eğerek ilk raflardan geçtim ve duvarı takip ederek ön perdeye ulaşım beyaz koridora çıktım. Kurdum şu anda biraz kontrollüydü ve Torin'e geri dönme dürtüsü vardı... kader aracılığıyla bağlandığımız kişiye.

Öte yandan benim böyle bir dürtüm yoktu ama kurt önden gidiyordu.

Dünya'ya adım atabileceğiniz noktaya ulaşmadan önce beyaz bir kapı dikkatimizi dağıttı. Daha doğrusu benim kurdumun, çünkü ne yaptığımız konusunda kafam fena halde karıştı.

Burnunu kapıya bastırdı ve hiç çaba harcamadan kapı açıldı. İçeri girdiğimizde karanlıktı, sadece kapı aralığından gelen ışık içeri sızıyordu ama birkaç metreden daha derini görmeme yetmiyordu.

Gitmeliyiz.

Zihinsel dürtüm, kurdum olan inatçı sürtük tarafından görmezden gelindi ve o içeriye doğru adım attıkça, kendi merakımın kanatlanmasına izin verdim - zaten onu gerçekten durdurmak istemiyordum.

Odanın derinliklerine doğru ilerledikçe karanlık bizi tamamen örttü ve yalnız olmadığımızı anladım. Görüş alanımın hemen dışında bir şeyin gezindiğini hissettim ve ancak tanıdık bir feryat sessizliği bozduğunda her şey şaşırtıcı bir şekilde netleşti.

Abervoq. Gölge yaratık. Kurdum bizi doğrudan onun hapishanesine götürmüştü ve şimdi ona doğru koşuyordu, başını geriye atmış uluyordu. *Ne oluyor lan?*

Gözlerimiz, kol ve bacakları kalın zincirlerle bağlanmış yaratığın iri şeklini görecektik kadar düzeldi. Yine de kurt hiç tereddüt etmeden yaklaştı ve sonra beni şoka uğratacak şekilde yaratığın kürküne yaslandı. Birden

abervoq son bir böğürtü çıkardı ama bizi pençeleyerek öldürmedi. Bunun yerine, bir pençesi neredeyse koruyucu bir şekilde üzerimize örtüldü ve bir kez daha Gölge Canavar'ın gazabından güvende olarak uyuduk.

Kükremeler beni uyandırdı.

Artık kurt formumda değilim, şaşkınlığım

Anıların geri dönmesi birkaç saniye sürdü: Angel'la birlikte Honor Meadows'da koşmak, Inky'den kaçmak ve sonra saklanmak...

Sarsılarak ayağa kalktım ya da en azından kalkmaya çalıştım ama üzerime örtülmüş ağır, kürklü bir kol beni olduğum yerde tutuyordu. *Abervoq! Hay sikeyim. Kahretsin. Lanet olsun!* Kurdum bu hücreye kaçarken aklından ne geçiyordu ve... ben nasıl ölmemiştim?

Kol kıpırdadı, yeterince kalktı ve ben de kolumdan yuvarlanabildim.

altında. Tökezleyerek kapıya doğru geri döndüm, sonunda duvarı buldum ve el yordamıyla çıkışı aradım. Kapıyı çekip açtığımda, ışık tekrar küçük alanı doldururken, Gölge *gölgelerin* arasından çıkıp varlığını belli edince kısık bir çığlık attım. "Oh, merhaba," diye geveledim, sinirlerim bozulmuştu. "Ne yapıyorsun burada?"

Vücudu titriyordu - bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu

-Ve alevler yanan bir kurt şeklinde tenini yalayıp geçerken odayı yeni bir aydınlık doldurdu. *Oh, benim şekil değiştirenim.* Gözlerimi kırptım, Shadow'un gerçek benliğinin üzerinde neredeyse bir cephe gibi taşıdığı yanan kurttan gözlerimi ayıramıyordum.

"Ateş iblisi kurt," diye nefes aldım.

Gölge Canavar'ın ateş iblislerine dönüştüğüne dair söylentileri duymuştum ama bunların abartılı hikâyeler olduğunu düşünmüştüm. Canavar hakkında anlatılan o kadar çok hikâyeye vardı ki, bazıları onun üç metre boyunda olduğunu, bazıları da ölülerin ruhlarını yediğini söylüyordu. Ateşten gözlerinden ve keskin pençelerinden bahsediyorlardı. Bir hikâyeye diğerine karışıyordu, ta ki onları bir arada tutmak zorlaşana kadar.

Bunlardan bazılarının gerçeğe ne kadar yakın olduğu düşünüldüğünde, insan ruh yeme olayını da merak ediyor.

"Üzgün görünüyorsun," dedim aptalca. Yılın abartmasıydı ama bu durumu yatıştırmak için ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Sessizlik.

Tek kelime
bile yok.

Eğer çenesindeki kesik bir gösterge ise -oh, bir de o yanan iblis canavar- konuşamayacak kadar kızgındı.

"Kurdum benden daha iyi davrandı," diye ekledim, kendi kızgınlığım artarken bile sözlerimi susturdum. Tam olarak istediğini yapmadığım için psikopat bir canavarın kendini kaybetmesine ihtiyacım yoktu. Sözcükler hala gelmeyince, yorgun ve son yirmi dört saatten arınmaya hazır bir şekilde etrafından dolaşmaya çalıştım.

Gölge anında hareket ederek önümde belirdi, ateşli kurdunun parıltısı yakın karanlıkta her zamankinden daha parlaktı. "Senin derdin ne dostum?" Tersledim. "Kurt olarak koşuya çıktık, gölge yaratıkla oynamaya karar verdi ve sonra kestirdik. Büyük bir şey değil. Anlaştık."

Ellerini etrafıma doladı, avuç içleri o kadar büyüktü ki üst bedenimin yarısını kaplıyordu. Beni kendine doğru çekerken, içime çarpan sıcaklık karşısında irkildim. Acı yoktu ve normal bir insanın yapacağı gibi onu itmek yerine, yeni şekil değiştirmiş, azgın ve çıplak bir kurdun vereceği tepkiyi verdim.

Bacaklarımı ona doladım ve onu daha da yakınımaya çektim.

Gölge'nin yüzü benimkine indi, iblis kurdunun ateşi kayboldu. "Sen bana aitsin," dedi, sesi öfke ve iblisin gürlemesinden başka bir şey değildi. "Honor Meadows'a değil. Gölge yaratıklara değil. Kurt sürüsüne değil. Hiçbirine değil." Sesi hiç duymadığım kadar yüksekti. "Ben varken kimse senin üzerinde hak iddia edemez. Bunu hatırlasan iyi edersin kurt."

Dudakları çok yakındı ve her zorlayıcı kelime ortaya çıktıkça daha da yakınlaştılar. Kendimi ona daha fazla bastırdığımda vücudum ağrıyordu. Söylediği sözleri -onun baskın, sahiplenici iddiasını- kaçırmış değildim ama o anda umurumda bile değildi.

"Benden ne istiyorsun?" Nefes aldım. "Eğer benim üzerimde bir hakkın olduğunu düşünüyorsan, o zaman bununla ne halt edeceksin?"

Ona meydan okuduğum için deli miydim? Evet. Yine de yapacak mıydım?

Besbelli.

"Senin ne olduğunu öğreneceğim," diye hırladı. "O zaman, bunu anladığımda... diyelim ki, benim için yararlılığın tükenmiş olacak."

Ahh. Peki, tamam o zaman.

Abervoq arkamızdan kükredi, her zamanki böğürmelerinden farklıydı, hatta daha melankolikti. Gittiğim için üzgün olduğunu hissediyordum ve hâlâ duvara zincirliydim, bana ulaşamıyordu.

Gölge'nin gözleri başımın üzerinden böğüren yaratığa doğru kaydı. "Seni çözeceğim," diye uyardı beni. "Ve bunu yaptığımda, bana ya da Gölge Diyarı'na karşı oluşturduğun her türlü tehdit ortadan kalkacak."

Bla bla. "Evet, anladım. Beni öldürmek istiyorsun. Beni öldüremediğin için üzgünsün. Tek hayalin beni öldürmek. Bu eğlenceli bir dans."

Beni serbest bıraktı, ama bu hamleyi zaten tahmin ettiğim için kolayca ayaklarımın üzerine düştüm. Bu sefer etrafından dolandığımda beni bıraktı.

Kapıya ulaştığımda bir an için geri döndüm. "Abervoq'a zarar verme. Eminim benimle olan anlaşmanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur."

"Git."

Tamam o zaman.

Neyse ki Shadow için bu yaratıkları öldürmenin bir yolu yokmuş gibi görünüyordu, yoksa bunu en başından yapardı. Arkamdan son bir kez endişeli bir bakış atarak kapıya doğru bir adım daha attım ama nedense kendimi oradan ayrılmaya zorlayamadım.

Gölge bana dönmedi ama hâlâ orada olduğumu biliyor gibiydi. "Yaratığa zarar vermeyeceğim," diye ısırdı, bana herhangi bir güvence vermek istemediği belliydi. "İtaatsizliğinden sonra senin için aynı sözü veremem."

Dilimi arkasına doğru uzatarak, elimden gelenin en iyisinin bu olduğuna karar verdim. Hikâyelerde anlatıldığından daha onurlu olduğunu ummak zorundaydım. Gerçeği söylemek gerekirse, kesinlikle öfkeli biriydi ve Victor'u soğukkanlılıkla öldürmüştü -ki o da bunu hak etmişti- ama çoğunlukla dengesiz değildi. Aksine, her hareketi kontrollü ve stratejik olarak planlanmıştı.

Bugün onu ilk kez gerçekten kaybederken gördüm. Onu çok zorlamıştım, tek gerçek yeteneğime göre.

"Abervoq'u kontrol edeceğim," diye bağırarak kapıyı arkamdan çarpıp çıktım. Karanlık odadan sonra koridor başımı döndürecek kadar aydınlıktı ve noktalar gözlerimin önünde dans ediyordu.

Ve panik hissettim. Tüm o lanet panik. Gölge'yle uğraşmak dikkatimi kısa süreliğine dağıtmıştı ama şimdi bir abervoqla kestirdiğimi hatırlamadan edemiyordum. Gölge Diyarı'ndaki en korkulan yaratıklardan biri.

Neden böyle bir varlıkla arkadaşlık ediyordum?

Her biri bir öncekinden daha zorlama olan olası açıklamalar aklımdan geçti. Ama gerçekte, bu noktada herhangi bir şey gerçekten zorlama mıydı?

S Hadow günlerce benden uzak kaldı ve ilk defa bu beni rahatsız etti. Kendimi bir ton soru ve cevapsız buldum ve birçok sorudan sonra

uykusuz gecelerde, onun huysuz yüzünü görmek için yanıp tutuşuyordum. Yani, o bir tanrıydı, yüzyıllarca yaşamış ve bilgi birikimine sahipti. Yardımcı olacak bir şeyler biliyor olmalıydı ve ben de endişeyle cevaplara ihtiyaç duyuyordum.

"Görüyorum ki hâlâ s p r yorum," dedi Angel, karanlık düşüncelerimin arasından fırlayarak. Bir noktada "Melek Surat" lakabım Angel'a dönüşmüştü ve şimdi onu başka bir isimle d ş nemiordum.

Ona bir gülümseme attım, onu her zamanki   le yemeği yerinde gördüğüm için biraz neşelendim. "Bu noktada benimle gerçekten şaka mı yapıyorsun? Cehennem dondu mu?"

Başını  ne e di. " nsanlar cehennemın böyle bir yer olduğunu mu düşünüyor?"

Ateş ve işkence dolu bir dünya mı?"

Başımı salladım. "Evet, çoğunlukla kükürt ve yanma var. Sonsuz lanetlenme. Bla bla."

Bunu düşündü, kaşları çatılmıştı. "Akıllarının alabileceği en kötü öbür dünya bu mu? Çünkü benim için her gün yanmayı diğer olaylara tercih ederim. Bu sadece fiziksel acı..."

Gözlerinin eflatunu derinleşerek bir magma sarmalına dönüştü ve nedense rengin irislerinden dökülüp yanaklarından aşağı sızmasını bekledim.

"Yanmaktan daha beter bir cehennem yaşadın, değil mi?" diye sordum.

Cevap vermedi, elinde her zamanki ekmeği, asla tadamayacağı bir çorbayı ıslatmak için kullanıyordu. Bir an için haddimi aştığımdan ve onunla kurduğum küçük dostluk zemininin yok olacağından korktum.

"Evet," dedi ve onun çektiği acıyı düşününce içimin acıdığını hissettim. "Ve gözlerimi kapatıp ölümlerini görmektense ateşi her gün tercih ederim."

Sesi, ruhunun derinliklerinde, özünde gömülü olan bir tür hüznle titriyordu - bir daha asla bütün olamayacak bir kadın yaratıyordu. Kalbim sızladı ve elimden gelen teselliği sunmak zorunda kaldım.

"Eğer seni rahatlatabilseydim," dedim, uzanıp elimi onun elinin üzerine koyarak, "bunu yapardım. Kendime mal olsa bile. Umarım bir gün acıların diner ve bir nebze de olsa huzur bulursun."

Benim de kendi şeytanlarım vardı ve belki de arkadaş olmamızın nedeni buydu. Angel'ın şeytanları benimkilerle iyi bir uyum içindeydi ve onun gibi kayıplar yaşamadığımı bilsem de bunu anlıyordum. Ve elimden geldiğince ona destek olacaktım.

Ne de olsa, yanında sadık bir kadın arkadaşı olan bir kadın kelimenin tam anlamıyla dünyaları yok edebilir ya da kurtarabilir.

Angel beni bırakmadan önce elimi sıktı ve yemeğiyle oynamaya geri döndüğünde enerjisi biraz daha hafiflemiş hissetti. Bir kıkırdamayla ben de kendi elime döndüm ve arkadaşça bir sessizlik içinde oturduk.

Sonunda gitmek için ayağa kalktığında boğazımı temizledim. "Adını öğrenmek için bir kızın ne yapması gerekir? Yani, artık benim için 'Angel'sın ama yine de gerçek seni tanımak isterim."

Başını geriye çevirdiğinde, rengi öncekinden çok daha açık olan gözlerinde muziplik dans ediyordu. "Artık adımı kullanmıyorum. Bana kalırsa o da kalbim gibi öldü ve gömüldü."

Her yerdeki sikikler aşkına. Şaşırtıcı derecede trajikti ve arkadaşımın bu tür bir eziyet yaşamış olmasından zaten nefret ediyordum.

"'Angel' o zaman," diye nefes aldım, boğazım düğümlenmişti. Başını salladı. "Bunu sevdim. Yarın görüşürüz, Mera."

Sonra maun rengi saçları ve kehribar rengi kanatlarıyla bir telaş içinde kayboldu. Yarısını yediğim yemeğime bakarken iştahım kaçtı ve onu en başından beri nasıl bu kadar yanlış tanıdığımı düşündüm. Başlangıçta, bana karşı olan tutumunun hayattaki çok farklı konumlarımızdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Ben aşağılık bir şekil değiştiren, o ise bir kadın tanrıçasıydı. Ama sonra bana hiç kimsenin onun bölgesinde oturmadığını söyledi.

Aptal bir şekil değiştiren hariç. O da bir şekilde ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Omzuma bir el indiğinde sıçradım. Başımı geriye doğru eğdiğimde Angel'ı tepemde dikilirken buldum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Beş yüz yıldır benimle konuşan ilk varlıksın. Buraya yemekleri koklamak ve enerjiyi hissetmek için geliyorum ama bunun dışında hep yalnızım."

Her şeyi çok yanlış anlamışım.

Ayağa kalkarak döndüm ve kollarımı ona dolayarak olabildiğince sıkı sarıldım. "Bir daha asla yalnız kalmak zorunda değilsin. Eğer yardıma ya da konuşacak birine ihtiyacın olursa... ya da herhangi bir şeye... bana gel. Ben artık senin arkadaşımım. Ailen, eğer ihtiyacın olan buysa. Bu boktan dünyada birbirimizi koruyabiliriz."

Hayatı buna bağılıymış gibi tutundu ve kaburgalarımın hafifçe ezilmesine rağmen geri çekilmeye bile çalışmadım. Sonunda ayrıldığımızda, ıslıl ıslıl gülümsedi ve seçtiğim ismin onun için ne kadar mükemmel olduğunu fark ettim.

Elini göğsümün üzerine, göğüslerimin hemen üstüne koydu. "Biz ailemize *treasora deriz*. Hazinemiz. Seni aileme katmaktan onur duyuyorum."

Sonra boştaki eli kendi göğsüne gitti, giydiği zırha bastırdı ve zırhtan bir parıltı fıskırarak avucuyla benim göğsüme indi. Parlayan altın ipi göğsümün içine doğru kaydđ ve onu karıncalanma hissi takip etti.

"Artık birbirimize bağlıyız," diye mırıldandı. "Zamanla daha da güçlenecek bir bağ. Birkaç yıl içinde, düşüncelerinle bana ulaşabileceksin. Ben de aynısını yapacağım."

Bir kez daha, bu sefer gerçekten gitmeden önce bana son bir kez başını sallayarak uzaklaştığında nefesim kesilmiş ve kafam karışmıştı.

Vay be.

Yaptığı şeyden hem memnun hem de şaşkın bir şekilde orada öylece durdum. Yine de hoşuma gitti.

"Bu büyük bir onur," dedi derin bir ses arkamdan.

Döndüğümde Shadow'u bir duvara yaslanmış, omzunu zaten etkileyici olan pazularını daha da büyütecek şekilde desteklerken buldum. Bugün, yırtık kot pantolon, Henley tarzı dar, uzun kollu bir gömlek ve baldırlarına kadar bağcıklı asker yeşili botlar giymişti. İmkânsız boyu ve tanrılar tarafından kutsanmış yüzü olmasa insana benzeyebilirdi. Aksine, onun etrafında ne kadar çok olursam, güzelliği beni o kadar büyölüyordu. Kıvrılmış buklelerinin tepesinden çizmelerle kaplı ayaklarının ucuna kadar, üzerinde tek bir kusur bile yoktu.

En azından fiziksel olarak.

"Onur mu?" Angel'ın hareketleri yüzünden hâlâ biraz sarsılmış bir halde yankılandım.

"Seninle böyle bir bağ kurması."

Doğruldu ve bana doğru bir adım attı. "Ve bir kez daha, işte buradasın, kendi tarafına güçlü müttefikler topluyorsun. Müttefikler

Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, başka hiç kimse onu evcilleştiremezdi." "Angel güçlü bir müttefik mi?"

Gülümsemesi kısaydı. "Angel, değil mi? Evet, uyuyor. Bana karşı koyabilecek birkaç varlıktan biri diyelim."

Bu durum onu eğlendirmiş görünüyordu ve gözbebeklerinde yanan küçük bir alev dışında hiç de tehdit altında değildi. Dikkatini, çoğunlukla içine kapanık olduğu için burada var olmasına izin verildiğini anlamaya başladığım Angel'dan başka yöne çekmem gerektiğini hissederek boğazımı temizledim. "Bana bir şey için mi ihtiyacın vardı?"

Başını salladı. "Gölgeler Âlemi'nden başka bir yaratığa kilitlendik. Yola çıkma zamanı."

Gülümsedim. "Dostum, her şey süpürmekten daha iyidir. İblis avlamak bile bundan bir mil daha iyidir."

Gözleri biraz daha büyüdü. "Hâlâ süpürüyor musun?"

Başımı salladım. "Evet. Bana gerçek kol kasları kazandırdın ama zaten tertemiz olan kütüphanen daha da temizlenmeyecek."

En ufak bir dudak seğirmesi. "Seni meşgul edecek başka bir şey bulacağım."

Belki de onun "başka bir şeyi" benim şimdiye kadar yaptığımdan çok daha kötü olacak diye korktum. "Biliyor musun, süpürmek harika bir şey," diye ekledim aceleyle. "Kesinlikle tüm o tozun içinde bir çentik açıyorum."

Başını iki yana salladı. "Hadi, Günışığı. Bir sonraki yaratığı, değerli insanların daha fazlasını öldürmeden yakalayalım." Bu korkunç lakabı duymak bile ilk defa onu üzmemişti. Ben. Acele ediyorum. sonra Onu, I yakalandı yukarıda dumanlı bir varlığa neredeyse takılıp düşüyordu. "Inky!" diye haykırdım. "I Seni günlerdir görmedim. Nasılsın dostum?"

Mürekkep kabardı, etrafımı sararken kıvılcımlar uçuştı. "Bu iyi, değil mi?" Gülererek söyledim. "Evet, ben de seni özledim."

Gölge bana garip bir bakış attı, hesaplıyordu ama benim yanımda genellikle gösterdiği kötülük yoktu.

"Beni çözmeye yaklaşmadın, değil mi?" Sırıtarak söyledim.

şaşırdığımdan değil, çünkü ben de kendimi geliştirmemiştim, ama yine de onunla alay etmek eğlenceliydi.

"Kafamda daha net bir resim oluşmaya başladı," dedi, kafasını toparlıyormuş gibi sallayarak. "Çok daha net."

İçimden bir ses, sırlarımı öğrendiği anda beni yanında tutmakta bulduğu cazibenin çok çabuk yok olacağını söylüyordu. Dirisi ölüsünden daha değerli olan gizemli kadına dönme vakti gelmişti. Tüm gezegenimin iyiliği için.

Rünya'ya dönmek eve dönmek gibi hissettirmeliydi, ancak ne kadar uzun süre uzak kalırsam, kendimi burada olmaya yeniden alıştırmamanın o kadar zor olduğunu fark ettim.

Artık Solaris Sistemi hakkında hiçbir şey bilmeyen sıradan bir şekil değiştiren değildim ve bir daha asla o saf kız olamayacağımı hissettim.

"Beni takip edin," dedi Gölge, geniş, çimenli bir alana adım atarak. Bu sefer nerede olursak olalım hava sıcaktı ve parlak güneş ışığına gözlerimi kısarak baktım.

"Yaz mı geldi?" Ufukta bir fırtınaya gebe birkaç kara bulut dışında kusursuz olan masmavi gökyüzüne bakarken yönümü bulmaya çalışarak sordum.

Tahminen, en azından ABD'de güneyde bir yerdeymişiz gibi hissettik.

"Soğuk mevsim sona erdi, evet," dedi Gölge, sanki güneş onu rahatsız ediyormuş gibi karanlığı kendi etrafına çekerek. Görülmesi gereken en tuhaf şeydi, gerçek gölgeler teninin üzerinde durup ışığı uzaklaştırıyordu.

Mürekkep de yaklaştı ve parlak yaz gününde dumanda her zamankinden daha fazla pigment ve renk görebiliyordum. "Yaz," diye düşündüm. "Yani aylardır senin içinde miydim?"

Bunu ilişkilendiremedim. En fazla bir ay gibi geliyordu ama sıcağa bakılırsa sürü topraklarından çalınmamın üzerinden altı ay geçmiş olmalıydı.

Gölge omuz silkti. "Zaman insani bir kısıtlamadır. Ben sizin gibi takıntılı bir şekilde takip etmiyorum. Ama..." Havayı koklar gibi başını kaldırdı. "Temmuz ayındayız."

Ayın kokusunu mu aldı? Tamam, harika. Bu duyularla başka ne yapabilir ki?

Bekle, ne? Temmuz.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Nefes aldım. Beni Dünya'dan çalmasının üzerinden neredeyse yedi ay geçmişti. Simone ve Dannie bu noktada kesinlikle öldüğümü düşünürlerdi - annem muhtemelen gittiğimi fark etmemişti bile - ve yedi ayın hayatımdan öylece silinip gittiğini düşününce midem bulandı.

"Sürümü görmem gerek!" Shadow'u olduğu yerde durdurarak patladım.

Döndü, boyu o kadar alçalmıştı ki yüzünü görebilmek için başımı seksen derece geriye eğmem yeterliydi. "Sürüne dönmek mi istiyorsun? Benim yanımda olduğun süre boyunca sana saygılı davranmadım mı?"

Bu sözlerde bir uyarı vardı, sanki cevabımı çok dikkatli seçmemi istiyordu.

Ben de her zamanki gibi yapmadım. "Saygı duyacak kadar ileri gitmezdim ama sen... beklediğimden daha az pislik gibi davrandın." Gülümsemeye zorladım çünkü bana bunu vermesine ihtiyacım vardı, "ama sürüme dönmek istememin nedeni sadece dünyada değer verdiğim iki şekil değiştirene ölmediğimi bildirmek. Tam yedi ay oldu ve bu süre boyunca bana ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu."

Gözbebekleri büyümüş bir halde bana bakıyor, yüzümü inceliyor ve daha derin bir anlam arıyordu. "Inky'yi gönderebilir miyim?"

Duman arkadaşı için benim takma adımı benimsemiş olması çok eğlenceliydi ama buna başka zaman gülerim. Bugün sadece tek bir gerçeğe odaklanmıştım: yedi

Sürü topraklarımdan aylar uzakta. "Bence bu onları korkutabilir, çünkü Inky konuşamıyor ve konuşabilse bile önce kaçıp sonra soru soracaklarına şüphe yok."

Shadow omuz silkti ve ben de bugün onun omuzlarının dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. "İsteğinizi dikkate alacağım."

Arkasını dönüp konuşmayı bitirdi ve bir şekilde ondan alabileceğim tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Yarın tekrar deneyecektim. Bu öylece geçirilemeyecek kadar önemliydi.

"Neredeyiz biz?" Aceleyle yetişmeye çalışarak sordum, bu yoğun sıcakta zaten birikmiş olan terimi alnıma sildim. "Güneyde bir yerdeyiz, orası kesin."

Bu sefer durmadı ve kaçmaya çalışırsam diye bana söylemek istemediğine dair içimde bir şüphe vardı. Ama neden kaçayım ki? Ne kadar hızlı ya da uzağa kaçarsam kaçayım Gölge beni bulacaktı ve beni yakaladığında muhtemelen hayatımı kaybedecektim.

Benim ya da Dünya'nın onun için önemini abartacak değildim. Bırakın bizi, hiçbir şey umurunda bile değildi.

"Sanırım Kolombiya'dayız," dedi kısaca. "Eğer insanlar ben buraya son geldiğimden beri kara kütlelerindeki kaymalar nedeniyle ülke isimlerini değiştirmeye karar vermedilerse."

Pardon? Kara kütleleri en son ne zaman değişti? Dinozorlar kadar yaşlı falan mıydı? Ve bunu gerçekten bilmek istiyor muydum? Onun birkaç bin yaşında genç bir zıpçıktı olduğunu düşünmek beni çok daha rahatlatıyordu.

Konu değişikliği zamanı. "Gölge yaratıkları hissetmek neden bu kadar zor? Bunca zamandır onlardan iki tanesini hissettin."

Kütüphanede bir ay geçirmiştım, görünüşe göre Dünya'da yedi ay ve bu onun radarına giren ikinci kitaptı. İlk defa beni görmezden gelmedi ya da gürlemedi. "Onları sadece çeşitli yeteneklerini kullandıklarında hissedebiliyorum."

Aksi takdirde, neredeyse tespit edilemezler. Hepimiz dinlenirken enerjimizi nasıl saklayacağımızı biliyoruz."

Sadece dinlenirken değil, eğer Gölge'de bir şey varsa. Çok yakınıma gelene kadar onu neredeyse hiç hissedemiyordum ve o zaman bile içimden bir ses etrafımızdaki güç akışını hâlâ kontrol ettiğini söylüyordu.

Artık bunu düşünecek zamanımız yoktu, çünkü görünüşe göre hedefimize varmıştık: dikenli dikenlerle ve tamamen ölü otlarla dolu düzensiz yeşil ve kahverengi bir tarla, sanki bir sürü vahşi köpek etrafa işemiş ve mükemmel ölüm halkaları bırakmıştı. Tek ağaçlardan birinin altında durduk, budaklı ve eski bir parça, eğer yüksekte birkaç yeni büyüme dalı olmasa yarı ölü görünecekti.

Gölge kıpırdamadı, araziye bakıyordu, başını bana aradığını söyleyecek şekilde eğmişti. Yaratık hemen görünmüyordu ve tam canavarla birlikte aramaya başlamıştım ki derime bir şey sıçradı. Yere baktığımda sağ kolumda yapışkan bir maddenin sürüklendiğini gördüm. *Ne...?* Yüzüme daha fazlası çarpınca gözümü kırptım ve her ne kadar seks şakası yapmak istesem de şimdi sırası değildi.

Çünkü az önce üzerime hangi iğrenç şey düştü?

Gölge, vücudumdaki yapışkan ipler gerildiği ve gökyüzüne doğru çekildiğim anda üzerime atladı. Beni tam zamanında yakaladı ve neyse ki beni dallarına hapseden şeyden kurtaracak kadar güçlüydü.

"Ah," dedi yere güvenli bir şekilde indiğimizde, pazularımı sıkıca kavramıştı.

"Ah?" Çığlık attım. "Ah?! *Ah* da ne?" "Bu bir *sprecker*; bir örümcek iblisi."

Tanrı aşkına kar mı?

Gölge gökyüzünü kapatacak kadar yakındı, ben de arkama yaslanıp e t r a f ı n ı görmeye çalıştım. Dallar

Üzerimizde geniş bir alana yayılmıştı ve bir hareket yakaladığımı sandım, ama emin olamadan kayboldu.

"Neredeyse beni yakalıyordu," dedim kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışarak. "Kurdum onunla savaşılabiliyor muydu?"

Gölge beni yakından izliyordu, elleri hâlâ üzerimdeydi ve sıcaklığı tenimi dağlıyordu.

"Savaşmayı deneyebilirdiniz," dedi, "ama derinizdeki damlacıklardaki zehir sonunda kanınıza sızar ve sizi çok zayıf düşürürdü. Sprecker'ın tek yapması gereken sizi beklemek ve süper hızlı hareket ederek çok az kişinin taklit edebileceği bir şekilde tırmanmak ve kaçmak."

Avuç içleri yüzümü kavrarırken, yüz ifadesi *şu anda tenime nüfuz etmekte* olan bu *zehirle* hiç *ilgilenmediğini* gösteriyordu. İçime bir sıcaklık çarptı, ellerini yanaklarımda gezdirirken gözlerinin ateşi parlıyordu. Dokunuşu pürüzsüz değildi; avuçlarının derisi yer yer pürüzlüydü. Sürekli yenilenen bir cilde sahip bir tanrı için bunun nasıl işe yaradığından emin değildim ama olan olmuştu. İşin en kötü yanı, dokunuşu tenime her değdiğinde midem berbat bir girdap çiziyor, içim ısınıyordu.

Gerçekten çok düşük.

Gücünün ateşi tenimi ve kanımı sprecker kalıntılarından temizlediğinde, rahat olduğumdan daha ağır nefes alıyordum. Ellerini çekti ve çok daha net düşünebildim.

"Bunu nasıl durduracağız?" Geri çekilmeye çalışarak sordum çünkü hâlâ akıl sağlığım için çok yakındı. Yani... zihinsel bir çöküş yaşayıp bir gölge tanrıyı yalamanın zamanı değildi, değil mi? Tepkisini ne kadar merak etsem de bu kötü bir fikir olurdu.

Arkamdaki ağaç uzağa gitmemi engelledi ve Shadow yaklaştığında neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Artık beni bırakabilirsin, Günışığı," diye mırıldandı ve o anda ellerimin gömleğine dolandığını fark ettim, sanki onu yaklaştıran *benmişim* gibi. *Hay sikeyim.*

Burnumu kırıştırarak homurdandım ve onu ittim. "Kimin kimi tuttuğu tartışılır dostum." Şüpheyeye düştüğünde, saptır ve kendinden başka herkesi suçla.

"İşte geliyor," dedi Shadow, dikkati bir kez daha gökyüzüne yöneldiğinde beni unutarak.

Gri bir canavar ortaya çıktığında boğazımda bir nefes tıkanı. Bir örümceğin sekiz bacağına sahip değildi ama birden fazla uzvu vardı. Sekizden çok daha fazla, gerçi bazıları çok küçük ve işe yaramaz görünüyordu ama kürklü kafasına yakın olanlardan en az altısı, koştururken güçlü ve yetenekli görünüyordu. Peki bir yaratığın gerçekten kaç göze ihtiyacı vardı?

"Seni istiyor," dedi Shadow, bakışlarının tüm gücüyle benimkilerle buluşarak. "Ben şok oldum, ya sen?"

Ona bön bön baktım. "Az önce... Az önce iğneleme mi yaptın?"

Omuzlarını yarı silkerek kaldırdı ama hepimiz gerçeği biliyorduk. Gölge Canavar benimle sadece şakalaşmıştı ve ben de buna tanık olmuştum. Belki de sürü hayatına geri dönersem bu hikâyeleri yayardım. Ya da belki daha korkunçlarını uydururdum çünkü şaka bir yana, onun kötülüğü hafife alınamazdı. Kanıtlamak üzere olduğu gibi.

Güçlü bacaklarını bükerek ağaca doğru fırladı ve Tarzan'ı taklit edencesine her bir dal boyunca kendini yukarı çekti. "Uçamıyor musun?" Ona doğru bağırdım.

Durakladı. "Onları bu şekilde kovalamanın neresi eğlenceli? Hayır, onlara daha düz bir zeminde saldırmayı tercih ederim."

Deli. O gerçek bir deliydi.

"Orada kal," dedi. "Onu etkisiz hale getirmen için geri döneceğim."

Kollarımı kavuşturarak Inky'ye gözlerimi devirdim. "Efendin lanet olası çılgın bir canavar, bunu biliyorsun, değil mi? İblisleri kovalamayı seven biriyle arkadaşsın... eğlence için!" Başımı salladım. "Yeni arkadaşlara ihtiyacımız var."

Gölge önümüze sertçe indi, sert gümbürtüyle yer sarsıldı. Sekiz metrelik boyuna doğru doğrulurken yüzünde gerçek bir gülümseme vardı. "Beş yüz yıldır bir ağaca tırmanmadım. Ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum."

Kafamı vurup vurmadığımı merak ederek gözlerimi kırıştırdım. Ya da belki zehir kanıma karışmıştı ve halüsinasyon görüyordum. Gölge neredeyse... *mutlu* görünüyordu. Bu konuda ne düşünmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yüzümü birkaç kez sıvazladıktan sonra kendime sert bir tokat attım ve bu her ne rüyasıysa ondan uyanmaya çalıştım. Ben tekrar deneyemeden eller benimkilerin üzerine indi. "Hayır," dedi, yine ciddiye. "Yapma bunu."

Başımı çevirerek yüz ifadesini görmeye çalıştım ama çoktan arkasını dönmüş, bize saldırmak üzere olan gri yaratığı yakalamak için uzanmıştı. Sprecker, Gölge'yi zehirli ve yapışkan maddesiyle neredeyse tamamen kapladı ama bu, canavarın gölge büyüsünü kullanarak onu küçük, kullanışlı bir pakette sabitlemesini engellemeye yetmedi.

"Sıra sende Günışığı," dedi bana doğru bakmadan.

Daha önce takındığı açık ifade gitmişti, yüzünde boş bir hiçlik vardı ve tüm derin duygularını Gölge Canavar'ın birçok katmanında saklıyordu.

Bir an için ona biraz daha tutunabildim ama her zamanki gibi tadına bile bakamadan kayboldu.

En korkutucu kısmı ise, bu sefer tadına bakmanın bile yeterli olmamasıydı.

O Shadow, Sprecker'ı beyaz kapılı hapishanelerden birinde emniyete aldıktan sonra, bana abervoq'u göstermesini istedim. Neyse ki, o da mükemmel görünüyordu.

Sağlıklıydı. Kafese kapatıldığı için kızgındı, beni görünce böğürdü ama görebildiğim kadarıyla zarar görmemişti.

Ondan sonra Shadow çekip gitti ve beni kendi halime bıraktı ve ben de her kayboluşunda nereye gittiğini merak etmeye başladım. Bir yerlerde sevgilisi mi vardı? Yoksa arkadaşlarını kendi dünyalarında ziyaret mi ediyordu?

Onu takip etmek istedim ama her zaman çok hızlıydı; bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra yok oldu, dumanlı gölgelerin içinde kayboldu, sanki onları kendisini taşımak için kullanabilirmiş gibi. Bu da onu nasıl takip edeceğime dair hiçbir fikrim olmamasına neden oluyordu. Bunun yerine ikinci favori eğlenceme odaklandım: dünyalar hakkında bilgi edinmek için kütüphaneyi taramak.

Süpürme sırasında edindiğim bilgilerin çoğu çeşitli diyarlar ve sakinleri hakkında genel bilgilerdi. Bunu kütüphaneye sık sık uğrayan varlıkların gerçek hayat gözlemleriyle birleştirmeyi seviyordum ve her ikisi sayesinde on dünya hakkında makul bir kavrayışa sahip olduğumu hissediyordum.

Dokuz. Gölge Diyarı hakkında kimse bir bok bilmiyordu. Gölge'nin kendisi hariç, ve o da

sınıf tipi.

"Dünyaları gerçekten ziyaret etmek istiyorum," dedim Gaster'a, kitapların raflanmasına yardım etmek için onu takip ederken. "Her birini en az bir kez ziyaret etmek istiyorum ki farklılıkları deneyimleyebileyim."

Başını arkaya yatırdı, elleri hâlâ kitapları bakmadan yerleştirirken hareket ediyordu. Bir şekilde nereye gittiklerini biliyordu. "Çoğu keşfinizi memnuniyetle karşılayacaktır. Birkaçı o kadar misafirperver değil ama sizin için bir seyahat rehberi hazırlamamı isterseniz, boş zamanlarımda seve seve hazırlarım."

Zavallı adamı tamamen şaşırtarak ona sarıldım. Burada kimse rastgele kucaklaşmazdı - görünüşe göre bu bir Dünya geleneği idi - bu yüzden bu zavallı varlıkları ürkütmeye devam ettim.

"Teşekkür ederim, Gaster! Hiç boş vaktin olmadığını bilsem de, eğer bulabilirsen, bir seyahat rehberi çok isterim." Yardım almadan dünyalara gizlice girebilmemin hiçbir yolu yoktu. Dilleri konuşamıyordum, uyum sağlayamıyordum ve var olduğundan emin olduğum çok sayıda ve çeşitli tehlikeler hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama Gaster bu rehberi bana ulaştırırsa... çok yardımı dokunurdu.

Çok fazla.

"Honor Meadows'un Dünya'ya çok benzediğini biliyorum," dedim. "Angel'ı ziyaret etmeyi de çok sevdim ama diğer dünyalardan en azından birkaçını görmeyi gerçekten umuyorum."

Gaster başını salladı, gözlerini tekrar kitaplarına dikti. "Honor Meadows, teknoloji ve bilim yerine büyü kullanmaları dışında size tanıdık gelecektir. Pek çok yönden doğaya dayalıdır."

Tüm bunları araştırmamdan biliyordum ama dünyalar hakkında bir şeyler duymak her zaman hoşuma gitmiştir. "Büyülerini aile soylarından mı geçiriyorlar?" Doğrulamak için sordum.

"Oh, evet," diye cıvıldadı Gaster. "Soyunuz ne kadar büyük ve güçlüyse ya da öyleydi, o kadar çok büyü ve toprağı kontrol edersiniz."

Bu bana, ailesinde hiç kimse kalmadığından neredeyse emin olduğum Angel'ı düşündürdü. Bu yüzden mi bu kadar

güçlü müydü? Yoksa bu ölümler onun gücünü gerçekten zayıflatmış mıydı?

"Bayan Mera!"

Leydi Hel hızla yanıma gelirken döndüm. Yarı-fey kraliyet ailesi genellikle benimle doğrudan konuşmazdı ama bir mesajı varmış gibi görünüyordu.

"Merhaba hanımefendi," dedim gülümseyerek. "N'aber?"

Söylediklerim karşısında kısa bir süre şaşkınlık geçirdikten sonra tekrar gülümsemeye başladı. "Efendi seni süpürme görevinden almamızı istiyor. İlk daem borcunu ödedin ve artık başka görevlere geçebilirsin. Ama bunun yerine ne yapmak istediğinden emin değil. Herhangi bir fikrin var mı?"

Gaster bu haber karşısında mest olmuş görünüyordu. "Artık etrafta dolaşabilir ve daha fazla kitaba göz atabilirsiniz."

Belli ki "süpürürken" çok fazla okumayı da başardığım dikkatinden kaçmamıştı.

"Kulağa harika geliyor..." Rafların arkasında tanıdık bir yüz belirdiğinde sözümü yarıda kestim. Umutsuzca konuşmam gereken biri. "Bir süre dolaşmama izin verin. Belki aklıma yeni bir görev gelir," diye bitirdim, dikkatim dağılmıştı.

Gaster ve Leydi Hel fark etmemiş gibiydi. "Oh, evet, harika bir fikir," dedi. "Birçok rafı gezin, gözünüze çarpan kitapları okuyun ama üzerinde anahtar olan hiçbir kitabın kilidini açmaya çalışmayın."

Bu tüm dikkatimi çekti. "Anahtar girişi mi?"

Dönüp en yakındaki rafları karıştırdı ve görünüşe göre bu "dokunulmaz" kitaplardan birini buldu. "Şuna bak," dedi ve sırtını yüzüme yaklaştırdı. Mükemmel yuvarlak deliği olan küçük metal parçayı hemen fark ettim. "Okuyucunun güvenliği ya da gizli bilgileri korumak için kilitlenirler. Kilidi aşmaya çalışırsanız sizi oldukça sert bir şekilde çarpacaktır ve yeterince güçlü olup olmadığınızdan emin değilim..."

Sözünü yarıda kesti ama hepimiz ne dediğini anladık.

"Endişelenme Gaster," dedim. "Gözlerimi yakabilecek olanlar hakkında endişelenmeden burada okuyacak çok şey var."

Ne olduğu belli olmayan kitabı rafa geri koyarken, uyarısının yerine ulaştığından emin bir şekilde yine gülümsüyordu. "Bana ihtiyacın olursa ara," diye bağırdı tekrar aceleyle uzaklaşmadan önce. Onun enerjisinin onda birine sahip olsaydım, muhtemelen olduğumdan çok daha başarılı olurum.

Ama tembelliğim için endişelenecek zaman yoktu, çünkü gizlilik moduna geçtim ve daha önce gördüğüm erkeği takip ettim: Gümüş Topraklar'dan Len. Gölge'nin arkadaşlarından birini ilk kez burada görüyordum ve bu fırsatı boşa harcamayacaktım.

Fae yine gümüş cübbeler giymişti, bunlar bir öncekinden daha özenli ve zarifti. Kollarını süsleyen bu kadar mücevher ve metalle nasıl yürüdüğü beni aşıyordu, ama rastgele kitapları karıştırırken ona engel olmamış gibi görünüyordu. Belirli bir şey arıyordu ve neredeyse her şey yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade bırakıyordu.

"Gölgelerde gizlenmek yerine yardım edebilirsin," dedi dönmeden. "Kelime oyunu yaptım."

Kelime oyunu mu? Gölge'yle ilgili tam olarak anlayamadığım bir kinaye.

Rafların arkasından çıktım. "Orada olduğumu ne zamandır biliyorsun?"

Kıkırdadı, derin, zengin bir sestir ve eğer tenimdeki his bir gösterge ise, dünyanın tüm sihrini içerdiğinden oldukça emindim. "Seni daha doğmadan önce gördüm, tatlı kurt. Saklanabileceğin hiçbir yer yok."

Ne?

"Tamam, tabii, bu mantıklı." Uzaktan bile değil. "Ama gerçekten... Aramanızda yardıma ihtiyacınız var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Uzun zamandır, bana geçmiş olması gereken özel bir mücevheri geri almak için arıyordum."

Ailem boyunca. Güvendiğimiz biri tarafından çalındı. Bir daha bulunma ihtimali çok düşük ama yine de boş vaktim olduğunda kitaplarda bahsedilen bir şey var mı diye araştırıyorum."

Başını raflara doğru salladı, ancak bu kadar yumuşak bir hareket gerçekten de bir sarsıntı olarak tanımlanamazdı. "Peri kitapları büyü kullanarak kendilerini günceller. Ancak bizim taşımız hakkında hiçbir zaman yeni bir şey yok ve o olmadan önemli ölçüde zayıflıyoruz."

Birkaç Faerie kitabından fazlasını okumuştum ve neden bahsettiği hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı. "Kendi gücünü artırmak için mücevherlerinde büyü depolayabilirsin, değil mi?"

Bu yüzden üzerinde bu kadar çok taşıyordu ve kayıp mücevhere rağmen ailesinin özellikle güçlü olmasının nedeni buydu. Onun kültüründe kraliyet mensupları konumlarına doğuştan gelmezlerdi; bunu zorla elde ederlerdi. Ayrıca güç depolayabilen mücevherlerin Faerie'de nadir olduğunu ve her birinin onlara sahip olanlar tarafından acımasızca korunduğunu da biliyordum.

Len bilgimden biraz etkilenmiş görünüyordu, gümüşü gözleri parlıyordu. "Doğru, küçük kurt. Farklı taşların farklı yetenekleri vardır. Alınan taş, neredeyse sınırsız depolama kapasitesine sahip, son derece nadir bulunan sarı bir güneş patlaması taşı. Efsaneye göre bir damla saf ışıktan meydana gelmiş, türünün tek örneği." Başını iki yana salladı. "Onu alanların kullanmamış olması hiç mantıklı değil, ama yine de... eğer kullanmış olsalardı, bir kayıt olurdu. Güneş patlaması taşından en son ailemden çalındığı gün bahsedilmişti."

Bunun üzerine düşündüm. "Sanki belirli bir sebepten dolayı çalmışlar ve o sebep henüz gerçekleşmemiş gibi?"

Kesik kesik bir nefes verdi. "Beni endişelendiren de bu. Teknik olarak, her gün taşın içinde onu harekete geçirmeyecek enerji parçacıkları depoluyor olabilirler. Yıllar geçse de peri dünyasını ya da Solaris Sistemi'ni harap etmeye yetecek kadar güç biriktirebilirler. Onu kimin çaldığını bulmalı ve bize karşı kullanmadan önce onları

durdurmalıyız." Onun

Hayal kırıklığı çok açıktı. "Ailemi ve krallığımı korumak benim işim. Bu görevde başarısız olamam."

"Shadow'a sordun mu?"

Bunu söylediğim anda pişman oldum, özellikle de Len'in gülümsemesi artarken, yüz hatlarında gerçek bir eğlence dans ederken. Şimdi Gölge'yi tek kurtarıcımız olarak görüyormuşum gibi görünüyordu ve tartışmak sadece çukuru daha da derinleştirecekti.

"Söylentilere rağmen," dedi Len eğlenerek, "Gölge her şeyi bilmiyor. Ve dostum zaman zaman ne kadar faydalı olsa da, bu Peri meselesinde yardımcı olamaz."

Bir kahkaha attım. "Söylentiler mi? Eminim onları kendisi başlatmıştır."

Len gerçekten de gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Gerçek bir arkadaş asla söylemez."

O gerçek bir dosttu; hepsi öyleydi. Biri altı kişiden birine zarar vermeye kalkarsa, diğerlerinin acımadan karşılık vereceğinden hiç şüphem yoktu.

"Birbirinize sahip olduğunuz için hepiniz şanslısınız," dedim. "Eminim sizin kadar güçlü olduğunuzda güvenebileceğiniz arkadaşlar bulmak zordur. İmkansızı başardığınıza sevindim."

Len'in bakışları beni inceliyor, sözlerimin altını okuyordu. "Biz kanla yoğrulmuş bir dostluğuz, birçoğumuzun diğerine karşı savaştığı savaş alanında doğduk. Kader aynı tarafta daha güçlü olacağımıza karar verdi, özellikle de Gölge hayatlarımızın yarısını kurtardıktan sonra... ve gerisi tarih oldu."

"Gölge seni kurtardı mı?"

Başını salladı. "Ah, evet. O her zaman savaştacak bir tarafı olmayan, ulaşılamayacak bir dünyadan gelen yalnız bir kurt olmuştur."

Sonunda en çok ilgilendiğim sohbet konusuna gelmiştik. Gölge ve Gölge Âlemine her ne olduysa. Yani, neden onun hakkında hiçbir bilgi yoktu? Neden kapısı mühürlenmişti ve Gölge o dünyadan gelen tek kişi olarak burada kalmıştı?

Yaratıklarımın dışında tabii ki.

Bu durumun nedenini, nasılını ve kim olduğunu bilmek için duyduğum çaresiz arzu, fae'yi takip etmemin sebebiydi. Daha yakına eğildiğimde uzaklaşmadı. "Gölge neden kendi dünyasında değil de burada?"

Len başını salladı. "O adamla ilgili sırlarımı anlatmam için güzel bir yüzden fazlası gerekecek. Kışma tekmeyle basar ve inan bana, bunu yaptığında canımı yakar."

"O halde ona sormalıyım," dedim iç çekerek.

Len'in gülümsemesi soldu. "Onun yanında çoğu ölümlüden daha cesursun. Aslında beşimizin dışındaki ölümsüzlerden de. Ona bir santim bile verme, sana daha çok saygı duyacaktır."

Omuz silktim. "Sinmek benim doğamda yok. Beni ya öldürecek ya da öldürmeyecek ve bu arada yaşamam gereken bir hayatım ve özgüven pratiği yaparak parlatmam gereken bir kişiliğim var."

Len başparmağını yanağıma sürttü, hareket bir anda bitti. Tüm bu adamların bu kadar hızlı hareket etmesi rahatsız ediciydi - eğer saldırırlarsa, geldiğini göremeden ölmüş olurdum.

"Bu akşam yine yemek yiyeceğiz," diye mırıldandı. "Sen de gelmelisin."

Cevap veremeden ortadan kayboldu ve beni nasıl yaptığını anlamaya çalışırken etrafıma bakınmak zorunda bıraktı.

"Bu sefer gerçek yemek var mı?" Boşluğa doğru bağırdım.

Tek cevabım derin bir kahkaha oldu ve sonra enerjisi kütüphaneden kayboldu.

W Kütüphanedeki incelememi bitirdikten sonra kafamı yemek salonuna uzattım ama Angel'dan hiçbir iz yoktu.

duş almak ve üstümü değiştirmek için. Len'in bu akşamki yemeklerinden bahsetmesi merakımı uyandırmıştı ve ben de bir göz atmak istedim. Çoğunlukla bu güçlü varlıkları gözlemleyerek öğrenebilmek için. Gölge benim hakkımda çok şey biliyordu, ben de onun hakkında çok az şey biliyordum. Bu dengesiz bir güç dengesi idi ve bundan her şeyden çok nefret ediyordum.

Shadow'un ve *onun büyük planının* farkında olmayacak kadar aptal ve saf değildim. Bana perde arkasındaki eylemleri hakkında neredeyse hiçbir şey söylemedi ve her ne planlıyorsa, beni de içeriyordu. Muhtemelen hoşlanmayacağım bir şekilde.

Gölge yaratıkları bastırmak için bana ihtiyacı olduğunu ve hâlâ burada olup onunla çıkmamın sebebinin bu olduğunu söylemişti ama bunun saçmalık olduğundan neredeyse emindim. Bana ihtiyacı yoktu. Onları iki seferde de kendi başına zapt etmiş ve kafese koymuştu.

Beni başka bir nedenle tutuyordu ve hayatta kalmak için en küçük bir umudum bile varsa, bu boku çözmek için daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Bu akşam yemeği için seksi bir kokteyl kıyafeti giyme zahmetine girmedim, bunun yerine deri pantolon, devlerin arasında boyumu uzatmak için iyi bir topuğu olan diz üstü siyah botlar ve kısa, siyah deri bir ceketle kapattığım teni sıkkan beyaz bir atlet giydim. Kahretsin, buradan ayrıldığımda bu dolabı her şeyden çok özleyecektim. Belki onu ve inimi de yanımda götürebilirdim çünkü ikisi de rüyalarımı s ü s l ü y o r d u .

Odamdan çıktığımda yalnızdım; Inky bile bu günlerde kendini seyrekleştiriordu. Gölge bana çok daha fazla "güveniyordu" ve bu bana yakalanmak üzere olduğum bir tuzak gibi geliyordu. Ayrıca duman bloğunu da özlemiştim. Özellikle de akşam yemeğinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken.

"Ne yapıyorsun, Günişığı?"

Atlamadım çünkü bu bok için fazla havalıydım. Özellikle de Gölge'nin önünde.

Umarım kalbimin göğsümde lanet bir davul gibi çarptığını duymamıştır.

"Len beni yemeğinize davet etti," dedim kısaca.

Kitapları özel raflarına yerleştirdi, bakışları vücudumun deri kaplı her santimini yavaşça okşarken döndü. "Ve sen böyle mi giyindin?"

Bununla ne demek istediğini anlamak imkansızdı, çünkü ses tonu ve yüz ifadesi bana bu sözlerle ilgili hiçbir bağlam vermedi. Tahminimce etkilenmiş gibi görünmüyordu ama *ne var biliyor musunuz...*

"Siktir git, dostum. Kimse bana ne giyeceğimi dikte edemez ve beni en son yemeğe davet ettiğinde olduğumdan daha örtülüyüm."

Çenesi seğırdi, gözleri parladı ama konuyu zorlamadı. "Gölge Âlemi'ne nasıl dokunacağını buldun mu?"

Sertçe yutkundum. "Yani, hâlâ bunu yapmamı istiyor musun?" Alevler kollarını yaladı ve bu tür bir kızgınlığı görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğuna şaşırdım.

yüz ifadesi. "Evet, bunu çözmeni çok istiyorum. Ben bir sonraki gölge yaratığın izini sürerken önümüzdeki birkaç gün boyunca tek görevin bu olacak."

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok! Tek bir ipucu bile yok. Ruhum kırılmıştı, kalbim ağrıyordu ve saldırıya uğruyordum. Bunu tekrarlayamazsak..."

Deri ceketimin kenarından tuttu ve sadece onu kullanarak beni havaya kaldırdı, böylece yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrılmıştı. Yüzü yerden üç metre yükseklikteydi. "Hayatının en kötü anını tekrarlamam gerekiyorsa, Sunshine, bunu yapacağım. Bütün gün, her gün. Yaratıkları diyara nasıl geri getireceğimizi keşfetmekten daha önemli bir şey yok."

Bu cümleyi son anda değiştirmişti. "Gölge yaratıkları iade etmeliyiz" hikayesine geri dönmüştük. Önemli olmadıklarından değil, önemli olduklarına şüphe yoktu ama daha fazlası vardı. Diyarının kapalı olmasının sebebiyle ilgili bir şey.

"Buraya yerleşmek için yeterince zamanın oldu," dedi sert bir şekilde. "Sana gözetimim altındaki herhangi birine tanıdığımdan daha fazla hareket alanı tanıdım. Beni daha fazla zorlama ve sana sahip olduğumu asla unutma kurt. Eğer isteseydim, seni bir kalp atışında yok edebilirdim."

Bu beni *sprecker*'ı bulmaya götüren Gölge değildi. O daha hafif ve açık görünüyordu... Sanki varlığıma ısınıyor gibiydi. *Bu* Gölge, beni Torma sürüsünden çalan korkunç sik kafalıydı.

"Bunu yapılacaklar listeme ekleyeceğim," diye mırıldandım, sonra beni bırakacağını umarak bacaklarımı tekmeledim.

Sadece o yapmadı.

"Listeyi bana tekrar et."

"Bırak beni, pislik," diye karşılık verdim.

Beni sarstı ve bu adamın sahip olduğu lanet olası güç dehşet vericiydi, ama neyse ki şimdiye kadar bunu bana karşı kullanmıyordu.

herhangi bir şekilde.

Şimdiye kadar. "Liste!"

Gözlerimi kamaştırma yeteneğimin her zerresiyle ona bakarak her bir kelimeyi tükürdüm. "Bul. Nasıl. Nasıl. Dokunmayı. Gölge Alemine."

Beni daha yakına çekti ve vücudunun tüm sert hatlarını hissedebildim. Ne kadar yakın olduğumuzu fark etmiş gibi görünmüyordu; üzerimdeki gücünü göstermekle meşguldü. "Listende başka ne var?"

Gözlerimi hızla kırdım. "Bunun ne önemi var ki? Senin istediğin şey bir numara olduğu sürece, benim diğer hedeflerim umurunda bile değil."

Alçak, karanlık bir kahkaha. "Doğru, ama dikkatinizi neyin dağıttığını da bilmem gerekiyor."

Gölge sabrının sonuna gelmişti ve Gölge Âlemi'ne nasıl dokunduğumu anlamaya çalışırken beş saniyeden fazla zaman harcamam gerektiği giderek daha iyi anlaşıyordu.

Yüzünün sert çizgilerinde hiç yumuşama yoktu; onun isteğine itaat etmeden buradan çıkamazdım. Öfkeyle ona gerçeği söyledim. "On dünya hakkında bilgi edin, kütüphanedeki tüm kitapları oku, sırlarını keşfet ve bekâretimi kaybet ki dünyadaki yirmi iki yaşındaki tek şekil değiştiren bakire ben olmayayım."

Uzun bir duraklama. "Kütüphanede biriyle yatmayı mı hedefliyorsun?"

Dikkatini çeken şey *bu* muydu? Bütün sırlarını ortaya çıkarmaya hazır olmam değil miydi?

Omuz silktim. "Tam olarak kime karar vermedim ama seçimleri incelediğimden eminim. Yani, bir kızın ihtiyaçları vardır."

Gözleri, daracık beyaz atletin içinde zar zor kafeslenen göğüslerimin göğsüne doğru itilme şekline kaydı. "Bu doğru mu?"

Sikeyim. Ben.

Burası sıcak mıydı? Yine alev mi almıştı?

"Bunu yasaklıyorum," dedi sonunda.

Dur bir saniye.

"Hayatta olmaz, dostum. Benim özel hayatım seni ilgilendirmez."

Dudakları benimkilere o kadar yakındı ki neredeyse onun tadını alabiliyordum. Eğer dilimi dışarı çıkarırsam.

"Ya bekaretin Gölge Diyarı'ndaki engelleri aşacak saflığa ve masumiyete sahip olmanın sebebiyse?"

Alay ettim. "Birincisi, bekâret bir insanı masum yapmaz ve inan bana Shadow, ben saf olmaktan çok uzağım. İkincisi, bakireliğimin bu olayda bir etken olduğunu düşünmene imkân yok; sen sadece hayatımı zorlaştırmaya çalışıyorsun." Onu göğsünden bıçakladım, çok yakın olduğumuz için zar zor bir çentik açabildim. "Böyle bir şey olmayacak. Yeterince bekledim."

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve şu anda hangi saçmalığı düşündüğünü merak ettim. "Emri verirsem kimse sana iki kere bile bakmaz, bunu biliyorsun, değil mi? Tek sakinleri kuşlar olan ıssız bir adada bekaretini kaybetme şansın daha fazla olurdu."

O görsele *dokunmak* bile istemedim.

"Bana meydan mı okuyorsun?" Bir yandan kendime çenemi kapamamı söylerken bir yandan da patladım. Planlarımı engellemesi için ona tüm cephaneyi veriyordum. Eğer bunu kendime saklasaydım, hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

"Sen meydan okuyan biri değilsin," diye karşılık verdi. "Sadece benim lanet irademle yaşıyorsun. Beni herhangi bir şekilde alt edebileceğini sana düşündüren ne?"

İşte bu kadar. "Bahse girerim önümüzdeki iki hafta içinde bekaretimi kaybedebilirim."

Sen çok aptalsın, Mera.

Gözlerinde zalim bir eğlence dans ediyordu ve ben onları oyup çıkarma isteğime direndim. "Bahse var mısınız? Bahis ne kadar?"

İptal, iptal. "Eğer kazanırsam, sürüme dönmeme ve arkadaşlarımı görmeme izin vereceksin."

"Peki ya ben
kazandığımda?" Kibirli
Gölge Piç.

"Küçük bir ihtimalle kazanırsan, ne istiyorsun?"

Gülümsemesi dehşet verici olmaktan başka bir şey değildi. "Eğer kazanırsam, şimdiye kadar yapmadığın bir şekilde bana boyun eğeceksin. Artık dövüşmek yok. Daha fazla araştırma yok. Yatağının altında sakladığını düşündüğün kitapları geri verecek ve buradaki yerini kabul edeceksin. Varilin dibinde."

Tanrım. Bu ihtimal vücudumda derin bir ürperti yarattı. Savaşma isteğimi kaybetme düşüncesi ruhumu gerçekten acıtıyordu. Onu benden alacaktı, bunu bakışlarında gördüm ama bahse girmiştim ve şimdi geri adım atamazdım.

"Çok fazla şey istiyorsun," diye boğuldum. "Riskler eşit değil. Bu adil değil."

Sözlerimi düşünürken başı sağa doğru eğildi. "Hayatın adil olduğunu sana kim söyledi?"

Alay ettim. "Öyle olmadığını herkesten iyi biliyorum ama bu durumda, senin lehine çarpık bir bahse girmeyeceğim." Başımı salladım. "Hayır. Eğer kazanırsan, o kadar sert dövüşmeyi bırakacağım ama sana tamamen boyun eğmeyeceğim. Senin istediğin şekilde değil. Sadece verebileceğim kadarını kabul etmek zorunda kalacaksın."

Dudaklarını birbirine bastırdı, dolgunluklarını inceltti, gözleri hala beni değerlendiriyordu. "İyi. Zaten asla kazanamayacaksın ama seni dövüş modunda görmek için sabırsızlanıyorum. Oyunlar başlasın."

Beni bıraktı ama bu sefer üstünlüğü ele geçirmesine izin vermedim, kollarımı boynuna doladım ve yüzünü kendime yaklaştırdım. "Aşağı iniyorsun, göt herif," diye bağırdım, bacaklarım beline, kollarım da boynuna sıkıca sarılmıştı. Kendimi ona yasladım, içimdeki zevkin sıcak nabzını hissettim. "Bu durumdan kurtulmak için kendimi becermeye hazırım ve kimsenin beni durdurmasına izin vermeyeceğim."

Hırıltısı alçak ve öfkeliydi ve ben karşı hamlelerimi düşünemedim dönüp bizi arkamdaki raflara çarptı, böylece iri vücudu benimkini tamamen içine alabildi. Sırtım ağrıyordu ama amımdaki titreşimden çıkan iniltiyi durduracak kadar değil. Onun gücü yüksek kaliteli bir vibratör gibiydi, özellikle de onu vücudumun her hattında hissettiğimde.

"Sen bana aitsin," diye gürledi. "Her bir parçan. Ben öyle olmadığına karar verene kadar."

Elleri kığımın altında beni ona doğru daha sert bir şekilde sarsıyor, klitorisimi kasıtlı olduğunu bildiğim bir şekilde ovuyordu. Yüzünü parçalamak isterken bile bir inilti daha çıktı.

"Bahsi bana kazandıran sen mi olacaksın?" Nefes nefese kaldım, boşalmanın eşiğindeydim.

Güldü. Gerçekten de güldü ve göbeğime bastırıldığı sert aleti olmasaydı, onun hiç etkilenmediğini düşünebilirdim. En azından fiziksel olarak, sık sık görüldüğü kadar gamsız değildi.

Fark etmezdi. O bahsi kazanmamı engellemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı, ben de kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Az önce dediği gibi: oyunlar başlasın.

LO gece yatağında uzanırken, nefeslerim hala sert ve düzensizdi, az önce ter vücudumu kaplayacak kadar sert boşalmıştım, anlamaya çalıştım ininde neler olduğunu. Bir an kavga, bir an kuru sevişme ve bir an...

Ona meydan okurken ne düşünüyordum ki? Buradaki herkes o piçten korkuyordu... herkes! Hiç umudum yoktu. Ama denemek zorundaydım. Aptal kığım bunu hak etmiş olsa bile, öylece yuvarlanıp yenilgiyi kabul etmek bana göre değildi.

Gecenin geri kalanı huzursuz bir uykuyla geçti ve sonunda yatağımın altında sakladığım kitapları çıkarmak için ışığı açtım. Gölge buraya adım attığımdan beri yaptığım her şeyi biliyor gibi görüldüğü için saklamama gerçekten gerek olmayan kitaplar. Muhtemelen o küçük ispiyoncu Inky yüzünden.

Birkaç saat önce, neyse ki orgazmdan sonra ortaya çıkan ve kötü bir koku gibi etrafta dolaşmaya devam eden duman pufuna ters ters baktım. "Bana ihanet ettin," dedim ona ters ters bakarak. "Gölge'ye benim hakkımda ispiyonculuk yaptın."

Büyük bir kara buluta dönüştü ve sinapslar bana doğru kıvılcımlanırken, iletişim kurmaya çalıştığına dair tuhaf bir düşünceye kapıldım. "Seni anlayamıyorum, ne olursa olsun

Ne kadar irileşiyorsun," dedim hırlayarak. "Neden kaçıp gitmiyorsun ve efendine tekrar okuduğumu söylemiyorsun?"

Gerçeği söylemek gerekirse, bu kitaplar Shadow'un kütüphanesindendi ve kontrolcü piç orada bir şeye dokunulduğunda şüphesiz biliyordu. Ama huysuz, seks yoksunu, aç çünkü yemek yememiş halimle kavga arıyordum. Inky e t r a f t a homurdanabileceğim tek kişiydi, bu yüzden onunla başa çıkabilirdi.

Daha da büyüdü, bu yüzden arkamı döndüm ve orada değilmiş gibi davrandım, bir yandan da Gölge Diyarı hakkında çalınan kitabımı okuyordum. Rehberin bana söylediğine göre, Bilgi Kütüphanesi'nde Gölge Âlemi hakkında tam olarak sıfır kitap vardı. En azından kilidi olmayan yoktu. Öte yandan Gölge'nin kütüphanesinde o âlemle ilgili tam beş kitap keşfetmiştim ve şüphesiz daha fazlası da saklıydı - dizin olmadan arama yapmak çok daha zordu.

Yine de bulduklarımda ayrıntılar oldukça seyrekti.

Öğrendiğim birkaç gerçek vardı: Gölge Diyarı aslında yapı olarak Dünya'ya en çok benzeyen diyardı. Büyük kara parçaları, su kütleleri ve güneşin, sörfün ve karın tadını çıkaran çok sayıda sakinleri vardı. Nerede yaşadıklarına bağlı olarak. Ancak bu topraklarda bizimkinde olmayan bir karanlık vardı. Asiller tarafından kontrol edilen, daha düşük seviye olarak kabul edilen gölge yaratıklardan oluşan gerçek bir yeraltı. Büyü ve güce sahip olanlar - Gölge'nin kendisi gibi - onları muhafız, evcil hayvan ve eğlence olarak tutuyordu. Bu da onları kontrol altına almak için yardımına ihtiyacı varmış gibi davranmasıyla ilgili teorimi çok daha makul kılıyordu.

Gölge'nin gerçek adını bilmediğim için bu kitaplarda ona atıfta bulunulup bulunulmadığını anlayamadım ama kraliyet ailesinden, anlaşmalı evliliklerinden ve her bir toprakta üstlendikleri görevlerden çokça bahsediliyordu. Yapmak zorundaydı

Kraliyet mensubu olmak; Inky bir şekilde ona güç vermedikçe, başka türlü sahip olduğu güce sahip olmasının imkânı yoktu.

En kötüsü de kitapların hiçbirinin kapıdaki büyüü ya da Gölge Diyarı'nın Solaris Sistemi'yle bağlantısının neden kesildiğini açıklamamasıydı.

Yine de biri biliyordu... Doğru soruları sormuyordum.

Ona nasıl dokundum?

Bu bile başlı başına en büyük gizem olabilirdi, çünkü sadece Gölge Âlemi'nde doğanların genellikle bu güçlü enerjiye erişebildiği oldukça açıktı. Ama bunun Gölge Canavar'la olan bağlantım olduğuna dair bir teorim vardı. Şekil değiştirenler ondan doğmuştu ve belki de acı çekerken ruhum şekil değiştiren ve canavar arasındaki kadim bir bağlantıya ulaşmıştı. Ve sonra da canavar ve geldiği dünya arasındaki.

Kitabı bırakıp gözlerimi kapattım ve bu âleme tekrar dokunmanın bir yolunu aradım. Torin'in reddinin acısını hatırladığımda, daha az yoğundu; kayıpla yaşamaya alışmışım, bu yüzden bu duyguları ve geçmişte olduğu gibi görüşümün iki katına çıkma şeklini nasıl kopyalayabilirdim...

Yatağımda doğruldum, kitaplar etrafa saçıldı.

Hayatım boyunca, zorbalık ya da saldırıların en şiddetli olduğu zamanlarda, görüşümde hafif bir ikiye katlanma yaşadım. Gerçekte bunun normal olmadığını bildiğim halde, aklımı kaçırmıyormuşum gibi davranarak dünyadan gizlediğim bir olaydı. Başından beri Gölge'ye ve onun aracılığıyla Gölge Âlemi'ne bağlanan ben miydim?

Yine de bunu tekrarlamak için kendimi gerçekten hayatımdan endişe ettiğim ya da yoğun istismara maruz kaldığım bir duruma sokmam gerekirdi. Garip bir şekilde, pislik eğilimlerine rağmen, Shadow ile henüz böyle bir şey olmamıştı ve bu da başka birine ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Dünyalardan birinin dehşet anları yaratabileceğine şüphe yoktu. Gölge, Faerie hakkında ne demişti? *Dünyalarına giren Dünyalılara yaptıkları şey beni lanet bir aziz gibi gösteriyor.*

Peri benim deneyebileceğim bir dünya olabilir. Len, gerçekten ölmemem için bana yardım edebilirdi. O Shadow'un arkadaşıydı, bu yüzden neye ihtiyacım olduğunu açıklarsam bu görevde bana yardımcı olacağından emindim. Ama beni koruyabilecek biriyle birlikte olsaydım, bu gerçekten çift görmemi başlatmak için yeterli olur muydu? Çift görüyü neyin tetikleyebileceğini tahmin etmek çok zordu ve bunu zorlamak felakete davetiye çıkarmak gibi geliyordu.

Sabah olduğunda, çift görmeye neden olan şeyin ne olduğu konusunda bir sonuca varmaya daha yakın değildim, ancak günlerce takıntılı bir şekilde üzerinde düşünmek için bir sürü yeni teori eklemiştim. İyi bir gece geçirdim. Ama bugün kazanmam gereken bir bahis vardı.

Bu düşünceyle kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve normal kıyafetlerimi giydim. Bahis kazanmak için etrafta çıplak dolaşacak değildim -henüz değil- ve dürüst olmak gerekirse, seks yapmadan önce bir bağlantı bulmayı umuyordum. Bekâretimi gerçekten etkilendiğim, kişiliği bende onu bıçaklama isteği uyandırmayan biriyle kaybetmek güzel olurdu.

Bu yüzden benim görevim ziyaretçilerin mümkün olduğunca çoğuyla konuşmak ve kiminle bir bağ hissettiğimi görmektir. Sonra, Shadow izliyor olsa bile, eskisinden farklı bir şey yapmadığımı görecektir ve belki bir hafta kadar sonra umursamaktan vazgeçecektir. Bugün de bu şekilde hareket ediyordum: soğukkanlı, sakın ve rahat. Üç C.

Umarım, ardından *horoz gelir*.

T Girdiğimde kütüphane sessizdi. Bu kendi içinde o kadar da tuhaf değildi. Çoğu zaman burayı işleten goblinler sadece

etrafta. Ama bugün, bu bahsi kazanmaya çalıştığım ve Shadow'un beni işi zorlaştıracığı konusunda uyardığı gerçeğiyle birleşince, havada onun kokusu vardı.

Gaster birkaç dakika sonra elinde bir kucak dolusu kitapla koşturarak görüldü.

"Hey, Gaster!" Ona el sallayarak seslendim.

Çılgınca gözlerini bana doğru çevirdi ve mırıldandığı "Çok meşgulüm, kusura bakmayın" dışında göz teması bile kurmadı. Bu tekrar tekrar oldu, kimse yanıma gelmiyor, benimle konuşmuyor ya da ellerinden gelse bana doğru bakmıyordu. Kazara göz göze geldiğimiz birkaç seferde ise yüzlerindeki panik histerikti. En azından bu saçmalığa tamamen öfkelenmemiş olsaydım öyle olurdu.

Öğle yemeği yaklaştığında, robot garsonlara kısa ve kesik tonlarda siparişler vererek masaya daldım. Görünüşe göre onlar yasak değildi, çünkü onlarla seks yapamıyordum.

Beklerken nefesimi kontrol etmeye ve sakinleşmeye çalıştım.

"Gölge herkesi ele geçirdi," dedi Angel. "Piç kurusu ona meydan okuduğunuzda yenilmezdir."

Öfkemden onun orada olduğunu fark etmemiştim. "Benimle konuşmaya iznin var mı?" Kızgın bir şekilde sordum.

Omuz silkti, bugün elinde kabuğunda küçük bir kırık olan bir elma vardı. Belki de kokusu bu şekilde daha güçlüydü. "Gölge beni kontrol edemez. Ondan ya da onun özel ikna yöntemlerinden korkmuyorum. O da bunu biliyor ve bir tür ateşkes yaptık."

Öfkelendim. "Görünüşe göre bekaretimi sana kaybetmek zorundayım."

Meyvesini bırakarak tamamen bana döndü. "Bekaret nedir?"

Vay canına. Bu ilginç bir konuşma olacaktı.

"Yani, insanlar seks yapmadıkları zaman..." O sırtınca sözümü yarıda kestim. "Biliyorsun, değil mi?"

Kahkahası şimdiye kadar duyduğum en güzel seslerden biriydi. "Evet, aslında insan dünyasını izlemek için çok zaman harcadım. Dillerinizi ve ifadelerinizi oldukça iyi biliyorum."

"Neden Dünya'yı izlediniz?"

Omuz silkti. "Bir çeşit aile işi. Bazı insan ailelerine göz kulak olmak, onların uzun ömürlü ve güvenli olmalarını sağlamak."

Sertçe yutkundum. "Bir tür koruyucu melek gibi mi?"

O çok eski gözler bana dikilmişti, derinlikleri acı ve anılarla doluydu. "Evet, onun gibi bir şey."

Nedense bu beni bu fantezi kütüphanesinde öğrendiğim diğer her şeyden daha çok etkiledi. Koruyucu melekler tanrısal bir şey gibi geliyordu ve belki de kutsal kitapların geldiği yer burasıydı - Dünya'nın etrafında görülen Honor Meadows'dan efsanevi varlıklar...

Tekrar kıkırdadı. "Ben hâlâ buradaki ilk gün tanıştığın aynı suskun pisliğim. Beni bir hale ile boyamayın

henüz."

Benim Dudaklar seğırdi ve I yapamadım
dur kakhaha dökülmesini engelledi. "Tamam,
yeterince adil."

Biraz daha yaklaştı, yerleşirken kanatları bana çarptı.
"Şimdi senin Gölge sorununu çözelim."

Birlikte beyin fırtınası yapabileceğim bir arkadaşım
olması çok hoşuma gitti, çünkü alabileceğim her türlü
yardıma ihtiyacım olacaktı.

"Şu anki planınız nedir?" diye başladı.

Sandviçimden bir ısırık alarak birkaç kez çiğnedim ve
üzerinde düşündüm. "İlk başta kütüphaneyi avlanma
alanım olarak kullanmayı düşündüm. Gelen herkesle
konuşur, doğal olarak bir kıvılcım oluşup oluşmadığına
bakardım. Ama Gölge sert oynamaya karar verdiğine
göre, yaklaşımında biraz daha agresif olmam gerekiyor."

Bir ısırık daha alarak, dilimin üzerinde dans eden lezzetli
tatlar karşısında iç geçirdim. Bugünün en azından bir yönü
hâlâ iyiydi. "Kütüphane hiçbir işe yaramayacak," dedi
Angel. "Bir diyar seçmen ve cinsel eşini orada bulman
gerekecek."

Başımı salladım, konuşmadan önce yutkundum. "Evet, bu
B planıydı. Sadece bilinmeyen bir dünyaya dalıp bir şekilde
kendimi öldürtmekten korkuyordum."

Angel'ın dudakları kıpırdadı. "Peki ya Dünya?"

Sustum. "Dünya'yı düşünmedim bile." Bir kez daha,
ana gezegenimden ne kadar uzakta zaman geçirirsem, ona
o kadar az bağlı hissettiğimi kanıtladım. "Ama bu
mantıklı. Benim için gezinmesi en kolay dünya, geldiğim
dünyadır." İnsan erkeklerin temelde yürüyen sikler
olduğundan bahsetmiyorum bile. Alt kattaki beyinleri
güçlüydü ve birini bir geceliğine eve götürmekten hiç
çekinmiyorlardı.

Angel yine gülmeye başlamıştı ve onu daha önce hiç bu
kadar canlı ve rahat görmemiştim. "Bazen en basit çözüm en
iyisidir."

"Gölge beni durdurmadan Dünya'ya nasıl gideceğim?"
Kaçmak ve bahsi kazanmak için bir kapı kullanacağımı
çoktan tahmin ettiğini bilerek merak ettim.

"Bir fikrim olabilir," dedi Angel, sesini o kadar alçaltmıştı ki onu duyabilmek için öne doğru eğilmem gerekti. "Ama Shadow haftalık oyun gecesi için arkadaşlarını çağırana kadar birkaç gün ortalıkta görünmemen gerekebilir."

O piçlerin süslü akşam yemekleri yemediğini biliyordum. Muhtemelen bira ve poker ya da bunun doğaüstü tanrı versiyonu her neyse oydu.

"Bunu yapabilirim," dedim başımı sallayarak. "Buraya getirdiği kısıtlama seviyesine tepki göstermezsem onu yanlış bir başarı hissine kaptırabilirim."

Angel sırtıttı. "Oh, evet, ve daha da iyisi, o günleri Gölge'yi baştan çıkarmaya çalışarak geçirmeni istiyorum. Bu şekilde dikkatini kütüphaneden ona çevirdiğini düşünecek. Bu küçük oyun hoşuna gidecek ve benim manipölasyonlarımı özleyecek."

Ellerimi zevkle birbirine sürterken, bu planın kanımı pompalayan bir yanı vardı. "Evet! Bunun için buradayım," dedim ona. "Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de her şeyi yapacağım."

Melek omzumu okşadı, ayağa kalkarken kanatları arkasına doğru açılmıştı. "Seni yatağa atacağız, dostum. Bunun için endişelenme bile." Gitmek için döndü, gözleri odaya yeni girdiği anlaşılan Shadow'a takıldı. Sonra bana doğru son bir kez gülümseyerek gitti.

Shadow bana doğru yürüdü, çok kendini beğenmiş görünüyordu. Her zamankinden daha ateşli olduğunu söylemeye gerek bile yok, saçları dağınık ve nemliydi, alnında ter kalıntıları boncuk boncuktu. Antrenmandan çıkmış gibi görünüyordu, üzerinde hâlâ eşofman vardı ama spor salonunda demir pompaladığından şüpheliydim. Tanrıların yırtık pırtık olmak için bunu yapmasına gerek yoktu, o yüzden muhtemelen dövüşüyordu.

Zavallı rakibi her kimse ona acıdım.

"Bugün senin için nasıl geçiyor?" Shadow, Angel'ın az önce boşalttığı sandalyeye çökerek sordu. Elinde gümüş bir karışım olan bir içki belirdi ve bir kez daha onun yeteneklerini ve gücünü hatırladım.

Gücü bana karşı kullanıyordu ama Angel yanımdayken kendimi biraz daha güvende hissediyordum.

Bir planı vardı ve bahsetmişken... Genişçe gülümsedim. "Her şey harikaydı! Bir sürü iş yaptım, yemekler harika ve az önce arkadaşım ile sohbet ettim. Bu tarafta bir kız arkadaşımın olması çok güzel... Simone ve Dannie'yi biraz daha az özlememi sağlıyor."

Kısmen yalan, diğer arkadaşlarımı hâlâ çok özleyorum.

Kapüşonlu gözlerle beni yakından inceledi. "Ve başka bir sorun yok mu?"

Aynı rahat ifadeyi koruyarak başımı salladım. "Aklıma gelen bir şey yok." Gözlerimi ona kilitlediğimde bakışlarım daha odaklıydı. "Peki ya sen? Senin dünyanda herhangi bir sorun var mı? İzini sürebileceğimiz başka bir gölge yaratık buldun mu?"

Sandalyesinde geriye yaslanarak kollarını kavuşturdu, geniş omuzları tıpkı Angel'ın kanatları gibi bana çarpıyordu. Bana dokunduğunda her zaman olduğu gibi acı hissetmedim. "Sorunlarımı mı öğrenmek istiyorsun?" diye sordu, sesi bana pek inanmamış gibi çıkıyordu.

Daha da yaklaştığımda, lazerle bana odaklanmış şüpheli gözleri beni şaşırtmadı. "Evet, biliyorum. Bugün benimle konuşacak kadar meşgul olmayan birkaç kişiden birisin" - aptal gibi davranmak beni rahatsız ediyordu ama bu bir amaçtı- "ve hayatını gerçekten merak ediyorum. Özellikle de kütüphaneyi ve ininizi nasıl yönettiğinizi."

Eğer şüpheli bir bakış olsaydı, bu onun yüzü olurdu, ama sahte ilgimi fark etti. "Pekâlâ, madem sordun, sabahı Peri birliğiyle uğraşarak geçirdim. Gümüş klanı ve zümrüt diyarından gelenler, değerli taşlarla dolu olduğu iddia edilen bir arazi için küçük bir savaş veriyorlar. Toprak sahipliği haklarını bulmak için kadim yazıtları incelemek düşündüğünüzden daha fazla zaman alıyor ve bu konuda aracı olarak hareket ettiğim için Faerie'ye gitmeye hazırım

ve bu mücevherlerden herhangi birinin var olup olmadığını görmek için lanet olası arsayı kazın."

Shadow'un hayatıyla itiraf etmek istediğimden daha fazla ilgileniyordum, bilinçaltımda öne doğru eğiliyordum. "Yani buradaki, kütüphanedeki rolün bu mu? Her şeyi denetleyen ve diğer dünyalardan gelen tüm ziyaretçilerin kaosa düşmesini engelleyen kişi mi?"

Inky etrafında dönmek için ayağa kalkarken Gölge başını salladı. "Bir bakıma. Bu kütüphanenin oluşumunun başlangıcında oradaydım ve o zamandan beri içerdiği geniş bilgi yelpazesinin koruyucusu oldum. Yanlış ellere geçmemesi için elimden geleni yaptım. Korumam, kurallardan birini ihlal etmedikleri sürece bu duvarların içinde ikamet edenleri de kapsar. İstedğimden daha fazla arabuluculuk yapmam isteniyor ama gücümünden ya da kontrolümden hiçbir şey için vazgeçmem."

"Ve yine de Dünya'nın gölge yaratıkların eline geçmesine izin mi vereceksiniz?"

Omuz silkti. "Dünya teknik olarak Solaris Sistemi'nin bir parçası değil. Sadece Reece ile çöl topraklarının en iyi içeceklerinden bazılarına katılmaya karar verdiğim için bağlandı ve sonra gücümü kalıcı bir miras bırakmak için kullanmam için bana meydan okuduğunda... şekil değiştirenler doğdu."

Homurdandım. "O sırada Brolder'da mıydın?" Gölge başını salladı ve her şey anlam kazandı.

"Sarhoşken girdiğimiz bir iddianın ürünüydük," dedim başımı sallayarak. "Güzel."

Shadow hâlâ dolu olan şişesini masaya bıraktı. Şangırtı dikkatimi dağıttı ve başımı kaldırıp baktığımda sandalyesini bana doğru çevirmiş, sandalyemin kollarından tutup beni de kendine doğru çekmişti bile. Şimdi yüz yüze gelmiştik, bacaklarım onunkilerin arasında sıkışmıştı.

"Ne oyunu oynuyorsun Sunny?"

Nefesim kesildi. "Hayır, bana *böyle* hitap edemezsin. 'Günışığı' başka bir şey, ama 'Güneşli'..." Tıkandım ve her ne kadar reddetsem de

Onun önünde ağlamak, beni esir alan kişiden babamın lakabını duymak göğsümün derinliklerinde acı veriyordu. Küçük bir kesik gibi, ama her nefes yarayı uzatıyor, ben kanayana kadar daha fazla kan döküyordu.

"Sana hâlâ öyle diyor, biliyor musun?" diye mırıldandı, benden uzaklaşmıyordu. Aksine, neredeyse kucağına oturana kadar her kelimedede sandalyemi daha da yaklaştırıyordu.

"Kimin var?"

Babam ölmüştü, o zaman kimden b a h s e d i y o r d u ?
Jaxson?

"Sana Dünya'ya giden koridor boyunca tüm kapıların nereye çıktığını söyledim mi?" diye sordu, söylemediğini gayet iyi biliyordu.

"Hayır."

"Bildiğiniz gibi bazıları hapisane," dedi yavaşça, bu saçmalığı uzatarak. "Diğerleri ise vahşi doğada bulunamayacak kadar tehlikeli olan büyümlü nesneler için depolama tesisleri." Doğru, doğru. Sadede gel, dostum. "Ayrıca ölümden sonraki yaşamın farklı versiyonlarına açılan bazı inanılmaz özel kapılar da var. Dünya'daki mirasları hakkında ne hissettiğime bağlı olarak, düşmüş şekil değiştirenlere bir seçenek sunuyorum."

Kalbim küt küt atmaya başladı, gözlerim yaşlarla doldu. Gurur bir yana, söylediklerine tepki vermekten kendimi alıkoyamadım. "Babamı gördün mü?"

Bir fısıltıydı. Kısa, basit bir cümleydi ve tenime kazınmış gibi yakıcıydı.

"Ona öbür dünyaya kadar eşlik ettim."

Tüm gücümle ona tutunurken ellerim hareket ediyor, pazularına sarılıyordu. "Onu görebilir miyim? Lütfen?"

Acı bir saniye sonra fark edildi - babamla bir an daha geçirme ihtimaline kendimi o kadar kaptırmıştım ki Shadow'la temas kurduğumda neler olduğunu unutmuştum.

"Argh, kahretsin!" Çığlık attım, ellerimi çektim ve acıyı atlatmak için yeterince derin nefes almaya çalıştım.

Ouch, ouch, oucchhhh. Neden bu kadar acıttı?

Yine de, bir şekilde, babamın o kapılardan birinin ardında olduğunu ve onu görüp görmeyeceğimi kontrol eden kişinin Shadow olduğunu bilmekten daha az acı veriyordu.

"Y Onu göremezsiniz."
Kelimelerin geleceğini biliyordum, yüzünde görebiliyordum ama yine de... Kan kaybından ölüyor muydum?

Şimdi mi? Dünyadaki tüm umutları önüme serdi ve sonra onları yırtıp attı.

"Neden? Lütfen. Bahsi unut. Eğer babamı görmeme izin verirsen sana boyun eğeceğim." Yalvarıyordum, evet ve bundan hiç pişmanlık duymuyordum.

Babam alfaya saldırmayı seçtiğinde hayatımdaki her şey değişti ve nedenini bilmem gerekiyordu. Kapanışa ihtiyacım vardı. Ve esas olarak beni yetiştiren ama aynı zamanda hayatımı mahveden adamı bir kez daha özgürce sevip sevmeyeceğimi bilmeye ihtiyacım vardı.

Çok fazla ihtiyacım vardı. Bu, her düşüncemi ve eylemimi besleyen bir ateşti.

"Lütfen, Gölge."

En kısa, en kısa saniyeler için, neredeyse bir sonraki sözlerinden pişman olmuş gibi görünüyordu. "Yaşayanların ölümlerle konuşmasına imkân yok. Bu işler böyle yürümez."

Kurdum uludu ve dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı. "Senden nefret ediyorum," diye öfkeyle haykırdım. "Bir yolu olduğunu biliyorum. Sadece bana yardım etmek istemiyorsun."

"Seni öldürebilirim ve o zaman istediğin tüm konuşmaları yapabilirsin?" diye karşılık verdi. "Yaşayanlar ölümlerle sohbet edemez."

"Ama yine de bir şekilde yaptın," diye öfkelen dim ona, kendimi uzaklaştırmaya çalışarak. "Lakabımı kullandığını duydun, yani ölmediysen bu mümkün."

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Sert bir nefes dudaklarıma çarptı ve onun sarhoş edici kokusunu içime çektim.

"Beni iyi dinle yavrum," dedi sinirli bir sesle. "Yaşam ve ölüm arasındaki çizgide duruyorum. Gölgele rin hepsi öyle. Gölgele r dünyasına tekrar dokunmayı öğrenirsen, belki, sadece belki, öbür dünyaya adım atmak için benimle aynı yeteneğe sahip olursun. Ama o zamana kadar..." Beni o kadar sert geri itti ki sandalyem yere sürtündü ve ondan metrelerce uzağa düştüm. "O zamana kadar beni sorgulama."

Lanet olsun ona. Neden hep böyle oluyordu? İtme ve çekme, sıcak ve soğuk, yaşam ve ölüm. Dengemizi asla bulamıyorduk ve belki de aramızda bir denge yoktu... Belki de ikimiz de yin'dik, ruhlarımızda çok fazla karanlık vardı.

Shadow ayağa kalktı, bana bakarken yüz ifadesi bir kez daha nötrdü. Normalde bu pozisyonda ayağa fırlamam gerekirdi, böylece en azından boyun eğmemeye çalışıyordum ama hareket edemiyordum. Yere serilmiştim, nefesim ciğerlerimden çalınmıştı.

"On üç günün daha var," dedi dönüp odadan çıkarken, enerjisini ve gücünü de yanında götürerek.

Sandalyeme daha da gömüldüm ve masanın kenarını sıkıca kavradım. Babam buradaydı. Durduğum yerden koridorun hemen aşağısında. Ama hangi kapıydı? Ölüm diyarını bulana kadar her birini tek tek açmalı mıydım?

Ayağa fırlayarak kütüphaneye doğru koştum, ancak beni beklediği belli olan Shadow'a tamamen çarpmak zorunda kaldım. Kollarını bana doladı ve beni hiç zorlanmadan yukarı çekti.

Hiç çaba sarf etmiyordum, bu yüzden tamamen onun merhametine kalmıştım. "Çok tahmin edilebilirsin, küçük kurt," diye mırıldandı. "Bana kütüphaneden çıkmam için bile yeterince zaman vermedin."

Ona hırladım, savaştım... daha önce hiç olmadığı kadar sert savaştım. "Neden beni bekliyordun?"

Sırıttı ve ben de başımı arkaya atıp avazım çıktığı kadar uludum. Eşim beni reddettiğinde çıkardığım tanıdık bir ulumaydı bu. Şekil değiştirenleri yere seren ve Gölge Âlemine dokunmama izin veren uluma.

Bir volkan gibi patlamaya hazır mide bulantısı yükselirken görüşüm iki katına çıktı. "İşte bu kadar," dedi Shadow, sesi fazlasıyla memnun geliyordu. "Bundan yola çık, Mera. Takip edebileceğin bir yol inşa et."

Onu görmezden gelerek kurdumu serbest bıraktım ve kısmen yer değiştirir değiştirmez ona saldırdım. Boynunu ısırduğumuzda sarsıntılı bir dirençle karşılaştık, dişlerimiz hiçbir çekiş gücü bulamadı. Derisini delemedik; canavar benim için çok güçlüydü.

"Zaman kaybediyorsun," diye çıkıştı bana, onu öldürmeye çalışmamı umursamadan. "Gölge Âleminin kapısını açmalısın."

Kapı.

Kurdum aşağı inmek için kıpırdandığında beni ayağa kaldırdı ve kapıya doğru olabildiğince hızlı bir şekilde havalandık. Kurt görüşüm de iki katına çıkmış, her şeyi normalden daha karanlık hale getirmişti.

Neyse ki kütüphane düzenli ziyaretçilerinden boştu, bu yüzden kuyruğumda sadece bir Gölge Canavar ile açık bir yolumuz vardı. Gerçek anlamda kurt kuyruğu. Bu kez, çift görüşümüzde, yakınlarda dokunabileceğimiz herhangi bir Gölge Âlemi sakini görünmüyordu ya da belki de kütüphaneden âleme ulaşmak daha zordu? Garip, çünkü kapı aslında buradaydı ve şimdi görüş alanımızdaydı.

Son baktığımdan farklı olarak, bugün kapının tamamını kaplayan bariz bir duman vardı ve çok daha fazla görünüyordu.

Inky gibi. Yine de aynı değildi, farkı hissettik. Inky nispeten pozitif bir enerjiydi, kapıyı kaplayan şey ise cehennemin derinliklerinden çekilmişti.

Kurdumun dokunmak istemediği bir cehennem enerjisi. Uzaklaştık ama Shadow'un buna tahammülü yoktu, arkamızdan bastırıyor, bizi ilerletmek için iradesini kullanıyordu.

Burnumuz kütleden kaçan karanlığın kabarık bir dalına dokunduğunda bir inilti yükseldi. O da bizim gibi geri çekildi, ancak bir kez daha geri dönüşümüz dev bir pislik tarafından engellendi.

Gölge, topraklarındaki mührü kırma şansından saklanmamıza izin vermeyecekti. Kurdumun bedeni ileri doğru itilirken, duman sinsi ve soğuk bir şekilde etrafımızı sardı ve bu dünyayla ilgili cevaplar için gerçekten daha fazla zorlamam gerektiğini düşündüm.

Özellikle de ilk etapta neden engellendiğini.

Uyarıların orada olmasının bir sebebi vardı ve onları dikkate almalıydık. Çünkü Gölge Diyarı'nı açmanın hepimizi yok eden tek şey olabileceğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

O Görüşümüz artık gri tonlarla siyah ve beyazın tonlarında değildi ve artık manzaranın çifte görüntüsünü göremiyorduk.

oldukça dokunaklı.

Şimdi sonsuz bir karanlığın içinde asılı kaldık.

Bu karanlık yaşayan, nefes alan bir varlıktı, başlangıçta vardı ve geri kalanımız gittikten çok sonra da orada olacaktı. Kürküme ilk dokunuş buz gibi ve istilacıydı, kurdumun aynı anda hem kaçmak hem de saklanmak istemesine neden oldu, ama aynı zamanda bir parçamız da vardı... bu küçük, meraklı parça... bu his karşısında isyan etmedi. Karanlığı kucakladı, ruhumuzu açarak parçacıklarının içeri sızmasına izin verdi. Bu o kadar yavaş oldu ki, ilk başta bunun farkına bile varmadık ve farkına vardığımızda, diyelim ki, ikimizin de umurunda değildi.

"Mera!" Adımı bir emirle söyledi. "Karanlığı kucaklamamalısın."

Kelimeleri tek tek anlıyordum ama gerçek anlamı benim için kaybolmuştu. Bildiğim tek şey yeni karanlık gerçeklikti... ve onu arzuluyordum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı gürültülü bir ses yakınlardan. "Ruhunu tüketmesine izin vermeden önce şu lanet kapıyı aç bari."

Belki pislik ifadesiydi, belki de sadece bir anlık netlikti, ama Shadow'un hırlaması bizi sersemlemiş durumumuzdan yeterince uzun süre kopardı, kendimden ve kurdumdan geriye kalanlara yapıştım, yana yuvarlandım ve insana dönüşümü çağırdım.

Birlikte çok sınırlı olan yer değiştirme deneyimimizde ilk kez kurdum benimle gerçekten savaştı. Kontrolü bırakmak istemedi ve sessiz savaşımız beklediğimden çok daha uzun sürdü.

"Vardiya!"

İşte yine bana emirler yağdırmaya başladı ama bu sefer yardımını takdir ettim. Gölge ellerini üzerime koyduğunda kurdum pençelerini bana sapladı. "O bana ait! Bırak onu."

Değişim içimi parçalayıp beni canlı canlı yırtıp, yakıp kavururken çığlığım alçak ve gırtlaktan geliyordu. Shadow'a izinsiz dokunduğumda hissettiğim acı, bu yeni işkence biçiminin yanında hiçbir şeydi. Ama her şey bittiğinde, kendime döndüm, nefes nefese kaldım ve lekesiz zeminde hıçkıra hıçkıra ağladım, çıplak ve bitkin bir halde.

Gölge hâlâ bana dokunuyordu, gücü tenimde dalgalanıyordu. "Açıklaman gereken bazı şeyler var, Günışığı. Tabii ben seni ısıtmadan önce ölmezsen."

Titremeler vücudumu sarstı, neredeyse kasılma noktasına geldim. Gölge beni kaldırmış olmalıydı çünkü bir sonraki bildiğim şey, donmuş tenimin üzerine sıcak su damlalarının döküldüğüydü.

"Dur," diye bağırdım. "Acıtıyor."

Çırpınıyordum ama Gölge'nin tutunduğu çelik tuzak bir milim bile geri adım atmıyordu. "Bırak beni." Göğsünde hıçkıra hıçkıra ağladım. "Bu çok fazla. Beni karanlığa geri götür."

"Seni elimde tutmak için karanlıkla savaşacağım," diye mırıldandı tenime karşı. Belki de benim sayıklamalarımıydı ama ilk kez bir erkeğin bir kadına karşı sahiplenici bir tavır takındığını hissettim.

Bir tanrının evcil hayvanına yaptığı gibi değil.

Ya da belki de gerçekten önemli bir evcil hayvandım.

"Gölge." İnledim, kemiklerimi parçalayan ürperti üzerimden hafiflerken kafam berraklaştı.

"Sadece ısınmaya ihtiyacın var," dedi yumuşak bir sesle ve ağrıyan başım sesinin alçak gürültüsünü takdir etti.

Beni bıraktığında yere düşmeyi bekliyordum ama onun yerine bir kolunu beni sabitlemek için belime doladı, diğer koluyla da sırtıma sürtünerek, kendine has ateşli gücünü kullanarak içimde daha fazla ısı dolaşmasını sağladı.

İşte o zaman çırılçıplak olduğumu fark ettim, o da benimle birlikte duştaydı ve sırılsıklamdı. "Kıyafetlerin," diye mırıldandım anlamsızca.

"Önemli değil," diye cevap verdi. "Neredeyse ölüyordun; buna odaklanmaya değer olabilir."

"Pislik," diye mırıldandım, saf ve tüketen bir yorgunluk beni rüyalar ülkesine gönderirken gözlerim çırpınarak kapandı.

"Biliyorsun, Günışığı," her şey tamamen kararmadan önce duyduğum son şeydi.

Zamanında birkaç kez akşamdan kalma olmuşum. Çok değil çünkü alkolik bir annem olması beni aşırı içki içmekten alıkoyuyordu ama Simone ailesinin koleksiyonundan bir iki şişe gizlice almayı başarmıştı. Her iki seferde de hepsini bitirmiştik ve ilk vardiyalarımızdan önce olduğu için, bunun etkilerini kesinlikle yaşamıştık.

Beni ele geçirmeye çalışan Gölge Âlem kapısından uyanmak hiç de öyle bir şey değildi. Daha çok ölümün beni öbür dünyaya yaklaştırması gibiydi, beynimin her seferinde acı veren bir davul sesi.

Gözlerimi açtığımda ışık başımı ikiye böldü ve yatağın kenarına kusmak için yuvarlandım. Kusma ile

şiddetli bir baş ağrısı ağrıyı daha da kötüleştirdi ve tabii ki tekrar kustum. Kısır döngü tam burada.

"Bunu sen temizleyeceksin."

Sesi eğlenmemiş gibiydi ve ben de ona ölümüne bakmak için tek gözümü açtığımda aynı şeyi hissettim. "Bana ne yaptın sen?" Yatağın kenarından kayıtsızca sarkarken ağzımı silerek mırıldandım. Kesinlikle benim olmayan bir yatak.

Bunu hemen anlamalıydım çünkü yatağında hiçbir sorun olmamasına rağmen - inanılmaz derecede rahattı - bu yatak tam bir lüks bulutuydu. Çarşaflar yeryüzündeki herhangi bir malzemedен olamayacak kadar yumuşaktı ve çok güzel kokuyorlardı, sanki...

Sarsılarak doğruldum ve inlemeye başladım. "Senin yatağındayım."

Kırık kafamın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde etrafa bakarak "yasak yatak odası"ndaki her şeyi görmeye çalıştım. Bunu defalarca aramıştım ama koca inin içinde başka bir yatak odası olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

"Seni sokabileceğimiz en yakın oda burasıydı," dedi Gölge. "Birkaç saniye daha geçseydi Gölge Âlemi kapısındaki karanlık büyü seni tüketti."

Geniş, zeytin rengi deri bir sandalyede oturuyordu; sandalyenin sırtı o kadar yüksekti ki, bir metre boyundaki kendisinden bile uzundu. Kolları kolçakların üzerinde gevşemiş, beyaz uzun kollu gömleği etkileyici kaslarını sarmıştı. Uzun bacakları solmuş bir kot pantolon giymiş, önünde uzanıyordu. Ve tüm bu süre boyunca, o altın ve kırmızı gözler yüzümü inceledi.

Saatlerdir orada oturmuş, sabırla bekleyen bir adama benziyordu.

"Gerçekte ne oldu?" Başımdaki çarpıntının biraz azaldığını hissederek rahatlamış bir şekilde sordum.

"Olan şu ki, beklediğimden daha zayıfsın ve Gölge Âlemi kapısındaki çok güçlü bir büyüyü kırma şansın varken, neredeyse ölmeyi başardın."

Doğru. "Ben iyi at neredeyse ölüyorum." I "Ama belki de Gölge Diyarı ve kapıdaki büyü hakkında biraz daha açık sözlü olsaydın bu duruma düşmezdik. "Ama belki Gölge Âlemi ve kapıda ne tür bir büyü olduğu konusunda biraz daha açık sözlü olsaydın, bu durumda olmazdık." Gölge başını salladı ve öne doğru eğilerek yoğun bakışlarıyla beni kendine çekti. "Görüyorsun, gerekeni yapmak için bu bilgiyi bilmene gerek yoktu.

Sadece ruhunu tüketmeden büyüü bozacak kadar güçlü olman gerekiyordu."

Ruhumu tüketiyor. Kulağa hiç de eğlenceli gelmiyordu. Ellerimi vücudumda gezdirdim, sanki her şeyin hâlâ sağlam olup olmadığını kontrol edebilirmişim gibi, sadece çıplak bir ten hissettim. Belime dolanan ipeksi çarşafıara, tüm dünyanın görmesi için sarkan göğüslerime göz kırparak başımı salladım. "Kahretsin. Neden bana kırımın çıplak olduğunu söylemedin?"

Gölge'nin göğsü gerçekten gülerken gümbürdedi. "Tanıdığım hiçbir bakireye benzemiyorsun."

Homurdandım, hâlâ üstümü örtmeye çalışmıyordum. Bu noktada, kim bilir ne kadar zamandır burada oturuyordum ve şimdi örtünmek sadece gereksiz olurdu. "Yıllar içinde sana birkaç kurban vermişlerdir diye tahmin ediyorum."

Başını sallayarak ayağa kalktı, uzun boyunu sandalyeden indirdi ve bana doğru yaklaştı. Boğazımdaki kuruluğa karşı yutkundum. Bir insan birkaç dakika içinde nasıl olur da ölümün kıyısından dönüp azgınlaşabilirdi, aklım almıyordu ama en azından sıkıcı değildim.

Üstümde durduğunda başımı arkaya doğru eğdim. "Mera," dedi, sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Gölge," diye cevap verdim.

"Yatağımdan defolup gitmen, giyinmen, dişlerini fırçalaman ve Gölge Diyarı'na giden lanet yolu bulman gerekiyor. Çok geç olmadan."

Ahh. Peki, tamam o zaman.

Kusmuktan kaçınarak bacaklarımı devasa yatağının kenarına bıraktım ve bir süre etrafıma bakındım, çünkü muhtemelen bu onun gizli odalarına davet edildiğim tek an olacaktı.

Oda elbette karanlık ve erkeksiydi -karanlığın kralı başka bir şeyle yakalanmazdı- ve çoğunlukla büyük yatağın hakimiyetinde görünüyordu. Bunun dışında bir televizyon vardı ve ona özlemle baktım. Eski filmlere ve sevensiz sitcom'lara olan sevgimi tatmin etmeyeli aylar olmuştu ve Shadow'un burada bir tane olduğunu bilmek beni gerçekte yüzleştirdi.

Evimi özlediğimi hissettim.

"Burada kaç kanal var?" Başımı devasa düz ekrana doğru sallayarak yarı şaka söyledim.

Shadow'un ifadesi donuktu. "Hepsi."

Hepsi. Of. Hepsi mi?

Zavallı bir Napoleon Dynamite taklidiyle "Kıskanç," diye bağırdım ve ne biliyorsunuz... gerçekten gülümsedi.

"Belki, senin için belirlediğim tek görevi nasıl yapacağını bulabilirsen, o zaman sana biraz ekran süresi veririm."

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi," dedim. "Ben de sana 'baba' diyeyim mi?"

Gözlerindeki kırmızı ve altın rengi siyaha dönüştü ve az önce söylediklerimin çifte anlamını yanlış anlamışım gibi davranmaya bile çalışmadım. Angel'ın planını unutmamıştım ve *neredeyse* ölmek üzereydim ama bu beni üzerime düşeni yapmaktan alıkoymayacaktı.

"Seni dizime yatırmadan önce defol git," diye gürledi Shadow, sesi her zamankinden daha derindi. "Bana 'Baba' demen endişeleneceğin en son şey olacak."

Tabii ki bu, hedefini asla ıskalamayacak sihirli bir kılıçtan fırlatılan bir ok gibi göğsümde sarsıntı yarattı. *Babam*. Tüm bunları başlatan ve karanlık bir âlem tarafından neredeyse öldürülmeme neden olan oydu. Bu, o adam için son nefesime son kez yaklaşım mıydı? Olmalı mı

"Siktir et" deyip gitmesine izin mi verseydim? Babam için olabildiğince mücadele etmiş gibi hissediyordum ama yine de cevaplara dair son umut kırıntımı da tam olarak serbest bırakamıyordum. Onu bir kez daha görmek için son umudumu.

Odadan tökezleyerek çıkarken kafamda bir baba dramı karmaşası vardı, ancak nereden çıktığıma dikkat etmediğimi fark ettim ve Gölge'nin kapısını ararken etrafıma baktığımda hiçbir şey bulamadım. Sadece ateşin yanında bir dizi tanıdık raf vardı. Görünüşe göre, odası Dünya'ya giden koridor gibiydi: sadece Gölge onu bulabilirdi.

Neyse ki yatak odamda müzik odaları çalmıyordu ve içeri girdiğimde vücudumdaki güçsüzlüğün geçmesini dileyerek kapıya yaslandım. Kurdum bugün kendini bir kabuk gibi hissediyordu ve bu o kadar alışılmışın dışındaydı ki gerçekten endişelendim.

Elimden geldiğince güç toplayarak kapıyı ittim ve banyoya girdim; orada temizlenmek ve kafamı boşaltmak için kendimi yarı boğdum. İşim bittiğinde -sonsuz sıcak su, sürtükler- kendimi her zamanki halime çok daha yakın hissediyordum. Her zamanki benliğimde bir sürü soru ve Gölge Diyarı'na açılan kapının bu şekilde tepki vermesine neyin sebep olduğunu keşfetmek için yeni bir arzu vardı.

Neden herkese kapalıydı?

"Gözümün önünden çekil yoksa kışını tekmelerim" tarzım olarak düşünmeyi sevdiğim siyah deri pantolon, iyi bir topuğu olan uyluk yüksekliğinde deri botlar ve pantolonun içine soktuğum beyaz bir tank dahil olmak üzere kıyafetlerimi çektim. Saçımı ördüm -kötü bir deneme ama Simone'unkinden daha iyi- ve bazı cevaplar almak için dışarı çıktım.

S Kütüphaneye doğru ilerlerken, bana doğru bakan herkese karşı dinlenmekte olan sürtük suratımı hazırlamıştım. Neyse ki Shadow odayı hazırlamıştı.

Bunun için, orada bulunan her varlık, görüş alanlarına girdiğim anda dağıldı. Geçici olarak başka bir şekilde yasak bölge olduğumu unutmuştum ama bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan kapıydı. Gölge

Diyarı.

Beni çağırıyordu ve o pisliği çözecektim.

Topuklarım sert zeminde tıkırdayarak ona doğru yürürken, dikkatimin dağılmasına asla izin vermedim. Köşeyi döndüğümde, kapının kendisini gördüğümde kısa bir süre durdum. Artık tanımlanamaz değildi. Bunun yerine, çift görüşümde gördüğüm karanlık herkesin görebileceği kadar açıktı. Dönen bir duman portalı gibi, aşağı yukarı kayıyor ve gerçek kapıyı engelliyordu.

Elimi uzattığımda ona dokunmaktan kendimi alıkoydum, bunun yerine elimi tepesinde gezdirerek enerjiyi hissetmeye çalıştım. Dilimdeki soğuk, metalik büyüünün tadını neredeyse alabiliyordum ve bununla birlikte karanlığın sancıları içinde kilitli kaldığım ve kurtulamadığım bir anı tetiklendi.

"Küçük bir macera yaşadığını duydum."

Reece'in gürültülü sesini ve hışırtılı aksanını tanıdım.

Dönmeye zahmet etmeden homurdandım. "Shadow'la olan bahsi kazanabilmem için benimle seks yapmaya gelmediysen, siktir git." Güzel kirpiklerine hayranlık duymak dışında Reece'e özellikle ilgi duyduğumdan değil, ama bu noktada Shadow'u yenmek için neredeyse herkesi kabul ederdim.

Arkamdan derin bir kıkırdama duyuldu. "Şimdi her şey mantıklı geliyor," dedi. "Çok mantıklı."

Elimi karanlıktan çekip ona doğru salladım. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Lütfen git buradan. Dikkatimin dağılmasına gerek yok."

Hareket etmedi. Onun güçlü varlığını da Gölge'ninkini hissettiğim gibi hissedebiliyordum, sanki bir elektrik santraline çok yakın duruyormuşum gibi, enerji dalgaları tenimde geziniyordu.

"Peki ya sana bu dünyayı bizden rehin alan büyüden bahsetsem?" dedi rahatça.

Merakım olası bir bilgiyi görmezden gelemeyecek kadar büyüktü, bu yüzden döndüm ve bu adamlara izinleri olmadan dokunmanın çok kötü bir fikir olduğunu hatırlamadan önce onu yakalamak için uzandım. Ellerim göğsüne indiğinde artık çok geçti, ama neyse ki Shadow'un aksine Reece'den son derece sert bir göğüs kası ve kuru ve topraksı bir şeyin kokusu dışında hiçbir şey hissetmedim.

Ellerime baktı, tek kelime etmedi ve duyduğumu sandığımı kahkahasına rağmen muhteşem yüzü bir kez daha soğukkanlıydı. Ellerimi çekerek sertçe yutkundum. "Lütfen, anlamam gerek."

Başını salladı. "Sana verebileceğim kadarını anlayacaksın ama tüm cevaplar bende değil. Gölge'nin sırları yalnızca ona aittir. Size sadece bu büyüü anlatabilirim."

Hayal kırıklığı beni neredeyse kıcımlın üstüne düşürecek ki büyüünün kendisinin hala çok önemli olduğunu hatırladım.

"Bu büyü yaşayan bir varlık," dedi koyu mavi gözlerini gölgeli kapıya çevirerek. "Gölgeler Âleminde olduğuna inandığımız bilinmeyen bir kaynaktan güç alıyor."

Sesi alçaldı, duyularımı okşadı. Çöl tanrısı dedikleri kişide doğuştan gelen bir duygusallık vardı.

İkinci gölge.

"Büyü inanılmaz derecede akıllı," diye devam etti Reece. "Uyum sağlıyor. Ne zaman onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulsak, kapıyı açmamıza saniyeler kala yeniden toparlanıyor ve bizi araştırmamızın en başına geri döndürüyor. Başlangıçtan daha kötü, çünkü onu alt etmek için kullandığımız her türlü araç artık işe yaramaz hale gelecek. Her şeye karşı koyar. Uyum sağlar ve öğrenir."

Harika. Sonsuz karanlıktan yapılmış, erken gelişmiş, dahi seviyesinde bir büyü. Tam da hayatımızda ihtiyacımız olan şey.

"Bana yaptığını hiç başkasına yaptı mı?"

İkimiz de karanlıkla dansımı bilmiyormuş gibi davranmadık. Shadow açıkça tavsiye almak için doğrudan arkadaşlarına gitmişti ve onu suçlamıyordum, ben de aynı yolu izlerdim. "Asla. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, sana ya da enerjine uyum sağlamadı." Reece bana dikkatle baktı. "Eğer bir şey varsa, onu bu şekilde görmeye getirerek biraz zarar verdin..." Duman girdaplarına el salladı. "Artık daha fazla saklanamıyor ve bu iyiye işaret."

Hırıltılı bir ses çıkardım. "Ama öyle mi? Söyleyebileceğim kadarıyla, kırılmaya daha yakın değiliz. Ruhum gotikleşmeden ona dokunamıyorum, peki bir sonraki adım ne?"

Omzumu okşadı ve bu güven verici jest beni şaşırttı. "Kendine bu kadar yüklenme. Nedenini henüz bilmesek bile değişim iyiye işarettir. Kesin olan bir şey var: senin etrafta olman kesinlikle hayatı çok ilginç kılacak."

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatarak telaşlı zihnimi sakinleştirmeye çalıştım. "Hâlâ neden o kişi olduğumu anlamıyorum. Hayatım boyunca önemsiz biri olmuşken neden bu benim başıma geliyor?"

Reece'in yüzü ifadesizdi ama gözleri hiç görmediğim kadar sıcaktı, o inanılmaz kirpikler çerçeveliyordu.

ruhunun ikiz portreleri gibi. Uzanarak saçımın bir tutamını geriye itti. "Sende önemsiz olan hiçbir şey yok Mera Callahan. Shadow'un imza rengini giyerek odaya adım attığın ilk andan itibaren arkadaşımın hayatını alt üst edeceğini biliyordum. Başta endişeliydim ama şimdi..." Başını öne eğdi. "Şimdi tüm bunların nereye v a r a c a ğ ı n ı merak ediyorum."

Gölge'nin rengi...? Bu pek çok şeyi açıklıyor.

Reece beni nazikçe dürttü. "Doğru zaman gelene kadar kimse yüceliğe çağrılmaz Mera. Bu senin zamanın."

"Büyüklik mü?" Nefes aldım.

Başını salladı. "Büyüklik pek çok şekilde ortaya çıkar. Bazıları bariz, bazıları o kadar da değil, ama büyüklüğe çağrılan herkesin ortak bir değişmezi var: konfor alanınızın ötesine itilecek, parçalanacak ve küle dönüşeceksiniz, ama bundan sonra yükselecek ve olabileceğinizi düşündüğünüzden daha fazlası olacaksınız."

Küllerinden anka kuşu doğacak.

Kullanmak için tam olarak bu benzetmeyi seçmiş olmasının bir anlamı olmalıydı.

"Bu dünyanın benim için sakladığı her şeye hazır olduğumdan emin değilim," dedim korkularım dışa vurarak. "Ama hâlâ nefes aldığımı ve hâlâ savaştığımı göre, bu kapıyı çözeceğim. Gölge Âlemiyle olan bağlantımı keşfedeceğim-"

Gölge dumanlı bir karanlık bulutu içinde belirdiğinde sözüm kesildi. "Dünya'ya dönmeliyiz," dedi etrafını saran yanan enerjiyle. "Çok sayıda gölge yaratık toplandı. Kaldır kışını Güneş'i. Yapmamız gereken bir av var."

Eğer Dünya'nın kaderi tehlikede olmasaydı, ona emrini nereye sokabileceğini söyledim. Ama ne yazık ki, bu yaratıkları en başta serbest bırakan aptal sürtük ben olduğum için, gerçekten

onları geri getirme sorumluluğum vardı. Ve onları ortadan kaldırmak için tüm işi yapanın aslında Gölge olduğunu bilmeme rağmen, eğer beni orada istiyorsa, giderdim... her ihtimale karşı. Belki de yaratıkların bana beklenmedik düzeyde ilgi göstermesinin faydası olmuştur.

"Abervoq ve Sprecker bana çok dikkat etti," dedim, zihnim parçaları bir araya getiriyordu. "Her iki seferde de beni hedef almaları tesadüf olamaz."

Gölge kollarını kavuşturdu, hâlâ biraz tedirgin görünüyordu. "Daha zayıf ve tehditkâr olmadığın için doğal hedef sendin."

"Evet, doğru," dedim, "başlangıçta ben de öyle düşünmüştüm. Ama abervoq bana saldırmakla ilgilenmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Sprecker'ın da öyle olduğunu sanmıyorum. Her ne kadar gölge yaratık uzmanı olmasam da, öldürücü değil de meraklı görünmüyorlar mıydı?"

İki çift göz benimkilere kilitlenmişti ve şunu söylemeliyim ki, birkaç tanrının dikkatini çekmek ve bu ilgiyi sürdürmek bir kızın özgüveni için harikalar yaratıyordu. Elbette, bir tür gölge mıknatısı olduğum için de olabilirdi, ama her neyse, bir süre daha parlayan kişiliğimmiş gibi davranabilirdim.

"Haklı," dedi Reece sonunda, sanki sözlerim beklediğinden daha anlamlıymış gibi başını sallayarak. "Son yirmi iki yıl içinde sizin dünyanızdan birinin perdenin ötesine geçmiş olma ihtimali var mı?" diye sordu Gölge.

Gölge başını eğdi, bana bakarken kibirle kaşlarını çatı. "Yine de çok insani. Zayıf ve güçsüz. Benim diyarımdan olmasına imkan yok."

Parlak bir gülümsemeye zorladım. "Bu çelimsiz, güçsüz insanı alıp Dünya'ya gitmelisin, değil mi? Görünüşe göre kurtarmamız gereken bir dünya var ve bunu benim çelimsiz, güçsüz yardımım olmadan yapamazsın."

Shadow'un dudakları kıpırdadı ve Reece'den bir gülümseme aldım.

"Haydi kurt," dedi canavar, gitmek için dönerek.

"Zayıf ve güçsüz' demeyi unuttun," diye arkasından seslendim.

Reece bana bakmaya devam etti, dudaklarında hâlâ küçük bir yarım gülümseme vardı. "Ne?" diye sordum. Burnumu kırıştırarak sordum. "O söyledi."

Tanrı omuz silkti. "Haklısın. Yine de ilginç..."

Sorma. Sorma.

"İlginç olan ne?"

"Onu bu kadar zorlamana izin vermesi. Son birkaç şekil değiştiren, Gölge'nin itaatsizliğe uzun süre katlanmadığını oldukça çabuk öğrendi."

Victor'u düşünerek sertçe yutkundum. "Her emrine itaat etmeyen şekil değiştirenleri düzenli olarak öldürüyor mu?"

Ne tür bir psikopat yaptı bunu?

Reece, Shadow'un karakterine şahsen kefil oluyormuş gibi, "Eğlence olsun diye rastgele öldürmez," dedi. "Sadece onun kontrolüne karşı savaşırlarsa."

Ben... sadece. Bu temelde aynı şeydi.

"İkinizin de yardıma ihtiyacı var," diye mırıldandım. "Beyinleriniz normal çalışmıyor."

Reece sadece güldü, görünüşe göre alınmamıştı ve en azından bu küçük an çöl tanrısını bana ısındırmıştı.

Bugünlerde küçük zaferler peşindeydim.

S Hadow bilmiyordu ama bu sefer Dünya'dayken yürürlüğe koymam gereken başka bir planım vardı. Tabii ki, birinci adım insanları yaratıktan kurtarmaktı, ama

İkinci adım, ondan gizlice kaçıp kaçamayacağımı bulmaktı. Beni bulmasının ne kadar süreceğini tam olarak bilmem gerekiyordu ve bulduğunda, beni takip etmek için kullandığı araçları bile öğrenebilirdim.

Bu, Angel'ın planı yürürlüğe girdiğinde izimi kaybettirmeme yardımcı olacaktı.

Muhtemelen ağır bir şekilde cezalandırılacağım tehlikeli küçük bir deney, ama kazanabileceğim her türlü bilgi için buna değecekti. Beni öldüreceğini sanmıyordum, en azından şimdilik. Gölge Âleminin kapısını açıp açamayacağımı görmek istiyordu - nihai amacının bu olduğunu anlamaya başlamıştım. Yaratıkları geri getirmeyi pek umursamıyordu çünkü belli ki hapishanelerde sonsuza dek kalabilirlerdi.

Benimle paylaşmadığı kişisel nedenlerden dolayı o kapının açık kalmasına ihtiyacı vardı, bu yüzden beni öldürmeyeceğinden oldukça emindim. Henüz. Ve şimdi büyük kaçıışı denemek için her zamanki gibi iyi bir zaman gibi görünüyordu.

"Acele et," diye tersledi Gölge, görünüşe göre her zamankinden daha kötü bir ruh halindeydi.

"Kıcında ne var?" Ona sordum.

İç çekmekle bana vurmak arasında karar vermeye çalışıyor gibiydi, ama benden çok daha güçlü bir karakterle her ikisinden de kaçınmayı başardı. "Kıcında bir şey yok. Sadece senin pisliğini temizlemekten ve bunun için hiçbir ödül alamamaktan bıktım."

Bir an için hangi ödülde bahsettiğini merak ettim. Onun sikini falan mı yalamam gerekiyordu? Yani, ödülde bahsedildiğini hiç hatırlamıyorum... Oh, bekle.

Gölge Diyarı.

Gölge Diyarı'nın kilidini açmamı istedi. Dürüst olmak gerekirse, sikinin emilmesine daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Dostum biraz gergindi.

"Her ne düşünüyorsan, şimdi durmalısın."

Başımı kaldırdım ve onun da zihin okuyup okuyamadığını merak ettim.

"Tahrik olduğunuzda kokunuz değişiyor," dedi açıkça. "Hızlı nefes alıp verme ve gözbebeği büyümesinden bahsetmiyorum bile. Saklayamadığınız ya da saklamaya zahmet etmediğiniz klasik işaretler."

"Neden saklayayım ki?" Omuzlarımı hafifçe sarsarak sordum. "Uyaranlara karşı doğal bir tepki ve normal bir şekil değiştiren ihtiyacı. Senin ihtiyaçların yok mu?"

Bana dişlerini gösterdi. "İhtiyaçlarım karşılanıyor."

İçimi delip geçen sıcak bir duygu beni vurdu ve neredeyse tökezlememe neden oluyordu. Bunun kıskançlık olduğuna inanmayı reddediyordum çünkü Shadow, yakında kurtulacağımı umduğum geçici gardiyanımdan başka bir şey değildi. Buraya gelip ona aşık olmamın imkânı yoktu.

Aramızdaki tek şey fiziksel bir çekimdi, daha doğrusu *benim* sahip olduğum tek şey buydu. Gölge Canavar bana diğer mahkûmlarından biraz daha iyi davranmış olabilirdi ama ikimiz de benim sadece bir amaç için araç olduğumu biliyorduk. Gerçekliğe adım atmak zorundaydım ve

Baş harflerimizle aşk kalpleri karalamaya başlamadan önce aramızda sahte bağlar yaratmayı bırak.

Konu değişikliği zamanı. "Bu sefer Dünya'nın neresindeyiz?"

Gözleri kısıldı. "Bu bölgeyi tanımıyor musun?"

Etrafa bir kez daha baktım. "Hayır, sanmıyorum..."

Sabahın erken saatlerinde güneş zayıftı ve havada bir kez daha bir sonraki mevsime atladığımızı söyleyen bir serinlik vardı. "Bekle... Kaliforniya gibi kokuyor."

"Öyle," dedi.

"Torma, Kaliforniya?" Tahmin ettim.

"Bir de insanlara yavaş derler," diye söylendi. "Evet, tam olarak sürünüzün bölgesinin en doğu noktasındayız. Burada bir yığın gölge yaratık toplanmış durumda ve eminim siz bile bunun nedenini anlayabiliyorsunuzdur."

"Benim yüzümden," diye fısıldadım, etrafıma bakınarak.

Gölge başını salladı. "Benim teorim de bu. Burası onları serbest bıraktığın yerdi ve enerjin bu topraklarda çok güçlü. Bir sebepten dolayı seni arıyorlar."

Şüphesiz enerjimin gücü Torma'da yaşadığım, nefes aldığım ve kanadığım yirmi iki yıldan kaynaklanıyordu. Orası benim ailemin eviydi. Sürü alanım. Arkadaşlarıma güvende olduğumu bildirmek dışında neredeyse hiç dönmek istemediğim tek yer.

Belki bugün onları görme şansım olur.

Kurdum başını kaldırıp etrafına bakındı ve Torin'i görme isteğini hissettim. Ya da en azından onun kurdunu. Hava durumuna bakılırsa neredeyse bir yıldır ona bu kadar yaklaşmamıştık ve toprakları geçip ona doğru gitme isteği çok güçlüydü.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Hangi yaratıklarla uğraşıyoruz?"

Shadow telaşlı ses tonumdan dolayı bana seslenmedi. "Söyleyebildiğim kadarıyla bir abervoq, bir falaster ve iki grekin var."

Sonunda, sağlam bir dikkat dağıtıcı. Yeni gölge yaratıklar. "İlkini biliyorum ama diğer ikisini açıklamam gerekecek."

Önüme geçmemi işaret ederek beni tarlaya doğru yönlendirdi. "Falaster, dev bir kırkayak ile anakonda karışımı bir şeydir," dedi ve aklıma gelen görüntü karşısında burnumu kırıştırdım. "Ağızları ya da gözleri yoktur ama bir damla kanın kokusunu bir mil öteden alırlar. Kurbanlarını ezmeyi severler, daha sıkı ve daha sıkı sararlar, sonunda onları deri emilimi yoluyla tüketene kadar."

"Kulağa... çok hoş geliyor," dedim, elimden geldiğince alaycı bir tavırla. "Peki ya Grekin?"

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım en az sevdiklerim onlar. Üçkâğıtçılar, ufak tefek yapıları insanları sahte bir güven duygusuna sürüklüyor. Ama arkanızı dönerseniz, ikisi birden sizi paramparça eder ve tüm bu süre boyunca çılgınca gülerler."

"İki kişi mi? Hep böyle mi yaparlar?"

Gölge başını salladı. "Evet, çiftler halinde hareket etmeyi severler. Bu sayede numaralarını başlatmak daha kolay oluyor."

Tek kelimeyle harika bir haber. "Sizin dünyanızda normal bir şey var mı? Etrafındaki her şeyi öldürmeye çalışmayan herhangi bir yaratık?"

Shadow durakladı ve ben de bu kadar ani durmasını beklemediğim için sırtına çarptım. "Oomph, üzgünüm!"

Sakarlığım hakkında yorum yapmadı ve ikimiz de onu incitmediğimi biliyorduk, bu yüzden hemen unutuldu. "Benim dünyam gördüğüm en güzel yer," dedi bana, sesi anıların dalgalanmalarıyla yükseliyordu. "Onu her gün özlüyorum ve oradaki mirasımın yerine getirilmemiş olması beni üzüyor. Ama hayat benim için her zaman olması gerektiği gibi gitmedi." Yaklaştığında, elim uzanıp ona dokunmak için titredi. Acının hatırası beni durdurdu ve o zaman ona çarptığımda acımadığımı fark ettim.

Tuhaf.

"Söz veriyorum Mera," dedi dikkatimi dağıtarak, "ihtiyacım olan şey için bana yardım edersen, hayatının geri kalanının umabileceğin her türlü hediye, güç ve sahiplikle dolu olmasını sağlayacağım."

"Yaratıkların umurunda olmadığını biliyordum," diye mırıldandım. "Sadece diyarın açılmasını istiyorsun." Çünkü görünüşe göre orada yerine getirilmemiş bir mirası vardı. Gerçi buna kimse şaşırmazdı. Gölge'den güç ve önem sızıyordu, ikisi de bir miras olmadan boşa giderdi.

"Bu uzun zamandır benim önceliğim," dedi, hâlâ paylaşımcı bir ruh halindeydi. "Gölge Diyarı'na dönmek."

"Buraya neden geldin?" *Bir macera istedim* ya da bir meydan *okumaydı...* gibi bönce bir yanıt vermesini bekleyerek sordum.

Sonra beni şok etti.

"İhanete uğradım." Sesi sertleşti ve bir kez daha korkunç Gölge'ye bakıyordum. "Diğerlerinden daha çok güvendiğim biri tarafından. Ama senin yardımınla sonunda birçok yanlış düzeltebilirim. Onların zamanı geliyor ve krallığıma döndüğümde, onlardan geriye kalanları birçok dünyaya dağıtacağım."

Eyvah. "Hatırlat da sana ihanet etmeyeyim," dedim havayı yumuşatmaya çalışarak.

Ama Gölge'nin buna hiç niyeti yoktu. "Bunu yaparsan endişelenecek kadar uzun yaşamayacaksın."

"Yeterince adil."

O sırada üzerimizde ağaçların ve dalların büyük bir gürültüyle kırılmasıyla sıçradım. Gölge önümde çölmek için döndü ve bir saniye sonra kurdum yüzeye çıktı, bir saldırıya hazırlanırken bana duyularını ödünç verdi.

S Gölge, gizlilik moduna geçene kadar, kollarını açıp yarı çömelmiş bir halde ağaçların arasında sürünmeye başladı. Onu takip ettim çünkü başka ne yapabilirdim ki? Orada

Dışarıda en az dört gölge yaratık vardı ve Gölge'ye ne kadar inansam da, onun için çok fazla olduğunu kanıtlayacak sayıda yaratık olup olmadığını merak ediyordum.

Peki bu benim için ne anlama geliyordu? Gölge yaratıklar beni öldürüp tüketecek miydi? Yoksa bir kez daha canavarlarla arkadaş mı olacaktım?

Öğrenmek üzere olduğumuzu tahmin ettim.

"Bugün gerçekten de ünün kadar belalı olmanı umuyorum," diye mırıldandım. "Midemde bir sivrisinek sürüsü vızıldıyormuş gibi hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Hareket etmeyi bıraktı, beni görmek için geri döndü. "Sivrisinek mi? İfadenin bu olmadığına eminim."

Gergin bir kahkaha attım. "Dürüst olmak gerekirse, bu noktada kelebeklerin çok ötesinde."

Gölge, tekrar dönüp alçak bir hırıltı çıkarmadan önce bu çok mantıklıymış gibi başını salladı. Havadan bir şey kaparak öne doğru sıçradı.

Hayır, bir şey değil... bir sprecker.

"Bunlardan birinin burada olduğunu bile bilmiyordum," dedi etrafına bakarak. "Ama... bu sadece dikkat dağıtıcı bir şey."

Üç metre uzaktaydım ve bu sözler beni ona doğru sürükledi.

Sadece birkaç adım geç.

Kollarım iki yanımdan tutuldu, sıkıca ve inatçı bir şekilde kavradılar ve ağır bir nesne başımın yan tarafına çarptığında, Gölge vahşi bir uluma saldı, gözlerinin parlak kırmızı alevleri sürüklenirken gördüğüm son şeydi. Hayır, aslında son gördüğüm şey bir düzine ya da daha fazla gölge yaratığın üzerine çullanıp bana giden yolu kapatmasıydı.

Darbe beni bayıltacak kadar güçlü değildi ve ben zaten savaşıyordum - beni izinsiz olarak hayatımdan çıkaran son psikopata daha yeni alışmıştım. Bir başkasına alışmak için zaman yoktu.

Ellerim pençelere dönüştü, savaşıyor ve tırmalıyordum ama beni esir alanlar beni öyle bir pozisyonda tutuyorlardı ki onlara ulaşmak çok zordu. Tutuşlarının gücüne rağmen kendilerini küçük hissediyorlardı ve ne yaparsam yapayım kurtulamıyordum.

Sürüklenirken sopalar beni tırmaladı ve her ne kadar zemini tırmalasam da beni kaçırmanın adımlarını kırmak mümkün değildi. Bir grekin olmalıydı, çünkü falster'ın bir tutamağı olmamalıydı, ama yine de tamamen yeni bir yaratık da olabilirdi. Gölge'de çok fazla beklenmedik yaratık vardı ve bu da enerjilerini saklamak için bir araya geldikleri anlamına geliyordu... Klasik pusula.

"Bırakın beni!" Sonunda sesimi bularak çığlık attım. "Beni serbest bırakmanı emrediyorum."

Kelimeler benden bir insan sesinden daha fazlasıyla aktı - kurt enerjisi onları itti ve... *Ne biliyorsun?* Yaratıklar durdu ve beni bir anda serbest bıraktılar.

Nefes nefese yan tarafa yuvarlandım ve vücudumun az önce maruz kaldığı kötü muameleyle ilgili protestosunu görmezden geldim. Ben

Ayaklarımın üzerinde tökezledim, ani hareket acıyı daha da kötüleştirdi ama hareket etmemi sağlayacak kadar adrenalin ve öfkem vardı.

İlk fark ettiğim şey cıvıltı oldu ve iki gölge yanımdan hızla geçtiğinde onları zar zor takip edebildim.

"Dur!"

Komutun işe yarayacağını biliyordum; Gölge Âlemi'ne dokunduğumda hissettiğim enerjinin aynısına dokunmuştum. Shadow'a söyleyecek değildim elbette ama haklı olduğu ortaya çıktı; sadece yolu bulmalı ve onu takip etmeye devam etmeliydim.

İki yaratık odakta gidip gelmeyi bıraktı ve yarı çömelmiş bir halde bana bakmaya başladılar. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlardı, ama onları herhangi bir şeye benzetmem gerekseydi, bu budaklı, ağaca benzeyen bir cüce cin olurdu. Diz boyundan daha büyük değillerdi -benimkiler, Gölge'nin devasa bacakları değil- giysi giymiyorlardı ama çıplak da değillerdi. İnsan gibi vücut parçaları yoktu.

Boncuk gibi siyah gözleri, kesik bir ağzı, dal gibi kolları ve bacakları olan iki ağaç kütüğü ve o kadar hızlı hareket etme yetenekleri vardı ki neredeyse baş döndürüyorlardı. Görünüşe göre, kurdumun yüzeye çıkmasına izin verip gücünü onları durdurmak için kullandığım zamanlar hariç.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. Bunlar sorgulama fırsatı bulduğum ilk gölge yaratıklardı ve bunu boşa harcamayacaktım. "Beni nereye götürüyordunuz?"

Kütüphane dışında onların dilini anlamamın hiçbir yolu yoktu. "Siktir," diye mırıldandım.

İçlerinden biri başını eğdi ve beni dikkatle izledi. "Siktir."

Gözlerimi kırptım. Beni mi tekrarlıyordu, yoksa biraz İngilizce de konuşuyor muydu?

"Ne. Ne. Sen. İstiyorsun. İstiyorsun? Benden?" Her kelimeyi aralıklı olarak söyledim, derdimi anlatmak için el hareketlerimi kullandım.

"Siktir!" diye tekrarladı aynı kişi. "Siktir, siktir."

Harika. Demek istediğim, kelimeyi ve her şeyi sevdim, ama sadece en sevdiğim f- kelimeleriyle tam bir konuşma yapmak zordu.

"Mera!"

Bağırışla birlikte döndüm ve bunun nedeni Shadow'un görevdeki bir deli kurt gibi bana doğru saldırması değildi. Ama olmadığı için.

Bu bağırış tamamen başka birinden gelmişti.

Hırlayıp göğsümü tırmalarken kurdumu çılgına çeviren biri ve Torin'i öldürmek için mi yoksa becermek için mi ona ulaşmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama her iki şekilde de onu istiyordu.

"Hayır, dur," diye yalvardım. "O bizi reddetti."

"Lanet olsun reddedildi." Gremlin ikizlerinden birinden sert bir cıvıltı geldi.

Bu sefer diğeri oldu ve artık cephaneliklerinde iki İngilizce kelime vardı. En sevdiğim ve en sevmediğim.

"Mera Callahan, sana olduğun yerde kalmanı emrediyorum!" Torin böğürdü, bizi ayıran tarlada yarı kurt gibi havalanırken. Muhtemelen sadece yarım mil uzaktaydı ama onu da kısa sürede kat ederdi.

Ayağımı kaldırdım, bir adım geri attım ve dönüp koşarak uzaklaşmadan önce bir adım daha attım. Gölge'yi en son gördüğüm yere geri döndüm.

Onun alfa komutu beni tutmadı.

Bir noktada, Torma'yla olan bağlarım, *onun* komutasının bile beni rehin tutamayacağı kadar zarar görmüştü, şüphesiz Torin'in peşimden koşarken kafası fena halde karışmıştı.

Kurdum sızlanarak onu dinlemeyi tekrar düşünmemi istiyordu ve lanet olsun... Baştan çıkmıştım.

Beni defalarca reddedip kırmasına rağmen ruhumun aramızdaki bağa sahip çıkmak istemesi nasıl adil olabilirdi? Yine de fark etmezdi. Bu dürtüden daha güçlü olacaktım. İkimizi de koruyacaktım.

Yaklaştığını hissedince yönümü değiştirdim ve hâlâ Gölge'yi bıraktığım yere doğru ilerliyordum. En azından bunun doğru yön olduğunu umuyordum; görünüşe bakılırsa grekinler beni e p e y c e uzağa sürüklemişti, o küçük zıpır piçler.

Torin yakınımıdaydı, yarı değişmiş kurt formu benim kırık ve yaralı insanımdan daha hızlıydı. Elimdeki tek şey onun pençesine düşmemek için gösterdiğim saf kararlılıktı. Torin'in beni yakalarsa ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aramızdaki bağın kalıntılarıyla uğraşmamak için beni doğrudan öldürme ihtimali vardı.

Gerçek bir eşin ölümü genellikle diğer şekil değiştiren için onarılamaz bir zihinsel kırılmayla sonuçlanırdı ama Torin muhtemelen bu bağı istemediği için daha kolay iyileşeceğini düşünmüştü.

Her iki durumda da kendimi onun ellerine bırakamazdım. Sahip olduğum her şeyle savaşmalıyım ve umarım, aylar önce Torma'dan çalınan aynı şekil değiştiren olmadığım için, onu yenmek için yeni bir silahım olurdu. Gölge Âlemi yeteneklerim gibi.

Gölge yaratıklar gibi... hala benim emrimle donuyorlar.

Onları Torin'i yavaşlatmak için kullanabilir miyim?

"Sizi serbest bırakıyorum!" Bağırarak enerjiyi dünyaya gönderdim ve onlara ulaşamayacak kadar uzakta olmadığımı umdum. Şimdi tek yapmam gereken, o küçük cüce cin piçlerinin en kötüsünü yapmalarına izin verecek kadar uzun süre Torin'in ulaşamayacağı bir yerde kalmaktı. Torma bu gün bitmeden yeni bir alfa arıyor olabilirdi.

M Torin'in gümbür gümbür yürüyüşü yaklaştıkça adımlarım yavaşlıyordu ve ancak Grekinlerin tiz ıslığı kulaklarıma ulaştığında

Kendime bir an için dönüp durumu değerlendirmek için izin verdim.

Bacaklarına dolandıklarında Torin bir kükreme sesi çıkardı ve  birden yere yuvarlandı. Yeni "alfaların alfası" onlarla bir ateşkes görüşmesi yapmaya zahmet etmedi; zarif bir şekilde ayağa fırlamadan önce kısmen değişmiş pençelerini kullanarak onları parçaladı.

Torin onları hiper hızda bile görebilmiş olmalıydı, çünkü bir sonraki hamlesi bir tanesini uçurdu.

Bu dövüşü izlerken tamamen bylenmiştım, aptalca bir şekilde kaçmaya çalışmayı bırakmıştım. Torin'in kıının tekmelendiğini görebileceğim düşüncesi beni çok cezbetmişti ama öfkeli gözleri benimkilere kilitlendiğinde çok pişman oldum.

"Bir adım daha atma," diye uyardı, yaklaşık otuz adım ötede. "Yoksa seni dizlerimin üzerine yatırır ve kıını kızarıp ağrıyana kadar tokatlarım."

Gözlerimi kııptım. "Cidden beni ceza olarak tokatlamakla mı tehdit ettin?" Güldüm. "şaka yapıyorsun çünkü ben de bu işlerden anlarım Torin. Beni tehdit etmek için bundan daha fazlasını yapman gerekecek."

Bu onu şaşırttı ve ikinci bir Grekin saldırısı için yeterince uzun bir süre bocaladı.

"Siktir, bizimkiler!" diye bağırdılar.

Yaratığa bakma sırası bendeydi çünkü ne dediğini anlamaya başlamıştım. Adımın fuck olduğunu düşünüyorlardı ya da en azından benim için benimsedikleri yeni isim buydu. *Ve* benim onlara ait olduğumu düşünüyor gibiydiler.

"Sikmek senin değil," diye karşılık verdim. "Yani, Mera. Benim adım Mera."

"Siktir, bizimkiler," diye bağırdı diğeri ve bir zap sesiyle gözden kayboldu.

Bu da neydi böyle?

"Seninle konuşmamız gerek," dedi Torin, sesi biraz daha az öfkeli çıkıyordu. Bir grekin yine ona doğru hamle yaptı ama Torin hızlı bir tekmeyle onu uzaklaştırdı. Piç onları görmekte hiç zorlanmıyordu ve neden benim için hep bulanık olduklarını anlayamıyordum.

Kurdum, tercih ettiğim daha kısıtlı insan duyuları yerine onun duyularını kullanmam gerektiğinin bir işareti gibi yüzeye çıktı. *Özür dilerim*. Torin'in Grekinleri nasıl gördüğünü anlayamamak aptalca bir andı. Kurt duyuları-

Torin bana doğru koşarak hareket etti ve ben bir yandan onunla dövüşmeye hazırlanırken bir yandan da vuruş için kendimi hazırlamaktan başka bir şey yapamayacak kadar uzun süre oyalandım. Çünkü dövüşecektim. İçimdeki her şeyle savaşıyordum.

Bana yaklaştığında Torin tipik bir mücadele pozisyonunda çömeldi, niyeti beni yakalamaktı. Kurdu kucakladım, onun enerjisinin beni doldurmasına izin verdim ve seçeneği ondan uzaklaştırdım, yere düştüm ve döndüm, böylece yanından geçerken elimi kalçasına çarpabildim.

"Lanet olsun, bizimkiler!" diye bağırdı bir grekin, beni tekrar yakalamaya çalışıyordu ama bu sefer yüzeye yakın duran kurdum sayesinde geldiklerini görebiliyordum.

Yumruğum yüzüne çarptı. "Sikeyim senin değil," diye homurdandım.

Torin beklediğimden çok daha çabuk toparlandı, beni yerden kaldırıp vücuduna doğru çekerken elleri kollarıma dolandı. Bu tam bir alfa imzası hareketiydi. Shadow bunu benim üzerimde birden fazla kez kullanmıştı ama Torin için aynı şey söz konusu değildi. Büyüktü ama Gölge kadar değil. Canavarla kıyaslandığında, Torin onu sertleştirecek yeterli deneyimi olmayan bir çocuk gibi görünüyordu. Bir gün bunu başaracaktı ama bugün değil.

"Bırak beni, seni orospu çocuğu," diye haykırdım ve başımı öne eğerek çenesine vurdum.

Torin kükreyen bir gümbürtü çıkardı. "Orospu!"

"Tanrım, evet, öyleyim. Şimdi mi fark ediyorsun? Yavaş ol lan."

"Kaltak, bizimki!" diye cıvıldadı bir grekin, Torin'in omzuna sıçradı ve dallı kollarını boynuna doladı.

Orospu sikişten bir üst seviye miydi? Bana kaçma şansı verdikleri sürece bunun pek bir önemi yoktu. Kendimi Torin'in kollarından kurtararak ayaklarımı tekrar yere basmayı başardım ama yine çok yavaşım.

Çimlerin üzerinde kayarken Torin'in elini bileğime dolamasıyla geriye doğru sarsıldım. "Gölge!" Çığlık attım, sonunda arka cebimdeki asa başvurdum - yakınlarda bir yerde olmalıydı.

"Shadow da kim lan?" Torin bağırdı ve beni sert bir sarsıntıyla tekrar kendisine çekti. Beni tekrar kaldırdı ve bu sefer yüzüme bağlamak yerine beni öptü. Dudaklarını benimkilere sertçe çarptı, reddedilmiş ama tamamen kopmamış olan bağımız canlanırken aramızdaki güç yükseldi.

"Hayır!" Başımı çevirmeye çalışarak bağırdım ama o beni tuttu, enerjisini bana zorladı. Gücünü benimkiyle karışmaya zorladı. Beni hiçbir kadının ya da erkeğin yapamayacağı bir şekilde zorluyordu.

asla zorlanmamalı. Canını yakmak için dizimi kaldırdım ama ne vurduysam onu durdurmaya yetmedi.

Ben de onu ısırdım. Olabildiğince sert, ağzımdan kan fışkırırken dişlerim dudaklarını kuvvetle parçaladı. Torin bir hırıltıyla beni geri itti, yüzü gürlüyordu ve kaşları çatılmıştı. "Ne oluyor Mera? Biz gerçek dostlarız! Sen bana aitsin... Senin neyin var böyle?"

Benim sorunum neydi? *BENİM SORUNUM NEYDİ?*

"Sen de baban gibi hayal görüyorsun," diye homurdandım.

"Ve ben

kimseye ait değildir."

Grekinler bu noktada ortadan kaybolmuş, Torma arazisinde sadece Torin ve beni bırakmışlardı.

"Öğreneceksin," dedi, narsisizmini gizlemeye bile çalışmadan. "Sen yokken uzun bir yol kat ettim Mera ve anladığım tek şey bir şekil değiştirenin gerçek eşiyle daha güçlü olduğu."

Alaycı bir kahkaha attım ve hâlâ onun kanının tadını alan kuru dudaklarımı yaladım. "Gücünü artıracığım umuduyla etrafta dolaştırılacak bir ödül değilim."

Bana doğru hamle yaptı, elleri yüzümü kavramak için uzanmıştı ama bu sefer geldiğini gördüm, yanından geçtim ve onu yere düşürmek için bacağıma tekme attım. Beni tekrar öpmeye bu kadar odaklanmamış olsaydı, bu hareketi görür ve ondan kaçınırdı. Sik beyinli olmak bir erkeğin ölümcül kusuruydu.

"Ben kimseye ait değilim," diye tısladım o yere yığılırken. "Reddediyorum-"

Bağımızı koparmaya yönelik sözlerim Shadow'un kükremesiyle kesildi ve yalan yok, onun iyi olduğunu ve beni Torin'den uzaklaştırabileceğini bilmek rahatlatıcıydı. Önceki planım olan kaçmaya çalışıp ne kadar uzağa gidebileceğimi görmek kesinlikle bir gün daha beklemek zorunda kalacaktı. Görünüşe göre, gerçek dostum artık ödül arkadaşına sahip olmak istediğine karar vermişti.

"Gölge," diye nefes aldı Torin, hem paniklemiş hem de öfkeli görünüyordu. "Seslendiğin kişi bu muydu? Lanet olası Gölge Canavar mı?"

Sırıtarak daha da yaklaştım. "Onu her gün sana tercih ederim, Torin."

Beni tekrar yakalamaya çalıştı ama Gölge artık oradaydı, alevleri alanı ısıyla doldururken muhteşem bir görüntüydü.

Ve o devasa, korkunç pisliği gördüğüm için bu kadar rahatlayacağım kimin aklına gelirdi?

Dışarı fırlayan Shadow, alfanın göğsüne tek bir avuç darbesi indirerek Torin'i alanın diğer tarafına uçurdu. İçimi karanlık bir memnuniyet kapladı; aptal herif bunu ve çok daha fazlasını hak etmişti.

Gölge'ye karşı koymanın ölümcül tehlikesine rağmen - bu canavarın babasını bir düşünceden daha fazlasıyla yok ettiğini görmüştü- Torin ayağa kalkıp saldırmaya çalışmakta tereddüt etmedi. Normalde takdir ettiğim bir cesaretti ama bu durumda onu *yaşamak için fazla aptal* kategorisine koyardım.

"Ona sahip olamazsın, canavar," diye bağırdı. "Ben onun gerçek eşiyim ve onu sana bırakmayacağım."

Gölge öfkeliydi, boyu daha önce hiç görmediğim kadar uzarken alevleri de büyüyordu. Benimle Torin'in arasına iyice yerleşecek şekilde hareket etti ve şu anki boyuyla neredeyse kışına bakıyordum.

"Shadow," diye mırıldandım, elimi sırtının alt kısmına koyarak. Isı avucumu sardı ama beni yakmadı, bugün Shadow'un hedefi ben değildim. "Gidelim artık. O buna değmez. Endişelenmemiz gereken yaratıklar var."

Beni görmezden geldi ve bu sefer kolumda küçük bir elektrik zaplaması oldu, elimi ondan çekmem için bir uyarı. Ben de öyle yaptım.

"Şekil değiştirenleri yaratırken koyduğunuz yasaları görmezden gelemersiniz!" Torin daha fazla saçmalık haykırdı.

Shadow'un etrafını görmeye çalıştım, alfa pisliğinin nerede olduğunu belirlemek için, ama her hareket ettiğimde Shadow

bir şekilde hala beni tamamen görmemi engelliyor.

"Türünüzü ne kadar kolay yarattıysam, sizi yok etmek de o kadar kolay olurdu," diye gürledi Gölge.

Torin'in kahkahası hafifti, ama onu rahat olmaktan çok uzak olduğunu bilecek kadar uzun yıllardır tanıyordum. "Bak, bunun tam olarak doğru olduğunu sanmıyorum. Geçtiğimiz yıl boyunca bazı araştırmalar yaptım ve ortaya çıktı ki biz artık hem bu dünyanın hem de... sizin güç yapınızın önemli bir parçasıyız. Şekil değiştirenler olmasaydı, şu anda alıştığınız enerji seviyesine ulaşamazdınız."

Gölge'den öyle bir sıcaklık akıyordu ki, kendini tamamen kaybetmesine ramak kaldığını anladım. "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu. "Bu bilginin Dünya kitaplarında ya da senaryolarında yazılı olmasına imkân yok."

Torin yine kıkırdadı. "Evet, bak, ortak bir arkadaşımız var. Senin dünyanda bulunmuş. Etrafta dolaşarak pek çok dünyaya gitti ve bazı sırlarınızı anlatması için onu *ikna* etmek fazla zaman almadı."

Gezgin. Dannie bir gezgindi. Kendisine hep böyle derdi.

Bu sefer ağırdan almakla uğraşmadım, Gölge'nin etrafından dolaşabilmek için kendimi yana attım. "Eğer ona zarar verdiysen, Torin," diye bağırdım, kurdum işin içine girince sesim değişti, "Seni öldüreceğim."

Torin'in gözleri benimkilerle buluştu ve beni kovalamaya başladığından beri ilk kez birbirimize gerçekten baktık. "Benimle eve gel Mera, Dannie'ye daha fazla zarar gelmemesini sağlayacağım."

Uzuvlarım titriyordu ve içimi yakan sıcaklıkla birlikte merak ediyordum, acaba bu benden mi kaynaklanıyordu yoksa hepsi Shadow'un ateşi miydi? Omurgama doğru bastırıyordu.

"Beni isteğim dışında öpebilirsin," diye tükürdüm Torin'e. "Bana dokunabilir, sürükleyebilir ve canımı yakabilirsin. Her zaman benden daha fazla güce sahip oldun, ama asla sahip olamayacağın tek şey

benim sana isteyerek boyun eğmemdir. Shadow'a sormanız yeterli. Bağımsızlığım benim her şeyden üstün tuttuğum parçamdır."

"Seni isteğin dışında mı öptü?" Shadow'un sözleri keskindi, her hece mecazi bir bıçak gibiydi.

Sertçe yutkundum. "Evet, yaptı. İki kere. Siz bize ulaşmadan hemen önce, yani şimdi ona bir ya da iki kırık burun borçluyum."

Canavarın etrafındaki ısı yükseldi ve Torin dizlerinin üzerine çöküp çığlıklar atmaya başlayınca neredeyse nefesim kesiliyordu. Shadow'un yüzünü görmek için başımı kaldırdığımda, gözlerinde alevler yanan alafranga bir bakışla alfayı süzüyordu.

Vay canına. Lanet olsun.

Bu özel gücü daha önce hissetmiş olduğum için neler olduğunu tam olarak biliyordum ve Torin için asla üzülmecek olsam da, bu piçi kırmak isteyen bendim.

"Gölge," dedim elimi yanan teninin üzerine koyarak. "Sorun yok. Onunla başa çıkabilirim."

Göğsü guruldadı ama Torin'i serbest bırakırken itiraz etmedi. Alfa kendini sürükleyerek ayağa kalktı, acıyı üzerinden atarken omuzları sarsılıyordu. Saldırmasını bekledim ama o aynı şekilde karşılık vermeyerek farklı bir yol seçti.

Ellerini bana doğru uzattı ve öne doğru titrek bir adım attı. "Sadece benimle eve gel Mera," diye yalvardı boğuk bir sesle, "ve dinamiklerimizi çözebiliriz. Her zaman sürüye geri dönmek istediğini biliyorum ve şimdi buna sahipsin. Alfa'nın eşi hayatı için asla korkmayacak."

Göğsüme uzanmış ve en derin, en güçlü arzumu çekip çıkarmıştı. Küçüklüğümden beri dilediğim dileği. Babamı kaybettiğimden beri. Torma'daki dünyam yıkıldığından beri.

Ancak görünürdeki samimiyetine rağmen gerçeği biliyordum: Bağımızın getirdiği güç artışı için beni kontrol edecekti.

"Peki ya Sisily?" Alaycı bir kahkahayla sordum. "Peki ya o?" diye aynı hızla karşılık verdi. "O itaat ediyor onun alfası, tüm kurtlarımın yaptığı gibi, ve ne karar verirsem

Üçümüz için de en iyisi ne olacaksa o olacak."

Yapacağım son şey olsa bile bu aptal herifi öldürmeye hazır bir şekilde ileri atıldım. Az önce orada ima ettiği şeyi kimse gözden kaçıramazdı ve eğer kendi haremını kurabileceğini düşünüyorsa, göğsünde bir bıçakla uyanacaktı. Tekrar.

Torin ve ben uzuvlarımızın birbirine dolanmasıyla yere düştük ve aynı anda yer değiştirdim, öfkemden dolayı acı neredeyse önemsizdi. Kurdum hiç vakit kaybetmeden Torin'in boğazını parçaladı ve ilk başta alfa benimle savaştı - saldırım onu gafıl avlamıştı, ancak birkaç dakika sonra o da kısmen yer değiştirdiğinde hayatta kalma içgüdüleri devreye girdi. Yine de çok geçti, Gölge kavgaya daldı ve Torin tek bir ısırık bile alamadan beni çekip oradan çıkardı.

"Onun için yetersiz bir eşsin," dedi canavar kanlı şekil değiştirene. "Ve eğer ona bir daha dokunmaya kalkarsan, bana sağladığın güçten vazgeçer ve senin türünü bu dünyadan silerim."

Torin boğazındaki görünür yaralar iyileşmeye başladığında biraz kan tükürdü - ne yazık ki çok önemli bir şey vurmamıştım. "Gölge yaratıklarının izini sürerken onu şimdilik sahiplenebilirsin ama o senin değil." Torin hiç korkmuyordu ve açıkçası bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyordum.

Gölge de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki altın rengi gözlerine geri aktı. "Onun eşi olarak seçilmenin nedenlerini kısaca gösterdin, ama bu çok az, çok geç."

"Asla," diye öfkelenildi Torin. "Geçen yıl öğrendiğim bir şey varsa, o da sadece ölümün kalıcı olduğudur."

Gölge'nin alaycı kahkahası, kurdum hâlâ kucağındayken dönüp kütüphane kapısına doğru adım attığında çınladı. "Ölümünü evrene bıraktın, it herif. Umalım da sana meydan okumaya karar vermesin."

Torin arkamızdan, "Zayıflığın bende, Gölge Canavar," diye bağırdı, sonunda ayağa kalkmayı başardı, tam biz gözden kaybolurken ve Dünya'nın bizimle bağlantısı kesilirken.

Alevler beyaz koridoru aydınlatıyordu ve eğer onun kollarında güvende olmasaydım, etrafımızı saran cehennemde yanarak ölebilirdim. Gölge konuşmadan ilerliyordu ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla düşüncelerimi kendime saklamak benim için en iyisiydi.

Ama Dannie için, onun gazabını göze alırdım.

İnsana dönüşümü başlatırken, kırılan ve yeniden onarılan kemiklerin acısı yine göz ardı edilemeyince haykırdım. Gölge beni tuttu ve bir şekilde daha iyi hale getirdi... ve daha kötü. Sonunda oflayan, öksüren, yüzünü buruşturan bir insan olduğumda, omzunu okşadım.

"Geri dönmek zorundayım," dedim aceleyle. "Benim yüzümden arkadaşına zarar veriyorlar. Sen ve ben ve ona yardım etmek bizim sorumluluğumuz."

"Ben hallederim."

"Bu da ne demek oluyor?" Isırarak söyledim. "Bunu hemen halletmemiz gerekiyor. Lütfen. Pazarlık konusu değil."

Eli çıplak kıcıma indi, sert bir tokattı ve gücü içime dolduğunda haykırdım. Tam olarak acıtmamıştı ama bir uyarıydı.

Çeneni kapatman için bir uyarı. Bunun hiçbir şekilde gerçekleşmeyeceğini bilmeliydi.

Tekmeleyerek, tutuşuna karşı daha sert mücadele etmeye başladım ve çabam için kıcıma bir tokat daha yedim. Bu kez eli, beni yerinde tutarken rahatsızlık verecek kadar sıkılaştı ve uzun adımları devam etti.

Lanet olsun! Yani şimdi beni görmezden geliyordu ve sadece *onun halledeceğine* güvenmemi bekliyordu. Ve neden bana serseri bir çocuk gibi şaplak atıyordu?

Hiçbir şey kanımı bundan daha fazla kaynatamazdı ve elinin hala kıcımda olması, neredeyse

sahiplenmek, beni... şey, kahretsin, bu beni telaşlandırıyor. Şu anda çıplak olmamak mükemmel olurdu ama bir kez daha, sonuçlarını düşünmeden yer değiştirmiştin. Yine de Torin'i parçalamaya değmişti.

"Dannie hakkındaki konuşma henüz bitmedi," diye uyardım Shadow'u. "Çok yakında bu konuyu tekrar ele alacağız. Ancak benim de yanıtlanması gereken başka sorularım var."

"Tabii ki biliyorsun," diye homurdandı.

Onu görmezden geldim ve elini görmezden gelmek için gülünç derecede çaba sarf ettim. "Tüm o gölge yaratıklara ne oldu? Küçük cin ağaçları bile kayboldu..."

Sessizlik.

"Ben Torin'le uğraşırken sen hepsini yakalayıp hapsettin mi?" Bu noktada ikimiz de onları bastırmak için benim yardımına ihtiyacı varmış gibi davranmayı bırakmıştık.

Yine sessizlik.

"Benden ne saklıyorsun Gölge? Gölge Diyarı'nda sırf kapıyı açma ihtimalim var diye beni yanında tutacak kadar önemli olan şey nedir?"

Sessizlik daha da ağırlaşmıştı, tabii bu mümkünse. Bu noktada kütüphaneye girmiştik ve aydınlık oda görünür görünmez bastıran bir yorgunluk dalgası hissettim. Hızlı değişimler hâlâ enerjimi tüketiyordu.

Gölge durmadı. Bir daha konuşmadı. Nefes aldığından bile emin değildim ama alevler etkileyici bir yükseklikte yükselmeye devam etti ve neyse ki kütüphaneyi tutuşturmadı. Buradaki büyü onu vahşi gölge canavarların saldırısından korumuş olmalıydı. Aksi takdirde, şimdiye kadar çoktan yanmış olurdu diye düşündüm.

İnine vardığımızda beni odama bıraktılar. "Shadow?"

"Dannie hakkında konuşmamız gerek. Ve Gölge yaratıklar. Belki Torin bile. Hepsi önemli."

Kapının eşiğinde durakladı, geri dönmedi. "Bir daha döndüğümde," dedi, "Gölge Diyarı'nın kapısını açacaksın, yoksa seni kendim öldürürüm." Durakladı. "Endişelenmen gereken tek önemli ayrıntı bu."

Sonra, kapının çerçevesini yakan bir ateş dalgasıyla, arkasında yanan köz ve is izleri bırakarak odadan çıktı ve beni içeriye kilitledi.

!! Çıkarın beni!"

Günlerdir yumruğumu vuruyordum, ve çığlık atarak kımıldamayan bir kapıya çarptım. Öne doğru yığılıp gözlerimi kapattım ve Gölge'nin benimle başa çıkmanın en kolay yolunun bu olduğuna karar verip vermediğini merak ettim. Banyoda suyum vardı ve gıdasızlıktan zayıflamam aylar ya da daha uzun sürerdi, bu yüzden beni sonsuza dek unutmadığı sürece doğal bir tehlike yoktu.

Belki de planı buydu. Ama ilgilenmem gereken arkadaşlarım ve ailem vardı ve sözünü tutmasını ve sürü topraklarını tekrar ziyaret etmeme izin vermesini sağlamanın tek yolu buysa, bu bahsi kazanmam gerekiyordu.

Hesaplarıma göre, bu bahsin bana düşen kısmını yerine getirmek için bir haftam kalmıştı ve sevdiğim o birkaç insan için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Ne gerekiyorsa.

Önce buradan çıkmam gerekiyordu.

Bir kurdun kırabileceğinden daha güçlü bir şeyle mühürlenmiş bir kapıya vurmanın gereksizliği sonunda beni yakalamıştı ama kelimenin tam anlamıyla başka ne yapacağımı bilemiyordum. Angel'a seslenmeye çalıştım ama

Belli ki aramızdaki bağ henüz birbirimizin düşüncelerini duyacak kadar olgunlaşmamıştı.

Hatta kapımın altından yazılı SOS notları atmaya bile başvurmuştum. Odamdaki çalıntı kitaplardan birinden kâğıt yırtmak zorunda kalmıştım - arkadaki boş sayfalardan biri olsa bile bu acıtmıştı. Bir "yardım edin" mektubu yazmak için göz kalemi kullanmıştım ve kimse beni kurtarmadığına göre, bir kitaba boşu boşuna saygısızlık etmiştim. Shadow'un ödeyeceği boklar listeme bunu da eklemiştim.

Odada gizli geçitler de aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Bu aşamada, nasıl dokunacağımı bulabilseydim Gölge Âleminden çıkardım. İronikti, çünkü Gölge'nin benden istediği tek şey buydu; en başta beni kilit altında tutmasının nedeni buydu.

Diyarın kilidini açarsam, Torma'ya geri dönmekte bile özgür olabilirdim, bahis olsun ya da olmasın. Yani Torin ne olacağını düşünürse düşünsün sürüye yeniden katılacak değildim ama Dannie ve Simone'un iyi olduğuna emin olacak kadar uzun süre dönebilirdim. Sonra özgürlüğü daha önce hiç olmadığı gibi kucaklayacaktım.

Torin. O şekil değiştiren piçin nesi vardı ki? Ne zamandan beri gerçek eş bağıni isteme konusundaki fikrini değiştirmeye karar vermişti? Kontrolden bahsetmeye bile gerek yok, bu bir güç elde etme çabası gibi geliyordu; gerçek eşinin dünyada özgürce dolaşmasını istemiyordu.

Bu konuda çok uzun süre endişelenmesine gerek yoktu... Tekrar aynı odaya girer girmez bağı koparıyordum.

Bu noktada yatağa yayılmış, tüm bu düşüncelerin beni tüketmesine izin veriyordum. Yiyecek eksikliği beni henüz zayıflatmamıştı ama yorgundum. Biraz kestirmenin zamanı gelmiş olabilir. Belki rüyalarımnda gölge dünyaya giden yolu bulur, kapıyı açar ve canavar beni elinden kurtarırdı.

Belki de sonunda kapıyı tutan büyüyle ilgili neyi kaçırdığımı anlayacaktım? Hepimiz neyi kaçırmıştık? Ve dürüst olmak gerekirse, bir grup güçlü tanrı benzeri piç çözemeyenken ben bu gizemi nasıl çözecektim?

Düşüncelerimin ve stresimin bir noktasında, tek yoldaşım guruldayan bir mideyle dalıp gittim. Rüyalarım, düşüncelerimle aynı karanlık ipliği aldı, gölgeli bir dünyaya dağılmış kırmızı ve altın çizgiler. Koşuyordum, kovalıyordum, avlanıyordum. Renklerin üzerimizde kaymasına izin verirken kontrol kurttaydı. Sadece gerçek bir bedenimiz yoktu. Kurttuk ama Dünya tarafından tanındığımız kurt değildik. Bu kurt ateşle örülü karanlığı kucaklıyordu. Bu kurt katı formdan sıyrılıp gölgeyle bir olabiliyordu. Ve gölge olduğumuzda, güçlüydük... yenilmezdik.

Bu duygu baş döndürücüydü ve kendimizi karanlığın içinde kaybederken mücadele etmeye bile çalışmadım. Başından beri olmamız gereken yer burasıydı. Bu benim çağırımdı... kaderim. Gölge Diyarı.

Sarsılarak ayağa kalktım, nefesim hızla girip çıkarken bile o rüyanın şaşkınlığını bir kalp atışında üzerimden attım. *O kadar gerçek hissetmişim ki.* Dilimde hâlâ seyahat ettiğimiz toprakların keskin dumanının tadı vardı; sisin soğuk dallarını tenimde hissediyordum; önümde duran uçsuz bucaksız özgürlüğü arzuluyordum.

İki yer arasında var olmanın çifte hissiyle savaşıırken göğsüm kabardı. O rüyada gerçekten Gölge Âlemi'nde miydim? Yoksa sadece kapıyı nasıl açacağımı bulmamı isteyen Gölge'nin bir tezahürü müydü?

Dakikalarca orada oturup başımı salladığımda ve yanaklarımı birkaç kez tokatladığımda bile şaşkınlığım geçmedi. Tökezleyerek ayağa kalktım, tüm vücudumu sarsmak bir sonraki seçeneğimdi, ardından da soğuk bir duş. Önce gözlerimi kapattım ve kollarımı ve bacaklarımı salladım, karıncalanmalar takip etti

Her hareket, sanki uzuvlarım o rüyanın gösterdiğinden çok daha uzun süredir uyuyormuş gibiydi.

Yine de, tam çevresel görüşümde gölgeli ikinci bir görüntü devam etti. Yan taraftaki karanlık hareketi görmeye devam ediyordum ama döndüğümde orada değildi. Bu ikili görüntü midemi bulandırdı ve banyoya koştum, giyinik bir şekilde içeri atlarken duşu sonuna kadar açtım. Gözlerimi tamamen kapatarak başımı duvara yasladım.

Zihnindeki koşuşturma sakinleşirken buz gibi suyun sarsıntısı işe yaradı ve nihayet gözlerimi yeniden açtığımda gölgeler gözden kaybolmuştu. Suyun sıcaklığını ayarlayarak, kollarımı bacaklarıma dolayarak daha sıcak olan akıntının altına çöktüm. Rüyalarımın Gölge Âlemine dokunmuş olabileceğimi ve belki de bir yerlerde daha fazla yarattığı serbest bırakmış olabileceğimi düşünürken yanağımı dizlerime yasladım.

Nihayet sakinleştikten sonra düşüncelerim, her şeyden önce olmam gereken tek yerle bağlantımı koparmanın aptallığı üzerinde yoğunlaştı. Korkunun beni ele geçirmesine izin vermiş ve fırsatımı kaybetmişim. Gelecekte bundan daha iyisini yapmalıydım, yoksa hayatımın geri kalanında bu odada sıkışıp kalacaktım. Kendime acımam bittiğinde, ıslak giysilerimi banyo zeminine bıraktım ve çıplak bir şekilde dışarı çıktım. Yatak odası. Benim hat . görüş oldu.üzerinde ve zemin olarak Verdiğim aptalca karar yüzünden öfkelenerek ilerledim,

Bu yüzden odamdaki davetsiz misafiri kaçırdım.

Üzerime atladı, daha önce hiç görmediğim karanlık bir yaratıktı ve çıplak bir yığın halinde yere yığıldım, avazım çıktığı kadar bağırdım. Yaratıkla etim birleştiği anda, tıpkı Gölge'nin bana dokunduğu andaki gibi, acı reseptörlerime ateş sıçradı.

Bana yabancı bir dilde tısladı, dirseğimi savurup yüzüne vurarak onu kendimden uzaklaştırırken bunu görmezden geldim. Aramızdaki temas kesildiğinde, acı azaldı ve iki el izi dışında

göğüslerimde ve omuzlarımda, cildimde başka iz yoktu. Görebildiğim kadarıyla.

Başını yana eğip beni gözlemlerken tüm dikkatim gölgeli hayalete döndü. Daha fazla tıslama sesi çıktı.

"Ben gölge yaratıklarla konuşmam," diye tersledim, kendimi tekrar savunmam gerekirse diye ellerimi önüme uzattım.

Artık üzerimde olmadığına göre, neyle karşı karşıya olduğuma gerçekten bakacak zamanım vardı. Bu özel yaratığın dört kolu vardı, gövdesinin her iki yanında ikişer çift, kurt benzeri, kavisli arka ayakları onu dik tutuyordu. Yüzü de kurda benziyordu; uzun bir ağzı, keskin dişleri ve koyu, boncuk gibi gözleri vardı. Gri ve siyahın tonlarındaki gölge diyarı klişesine uyuyordu ve mutlu değildi.

Daha fazla kol sallama ve tıslama.

"Tanrı aşkına," diye küfrederek yan tarafa doğru koştum ve etrafından dolandım. "Gölge!" Tüm vücut ağırlığımı kullanarak kapıya çarptığımda çığlık attım. "Inky! Gaster!"

Bu aptal pisliklerden biri yakınlarda olmalı.

Şüphesiz, Gölge rahatsızlığı hissetmişti; Gölge Âlemine ilk dokunduğumda hissetmişti.

Sadece o gelip beni bu lanet hapishaneden kurtarana kadar dayanmam gerekiyordu.

Dönüp sırtımı kapıya dayadığımda, o *şeyin* hâlâ aynı pozisyonda durduğunu ve beni dikkatle izlediğini görünce şaşırdım. Gözlerimiz buluştuğunda öne doğru bir adım attı ve ben de kendimi destekledim.

Saldırıya uğramanın verdiği adrenalinle, Dünya'daki gölge yaratıkları kontrol ettiğimi unutmuştum. Gölge'ye ya da bir başkasına söyleyecek vaktim olmamıştı.

Bunu da kontrol edebilir miyim?

"Dur," diye emrettim. "Bir adım daha atma." İlerledi.

Kahretsin!

Bu yaratık her neyse, kendini güçlü hissediyor, varlığını hissettiriyordu. Kurda benzeyen arka ayaklarının üzerinde benimle göz göze otururken neredeyse hükümdar gibiydi. Ve kontrol edemeyeceğim kadar güçlü olması, hayatta kalma şansım için iyiye işaret değildi. Özellikle de Shadow'unkine benzer bir ateş gücüyle bir araya geldiğinde.

"Ne istiyorsun?" Tıkırtılar ve takırtılarla konuştuğu için anlamsızca sordum.

Benden daha zeki olduğu ve iletişim kuramayacağımızı bildiği için hiç ses çıkarmadan bir adım öne çıktı. Geri çekilecek hiçbir yerim yoktu, zaten kapıya dayanmıştım, bu yüzden biri kapıyı çarparak açtığında ileri doğru uçtum, yüzüm yere çarptı, burnum ve yanaklarımdan acı fişkırdı.

"Ugh," diye inledim, kendimi ellerime ve dizlerime doğru sürüklerken kanın tadını alıyordum.

Bu açıdan, kapıdan kimin girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gölge miydi? Yoksa beni de öldürmek isteyen başka bir canavar olabilir miydi? Belki de *dört kolun* bir arkadaşı vardı?

Belki de kafamı çok sert çarpmıştım ve bunların hepsi bir rüyaydı? Ya da Gölge beni uykumda öldürmüştü ve bu benim ölümden sonraki hayatımdı?

Çok fazla soru.

Çok az cevap.

Hayatımın hikayesi.

MAyağa kalkıp birbirlerine tıslayan iki figüre odaklandığımda burnum çoktan iyileşmişti. Sekiz metre boyundaki tanıdık

Geniş omuzlu ve bukleli bir erkek büyük bir rahatlamaıydı. Gölge, kurt yaratığın üzerinde yükseliyordu, normalde bu harika bir işaret olurdu ama hoşuma gitmeyen tuhaf bir ifade takınmıştı. Korku değildi ama kafası karışmıştı ve bir şey çok açıktı: Bu normal bir gölge yaratık değildi.

İkisi ileri geri tıslamaya başladılar ve keşke ne dediklerini anlayabilseydim. Shadow'un yüzü bana bakarken karanlığın kişileşmiş haliydi ve keşke çıplak, kanlı kışımı bu alandan çıkarabilseydim, çünkü bu adamlar ciddiıdi.

"Ne oluyor lan?" Çenemdeki kanı silerek sordum. "Bu yaratık da ne?"

Shadow sanki odadaki canavar benmişim gibi bana baktı. "Ne yaptın sen?" diye sordu. "Igorna'yı krallığın dışına saldın. O kraliyet ailelerinden birinin üst düzey bir üyesi."

Igorna. Bu bir isimdi, sadece bir yaratık sınıflandırması değil. Görünüşe göre bu diğerlerinden çok farklııdı. Bir kraliyet.

"Ve senin onu kontrol etmeye çalıştığını söyledi. İtaat etmesi için bir alfanın çekiciliğini hissetmiş."

Hay aksi. Orada kendimi ele vermişim ve dürüst olmak gerekirse, ikisi de ne olduğu hakkında yalan söylememi bekleyecek havada görünmüyordu. "Dünya'da birkaç gölge yarattığı kontrol ettim ama bunu nasıl yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden sormaya zahmet etmeyin. Bu sizin için olduğu kadar benim için de bir gizem."

Shadow uzandı ve elini koluma dolayarak beni yanına çekti. "Ona yaklaşma," diye uyardı beni.

Homurdandım. "Bunu planlamıyordum. Bana ilk saldırdığı andan kalma yara izlerim var zaten."

Gölge sakinleşti ve gözlerini hâlâ Igorna'dan ayırmamış olsa da odaklandığını hissedebiliyordum. "Ne yarası?"

Uzun saçlarımı kaldırarak tüm dünyaya göğüslerimi gösterdim, çünkü şu anda en az endişelendiğim şey buydu. Shadow'un hakkını yemeyelim, gözleri göğsümün güneşten öpülmüş bronzundan birkaç ton daha koyu olan tenimi işaretleyen el izlerine takıldı ve daha aşağıya inmedi.

Dudakları inceldi. Öğrendiğime göre, Gölge için çok kötü bir işaretti.

"Giyin," diye ısırıldı, beni araştıran bakışlarından ve sıkı tutuşundan kurtardı. "Görünüşe göre Igorna ile eşyalarım dokunmak konusunda birkaç kelime konuşmamız gerekiyor."

Ona kimsenin malı olmadığını hatırlatma isteğimi bastırarak, şimdi zamanı olmadığına karar verdim ve bana söyleneni yaptım. Uzaklaşırken, Igorna ile yolumun kesişmemesi için duvara yakın durdum. Dolabıma ulaştığımda omzumun üzerinden baktığımda boncuk gözlerinin bana kilitlenmiş olduğunu gördüm.

Gölge yaklaştı, göğsü uyarırcasına gümbürdüyordu. Igorna dudağını kaldırdı ve etkileyici dişlerini göstererek hırladı ama hareket etmedi. Bu güven vericiydi. Belki de Shadow'un bu kurt adama karşı hâlâ üstünlüğü vardı.

Kimse kıpırdamayınca döndüm ve elimin değdiği ilk giysiyi kaptım, pamuklu bir eşofman, gri bir gömlek ve çorap giydim. Sihirli dolabın bana neden iç çamaşırı değil de çorap verdiğini bilmiyordum ama tartışacak değildim. Gömleği aşağı çekerken göğsümdeki izin artık olmadığını fark ettim, şekil değiştiren iyileşmesi devreye girmişti.

Ama Shadow ve öfkesi yüzünden zarar çoktan verilmişti. Dürüst olmak gerekirse benimki de.

Duvar boyunca geri çekildiğimde tıslama sesleri yükseliyordu, Gölge'nin gözleri doğrudan bana dikilmişti. Igorna da döndü ve bu yabancı yüz hatlarıyla ne düşündüğünü anlamam mümkün değildi.

"Ne diyor bu?" Bu belirsizliğe daha fazla dayanamayarak Gölge'ye sordum. "Onu Gölge Diyarı'ndan buraya ben mi çektim? Yoksa sadece bir kapı açtım ve o da içeri mi girdi?"

Shadow cevap vermedi, yaratığa tıslamakla meşguldü ve sonunda bana cevap verdiğinde kendimi kaybetmeme bir saniye kalmıştı. "Igorna ne olduğunu bilmiyor. Senin varlığını hissettiğinde avlanmaya çıkmıştı. Enerjiyi takip etmesi dünyamıza adım atmasıyla sonuçlandı. Prens kendisini Gölge Diyarı'nın dışında bulduğu için mutlu değil."

"Kütüphanenin gölge kapısı hâlâ kilitli mi?" Gölgeler Âlemi'ne rüyamda yürümekten daha fazlasını yapıp yapmadığımı merak ederek sordum. "Belki de oradayken kilidini açmışımdır."

Sanki bu soruyla onu çağırmışım gibi, Inky odama sızdı ve Gölge'nin etrafında dönmeye başladı. "Kapı değişmeden duruyor. Her zamanki gibi atlattın."

"Peki yeni misafirimiz konusunda ne yapabiliriz?" diye sordum. "Bu sefer başka bir şey bıraktım mı?"

Shadow'un çenesi camı kesebilirdi, o kadar gergindi ki nefes verirken dudakları büzüldü. "Başkaları olup olmadığını araştıracak zamanım olmadı ve Igorna

biraz sorun olabilir çünkü bu canavarın sahip olduğu güç benimkine yakın. Özellikle de ben bu formdayken."

Bu formda mı? "Başka bir formun mu var?"

Zihnini onun başka bir forma dönüştüğünü hayal etmeye çalışırken çılgına döndü. Yaptığı o ateşli kurt şeyini mi kastediyordu? Yoksa Gölge'nin tamamen başka bir tarafı mı vardı? Igorna'nınki gibi miydi? Yoksa tamamen başka bir şey miydi?

Belki de şekil değiştirenleri kendi suretinde yaratmıştır?

"Odayı hemen terk etmen gerekiyor Mera," dedi, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Başlangıç doğru ve Kapı, I bulundu
kendim Tereddüt etti, geri dönüp ona baktı.

"İyi olacak mısın Gölge?" "İyiyim!" diye hırladı. "İkimizin
sadece biraz

küçük bir sohbet."

Igorna şimdiye kadarki en yüksek sesli tıslamasını yaptı ve bu hiç hoşuma gitmedi. Ama gölge canavarların savaşında bana yer yoktu. Sadece Gölge'nin bir kez daha söylentilerin doğruluğunu kanıtlamasını ve en korkuncu olmasını ummak zorundaydım.

R Odamdan çıkıp doğruca Bilgi Kütüphanesi'ne yöneldim. Gölge'ye geri dönme dürtüsü güçlüydü ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ona yardım etmek için ortada kalıp ölmekten başka bir şey yapamazdım. Tanıdığım en korkutucu, en belalı varlıktı ve kendi başının çaresine bakabileceğine inanmak zorundaydım. Piçin beni günlerce kilit altında tuttuğundan bahsetmiyorum bile, yani gerçekten ölürse yas mı tutacaktım?

Kütüphaneye girdiğimde, her şeyin ne kadar normal olduğunu anlayamadım. Aydınlık ve havadar, etrafta dolaşan, araştırmalarını yapan varlıklarla doluydu. Sanki hiçbiri kilitli kaldığım günlerden haberdar değildi. Ya da aramıza getirdiğim yeni karanlık tehlikelerden.

Raflar arasında yürürken şaşkın bakışları görmezden geldim. Daha önce yemek için göreve çıkan bir piliç görmemişler miydi?

"Bayan Mera!" Neşeli bir ses kulağımı yakaladı. "Sonunda araştırma projenizi bitirdiniz! Sizi özlemiştik."

Durakladım, arkamda Gaster'ı ve onun içten gülümsemesini bulmak için döndüm. Öfkemi yutarak kendi gülümsememi belirtmeye zorladım. Odada mahsur kaldığımda, onun tarafından ihanete uğramış gibi hissetmişim... herkes tarafından. Hepsinin benim hapsedildiğimi bildiğini ve kimsenin bana bir şey söylemediğini düşündüm.

Kapının altından yiyecek. Mantıken, herhangi birinin Gölge'ye karşı çıkmasını beklemenin aptalca olduğunu biliyordum ama yine de canım yanıyordu.

"Araştırma projesi mi?"

Heyecanla başını salladı. "Ah, evet. Shadow ona yardım ettiğini ve rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

Öyle yaptı, değil mi? Gülümsemesine karşılık verdim. "Shadow lanet bir yalancı. Odamda kilitliydim, bir mahkûmdum, yiyecek ya da eğlence yoktu. İzninizle..."

Yürüyüp gittim ama yüzünün düştüğünü görmeden önce değil. Evet, bunu hak etmeyen birine karşı kaba ve şirretçe davranmıştım ama aç ve stresliydim ve bu beni aptalca bir mutlulukla köşeye sıkıştırmak için asla iyi bir zaman değildi.

Yemek salonuna vardığımda ilk bakışım Angel'ı aramak oldu ama onun yeri boştu. Tipik bir durum. Sonunda hapishanemden çıktım ve tek arkadaşım ortalıkta yoktu. Belli ki beni içermeyen bir hayatı vardı ve benim gibi muhtaç bir kaltak bundan hoşlanmamıştı. Umarım en azından kaybolduğumu fark etmiş ve birilerine beni sormuştur. Burada beni önemseyen bir doğaüstü yaratık olduğuna inanmak zorundaydım. Gölge'nin umurunda olmadığı çok açıktı.

Mürekkep birdenbire ortaya çıktı ve sanki bana değer verdiğini hatırlatmak istercesine etrafımı sardı. "Umurunda değil," dedim onu kovarak. "Sen sadece Gölge'nin dalkavuşusun ve bu da sana güvenemeyeceğim anlamına geliyor."

Mürekkep kabardı ve bunu yaptığını görmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden baktım, kıvılcım saçan sinapslarının güzelliği karşısında büyüledim. Bir dakika boyunca, kendimi arkamı dönmeye zorlamadan önce. Kendimi Shadow'dan ve onun dünyasıyla bağlantılı her şeyden uzaklaştırmaya başlamanın zamanı gelmişti.

O sırada küçük metal sunucular etrafımda dolanmaya başladılar; peri diyarından geldiklerini öğrendiğim bu robotik varlıklara çok alışmıştım. Normalde bana hizmet edilmesinden hoşlanmazdım ama bildiğim kadarıyla kendilerine verilen görevleri umursamıyorlardı. Ne de

olsa, onlar

Fae'ler tarafından sadece hizmet etmek amacıyla yaratılmışlardı. Kare, metal "yüzün" gözleri ya da ağzı yoktu, bu yüzden mutlu olup olmadıklarını anlamamanın bir yolu yoktu, ama bir şekilde böyle duyguları hissettiklerinden bile şüpheliydim.

Ya da belki de verimli hizmetlerini gerçekten sevdiğim için bunu haklı çıkarıyordum.

Siparişimi verdikten sonra arkama yaslandım, guruldayan midemi ve Shadow için endişelenen küçük parçamı görmezden gelmeye çalıştım.

"Neden hâlâ burada oturuyorsun?" Angel'ı sağımda görmek için döndüm.

"Sen az önce..." Buraya nasıl bu kadar çabuk ve ben fark etmeden geldiğini anlamak için etrafıma bakındım. Birdenbire ortaya mı çıkmıştı? Yoksa süper hızlı mı hareket ediyordu?

"Gölge başka bir güçlü varlıkla meşgul," diye fısıldadı kulağıma yaklaşarak. "Casuslarım bana en az birkaç saat uzakta olacağını söyledi. Hadi seni yatağa atalım."

Ayağa kalkıp koridora doğru koşmam gerekirdi ama tereddüt ettim. "Önce yemeğe ihtiyacım var. Günlerdir bir şey yemedim."

Arkasına yaslandı, beni daha dikkatli inceledi, kaşları çatıldı. "Dur tahmin edeyim. Gölge seni bir araştırma projesine dahil etmedi." Başımı salladım ve o da öfkeli bir ses çıkardı. "Onun ağzını burnunu kırmam lazım."

Aynen, kızım. Aynısından.

"Gölge Âlemini nasıl açacağımı bulana kadar beni yatak odama kilitledi. Bağımız aracılığıyla seni aramaya çalıştım ama muhtemelen nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Meleksi yüzü bir an için ölümün intikamını alan bir haberciye benzeyen bir şeye dönüştü. Daha az güzel değildi ama yoğunluğu dehşet vericiydi. Öyle bir yüzdü ki bu, herhangi birine yöneltildiğinde

koşuyordu. "Aramızdaki bağın olgunlaşması zaman alacak," diye ısırdı, "ve sonunda, kurduna benzer bir şekilde beni enerjinin bir parçası olarak hissedeceksin."

Başımı salladım çünkü bu mantıklıydı.

"Ve Shadow," diye hırladı, "yok edilecek listemde sırada. Ona açık açık seni sordum ve bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum."

İçimi çektim. "Teknik olarak yalan söylemedi. Gölge Diyarı'nın kapısını nasıl açacağımı bulmam için beni orada bıraktı. Sanırım bu onun 'özel projesiydi.'"

"İhmal ederek yalan söylemek yine de yalandır. Sağlığınızla ilgili sorular soruyordum ve sizi açlığa terk etmek sağlığınızı en iyi şekilde korumanızı sağlamaz."

Konuşması ne kadar resmi olursa, o kadar sinirlendiğini öğrenmiştim.

Omuz silktim. "Onun ölümünü planlamak konusunda tartışmayacağımdan eminim. Herhangi bir fikir istersen bana haber ver."

Öfke hâlâ yüzünü sıkıştırdığı için gülümsemesi biraz kırılğan olmasa da parlaktı. "Dünya'da gerçek bir dostluğun işaretinin, bir cesedi saklamanıza yardım edecek birini bulmak olduğunu duymuştum."

Gülümsemem onunkiyle eşleşti. "Doğru, dostum. Çok doğru. Ve eğer sana ihtiyaç duyulursa, yardım için beni aramaktan çekinme. Ben tamamen senin kızınım. Soru sormak yok."

Angel bana sarıldı ve son birkaç gündür içimde biriken gerginliğin bir kısmı hafifledi. Omzunun üzerinden bir düzine ya da daha fazla şok olmuş yüz bize doğru çevrilmişti ve ben buna hiç şaşırmadım. Bu, bırakın Honor Meadows'dan birini, buradaki herhangi biri için bile son derece alışılmadık bir davranıştı.

Ben de onu sıkıca sıktım ve o da uzun bir nefes verdi. "Alışabileceğim bir başka insan geleneği," diye mırıldandı. "Bunu uzaktan sık sık görüyordum ve şimdi taktıkları ifadeleri anlıyorum."

Sözleri kalbimi yumuşattı ve gergin öfkemden daha fazlası serbest kaldı. Böyle özenle kucaklanmayalı uzun zaman olmuştu ve ben de üzgün bir şekil değiştiren gibi bunu içime çektim.

Birbirimizden uzaklaştığımızda ikimiz de ne diyeceğimizi bilemedik - aslında pek de yumuşak duygulara sahip kızlar değildik, bu yüzden boğazımızı hızlıca temizleyerek, bunun yerine bir servis elemanı sayesinde gelen yemeğe odaklandık. Angel'ın yemeği her zaman oturduktan birkaç dakika sonra gelirdi, gerçi onu bir kez bile sipariş verirken görmemiştim. Bu benim de sahip olmak istediğim bir beceriydi ama en azından benimki onunkinden çok geride değildi.

Aylardır bir şey yememiş gibi yemeğin üzerine düştüm. Teknik olarak öğünler arasında uzun zaman geçirebilsek bile, Şekil Değiştirenler yiyecek yoksunluğuyla iyi başa çıkamazdı. Bugün her şeyin tadı şimdiye kadar yediğim en güzel şeydi. Ekmek yeterince tereyağı ile tatlandırılmıştı ve güveç sıcaktı, baharatlar ve tatlar dilimin üzerinde patlıyordu. Bir de gazozu andıran ama daha hafif ve daha az şuruplu, lezzetli, meyveli, köpüklü bir içecek vardı.

Angel başını salladı, gırtlaktan gelen bir kıkırdama da ona eşlik etti. "Ölümlüleri pek kıskanmam, ama sen böylesine iştahla yedikçe, ben de benzer bir keyif anını özlüyorum."

"Oynadığın yiyecekleri yiyemeyeceğine emin misin?"

Omuz silkti. "Beslenmek için ihtiyacım yok ama belki..."

Meraklı gözlerle bir parça tereyağlı ekmeği dudaklarına götürdü. Tüm gerçek gurmelerin yaptığı gibi önce koklayarak içine çekti, sonra dişleriyle ısırды ve yüzünü buruşturup tükürmeden önce düşünceli bir şekilde çiğnedi.

"Tamam, bu hiç iyi değil," diye homurdandı. "Belki de bir şey kaçırmıyorumdur."

Kıkırdadım ve bu kıkırdama dolu dolu bir kahkahaya dönüştü. Yüzü hayal kırıklığına uğramış ve iğrenmişti. Onca zaman tadını hayal ettikten sonra ne büyük bir hayal kırıklığıydı bu.

"Belki bir dahaki sefere çikolatayı deneriz," diye nerdim. "Beklentilerinizi karşılayacak ya da aşacak bir yiyecek bulmak için en iyi seçeneğiniz bu."

Daralmış gözleri bu konuda pek güven vermiyordu ama itiraz da etmedi. "Bu ikolatayı Dünya'da keşfedelim mi?" diye sordu ve Gölge Igorna'yla meşgulken beni uzaklaştırmak için ilk başta beni aradığını hatırlattı. İki elle sarılmam gereken bir fırsattı ama nedense hâlâ tereddüt ediyordum.

"Gölge güçlü bir yaratıkla karşı karşıya," diye mırıldandım, yakınıma eğilerek. "Topladığımız diğer yaratıkların hepsinden daha güçlüydü. İyi olduğundan emin olmak için kontrol etmeli miyiz?"

Sorumu duymazdan gelerek dudaklarını bzd. "Nasıl kana bulandın?"

Yirmi dakikadır burada onunla oturduğumu, yüzümün kan içinde olduğunu ve şimdiye kadar sormadığını fark ettim. "şimdiye kadar kan içinde olduğumu fark etmedin mi?"

"Fark ettim," diye hızlıca cevap verdi. "Ama nedenini bilmemi isteseydin, bu konuyu aardın diye düşündüm. Sormamak kibarlık olur."

Onu nazikçe ittim. "Kanla kaplı bir öğle yemeğini gelişigüzel yiyen birine gözünü kırpımıyorsan, hayatının çoğunu şiddetle geirmişsin demektir."

Angel'ı rahatsız eden duygusal iblisler onun anlamlı gözlerinde parladı. "Daha doğru sözler hiç söylenmedi. şiddet benim kanımda var, ailemin kanında var, geçmişim ve geleceğim kırmızının tonlarına boyanacak." Espri yapmadan kıkırdadı. "Mecazi olarak konuşuyorum, çünkü kanım bir insanla aynı renkte akıyor."

Bu ilginçti. Ama ona ne renk kanadığını sorma şansım olmadı çünkü bir kükreme havayı yararak beni yere düşürecek kadar güçlü oldu. Angel yüzüstü düşmeden önce beni yakaladı ve beni ayağa kaldırırken

Gölge Canavar ile ilişkilendirdiğim türden bir güçle,
ikimiz de yolumuza çıkan her şeye karşı koyduk.

Her nasılsa, arkadaşım yanımdayken kendimi biraz daha
güvende hissediyordum.

"S tay arkamda," diye tısladı Angel, vücudunun üst kısmını sert ve hızlı bir şekilde vurmak için tasarlanmış bir pozda öne doğru eğerek. "Bu bir gölge avcısı."

Gölge avcısı diye bir şey hiç duymamıştım ama sesindeki gergin tonlar bana onların kötü haber olduğunu söylüyordu. Ayrıca muhtemelen benim yüzümden buradaydılar ve bir kez daha aptal kışımın yalnız bırakılamayacak kadar tehlikeli olduğunu kanıtlıyordum.

Bu gerçekten Gölge'nin hatasıydı, Gölge Diyarı'na bağlanmam konusundaki ısrarıyla.

Evet, suçun yüzde doksanının ona ait olmasından memnundum.

Etrafında dolanmaya başladığımda tekrar "Arkada," dedi.

"Kızım, ben o şekilde yuvarlanmam," dedim arkasından. "Daha önce benimle savaşması için kimseye bel bağlamadım ve seninle de başlamayacağım. Biz birlikte duruyoruz."

Parlak zırhlı bir şövalyenin sizi kurtarmasını beklemek güzeldi - bu birçok genç şekil değiştirenin hayaliydi, ama benim değil. Benim şövalyem hiç şüphesiz bokla kaplı, paslı bir metalle ortaya çıkacak ve beni defalarca hayal kırıklığına uğratmaya devam edecekti. Neden bunu bekleyeyim ki? Değersiz olduğu her zaman kanıtlanmışken neden umut edeyim ki?

Angel sadece başını salladı ama itiraz etmedi. "Ayrıca," diye ekledim, "senin benden on kat daha belalı olduğunu biliyor ve kabul ediyorum. Ama yine de her zaman senin yanında olacağım."

O cevap veremeden, daha fazla kükreme odayı parçaladı ve kurdum göğsümde kıpırdandı, kendi ulumasıyla öne çıkmaya çalıştı. Dikkatleri üzerimize çekmenin kötü bir fikir olduğunu hissediyordum, bu yüzden elimden geldiğince onu kilitledim.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş iki gölge avcısı sıralar boyunca hızla ilerleyerek görüş alanıma girdi. Kurdumun huzursuzluğu daha da arttı ve Gölge Diyarı'ndaki her şeyin neden bu kadar şiddetli tepki verdiğini merak etmek zorunda kaldım. Bu sadece bir Gölge Canavar bağlantısıyla ilgili olabilir miydi? Yoksa başka bir şey mi vardı?

Ve bu yaratıklardan biri beni öldürmeden önce bu gizemleri çözebilecek miydim?

"İki tane," diye tısladı Angel ve kanatları serbest kalıp her iki elinde de silahlar belirirken, teninde bir ışık titremesi oldu. Altın ve gümüş renginde parıldayan kavisli bıçakların uçları son derece sivriydi.

"Ne için buradalar?" Fısıldadım. "Ve onları nasıl dışarı çıkaracağız?"

Daha da öne eğildi, bıçakları benim asla sahip olamayacağım türden bir beceriyle ellerinin etrafında sallanıyordu - eğer bunu uzaktan bile deneseydim, lanet olası kollarımı keserdim.

Belki de gerçekten yanında olmama ihtiyacı yoktu.

"Gölge Diyarı'nın dışında olduklarını hiç duymadım," dedi kızgınlığını gizleme zahmetine girmeden. "Kraliyet kontrolünden kaçan yaratıkları yakalamak için kullanılırlar. Doğaüstü ödül avcıları gibi. Burada ne aradıklarını bilmiyorum ama Gölge Canavar meşgulken gelmiş olmaları kötü haber."

Bunun benim hatam olduğuna neredeyse kesin gözüyle bakarken, kimsenin zarar görmemesi için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Ayrıca onları nasıl geri göndereceğimi de bulmalıydım çünkü artık kapının bu tarafı kalabalıklaşmaya başlamıştı. Kapının en başta neden kapatıldığını anlamaya başladığımdan bahsetmiyorum bile. Gölge yaratıklar tıpkı Gölge Canavar gibiydi - tehlikeli ve kontrol edilemez. Solaris Sistemi'nde ondan bir tane olması fazlasıyla yeterliydi.

Bir kükreme sesi daha doğal olmayan sessizliği bozdu ve ardından herkes bu ikilinin aklındaki kaderden kaçmaya çalışarak yemek odasından dağılırken bir koşuşturma sesi duyuldu.

"Pelerinlerinin altında ne var?" Mırıldandım. "Çılgılık attıklarında kafalarının hareket ettiğini bile görmedim."

Angel başını salladı, dikkati hiç dağılmamıştı. "Kimse bilmiyor. Her zaman kefen giyerler ve çılgınlıkları onlardan daha zayıf enerjili her şeyi zayıflatır. Bu da neredeyse her şey demek."

Mükemmel. "En azından hâlâ ayaktayız."

Gümüş astarlar genellikle benim uzmanlık alanım değildir ama bugün bir tanesine ihtiyacım vardı. Belki Angel ve ben en azından yardım gelene kadar onları oyalayabilirdik.

Yardım *etmediğimiz* sürece.

"Daha önce de bir gölge avcısıyla kapışmıştım," dedi bıçaklarını tekrar döndürerek, "bir tanesi benim dengim değil ama iki tanesi..."

Söylenmeyenler çok açıktı. İki kişiyle başa çıkıp çıkamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Ben sinir bozucu bir dikkat dağıtıcı olacağım," dedim, bu sefer çok daha yüksek olan bir başka çılgılık beni neredeyse yere sererken. "Bu sana avantaj sağlayabilir."

Sıranın ortasında duruyorlardı ve Angel beni yolumdan çekmeye çalışıyordu. Kıpırdamayacağım belli olduğunda, önce saldırmaya karar vererek oflayıp pufladı ve kendini ileri attı.

Kanatlarından çıkan güçlü bir hava akımı her iki pelerinli figürü de geriye savurdu, yüzleri kukuletalarının karanlığında iyice gizlenmişti. Bu kadar yakından, uzun boylu ve sağlam yapılı olduklarını, tepeden tırnağa siyah bir sisin onları kapladığını söyleyebilirdim.

Angel en yakınındakine çarptı, silahı hızlı bir kavis çizerek dışarı çıktı ve aynı anda sol elindeki bıçağı serbest bırakarak masanın üzerinde uçmasını sağladı. İkinci avcı darbeyi savuşturmayı başardı ama kavisli bıçak tam zamanında Angel'a geri dönerek onu tekrar fırlattı ve bir yandan da yüz yüze olduğu avcının darbelerini savuşturdu.

Çıglıklar sağır ediciydi ve kulaklarımı kapatıp masanın altına girme dürtüsüne karşı savaştım. Eğer Angel bir şekilde sihirli uçan bıçakları olan iki adamla tek başına savaşılabiliyorsa, ben de ayaklarımın üzerinde durmayı ve bir sürtük gibi sinmemeyi başarabilirdim. Kendi savaşımı kendim vereceğime dair büyük konuşmamı yerine getirmeliydim ve bu da en azından ayakta kalmak anlamına geliyordu.

Kurdum metaforik kafesini tırmalıyor, bir değişiklik yapmaya zorluyordu. Bir anlık tereddütten sonra, belki de burada liderliği ona bırakmam gerektiğine karar verdim. Bir kurt olarak daha fazla silahım vardı ama yine de gölge yaratıkların yanında garip davranması konusunda küçük bir endişe vardı.

"Defol git buradan," diye bağırdı Angel, içimdeki tartışmayı duymadan. "Gölge'yi getir."

Atılması gereken mantıklı adım buydu ama kendisinin de oldukça meşgul olma ihtimali vardı. Eğer meşgul olmasaydı, bu iki avcının soğukluğunu çoktan hissetmiş olurdu - buz gibi enerjileri, donmuş bir top torbasıyla suratına inen bir tokat gibiydi.

Değişim! Kurdum *hayır* cevabını kabul etmiyordu ve doğru yol hakkında endişelenecek zamanım kalmadığı için onu serbest bıraktım ve değişimin beni yıkamasına izin verdim. Acı bir anda sona ermişti ve bu şimdiye kadar geçirdiğim en hızlı değişimdi. Büyük bir

Karanlıkla yıkanmış bir avcıyla dövüşmek üzere olmasaydım başarıya ulaşırdım.

Kurdumun bu varlıklardan korkusu yoktu ve ben onun ruhunun derinliklerinde saklı olduğum için saldırırken hiç tereddüt etmedim. Tek başıma olsaydım kaçacakken birlikte saldırdık.

Karanlık pelerine yapıştığımızda, Angel bir çığlık attı. "Onların karanlığına dokunma!"

Durmak için çok geçti. Çenelerim çoktan pelerinin etrafına kenetlenmiş, onu cesetten koparmıştı. Kurt da ben de örtünün altında ne yattığını bilmek istiyorduk.

Tadı tuhaftı, malzemesi misk kokuyordu ve çürüyordu. Biz ona yapışana kadar kokusu yoktu ama pelerin ağzımıza girdiği anda ölüm ve kan kokuları yayılmaya başladı.

Bu, saldırısında acımasız olan kurdumu caydırmadı, avcıdan daha fazla şerit koparıldı. Angel bana bağırarak uyarılarda bulunmaya devam etti ama ben duyamıyordum.

Avcılar her zamankinden daha yüksek sesle çığlık attılar, ancak bu formda hiç acımadı.

"Bunu nasıl yapıyorsun, kurt?" Angel kulağıma o kadar yakın bağırdı ki onu duymak zorunda kaldım... ne söylediğini düşünmek zorunda kaldım.

Görünüşe göre onlara dokunmak, bilmediğim nedenlerden dolayı büyük bir hayırdı. Bu dünya hakkında bilmediğim çok fazla şey vardı; cephede savaşırken hiç şüphesiz işime yarayacak bilgiler.

Şimdiye kadar bizi öldürmedikleri için durmadık, bunun yerine saldırımızı artırmayı seçtik ve "yüzüne" ulaşmak için daha yükseği hedefledik.

Keskin güç darbeleri kürkümden kayarak geri döndü. Darbeyi hissettik ama ardından gerçek bir acı gelmedi. Karanlık pelerininin bir kısmı daha yere düştü ve orak bıçağı yanımdan hızla geçerken kurdum neredeyse ikiye bölünüyordu.

ve avcının derinliksiz başlığının derinliklerine gömüldü.

Çılgılığı bu sefer farklıydı. Daha tiz ve daha az güçlüydü. İlk çılgılık bir saldırıydı, ama bu seferki acıydı. Angel en fazla hasara yol açacak noktadan vurmuştu.

Siyah pelerin yere düştü ve biz de geri çekilip ona baktık. Avcıyı bir arada tutan madde her neyse, Angel'ın bıçağının darbesiyle yok olmuş, geriye koyu renkli bir kumaş yığını kalmıştı.

Angel'ın ikinci savaş çılgılığına kanatlarını çırparak diğer avcıya çarpması eşlik etti, ardından o da bıçaklarıyla yok edildi.

Lanet olası harika, keskin bıçakları.

Onlarla bir şekilde kendimi öldüreceğimi düşünmeseydim, kesinlikle bir set alırdım.

İki malzeme birikintisinin üzerinde durduğumuzda bana doğru döndü, bakışlarını yaratığımın üzerinde gezdirirken göğsü kabarıyordu. Sırlarımı ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

"Sen, dostum," diye homurdandı, "insan ya da şekil değiştiren değilsin."

Ona baktık, kurdumun da benim kadar kafası karışmıştı. Bu da ne demek oluyordu?

GBundan kısa bir süre sonra aster geldi ve tekrar dünyanın önünde çıplak olmaya hazır olmadığım için hala kurt formundaydım. "Aman Tanrım." Nefes nefese kaldı.

pelerinlerden geriye kalanlara baktı. "Onları tek başınıza yendiniz!"

Melek yüzünü buruşturdu. "Gölge Diyarı'nın kapısı hâlâ mühürlü mü?"

Hızlı ve gergin bir şekilde başını salladı. "Kontrol ettiğim ilk şey buydu, çünkü eğer kapı açıksa, birkaç avcıdan çok daha fazla endişelenmemiz gerekirdi."

Gölge'nin açmaya can attığı kapıdan bahsediyorlardı... değil mi? Görünüşe göre, kimse bu bilgiye sahip değildi ve bilselerdi bundan memnun olacaklarmış gibi gelmiyordu. Ama Gölge burada istediğini yapıyordu, bu çok açıktı, kimse ona karşı çıkacak kadar cesur ya da güçlü değildi.

Ama bilselerdi tepkilerini görmek ilginç olurdu.

Sırf ortalığı karıştırmak için bir ara bu küçük gerçeği de açıklayabilirim.

"Sence başka avcı var mıdır?" Gaster endişeyle sordu. "Tüm topraklara bir uyarı gönderdim, cevaplarını ve tavsiyelerini bekleyeceğim."

Melek başını salladı. "Kütüphanede artık kimse yok. Kendimi onların enerjisine ayarladım ve artık gönderildiklerine göre enerji boş olarak yankılanıyor."

Gaster öldüklerine inanamıyormuş gibi tekrar yere baktı. "Siz olmasaydınız başımız belada olurdu. İyi dileklerimle, asil olan."

Ardından saygılı bir duruş sergileyerek eğildi.

Yüzünü görmek için başımı arkaya doğru eğdim ve kurdun gri ölçekli görüntüsünde bile, unvandan ve selam vermesinden rahatsız olduğu belliydi. "Benim konumumda olan herkesin yapacağını yaptım ve dürüst olmak gerekirse, Mera-kurt olmasaydı, ikisini de alt etme şansım olmayabilirdi."

Benim kurt preened a Biraz. Biz olmuştur a lanet olsun Hem de pelerinlerine dokunmak zorunda kalmadan. Bu haliyle benimle neredeyse yüz yüze gelen Gaster bir adım daha yaklaşarak gözlerimin içine baktı. "Nasıl yardım edebildiniz Bayan Mera? Gölge avcılarından çok korkulur ve onlara dokunmak bir ölümlü için ölüme dokunmak demektir. Ruhunu onlara kaptırdın. Onların dokunuşundan kaçabildiğin için çok şanslı olmalısın."

Vay canına, tamam. Artık bir ölümlü onlara dokunduğunda ne olması gerektiğini biliyorduk.

Angel bana bir kaşını kaldırdı. "Evet, çok şanslısın," dedi. "Yanlışlıkla onun bunları bileceğini düşünmüşüm. Gölge Âlemi'ne dair tüm bilgilerin canavarın kendisi tarafından uzun süredir bastırıldığını unutmuşum."

Bu yüzden uyarısı bir avcıyı yarı yarıya yememi engellemek için çok geç kalmıştı. Garip bir gölge mıknaatısı olmak bugün işe yaramış, ruhumu kaybetmemi engellemişti... ki bu kulağa biraz korkutucu geliyordu.

"Gölge'yi buldun mu?" Angel gerçek bir dost gibi odağı benden kaydırarak sordu. "Gölge halkının küçük bir istilasıyla ilgileneceği kesin."

Gaster yine o hızlı baş hareketlerinden birini yaptı. "Onu bulmaya çalıştım ama hiçbir iz yok."

İçimde, Gölge'den tam olarak nefret edemediğim yerde bir korku damlası kıpırdandı. Igorna imkânsız olduğunu düşündüğüm şeyi mi yapmıştı? Shadow'u incitmiş ya da öldürmüş, şekil değiştirenleri tanrısız bir hayatın merhametine mi bırakmıştı? Gölge'nin bizim için faydalı bir şey yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama arka planda var olduğunu bilmek güzeldi.

Onu kontrol etmem gerekiyordu.

Odaya doğru yola çıktığımızda Angel arkamdan bağırdı: "Dikkatli ol. İçgüdülerine güven."

Kurdum, artık huzurlu ve sakin bir oda olmayan Bilgi Kütüphanesi'ne koşmadan önce onaylarcasına bir havlama sesi çıkardı. Sanki içinden bir kasırga geçmiş gibiydi; avcılar yemek salonuna girmeden önce bir ton hasara yol açmışlardı.

Bir kez daha, bir gölge yaratık beni arayıp bulmuştu. Ve bir kez daha, neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Birkaç dakika sonra ine girdiğimizde, kütüphanedeki kaosun aksine burayı sessiz ve sakin bulduk. Gölge'nin burayı bir sığınak olarak tutan büyüü her ne ise hâlâ bozulmamış görünüyordu. Sadece sessizlik ve serin bir hava-

Bekle, soğuk mu? Burası hiç soğuk olmazdı.

Yön değiştiren kurdum, yumuşak kanepeleri ve kükreyen ateşiyle en sevdiğim yere doğru ilerledi. Bildiğim kadarıyla hiç sönmemiş ya da az yanmış bir ateş.

Şu ana kadar.

Tek bir alev zerresi bile görünmüyordu, karanlık iç kısım günlerdir soğukmuş gibi görünüyordu. Kurdum, gerçek bir korku göğsümüze doğru süzülürken inleyerek bizi öne doğru çekti.

Gölge gitmişti. Ateş söndüyse, bu artık onu devam ettirecek enerjisinin olmadığı anlamına mı geliyordu? Igorna'yla birlikte Gölge Diyarı'na dönmenin bir yolunu bulmuş muydu? Yoksa yaratık onu yok etmeyi başarmış mıydı?

Sorular kafamda dönüp duruyordu ve kurt formumdayken bile, insani duygularımı bastırmışken bile korkuyorduk.

Odama doğru ilerlerken, pusuya düşürölmek istemediğimiz için yavaş hareket ettik. Kitap yığınları arasında gezinirken, hiçbir şeyin bozulmadığını fark ettim, yani ateşin olmaması dışında, yanlış bir şey olduğunu söylemenin bir yolu yoktu. Ama ruhumun derinliklerinde, içgüdülerimin ortaya çıktığına inandığım yerde, değişimi hissettim.

Ve bundan hoşlanmadım.

Odama vardığımızda kapı aralıktı - hiç aralık olmazdı. Yani şimdi statükoda iki rahatsızlık vardı ve bu tamamen ve tamamen mahvolduğumuzu bilmek için ihtiyacım olan tek şeydi. Sürünerek içeri girdim, önce duyularımın serbestçe dolaşmasına izin verdim.

Hiçbir şey yoktu. Ne koku, ne kalp atışı, ne güç rezonansı, ne de fiziksel varlık. Odaya doğru ilerlediğimde, odanın boş ve dokunulmamış göründüğünü görünce rahatladım. Burada büyük bir kavga yaşanmamıştı, bu çok açıktı ve daha fazla zaman kaybetmeden geri dönüp yeni kıyafetlerimi giydim.

Yemek yeme şansım olduğu ve hızlı bir vardiyadan sonra bile enerjim tamamen tükenmediği için şükrederek, tankımın üzerine bir ceket attım ve botlarımı giydim. Odadan aceleyle çıkarken amacım Bilgi Kütüphanesi'ne dönmek, Gaster'ı bulmak ve onu Gölge Âlemi hakkında her şeyi anlatmaya zorlamaktı. Artık onun "*bu beni ilgilendirmez*" şeklindeki saçma cevabına katlanmayacaktım.

Evet, üzgünüm kardeşim, iki dünya çarpışmaya başladığında, bu herkesin işiydi.

Döndüğümde kütüphane biraz kendine gelmişti, goblinler avcılar tarafından bozulmuş olan her şeyi düzeltiyorlardı. O ikisi Angel ve bana doğru yaptıkları yolculukta raflar arasında bir yıkım yolu açmışlardı. Ve aklımdaki en büyük sorulardan biri de neden bizi, yani beni hedef aldıklarıydı.

Tabii ilk eleme noktası Angel olmasaydı.

götler. Bu gölge drama saçmalığının benim etrafımda döndüğünü düşünmeye devam etmek narsistçe hissettiriyordu, ama lanet olsun, yoluma çıkmaya devam ediyordu.

"Mera!"

Telefonun Angel'dan gelmesini bekliyordum ama arayan aslında Shadow'un gümüş pelerinli ve gümüş dilli arkadaşı Len'di.

"Benimle gelmen gerekiyor," dedi aceleyle.

Başımı salladım. "Hayır, yapamam. Gaster'ı ya da Angel'ı bulmalıyım. Cevaplanması gereken o kadar çok sorum var ki..."

Uzanıp elini alnıma koydu ve hemen ardından zihnimi bir karanlık kapladı.

"Seni piç kurusu," diye mırıldandım, yaptığı şey tam olarak etkisini göstermeden önce ve kollarına yığıldım.

I Savaşarak uyandım, kurdumun ulumaları özgürce çınılarken göğsümde hırıltılar vardı. Fae büyüğü sayesinde birkaç saniyeliğine kurt ve kadın arasında sıkışıp kalmıştım Len

kullanmıştı. Enerjisinin ayak parmaklarımın ucundan başlayıp, beynim bunalana ve ben bayılana kadar nasıl yükseldiğini çok net hatırlıyordum.

Ve şimdi bazı lanet Fae kışlarını tekmelemeye hazırdım.

Yumuşak yüzeyden yuvarlanarak sessizce yere düştüm, etrafıma bakarken yarı çömelmişim. Bir bahçenin içindeydim. Hayır, aslında *bahçe* demek yetersiz kalırdı.

Kendimi şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel doğa parçasının merkezinde bulmuştum. Çiçekler kilometrelerce uzanıyordu, dünyevi düzlemde var olmayan renklerdeydiler. Aralarda öylesine görkemli ve büyük ağaçlar vardı ki, tüm manzara mükemmelliğin resmedilmiş bir tasviriymiş gibi görünüyordu.

Ve koku. *Aman Tanrım*. İleriye doğru bir adım attığımda, beni ezici bir koku seli çarptı. Artık Dünya'da ya da kütüphanede olmamın imkânı yoktu ve kışımı hokus pokuslayıp beni buraya getirmeye karar verenin Len olduğunu düşünürsek, bu bana tek bir mantıklı sonuç bırakıyordu.

Asla gitmemem konusunda uyarıldığım bir ülkede ydım.

Faerie.

Dünyalarına tesadüfen giren Dünyalılara yaptıkları şey beni lanet bir aziz gibi gösteriyor.

Bu uyarı bugün daha da korkutucuydu.

Shadow beni itip kakmaktan, cezalandırmaktan ve sahip olduğu bir mobilya parçasıymışım gibi bana sahip olmaktan çekinmeyen soğukkanlı bir piçti ve beni buradan uzak durmam konusunda uyarmıştı.

Evet, boku yemiştim ve Len'i elime geçirdiğimde onun güzel saçlarını güzel kafasından koparacaktım.

Saldırı altındaymışım gibi hissettiğimde hareketsiz kalamamak

-çevremde endişe verici hiçbir şey olmamasına rağmen- çiçeklerin arasından sürünerek ilerledim. Hiçbir şeye dokunmamaya özen gösterdim ve yarım düzine adım sonra sarı papatya benzeri bir çiçek demetinin yanından geçtim. Papatyalar iki metre boyundaydı ve sapları boyunca kalın, gece yarısı moru dikenleri vardı. Diğer tarafta daha kısa çiçek demetleri vardı, yoğunluğu neredeyse kör edici bir pembe renkteydi.

Bu çiçekler diğerlerinden daha çok dikkatimi çekti. Adımlarım durakladı ve kendimi parmak uçlarımı kadifemsi gövdelerinde gezdirmek için uzanırken buldum. Neredeyse fazla mükemmeldiler; yeşilliklerinde tek bir kusur ya da çiçek yapraklarında tek bir farklılık yoktu.

Mükemmellik beni huzursuz ediyordu. Canlı hiçbir şey bu kadar kusursuz görünemezdi ama yine de enerjisini hissettim. Tüm doğada vardı ve bu çiçekler özellikle güçlüydü. Parmak uçlarım temas etmeden hemen önce duraklayarak, ilerlemeden önce tatlı kokularını son bir kez içime çektim.

"Dur, Mera!"

Bu komut elimi çekmeme neden oldu, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Kahretsin, bir an için kendimi kaybetmişim ve neredeyse yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yapacaktım. *Dokunmayın, yemeyin ya da*

Peri. Bu eski bir şehir efsanesiydi ve çiçekler beni içine çekene kadar buna uymak için her türlü planı yapmışım.

Uyarı sistemim Len, daha önce ondan hiç görmediğim kadar rahat giyinmiş bir şekilde yaklaştı. Gümüş pelerini gitmiş, uzun kollu siyah bir gömleğin içinde oldukça etkileyici geniş omuzları ortaya çıkmıştı. Onu hiç bu kadar koyu renk bir kıyafet giyerken görmemiştim ve gümüş rengiyle kontrastı oldukça çarpıcıydı.

Shadow'a kıyasla zayıftı, ama çoğu erkek öyleydi ve şimdi kollarını ön kollarının üstüne kadar sıvadığı için oradaki kıvrak kasları görebiliyordum. Dar siyah pantolonu fiziğinin geri kalanını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu ve nasıl böyle bir çapkına dönüştüğü şaşırtıcı derecede açıktı. Kadınlar kendilerini böyle birinin kollarına atarlardı. Çoğu kadın... ama ben değil.

Len ona yaklaşır yaklaşmaz ileri atıldım, kolumu geri çektim ve yumruğumu suratına indirdim. Kafası sarsılırken yüz hatlarında bir şaşkınlık belirdi. "Kahretsin, Mera." Yanağını ovuşturarak inledi. "Bu da neydi böyle?"

Hırladım, vahşi bir kurt sesiydi. "İznim olmadan beni buraya sürüklemeye nasıl cüret edersin?"

Len başını eğdi, hâlâ ne kadar üzgün olduğuma şaşırmış görünüyordu.

Parmağımı göğsüne bastırırken, ona tekrar vurma dürtüsüyle savaşıyor öfkeleniyordum. "Eğer içinizden bir pislik daha irademi elimden almaya hakkı olduğunu düşünürse, son nefesini vermeni nasıl sağlayacağımı bulacağım."

"Teknik olarak nefes almamıza gerek yok," diye mırıldandı Len.

Onu görmezden gelerek, büyük bir gayretle ters ters baktım. "Hepiniz benim son uyumlu versiyonumu gördünüz."

Parmağımın ucu göğüs kaslarına o kadar sıkıca bastırıldığı için ağrımaya başlamış olsa da onu tekrar dürttüm. Len uzanıp elimi kavradı ve tekrar hareket ettirmemi engelledi. "Senin lanet olası

hayat." Hırlama sırası ondaydı ve şekil değiştirmeyen biri için oldukça etkileyiciydi. "Shadow, kendi dünyasından kaçan yaratıklar olduğunu ve birçoğunun seni aradığını söyledi. Bir sonraki lanet kıyamet başlamadan önce onları toplarken senin korunmanı istedi."

Öne doğru sarktım. "Gölge yaşıyor mu?"

Kendime itiraf edememiş olabilirim ama şömineyi soğuk ve boş gördüğüm andan itibaren bir parçam o piçin yasını tutmuştu.

Len güldü. "Elbette öyle. Shadow'u hiçbir şey öldüremez." Şakaklarımı ovuşturarak iç geçirdim. "Neden bunu bana kütüphanede söylemedin? Çok daha kolay olurdu. her ne yaptıysan ondan daha fazla."

Omuz silkti. "Öyle mi olurdu? Tartışmaya açık biri olarak tanınıyorsun ve benim de kaybedecek vaktim yoktu. Eğer küçük gölge mıknaısına bir şey olsaydı, arkadaşım benimle mutlu olmazdı."

Len, Shadow'dan korkmuyordu -arkadaşlıklarının uzun ve gerçek olduğu belliydi- ama canavarın gücüne saygılıydı ve bu her zaman durmak için güvenli bir yerdi.

"Durum ne olursa olsun, irademi elimden almaya asla hakkınız yok," dedim, sesim daha sakindi.

Bir yanım hâlâ kızgındı ve beni yere sermeye hazırdı ama gerçekte Len iyi bir vuruş yapmama izin vermişti ve bu iyiliğe karşılık vermemiştir. Ve eğer gerçekten beni kurtarmaya çalışıyorsa, şüphesiz ona bir özür borçluydum. Ki o da postadaydı. Geri kalan sikişlerimle birlikte.

"Anlıyorum," dedi Len. "Bir daha olmayacak."

Doğru ya. Tabii. Çok güven verici.

"Peki, şimdi ne olacak?" İçimi çektim. "Burada, dokunamadığım bahçende takılıp, sanki 1900'lerde yaşıyormuşuz gibi Gölge'nin beni çağırmasını mı bekleyeceğim?"

"Çiçeklere dokunmamakla ilgili şeyi kaçırmadın, değil mi?" Len sırtıttı. "İnsanlar sanıldığından daha zekiler."

Ona muhtemelen benim de onun kadar insan olduğumu söyleme zahmetine girmedim, göre için Melek Her neyse. "Senin Körük . "Halt" pek de ince değildi. Ve bu toprakların masallarını bilirim. Sadece o çiçekle bir an için aklımı kaybettim." Len'in sırtmak büyüdü daha geniş. "Oh, Evet, O benim en baştan çıkarıcı küçük tatlım. Ama yabancılarla oynamakta da pek iyi değil." Aniden döndü, canlı pembe çiçeklere doğru yürüdü ve onlara dokunmak için uzandığında, tamamen tek bir varlığa dönüştüler, kocaman açık bir ağzı ve dikenlerden oluşan jilet gibi keskin dişleri vardı. Dikenler ki diğer formlarında hiç görünmüyorlardı.

"Avlarını sahte bir dinginlik hissine kaptırmayı severler," dedi Len, lanet olası bitki canavarını sevimli bir kedi yavrusuymuş gibi sevmeye devam ederek. "Bu kadar güzel bir şeye asla güvenme."

Bir kaşımı kaldırdım. "Şimdiden senden öndeyim. Gölge ve onun neşeli psikopat çetesine karşı neden bu kadar sıkı savaştığımı sanıyorsun?"

Len ürkütücü çiçekleri terk etti ve ben de tatlı ve masum hallerine geri döndüklerinde hayranlıkla baktım. Kimse bu mükemmel görüntünün altında insanları kahvaltıda yiyen bir bitki olduğunu tahmin edemezdi.

"Shadow'un grubu olduğumuzu mu düşünüyorsun? Nereden biliyorsun *benim* solist değil mi?"

Hepsinin İngilizceyi şaşırtıcı derecede iyi bildiklerine ve Angel gibi onların da Dünya'da birazdan fazla zaman geçirdiklerine dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

"Psikopat kısmını inkar etmediğinizi fark ettim."

Omuz silkti. "'Psikopat' bakanın gözündedir. Ve doğruyu söylemek gerekirse, uzun hayatımız boyunca yapmadığımız çok az şey var ve herkes gücümüzün ya da zihnimizin çalışma şeklini anlamayacak. Yani... evet, söylediklerinizde doğruluk payı var."

"Benden itiraz yok," dedim, yüzümü asmamak için kendimi zor tutarak.

Sırıtişını görmezden gelerek tekrar etrafıma bakındım. Bu adamı gücendiremezdim, bu çok açıktı, bu yüzden uğraşmayı bıraktım ve bunun yerine Peri Diyarı'nı işaret ettim. "Bana etrafı gezdirecek misin?"

Len'in gülümsemesi bir parça soldu. "Burada, ölümsüz bahçelerde kalmalısın. Bu dünya insani zayıflıklar taşıyanlara karşı nazik değil. Fae diyarını ayartmamamız en iyisi."

Ona göz kırptım. "Tamam o zaman. Sanırım şimdiye kadar aldığım en tuhaf uyarı ama dikkate alacağım, merak etme."

Len beni uyandığım platforma geri götürdü ve şimdi çiçeklere odaklanmadığım için bunun üzerine kalın, yumuşak bir pelerin örtülmüş büyük bir kaya parçası olduğunu gördüm. Gümüş pelerininin gittiği yer orasıydı - şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Sana vurduğum için özür dilerim," dedim usulca, onun tam bir pislik olmadığını kanıtına bakarak.

Len omzumu dürttü. "Bunu hak ettim. Rızayı unutmuşum -fae'ler rızayı kabul etme konusunda pek iyi değildir, özellikle de asiller, ama dişilerimizin çoğu insanların ve şekil değiştirenlerin olmadığı bir şekilde itaatkârdır, bu yüzden genellikle bir sorun olmaz. Şahsen ben ateşi tercih ederim."

Göz göze geldik ve aramızda gerçek bir kıvılcım olmamasına rağmen itirafını takdir ettim. Aslında, bahsi kazanabilmek için kütüphanede bulmayı umduğum şey tam da buydu. Çekici bulduğum biriyle bağlantı kurmak. Len bu açıdan tüm kutuları işaretledi, ama... kıvılcıma ihtiyacım vardı. Shadow'un yarattığı gibi şiddetli bir orman yangını olması gerekmiyordu ama en azından küçük bir titreşim.

Lanet olsun. Kırılmışım ve artık bahsi kazanamayacağım kesin gibi görünüyordu.

Bahsin geri kalan günlerinde Faerie'de mahsur kalmamı sağlamak için tüm bu olayı Shadow'un düzenlediğini söyleyebilirim.

T Öğleden sonramın geri kalanını - öğleden *sonraydı*, değil mi? - Len'in bahçesinde geçirdim. Meğer burası onun özel arazisiymiş, son bin yılda ekilmiş.

ve onun izni olmadan kimsenin girmesine izin verilmezdi. Eğer girerlerse bitkiler onları yerdı.

Ön girişinde iki nöbetçi oturuyordu. Ortalarında kocaman bir açıklık olan devasa çiçekler, pistilleri jilet gibi keskin dişlerden oluşuyordu. Bana Venüs Sinek Kapanı'nın dev versiyonlarını hatırlattılar ve görünüşe göre, eğer sizi devasa ağızlarına alırlarsa, işiniz biterdi. Len bile vücudunuzu ezmeden sizi serbest bırakamazdı.

"Ama şimdi beni yemeyecekler mi?" Rahatım için biraz yakınlaştığımızda onuncu kez tekrar sordum.

"Benimle iyi olacaksın."

Len'in gülümsemesi rahattı ve normalde bunu iyiye işaret olarak kabul ederdim ama onun pek fazla stres yapmadığını öğrenmeye başlamıştım. Temelde ölümsüz olan, bin yıldan fazla yaşamış ve güçlü bir prens olan bir varlık, katil bitkiler hakkında endişelenmezdi.

Bitki ağızıyla ölmek istemeyen benim aksime. Hem de bakire olarak. Yani... hayır.

Botanik bahçesi maceram bittiğinde yürümeyi bıraktım ve Len kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Burada yemek yiyebilir miyim?" Aç ve Gölge'nin izniyle başka bir hapishaneye girmeye zorlandığım için sinirli bir şekilde sordum. Beni güvende tutmak için olsun ya da olmasın, ben yetişkin bir şekil değiştirenim ve bir mağara adamı beni saçımdan sürüklemeyen önce bana danışılmalıydı.

En azından beni besleyebilirlerdi.

"Yemeğimizin seni nasıl etkilediğini merak ediyorum," dedi sonunda, gümüşü gözleri bir kusur arar gibi yüzümü inceliyordu. "Ama riske atmayalım. Ben kütüphaneye dönüp biraz yiyecek tedarik edeceğim."

*Aşırı dramatik Fae prensine gözlerinizi devirmeyin.
Nöbetçiler yerleştirmiş.*

"Çok memnun olurum, nazik efendim." Kıkırdarak yarı eğildim.

Beklediğim gibi gülmedi. Onun yerine yüzü ciddileşerek bana doğru bir adım attı ve başını eğerek yanağıma kısa bir öpücük kondurdu. Öpücüğünü geri çektiğinde, gerçekten ne kadar büyüleyici olduğuna gözlerim kamaştı. Büyüsünün gümüş pırlıltısı, yüzünün mükemmel düzlemleri ve neredeyse hiç çaba sarf etmeden yaydığı çekicilik, onu hormonlu dişiler üzerinde oldukça yıkıcı kılıyordu.

"Dikkatli ol güzelim," dedi usulca. "Bitkilere dokunma."

Yapraklarından biri gibi hareket etti, sert bir rüzgârda sürüklendi. Tek bir zarif sıçrayışla gitti ve ben bu cennet bahçesinde yalnız kaldım. Katil bitkiler ve hepsi.

Beni yutmayacağından neredeyse emin olduğum taş banka doğru parmak uçlarımda ilerleyerek geri döndüm ve kendimi kazara bir bitki tarafından öldürülmekten kurtarmak için orada beklemeye karar verdim. Hatırladığımdan daha yumuşaktı ve uzanıp kollarıma yaslandığımda gözlerimi kapattım ve bu dünyanın sıcaklığının beni kucaklamasına izin verdim. Mükemmel bir sıcaklıktı, nemli ya da çok sıcak değildi ama bir bahar günü gibiydi. Tıpkı

Her ne kadar güzel olsa da, havada bir sihir akımı vardı ve bu bana bu iklimin -tıpkı bitkiler gibi- tam olarak gerçek olmadığını söylüyordu.

Tüm Faerie böyle miydi? Fae'lerin yaratmak istedikleri şeylerin doğal yönünü kaybettirecek kadar büyüyle dolu bir dünya mı? Ve bunun gerçekten bir önemi var mıydı? İnsanlar dünyalarını teknolojiyle kontrol etmeye çalışmışlardı ve eğer genel mutsuzlukları bir gösterge ise bunların çoğu pek de olumlu sonuçlanmamıştı. Belki de Peri'deki büyü, nihai sonuçlarıyla daha başarılıydı.

Havanın sakinliği gözlerimi kapatmama ve platform boyunca uzanmama neden oldu. Yorgun olmamalıydım ama uyuma dürtüsü beni ele geçirdi ve muhtemelen bu bahçenin beni tüketmek için bir oyunu olsa da, cazibesine teslim olmaya ve bulanıklığın içimden geçmesine izin vermeye karar verdim.

Şekerleme Tanrı'nın işiydi. Hangi tanrı, hiçbir fikrim yoktu ama Gölge'nin bile şekerleme yapmayı sevdiği kesindi. Sosyopat canavarların bile dinlenmeye ihtiyacı olduğuna inanmak zorundaydım.

Bilinmeyen bir süre boyunca, rahat uyku şenliğimde kaldım ve sıcak bir el yanaklarıma bastırana kadar bilincim geri gelmedi. O el boynum boyunca, göğsümün ortasından aşağıya ve karnımın düzlemleri üzerinde hareket edip gömleğimin yükseldiği çıplak teni okşarken hala kafam karıştı, usulca inledim.

Bu dokunuşla birlikte ateş de yandı, beni iliklerime kadar ısıttı ve sırtım kamburlaşırken nefes nefese bir inilti çıktı. Aynı anda beynim bana biri ya da bilinmeyen bir şey tarafından dokunulduğu gerçeğini fark etti.

Gözlerim sarsılarak açıldı ve etrafıma bakmam için geçen bir saniye içinde tamamen yalnız olduğumu fark ettim. Ya da... Gölge görüş alanıma girdiğinde nefesimi tuttum. Ya k ı n ı m d a değildi ve ne kadar hızlı olursa olsun, bu kadar çabuk hareket edebileceğini sanmıyordum. Girişin arkasındaydı, korunuyordu.

Nöbetçi bitkilerin arasında, en sevdiği köpek yavrusunu selamlar gibi ellerini her birinin gövdesine bastırdı.

Bu adamların bu bitkilere en sevdikleri evcil hayvanları gibi davranmalarının sebebi neydi?

"Gölge," diye seslendim nefes nefese, bedenim hâlâ yanıyor ve ağrıyordu. Sanki iyi kısma çok yaklaşmışız da bizden çalınmış gibi yoksun hissediyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

Katil bitkileri son bir kez okşadıktan sonra bana doğru yürüdü. Bana ulaşması birkaç dakika sürdü ve bana dokunamayacağına dair düşüncelerimi pekiştirdi.

En devasa boyunda olduğu için yüzünü görebilmek için boynumu geriye doğru eğmem gerekiyordu. Karanlık erkeksi yüz hatlarını görmeyeli haftalar olmuş gibiydi ve sadece bir tutam saçını ve dolgun dudaklarını görmek bile dizlerimin üzerine kalkıp kendimi ona doğru atmama neden oldu.

"Öldüğünü sanmıştım," dedim, göğsüne çarparken sesim boğuk ve boğuktu. "Ateş sönmüştü."

Ben ona sarılırken Shadow kıpırdamadan duruyordu ve bir an sonra aklım başıma geldi, lanet olası Gölge Canavar'a sarılıyordum. Tam geri çekilmek üzereyken kolları hareket etti ve beni kucakladı.

Bekle... Ne?

Beni sıkıca kavradığında ruhum çılgılık attı ve kendimi biraz tıkanmış buldum. Shadow'un bana sarılması dünyadaki en nadir, en arzu edilen taşı bulmak gibiydi ve kısa bir an için onu elimde tutmuştum.

O da aynı hızla geri çekildi ama olan olmuştu ve kalbim göğsüme çarparken ondan etkilendiğimi inkâr edemeyeceğimi biliyordum. Demek istediğim, o her zaman vücudumda şiddetli bir yangına neden olmuştu, hormonlar onun varlığıyla çılgına dönüyordu. İlk günlerde Shadow'un gördüğüm en belalı, en seksi adam olduğunu düşünmüştüm. Yani, herkes bundan hoşlanırdı ama bu yüzeysel bir ilgiydi.

Şu anda hissettiğim şey daha fazlasıydı. Daha derindi. Sarılmanın benim için bir anlamı vardı.

Kendi diyarının kapısını açmam dışında beni asla önemsemeyen lanet olası bir tanrıyı önemsemekle ne kadar aptallık etmişim? Evet. Çok aptalca.

Elbette, tam bir pislik olmaya geri döndüğünde - ki hepimiz döneceğini biliyorduk - onu kalbimdeki nefret yerine geri döndürebilirdim. Bu herkes için daha güvenli ve daha sağlıklıydı.

Gölge, benim onu izlediğim kadar yakından beni izliyor gibi görünüyordu, ama umarım ona karşı olan yumuşak hislerim yüzümden okunmuyordu; sadece dünyadaki konumumuza dayanarak benim üzerimde zaten çok fazla gücü vardı. Tanrı'nın şekil değiştirene karşı olması hiç de zor değildi. Herkes parasını Gölge'ye yatırırdı. Mantık buydu.

Ve bilmesi gereken en son şey duygularımın artık işin içinde olduğuydu. Duygular insanlara aptalca şeyler yaptırır ve ahlaklarını feda ettirir... Ona bu gücü asla veremezdim. Asla.

"Kütüphanedeki ateşin söndüğünü fark ettin mi?" diye sordu sonunda.

"Elbette öyle," diye bağırdım, bu konuya atlamaya hazırdım. "İnim onsuz kesinlikle soğuk ve çorak."

Gözbebeklerinin hafifçe parlaması ve ardından günahkâr dudaklarının birbirine yapışması bir gösterge ise, sözlerim onu şaşırttı. "Bunu bir büyü için kullanmam gerekiyordu," dedi ve ben de dikkatle dinledim çünkü Gölge paylaşımcı bir ruh halindeyken ondan çok şey öğreniyordum. "Alevler gölge yaratıkları tek bir yere çağırarak ve beni onları tek tek takip etme enerjisinden kurtaracak. Hasarı en aza indirmenin en kolay yolu."

Hoppala. Zarar vermeyi gerçekten bırakmalıydım. "Gölgelere ilk dokunduğumda neden ateşi kullanmadın?"

Esrarengiz bakışlar.

Tüm alacağımın bu olduğunu tahmin etmeliydim, ama bu sefer yüzümü düzeltip kollarımı kavuşturarak bundan kurtulmasına izin vermedim - bir cevap isteme konusunda ciddiymdim.

Gölge, taş çıkıntıda yanıma oturarak beni bir kez daha şok etmeden önce nefesini bıraktı. Gerçek Gölge Canavar bu muydu? Ona cevabını sadece onun bilebileceği bazı güvenlik soruları sormalı mıydım? Belki de gizli bir kod sözcüğüne ihtiyacımız vardı çünkü karakterinin çok dışında davranıyordu.

"Ateş, ben orada olmadığım zamanlarda inimi koruyor," dedi, gürültülü sesindeki aksanı daha da derinleşmişti. "Onu asla serbest bırakmadım, özellikle de kendi başıma halledebileceğim bir durumda. Ancak bu yeni gelişme biraz daha karmaşık ve zamandan ve enerjiden tasarruf etmek için büyük silahları çıkarmaya karar verdim."

"Peki neden buradasın ve yangını takip etmiyorsun?" Paylaşımçı ruh halinin devam edeceğini umarak zorladım.

Rahatsız edici bir şekilde bana odaklandı. "Tüm yaratıkları Gölge Diyarı'ndan çekecek büyü beni de etkileyecek. Faerie hariç neredeyse her dünyaya sızacak. Gölgeler burada hoş karşılanmıyor, bu yüzden büyü etkisini gösterene kadar burada kalacağız."

Benden bir kıkırdama kaçtı. "Büyüyü sen yapmış olsan bile senin de büyüye kapılmış olabileceğini mi söylüyorsun?"

Dudakları yukarı doğru eğildi. "Evet. Alevlerimin gücü diğerlerinin ötesinde. Hiçbiri bağışık değil ve enerjileri benimkine anahtarlanmış olsa bile, onların çekimine karşı koyamazdım."

İlginç.

"Büyü konusunda herhangi bir zayıflığın olduğunu bilmiyordum," dedim, şaka yapıyormuş gibi görünüyordum ama gerçek buydu.

Gölge başını salladı. "Bu dünyadaki herkesin ve her şeyin zayıflıkları vardır. Bazılarının diğerlerinden daha fazla." Sanki en kırılgan kişinin ben olduğumu düşünmüş gibi bana baktı.

bir çiçektir. Yine de unutmaması gereken şey, bu bahçede olduğu gibi, bazen en narin çiçeğin en güçlü ısırtığına sahip olduğuydu.

"Çok fazla zayıflığınız var mı?"

Güldü, gerçekten eğlenmiş gibi görünen gırtlaktan gelen bir sesle. "Açık sözlülüğünle ferahlatıcısın."

Bana daha önce hiç "canlandırıcı" dememişti ve bunu bir iltifat gibi söylememişti, ama Shadow'dan gelince, bunu bir iltifat olarak kabul ediyordum.

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?"

Gözlerinde bir ateş kıvılcımı alevlendi. "Hiç şansın yok, Günışığı. Bu dünyada iki varlık benim zayıflığımı biliyor ve ben buna bir üçüncüsünü eklemeyeceğim."

Gülme sırası bendeydi. "Yeterince adil."

Eğer en iyi beş arkadaşı da bilmiyorsa, o Noel kartı listesine giremeyeceğimden emindim.

Midem homurdanmak için o anı seçti ve bana aç olduğumu hatırlattı.

Shadow sanki bacakları uzayıp etrafta dolaşmaya başlayacakmış gibi göbeğime bakınca savunmaya geçerek "Len yemek yemeye gitti," dedim.

"Biliyorum. Onu nöbet görevinden aldım, şimdi seni hayatta tutmak bana kaldı."

Gözlerimi ona diktiğimde gülümsemem soldu. "Yani, sen gerçekten nitelikli için o İş mi? Sen temelde denendi her gün beni öldürmeye çalıştın. Ve bu beni odama yiyeceksiz kilitlediğin günleri saymıyor bile." Shadow ani bir hareketle kolunu bana doladı ve sonra onun sıcaklığıyla çevrelendim. Öyle olmalıydı.

çok fazlaydı, ama garip bir şekilde mükemmeldi.

"Sadece benim sayemde hayattasın Mera," dedi, bu sözlerde şaka yoktu. "Seni her an öldürebilirdim ve benim çöküşümün bir parçası olabileceğin konusunda ısrar eden yargılarıma rağmen, hâlâ nefes alıyorsun."

Ancak beni masadan kaldırdığında çok büyük bir şeyin farkına vardım. Ona daha önce sarılmıştım. Bana.

ilk hamleyi yapmıştı ve hiç acı çekmemişti. Bu son zamanlarda ilk kez olmuyordu; diğerlerini görmezden gelmiş, geldiğimi görüp acıyı durdurduğunu düşünmüştüm. Ama bu sefer onu tamamen gafil avlamıştım ve sinir uçlarımda hâlâ bir ateş yoktu.

Bu ne anlama geliyor?

Ben daha soramadan beni ayağa kaldırdı. "Gel hadi. Biraz yiyecek alalım. Faerie'den ayrılmadan önce bir ya da iki günümüz var, bu yüzden kendimizi evimizde hissetmemiz gerekecek."

O zamanlar tek odak noktam buydu. "Bu bahçenin dışında hayatta kalabilir miyim?"

Shadow gizemli maskesini takmaya devam ediyordu, yüzünde benimle sıkışıp kalmayı kabullenmiş bir ifadeden başka bir şey yoktu.

"Seni hayatta tutacağım, Günışığı."

Nedense bu bana bir söz gibi geldi. Bir kez olsun gerçekten inandığım bir söz.

U Len'in aksine Shadow, sihirli bir şekilde gizlenmiş bahçeden ayrılmamız konusunda stresli görünmüyordu.

Inky'yi nöbetçilerin diğer tarafında bulmak için dışarı çıktığımızda nedenini anladım. Gölge ve Inky arasında hiçbir şey bizi yakalayamazdı. Etraftaki çiçekler bile bizden geriye doğru eğilmiş, güzel ve açık bir yol oluşturmuş gibi görünüyordu.

"Inky nedir?" diye sordum Gölge'ye, sonunda devasa bir ev varmış gibi görünen bir bahçe yoluna adım attığımızda. Aslında *ev demek* doğru olmazdı... Bu bir mega malikâneydi. Ve yüzüyordu. Fae'ler bu yaşam işini nasıl doğru yapacaklarını biliyorlardı... tabii eğer lüks ve sihir size *göre*yse.

Gölge yan gözle bana baktı. "Sana bunu söyleyeceğimi düşünemezsin. Bu bana bağlı ve bana karşı sana hiçbir silah vermeyeceğim."

Hmm. Yani Inky bir şekilde onun zayıflıkları hakkında bilgi sahibi olabilir...

Shadow'un ifadesinden bugün ikisi hakkında da bir şey öğrenemeyeceğim anlaşıyordu, bu yüzden endişelenmekten vazgeçtim ve Faerie'nin görebildiğim her yerini görmeye odaklandım. Kapıyı açıp o müziği duyduğumdan beri buraya gelme ihtiyacı kök salmıştı

İçimde. Sanki o müzik ben bakmıyorken ruhuma sızmıştı.

"Herhangi bir kötü etkiye maruz kalmadan nasıl burada olabilirim?" Yüzen sarayın önünde durduğumuzda Gölge'ye sordum. Binayı incelemeyi çok istiyordum ama odağım yanımdaki esrarengiz canavara kilitlenmişti. Her zaman olduğu gibi, sadece varlığı bile diğer her şeyi gölgede bırakıyordu.

"Kendi özgür iradenle girmedin, bu yüzden Faerie seni tutamaz."

"Ciddi misin? Len bunu bana hiç söylememişti." Bu yeni bilgi üzerinde düşündüm. "Sanırım bu beni nasıl karşıladığını açıklıyor. Bir şeyler söylemeliydi; çok daha bağışlayıcı olurdu." Bunun yerine, fae ona vurmama izin vermiş ve yine de özür dileyip yanlış bir şey yaptığını kabul etmişti. Bu da... ilginçti.

Shadow'un gülümsemesi, arkadaşlarının yanında sık sık olduğu gibi sıcaktı. "Büyü yaşayan bir varlıktır ve var olan her şey gibi onun da kuralları vardır. Faerie diğer dünyalardan daha sihirlidir ve kuralları öğrendiğinizde ziyaret etmek için mükemmel bir yerdir. Kuralları bilmiyorsanız, sizi canlı canlı yiyecektir. Len'in bu şekilde davranmak için kendine göre sebepleri vardı."

Kahretsin, şimdi kendimi kötü hissettim. İlk önce avcılarla savaşarak yüksek gerilimli bir zaman geçirmiştım.

Bekle!

"Gölge Avcıları'na dokundum," diye ağzımdan kaçırdım, birdenbire ben ve kurdumla ilgili en son garip olayı hatırladım. "Ve ruhumu çalmadılar, ya da her ne olması gerekiyorsa."

Sessizlik. Yankılanan uzun bir sessizlik.

Kahretsin, bir şey söyle. Güven verici bir şey.

Bunun yerine, ifadesi okunamayan Gölge, ellerini binanın duvarına bastırmak için dönerek beni kovdu. Parıldamayı ve ışıldamayı bıraktı, bir dizi merdiven belirdi ve büyük bir çift ön kapıya çıktı.

"Gölge," diye zorladım, ondan bir tepki bekliyordum.

Bir ayağı ilk basamağın üzerinde durakladı. "Normal kurallar seni yönetmiyor, Günışığı. Kökeninin diyardan olduğu giderek daha da belirginleşiyor. Yapabildiklerinin başka bir açıklaması yok."

Çılgılık atmak istedim, içimdeki gerilim şiddetini artırdıkça patlamakla tehdit ediyordu. "Nasıl? Kapı binlerce yıldır kilitli! Nasıl geçebilirim ki? Ve tıpkı aileme benziyorum...?"

Geri döndü ve bana baktı. "Bunun ne anlama geldiği ya da nasıl mümkün olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve kapıyı açana kadar da bunu öğrenemeyeceğiz."

Gözleri bana görevimi yerine getirmem için beni bu kadar zorlamasının nedeninin bu olduğunu söylüyordu, ama ikimiz de bunun kendisi için olduğunu biliyorduk, başka kimse için değil. *Ne olduğumu öğrenmek sadece eğlenceli bir yan maceraya dönüşmüştü.*

Bana doğru geri döndü ve yüzüme dokunmak için uzandı. Garip, neredeyse nazik bir hareketti. "Bugün bunun üzerinde durma. Aklından geçirerek hiçbir cevap bulamazsın. Şöyle düşün... Hâlâ hayattasın. Hâlâ savaşıyorsun. Şekil değiştirenlerin yüzde doksanının atlatamayacağı bir şeyi atlattın ve bu kötü bir şey olamaz. Eninde sonunda gerçeği öğreneceğiz. O zamana kadar, yaşadığın hayatı kabullen."

Kahretsin, sanırım bu eski canavar filozof haksız değildi ve muhtemelen tavsiyesini dinlemekten zarar gelmezdi.

Şimdilik.

Gölge tekrar merdivenleri çıkmaya başladı ve bu sefer ben de onu takip ettim, sonunda büyüleyici sarayı gerçekten inceleme şansım oldu. Her yönünü incelerken iç çekmek zorunda kaldım. Tam bir peri masalından fırlamış gibiydi - ironikti, çünkü tam anlamıyla "Peri" denen bir yerdeydik - beyaz taş duvarlar, ışıltılı kristallerle beneklenmiş, kuleler ve çok sayıda kule, zarif koyu gri kiremitli sundurmaların çeşitli seviyeleri ile tepesinde.

İlk başta düşündüğümden daha da büyüktü ve Shadow'u merdivenlerden yukarı kadar takip ettiğimde, çift kapının büyüklüğü karşısında nefesim kesildi. Yirmi fit uzunluğunda ve bir o kadar da geniş olmalıydılar ve her ikisi de sessizce açılıp içeri girmemize izin verdiğinde, yine gözlerimi dört açmış etrafa bakıyordum.

Giriş beyazdı, oldukça sade ve duvarda sadece birkaç sanat eseri vardı. Ancak sanat eserleri Dünya'daki tablolar gibi sabit değildi; resimler dönüyor ve hareket ediyordu, çiçekleri, şelaleleri ve vahaları tasvir ederken parıltılı bir sihirle tozlanmışlardı. O kadar gerçektiler ki, sanki içlerine girebilir ve resmin içinde olabilirmişim gibi hissettim.

Tek bildiğim, burada, Faerie'de bunun gerçekten mümkün olduğuydu. "Burası Len'in evi mi?" diye sordum.

Tıpkı onun gibi şık ve gümüş rengi hissettiriyordu ama aynı zamanda pek de doğru değildi. Modern çizgilere sahipti ve minimalistti. Bunun dışı çok süslüydü ve derinlere indikçe geri kalanının da öyle olduğunu gördüm.

Zengin duvar halıları, büyük parçalar . Mobilyakonfora alışkın birini ağırlamak için ve kırmızı ve altın rengi bana bir kişiyi hatırlattı.

"Burası benim," dedi Gölge, yeni teorimi doğrulayarak. "Burada ikamet etmekten hoşlanıyorum ve içeride kaldığın sürece yabancı büyülerden güvende olacaksın."

Beni merdivenlerden yukarı çıkardı, ikinci kata çıkarken Inky de yanımdaydı. Burada bir kütüphane vardı. Tabii ya. Shadow'un biraz kitap takıntılı olduğu hissine kapılmaya başlamıştım ve eğer bir şey varsa, bu sadece onun çekiciliğini artırdı. Ve kahretsin, bu konuda hiç yardıma ihtiyacı yoktu.

Kütüphaneye adım atan Shadow, merkeze ve inindekine benzer bir dizi kanepeye doğru yöneldi. Inky de onunla gitti ama ben siyah çelikle çerçevelenmiş, aşağıdaki dünyayı gösteren, tabandan tavana kadar uzanan pencerelere doğru ilerledim.

Önlerinde durup manzaraya baktım. "Hareket ediyoruz!" Aşağıda hızla değişen manzarayı fark ederek haykırdım.

Shadow'un beni duymasını beklemiyordum - gerçekten o kadar yakın değildi - ama ona doğru döndüğümde, bir şekilde yanımda olduğunu gördüm. O kadar hızlıydı ki, uykudan uyandığımda bana dokunanın o olup olamayacağına dair duruşumu yeniden gözden geçirmek zorunda kaldım. Yine de çok şehvetli bir dokunuştı ve bu hiç mantıklı değildi, bu yüzden muhtemelen çok canlı bir rüyaydı.

Bu benim kuruntumdu ve buna sadık kalacaktım.

"Faerie'de hiçbir şey durağan değildir," dedi ve ben de Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamak için birkaç beyin döngüsünü geri atlardım. Zihnim karnımda biriken ve aşağıya doğru damlayan ısıya takılmıştı.

"Hiçbir şey sabit değil mi?"

Gölge'nin yüzü, pencereden içeri dramatik bir şekilde püskürmek için o anı seçen bir altın güneş ışığı patlamasıyla vurgulandı. Bir grup alçak bulutun arasından uçuyorduk ve bulutlar dağıldığında ışık her zamankinden daha parlaktı ve altımızda... lavlar vardı. Sadece kırmızı akan tarlalar.

Shadow, "Buradaki manzara, duvarlarımı süsleyen resimler kadar sık değişiyor," diye açıkladı.

Bu kavramı kafamda oturtmaya çalışmak hiç de kolay değildi. İnsanlar ve şekil değiştirenler sabit durmayı severdi. Tanıdık ve bu rahatlatıcıydı. "Peki ya Len'in bahçesi? O hareket etmiyordu."

Gölge sırttı. "Hızlısın. Bu yönünü seviyorum. Çoğu insanın konuşmaya yetişmesi sonsuza kadar sürer."

Dilimi ona doğru uzattım. "Daha iyi mi?"

Başını salladı. "Sizin türünüzden beklediğim seviye bu. Ama evet, Len'inki küçük bir sabit bölüm. Etrafa dağılmış pek çok yer var ama başka hiçbir şeyle bağlantıları yok, bu yüzden yine de kendinize bir ulaşım yolu bulmanız gerekiyor.

ulaşım." Bu yüzden burada yüzen bir evi vardı. Temelde Faerie'nin karavan biçimiydi.

Başımı sallayarak tekrar manzaraya döndüm ve lav nehirlerinin arasına serpiştirilmiş birkaç küçük adayı fark ettim. "Buradaki evinizden Bilgi Kütüphanesi'ne geri dönebilir miyiz?"

Gölge başını salladı. "Hayır, Faerie'den kütüphaneye sadece birkaç giriş var. Geri dönebilmek için iki gün içinde Len'in bahçesine gitmemiz gerekecek. Büyük uçurumun bu tarafındaki en yakın geçit orası."

Ve böylece, bu büyük bölünmenin ne olduğunu gerçekten bilmek istedim. Umarım burada geçireceğimiz birkaç gün içinde çok daha fazlasını öğrenirim.

"Geri çekil Mera," dedi Shadow aniden.

Ona kaşlarını çatarak baktım, neden bahsettiğini merak ediyordum...

Inky patladı, boyutu yirmi katına çıktı ve neredeyse siyah dumanına yakalanıyordum.

"Saldırı altında mıyız?" Yana doğru eğilirken başımı kapatarak bağırdım.

Gölge güldü ve ben durakladım çünkü bu ses endişeli birinin sesine benzemiyordu. Bunun bir saldırı olmadığı açıktı ama ne oluyordu?

Mürekkep şişmeye devam etti ve içindeki ışık kıvılcımları gittikçe daha parlak hale geldi... ta ki... ortasından bir kutu çıkana kadar. *Burada ne haltlar dönüyordu böyle?*

Ben biraz rahatsız edici görüntüye bakarken Shadow yüz ifademden eğlenmiş görünüyordu. "Yemeğiniz geldi," dedi.

Bir elimi yüzüme sürdüm, konuşmak için ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Inky lanet olası bir kutu yiyecek doğurmuştu ve şimdi onu yemem mi gerekiyordu?

Karnım yine guruldadı, öncekinden daha yüksek sesle.

Evet, yani, tamam, muhtemelen yapardım. Ama yine de... "Bunu nasıl yaptı?"

Gölge, gizlilik canavarı, sadece sırttı.

Ellerimi havaya kaldırarak öfkeyle döndüm, bu dünyada her şeyin sır olmasından rahatsız olmuştum. Meraklı doğam tüm cevapsız sorular yüzünden çılgına dönmüştü ve bu aşamada Gölge'nin bunu kasıtlı olarak yaptığını hissediyordum.

Gerçi şimdi Inky'nin muhtemelen zayıflığıyla bağlantılı olduğunu bildiğimden, belki de küçük kölesiyle ilgili herhangi bir bilgiyi ifşa etme konusunda daha temkinli davranıyordu.

"Inky'nin kütüphaneye normalin ötesinde bağları var," dedi Shadow birkaç saniyelik garip bir sessizlikten sonra. Cevap vermesini beklemiyordum, bu yüzden gerçekten şok olmuştum. "Aynı zamanda bana da bağlı ve ikisi arasında küçük bir büyülü portal oluşturmaya izin veriyor. Zaman zaman işe yarıyor."

Mürekkep ikimizin de etrafını sardı ve parmak uçlarımı karanlıkta gezdirdim. Bir noktada, tıpkı Gölge'de olduğu gibi, herhangi bir tepki olmadan ona dokunabiliyordum. Bu nasıl olmuştu, hiçbir fikrim yoktu ama üzülmemiştim. Onlarla birlikte olduğum süre içinde ilerleme kaydetmiştik. Shadow dünyada sadece beş varlığa güveniyor olabilirdi ama ben artık bir zamanlar olduğum gibi düşman değildim.

Teoriyi test etmek için Inky'nin yanından rahatça geçtim ve elimin Shadow'un yan tarafında duran elinin derisini sıyrmasına izin verdim. Sadece bir sıyrık. Ama acı yoktu.

Yüzümde beliren geniş, muzaffer sırtışa engel olamadım. Shadow ne yaptığımı çok iyi biliyormuş gibi bana yarım bir gülücük attı. "Fazla rahatlama küçük kurt," diye uyardı beni. "Her ne pahasına olursa olsun kendini korumaya özen göstermelisin."

Başımı salladım. "Her zaman öyleydim Shadow. Ve her zaman da öyle olacağım. Başka türlü olamayacak kadar çok kez hayal kırıklığına uğradım."

İkna olmuş görünmüyordu ama sorun değildi. Hayatım boyunca birçok kez hayal kırıklığına uğradığım gibi hafife alınmışım.

Belirsiz uyarılar bir yana, Shadow ile geçirdiğim zamanın geri kalanı sorunsuz geçti. Kutu, sandviçler, salatalar ve bazı söğüş etlerle bir piknik fantezisi gibiydi. Shadow benimle birlikte yemedi ama ben içine dalarken yanımda kaldı. Doyduğumda ve bir lokma daha lezzetli yiyecek sığdıramadığımda kutu kapandı. Ben hüzünle kutuya bakarken Gölge'nin sesi eğleniyor gibiydi: "Sihirli bir şekilde mühürlenmiş. İçindeki her şey taze ve soğuk kalacak."

Rahatlamış bir iç çekiş beni terk etti. "Güzel, çünkü yemek israf etmek günahtır."

Karşımdaki koltuğuna yayılmış olan Shadow tembelce sırttı. "Günah benim kartvizitim, Günışığı. Tüm itibarımı bunun üzerine inşa ettim ve kendimi ülkemden kovulmuş bulmamın nedeni de bu."

Yemek yemiyor olabilirdi ama elinde bir içki vardı ve kehribar rengi sıvının dönmesi için bardağı çeviriyordu. Rahatlamış görünüyordu ve şu anda benden kaçmak için başka bir yere gidemeyeceği için Gölge Diyarı hakkında soru sormaya karar verdim.

Öne doğru eğilerek kabarık bir yastığı göğsüme yasladım ve başımı üzerine koydum. "Bana Gölge Diyarı'ndan bahset," dedim usulca. "Kapı neden kapalı? Ve nasıl oluyor da varlıkları oradan buraya çekebiliyorum?"

İlk içgüdüğü beni bu bilgiden mahrum bırakmaktı; bunu rahat yüz hatlarının yerini alan kapalı ifadeden anladım.

"Bu beni de ilgilendiriyor," diye hatırlattım ona. "Ve benden, tamamlamam için *gereken* tüm bilgileri vermeden bir görevi tamamlamamı istiyorsun. Akıl sağlığımız ve muhtemelen hayatlarımız için, bana şimdi söylemenin zamanı geldi."

Yüzü sabit kaldı, inatçı piç.

"Bu lanet kapı neden kilitli?" Kendimi kaybettim ve bu sözler beklediğimden biraz daha bağırarak çıktı.

"Benim yüzümden," diye karşılık verdi. "Ben bir sonraki Yüce Varlık, *gerçek varis* olarak doğdum ve ailem bana komplo kurdu.

Bana karşı geldiler, tacımı ve gücümü aldılar. Arkamı kollaması gereken kişi tarafından ihanete uğradım ve beni dünyanın ötesindeki boşluğa fırlattıklarında, kapıyı asla yenemeyeceğim bir büyüyle kapattılar."

Alaycı ifadesinin altında derinlere gömülü bir acı vardı. Ailesi onu binlerce yıl boyunca evinden, toprağından uzak tutmuştu.

Piçler.

"Ben de aile trajedimin kötü olduğunu sanırdım," diye mırıldandım. "Bu çok boktan bir durum. Onların gazabını hak edecek korkunç bir şey yapmış olsanız bile, kimse evinden men edilmemeli."

Shadow'un alevleri etrafında kükreyerek canlandı, dev bir ateş topu alevli kurduna dönüştü. Onun gerçek bir canavara dönüştüğünü daha önce hiç görmemiştim ama bu sefer alevler kurt şekline bürünürken diğer özellikleri de değişti. Kolları uzarken yüzü de uzadı, parmak uçlarından pençeler çıktı.

Kalbim hızla çarptı, doğal bir korku tepkisiydi bu. Bu, tüm ihtişamıyla Gölge Canavar'dı - ya da en azından yüzde doksanı. Onun gölge ateşi versiyonu gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı.

"Gölge," diye mırıldandım, ayağa kalktı, on iki ayak boyundaydı, alevler yükselirken şeytanların karanlığı vücudunun etrafında dans ediyordu.

"Affetmek ve unutmak yok," diye gürledi ve her kelimedede yüzündeki ve sesindeki kurt daha da belirginleşti. "O kapının açılmasını istiyorum ki hepsini paramparça edip mezarlarının üzerinde dans edebileyim."

Ben de ayağa kalkmışım, boyun eğmek için büyük bir ihtiyaç hissediyordum. Canavar adamı ele geçirirken ortaya koyduğu katıksız güç, sesinin gürültüsüyle birlikte beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Bu, şekil değiştirenleri yaratan, dünyanın dört bir yanındaki şekil değiştirenler tarafından korkulan, saygı duyulan ve sevilen canavardı.

"Kapıyı açmana yardım edeceğim," diye söz verdim, her kelimesinde ciddiye dim. "İlk defa bu görev bana gerçekten mantıklı geliyor. Beni neden yanında tuttuğunu şimdi anlıyorum... Bunca zamandır kapıdaki büyüü bozabilen tek kişi benim. Seni topraklarından, ailenden ve kaderinden uzak tutan büyüü."

Sonunda sakinleşmeye başlamıştı; ateş geri çekildi ve yüzü vahşi görkemli canavara karşı karanlık yakışıklı adama döndü. Tekrar eski haline döndüğünde nihayet rahatlayabildim, ateşten kurdunun gücü beni öne çekmiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun hangi yönünü tercih ettiğimi bilmiyordum ve yakın zamanda onu tekrar kurt gibi görmeyi ummamın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bana doğru yaklaştı, canavardan kurtulurken enerjisi derisinin üzerinde geziniyordu. "Bin yıldır Gölge Âlemi'ne dokunabilen ilk varlık sensin," dedi bana olması gerekenden daha derin sesiyle. "Nasıl ya da neden bilmiyorum... Hayatım boyunca bulduğum hiçbir şeye benzemiyorsun ve senden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum."

İlerlerken, dürtüyle daha fazla mücadele edemiyordum. Shadow kendi üzerindeki kontrolünü kırmıştı ve bunu yaparken beni öyle güçlü bir şekilde çağırmıştı ki karşı koyamadım. Bakışları temkinli ve meraklıydı, yakından izliyor ama beni durdurmuyordu. Ona dokunmadan hemen önce, alçak melodili bir ses kütüphaneden içeri süzüldü.

Shadow dondu kaldı, kafası pencereye doğru sallandı, görebildiğimiz kadarıyla manzara mor bir gökyüzü pusundan başka bir şey değildi. "Siktir!" dedi bir çırpıda. "Len, seni aptal."

"Ne oldu?" Korku sesimi boğarak dışarı çıktım.

Hırladı, tüm göğsü gümbürdüyordu. "Bu Peri Ayı. Beş ayları tek bir ayda birleşecek ve bu topraklarda bereket zamanı başlayacak."

Kurumuş boğazımdan sert bir yutkunuş geçirerek pencereye doğru titrek bir adım attım. "Doğurganlık zamanı mı?"

Müzik arttı, daha yüksek sesle, daha hızlı ve ben inledim, zayıflamış dizlerim yere düşerken beni bıraktı, vücudum açıklanamaz bir şekilde zevk ve acıyla tutuştu. Sık sık hissettiğim düşük uyarılma yanması, vücudumdaki bu yeni *istek* ve *ihtiyaç* dalgasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

"Tanrılar," diye haykırdım, ellerim vücudumdan aşağı kayarken bacaklarım titriyordu, gerginliği hafifletmek için umutsuz bir ihtiyaç içinde ağrıyan amıma doğru ilerliyordum.

"Mera," dedi Shadow, yaklaşarak. "Günaha karşı savaşmalısın."

Ellerim titriyordu ve kendimi oturmaya zorladığımda külotumun sıırıslıklam olduğunu görebiliyordum. Malzeme klitorisime sürtündü ve gerçekten neredeyse boşalıyordum.

"Buna karşı koyamıyorum," dedim iniltili bir çığlıkla. "Acıyor."

Ağrı karnıma saplanmış bir bıçak gibiydi ve ne kadar hareket edersem edeyim ya da ne kadar bükülürsem büküleyim, hiçbir şey acıyı hafifletmiyordu. Shadow beni kollarına aldı ve koşarak pencerelerden uzaklaşmaya başladı. Ama müzikten kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Büyülü rüzgârlarda süzülüyor, Peri'nin tozuyla taşınıyor ve varlığımızın özünü örmek için tasarlanmıştı.

"Fae'ler yılda sadece bir ya da iki kez doğurgan olurlar," dedi Shadow, sondaj gibi o oldu konuşmak sadece için tutmak dikkatim dağıldı.

"Bu müziği yeni büyümeyi teşvik etmek için kullanıyorlar." "Kulağa tecavüz ilacı gibi geliyor," diye mırıldandım, kafam bulanıktı

Alevler vücuduma yayılmadan önce ayak parmaklarımda ve parmak uçlarımda yanmaya başladı.

"Hayır," dedi açıkça. "Zihnin bir fae gibi savaşabilecek durumda değil. Müzik bir cesaretlendirme, zihin kontrolü değil. Ama belli ki seni çok etkiliyor."

Bakireler ve benzerleri hakkında bir şeyler mırıldandığını duydum ama umursamayacak kadar ileri gitmiştim. Tam ateş merkezimde patlamak üzereyken, geri kalan her yerimi doldurmuşken, o

kıçımı duşa soktu ve suyu b u z gibi soğuk açıp beni tamamen ıslattı.

"Ateşle savaşmalısın Mera," dedi ciddi bir sesle.

Boğuk kahkaham ona her şeyi anlatıyordu. Hiç umudum yoktu.

T Suyun buz gibi şoku bir anlığına kendime gelmeme yardımcı *oldu*. Ateş, hala damarlarımda ve vücudumda kükrüyor olsa da, yeterince sessizdi.

Kendimi yukarı çekebildim ve uzun, sırlıslıkla saç tellerini yüzümden itebildim. Gölge, geniş, bakır kaplı duşun kapısında çerçevelenmiş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyordu.

Normalde bu utancın kendini belli ettiği nokta olurdu - onun önünde kendimi tam anlamıyla boşaltmaya çalışmıştım. Ama içimde daha fazla uyarılma titreşirken inlemekten başka bir şey yapamadım. Müzik daha da güçlendi ve vücudum ritme ayak uydurdu. Soğuk su bana çarptıkça acıtıyordu ama bu çekime karşı koymak için yeterli değildi.

"Sadece git," diye ısırdım, ellerim kıyafetlerimi çıkarmak için çabalıyordu. Hassas cildime sürtünüyorlardı. "Bırak da biri bana onaylamayan bir baba gibi bakmadan bu işi halledeyim."

Onlardan birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladığımdan değil.

Shadow, sesi sinirli ve kızgın bir şekilde gürleyen göğüs şeyini yaptı.

"Bunu bilerek yapmıyorum," diye bağırdım ve nasıl olduysa aynı anda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Umarım sudan anlamamıştır.

"Kendi dokunuşunla rahatlamayacaksın," dedi sonunda ve sonra benimle birlikte suyun altına girdi. Su, mükemmel yüz hatlarını takip ederek yüzünden aşağı a k t ı ğ ı anda haykırdım.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim, havayı içime çekip ciğerlerimin yarısını suyla doldurarak. Onunla ilgili her şey duyularımı harekete geçiriyordu. Gölge ve bu müziğin birleşimi benim ve hormonlarım için ölümcüldü; ikisiyle de tek başıma mücadele edemezdin ve birlikte hiç şansım yoktu.

"Bana ihtiyacın var yoksa bu geceyi atlatamazsın," dedi kabaca.

Kafamdaki bulanıklık içinde dikkatimi çekti. "Ne demek istiyorsun?"

Pencerenin dışındaki lav kadar kırmızı gözler benimkilerle buluştu. Sadece karşılaşmakla kalmadı, kilitlendi ve sahiplendi. "Ne dediğimi çok iyi biliyorsun, Günişığı. Şarkının tamamıyla başa çıkamazsın... Daha da kötüleşecek."

"Neden gidemiyoruz?" Sırtım tekrar kamburlaşırken ağladım ve Shadow benimle duşta olduğu için bacağına yapıştım, vücudum acıyı hafifletmek için kendini bükmeye çalışıyordu.

"Gitmek için artık çok geç," dedi.

Ben daha tek kelime edemedim önümde dizlerinin üzerine çöktü ve olabildiğince yaklaştığında nefesim kesildi.

"Sana yardım edeceğim. Sadece bu gün için."

İnledim, gözyaşlarım hâlâ akıyordu ve fark etmediğine dair umudum, öne doğru uzanıp başparmağını yanağıma sürterek gözyaşlarımı silmesiyle yıkıldı. "Acı geçicidir," diye hatırlattı bana. "Ve ben onun yerini zevkle dolduracağım."

"Lütfen," diye yalvardım.

"Yarın benden nefret edeceksin," dedi, "ama bununla yaşayabilirim. Benim görmek istemediğim şey, ben acı çekerken senin

durdurabilir."

"Uyuşturulmadım," diye hatırlattım ona, vücudumdaki zonklamadan dolayı kelimeler zorlaşıyordu. "Zihnim açık. Öte yandan vajinam pek de mutlu bir kampçı değil." Bu sözlerle birlikte vajinamdaki ağrı o kadar arttı ki ellerim tekrar o tarafa doğru yöneldi.

Dudaklarında yavaş bir sırıtiş belirirken Gölge onları iki elinin arasına aldı. "Hadi onu mutlu edelim o zaman."

Tanrılara şükürler olsun.

Bu noktada gömleğimin yarısı başımın üzerindeydi ve Shadow hiç vakit kaybetmeden onu yırtıp attı. Sadece siyah bir sütyenle kaldığımda, ciğerlerimi hava ile doldurmaya çalışırken göğüslerim kabarıken, bana baktı.

Boğulmuş bir fare gibi göründüğüme şüphe yoktu, ama gözlerindeki alevler daha sıcaktı ve bunu bundan tamamen nefret etmeyeceğine dair iyi bir işaret olarak aldım. Gömleğine uzandığımda başını salladı. "Hayır, bu gece seninle ilgili, Günişığı. En iyi yaptığım şeyi yapmama izin ver."

Bundan hoşlanmamıştım ama onunla savaşmanın bir yolu yoktu. Gücü vardı ve ben çaresizdim... Ona ihtiyacım vardı. Acı giderek artıyordu ve söylediğı şeyi unutmamıştım; onun yardımı olmadan tüm şarkı boyunca hayatta kalamazdım.

Shadow birkaç saniye içinde beni tamamen soymuş, duşun zemininde çırılçıplak bırakmıştı. Duş başlığından akan su klitorisime çarptığı anda sert ve hızlı bir şekilde boşaldım. Tıpkı elektrikli bir telle şoklanmak gibi bir sarsıntıydı. Zevk ve acı birbirine karıştı, beni bıçakladı ve bittiğinde, her zamankinden daha ağırlı ve daha kötü hissettim.

"Bunu kendi başına düzeltemezsin," diye hatırlattı bana. İnledim. "Peki, nasıl düzeltebilirsin?"

Parlak kırmızı ve altın rengi irisler ve hınzır bir gülümseme tek cevabım oldu ve sonra beni tek eliyle kaldırarak duştan dışarı taşıdı. Yatağı ulaştığımızda ateş gücü ikimizi de kurutmuştu ve beni yere bıraktığında

Yumuşak, serin çarşaflara geri döndüm, kıvrandım. O orgazmın bana hiç faydası olmamıştı.

Ben hareket ettikçe, Shadow uzandı ve kocaman ellerinden birini göğsüme koyarak beni yerimde tuttu. Çığlık atmak istedim ama o beni tutarken, gücü karşı koyabileceğim her şeyin ötesindeydi, başını eğdi ve her zamanki gibi doğrudan, klitorisime giden yolda hiçbir sapma yapmadı. Dilinin ilk sert darbesini hissettiğim anda, ardından dudakları sinir demetini ağzına çekerken, sessiz bir çığlık attım, zevk benim için kırılmadan başa çıkamayacağım kadar fazlaydı.

Beni tutan el yavaşça vücudumun üzerinde hareket etmeye başladı, amımın üzerindeki diliyle aynı anda okşadı ve bir sonraki orgazm beni gerçekten çığlık attırdı, ellerim yatağı pençeleyerek çekiş bulmaya çalıştı. Shadow'un hakimiyeti azalmadı, ağzı tarafından defalarca paramparça edilsem bile hareket etmeme izin vermeyi reddetti.

Vücudumda yavaşça gezinen elinin bir parmağı içime kaydı ve beni şimdiye kadar tattığı en iyi dondurmamışım gibi yemeye devam ederken, alışmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Birkaç saniye içinde o parmak içimde en sevdiğim noktayı buldu ve beni okşadığında, zevk midemde yeniden inşa edildi.

"Orospu çocuğu," diye bağırdım tekrar boşalırken, bu sefer bayılıp bayılmayacağımı merak ediyordum.

Ben yapmadım, ama çok yakındı.

Ondan sonra biraz yavaşladı ve şükürler olsun ki içimdeki itici ihtiyacın hafiflediğini hissettim. Görünüşe göre haklıydı; büyüünün yoğunluğu onun "yardımı" ile hafifliyordu.

Zevkin son raundu da geçtiğinde, bedenimin yatağa doğru gevşediğini hissettim ve müzik başladığından beri ilk kez kendi derimi yüzmek için karşı konulmaz bir istek duymadım.

Shadow başını kaldırdı, parmakları hâlâ rahatça bedenimi inceliyordu. "İşe yarıyor mu?"

Başımı salladım. "Evet, o kadar da kötü değil-ah," diye haykırdım içimdeki o noktaya tekrar vurduğunda. "Ama şekil değiştirenler aşkına, lütfen durma."

Bacaklarımın arasına yayılmış uzun bedeninin görüntüsü, bana bakarken gözleri kapalıydı, parmakları bana hiç hissetmediğim bir zevk veriyordu...

"Kahretsin," diye bağırdım, bir sonraki orgazm beni tekrar sert ve hızlı bir şekilde vurdu, zevki omurgamdan tüm yol boyunca sürükledi.

Gölge başını salladı. "Belki de Len'e teşekkür etmeliyim."

Kafam sayısız orgazmdan sonra yumuşak, hoş bir bulanıklık yumağıydı, bu yüzden çok derinlemesine okumaya çalışmadım. "Ben de," diye kabul ettim.

Shadow'un alçak kıkırdaması hassas tenime sıcak hava akımları gönderdi ve müziğin bir başka dalgalanmasıyla eğildim ve benimle yarı yolda buluştu, ağzı bir kez daha bu tanrının hayatta olduğu uzun yıllar boyunca bekar olmadığından emin olduğunu kanıtladı.

Gece boyunca bana başka hiçbir şekilde dokunmadı ve benim de ona dokunmama asla izin vermedi. Bu sadece bu büyü aracılığıyla acımı hafifletmekle ilgiliydi ve o da ezici bir şekilde özenli davrandı. Benden hâlâ bu kadar çok şey saklıyor olması sinir bozucuydu ama buna şaşırmadım. Bu onun için sadece bir görevdi. Belki zevk aldığı bir görevdi ama yine de bir görevdi.

Başka bir şey düşünmem aptallık olurdu.

I Kapalı gözlerimin ardında ı ışık parlarken inledim ve yuvarlanırken, inimde uyuduklarımdan çok daha ipeksi çarşaf ları hissedince durdum. *Ne oldu? Neredeyim ben?*

Gözlerimi zorla açtığımda her şey acıyordu, başımı kaldırmaya çalışırken göz kapak larım bile. *Ah... Neden bu kadar bitkinim?* Yorgunluk üzerime çökmüştü, göğsümde bir ağırlık vardı ve ağzım o kadar kuruydu ki kendimi bir ay boyunca çölde pişmeye bırakılmış gibi hissediyordum.

Etrafımdaki oda tamamen yabancıydı ve Sonunda ayağa kalktığımda başım dönüyordu. Karnımdan huzursuzluk akıyordu ve çarşaf lar bir dizi çıplak *memeyi* - benim çıplak memelerimi- ortaya çıkarmak için düştüğünde, dünün anıları bağımlı beynimde parladı.

Lanet olsun.

Faerie. Şarkı. Bedenimi savaşılamayacağım bir düşmana dönüştüren acı verici ihtiyaç.

Ve Gölge... Tanrım.

Shadow bana bir gecede hayatım boyunca yaşadığımdan daha fazla orgazm yaşatmıştı. Yetenekli, acımasız ve bir şeyi kafasına koyduğunda tamamen durdurulamaz biriydi. Ve bu şey beni Faerie şarkısından geçirmekt i.

Anılar yoğun ve sarsılmaz bir şekilde içime çöktü ve lanet olası hain bedenim daha fazlasını istedi. Artık şartlanmış gibiydik ve Gölge Canavar'ı düşünmek bile merkezimde ısı ve nem birikirken uzuvlarımın titremesine neden oluyordu.

Bu bir noktada uğraşmam gereken bir sorun olacaktı ama şimdilik *dün olmamış gibi davranma* görevi tüm hızıyla devam ediyordu. Sadece önce birkaç kıyafet bulmam gerekiyordu. Çok da önemli değildi. Bu aşamada Shadow'un vücudumda bilmediği pek bir şey yoktu, ağzım hariç. O beni hiç öpmemişti, ben de ona dokunmamıştım. Hatırladığım kadarıyla her şey tek taraflıydı... sadece bana odaklanmıştı.

Bazı kadınlar bunu sevebilirdi, ama benim için Acı tatlı bir anı.

Etrafımda hiç kıyafet olmadığından, çarşafı etrafıma sardım ve yataktan çıkarken onu sürükledim. Bacaklarımın sabitlenmesi birkaç saniye sürdü ve bir şekil değiştiren için gecenin etkilerini bu kadar güçlü hissetmek, Peri büyüğü bana her ne yaptıysa, hala sistemimden çıkmaya çalıştığını biliyordum.

Yeni doğmuş bir at gibi topalladıktan sonra nihayet dengemi geri kazandım ve bir kez daha sorunsuzca hareket edebildim. Bu odayı ve banyoyu hızlıca kontrol ettiğimde kıyafet bulamadım; şüphesiz Shadow sadece iradesiyle kıyafet üreten büyüğü bir varlıktı.

Bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu: Oraya gitmek ve müzikle yüzleşmek. Belki bana birkaç giysi de sihredebilirdi. Önce banyoyu kullandım, Dünya'ya özgü görüldüğü için şükrettim. Shadow'un neredeyse her şeyi aşına olduğum şeylere dayanıyordu ve bu bana, ona karşı umursamaz tavrına rağmen, aslında Dünya'yı belki de diğer dünyalardan biraz daha fazla sevdiğini söylüyordu.

Kütüphaneye girdiğimde boş görünüyordu. Bu büyüklükteki bir sarayda Gölge'nin bulunabileceği bir sürü oda olmalıydı ama onu burada bulamamak beni biraz şaşırttı. Pencereden dışarı hızlıca bir göz attığımda, hâlâ dünyanın bir ucundan diğer ucuna gittiğimizi ve aşağıda donmuş toprakların arasında noktalı yeşil su parçaları olan yeşil buzdan bir tundraya benzeyen bir yer olduğunu gördüm.

Peri birbiri ardına uç noktalara varıyordu ama burada garip bir şekilde güçlü bir huzur hissettim. Huzur ve açlık, çünkü görünüşe göre yoğun bir zevk gecesi beni tüketiyordu. İsteksizce manzarayı terk edip yiyecek kutusuna yöneldim ve Shadow'un söz verdiği gibi su, meyve ve taze sandviç bulup mideye indirdim.

Doyduğumda, kanepelerden birini pencerelere doğru sürükledim ve yumuşak yüzeye uzandım, ayaklarımı büyük bir cam panele dayayarak manzaranın geçişini izledim. Faerie'yi bir daha ne zaman deneyimleyebilecektim? Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

Karanın üzerinde yüzen tek saray biz değildik; ufukta birçok başka ev, sürüklenen adalar ve büyük malikâneler vardı. Hiçbiri fazla yaklaşmıyordu; her şeyin sorunsuz işleminde büyü'nün rolü olduğu açıktı.

Onu görmeden önce Gölge'yi hissettim ve ne yaparsam yapayım bunun garip olacağını bildiğim için önce dönüp onu selamlamamaya karar verdim. Çünkü ben böyle bir korkaktım.

"Len burada," diye gürledi, tepemde durarak. Derin sesi bana daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey yaptı. Bedenim canlandı, her hücre, sinaps ve reseptör sanki efendileri gelmiş gibi hazır ola geçti.

Hayır! Geri çekil, seni sadakatsiz kaltak.

Shadow'a üzerimde daha fazla güç veremezdim. Bunu daha önce de söylemiştim ve bugün de aynı derecede önemliydi: zaten üzerimde çok fazla kontrolü vardı. Kurdum göğsümde uludu ve onun da Gölge'ye boyun eğmek isteyip istemediğini ya da bana hâlâ gerçek bir eşimiz olduğunu hatırlatıp hatırlatmadığını anlayamadım. Ruhunun bir parçasının Torin'den vazgeçmediğini biliyordum.

İkisine de ihtiyacımız yok, diye hatırlattım ona. Uluması kesildi ama ben Gölge'ye odaklanırken daha da huzursuzdu. "Tamam, güzel," dedim olabildiğince rahat bir şekilde, nihayet bakışlarıyla buluşmak için manzaradan uzaklaştım. "Herhangi bir sebep için mi? Bize söylemeyi unuttuğu başka bir tuhaf seks büyüsü hakkında bizi uyarmak için mi?"

ne hakkında?"

Gözleri altın renginde parlıyordu ve bulanık anılarıma rağmen dün geceyle ilgili tek bir şeyi bile unutmadığını söyleyebilirdim. Neyse ki beni olanlarla ilgili gerçeklerle yüzleşmeye zorlamadı ve biraz daha saklanmama izin verdi.

"Gel. Sana göstereyim."

Çarşafı daha sıkı tuttum. "Burada benim için giyecek bir şeyiniz var mı?" diye sordum.

Gözleri vücudumda gezinirken alevler parladı. "Inky biraz temin edebilir."

Tabii ki olabilir.

Shadow arkasını döndü ve bunu yaparken çenesindeki tiki hayal bile edemedim. Bunun ne anlama geldiğini fazla analiz edecek zamanım yoktu çünkü birkaç dakika içinde bana tam uyan bir takım kıyafetle geri döndü. İç çamaşırımı, siyah gömleğimi, dar kot pantolonumu ve hayatımda sahip olduğum tüm ayakkabılardan daha çok sevdiğim bir çift baldır yüksekliğinde siyah motorcu botunu giymek için yatak odasını kullandım.

Saçlarım kurumaya bırakıldığı ve aynı zamanda zevk sancıları içinde savrulduğu için karmakarışık, bu yüzden karışık bukleleri parmakla taramak ve sırtımdan aşağı bir çılgınlık kütlesi olarak bırakmak dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu. Zaten kimseyi etkilemeye de çalışmıyordum.

Görünüşe göre, Shadow için bir görevden başka bir şey değildim ve böyle bir geceden daha fazla zevk alabileceğimizi düşünmek gülünç olduğu için - o *lanet* olası bir *tanrıydı*, ucube aşkına - kafamı statükoya geri döndürmem gerekiyordu.

Kütüphaneye döndüğümde Shadow ve Inky beni bekliyordu ve birlikte beni odadan çıkarıp orada olduğunu bilmediğim başka bir merdivene götürdüler. Shadow'un geniş omuzları bir sonraki katta gözden kaybolurken ben de peşlerinden gittim ve kütüphanenin hâlâ en sevdiğim oda olup olmadığını yeniden değerlendirirken ağzım açık kaldı.

Burası bir gözlemeviydi. Tüm kat, bir alt kat kadar büyüktü ve sonsuza kadar uzanan tavandan tabana pencereleri vardı. "Vay canına," diye nefes alarak yaklaştım. Sadece bir kat yukarıda olmasına rağmen her şeyi görmek için çok daha yüksek bir bakış açısına sahipmişiz gibi görünüyordu.

"Gölge tamamen manzaralar ve kitaplarla ilgili," dedi Len, bulunduğu yerden içeri girerken. Gözleri parlıyordu ve bir kez daha gümüş pelerinini giymiş, saçlarını örgü şeklinde arkaya toplamış ve yüzünün mükemmel hatlarını ortaya çıkarmıştı.

"Manzara ve kitaplar," diye cevap verdim. "Bunda yanlış bir şey yok." Bunlar benim de hayatta en sevdiğim iki şeydi, ama bunu yüksek sesle itiraf etmekten kaçındım.

Len bana ulaştığında eski arkadaşlarmışız gibi yanağımı öptü ve aynı anda Shadow'un göğsü gümbürdedi, bu da Len'in kıkırdamasına neden oldu. "Sakin ol kardeşim. Sadece *merhaba* diyorum."

İkisini de iterek yüzümde bir kaş çatma ifadesi oluşmasına izin verdim. "İkinizden de dokunmak yok, tamam mı? Sadece bana burada ne yapmak üzere olduğunuzu gösterin."

İkisi de bir adım bile atmadan pencereden uzaklaşıp parlak gümüş bir sandalyenin bulunduğu parlak ışıklı arka köşeye doğru ilerledi.

"Gölge Âleminde," dedi Shadow, neredeyse dokunuşunu hissedebileceğim kadar arkamda durarak, "kontrol ettiğimiz yaratıklardan gelen enerjiyi kullanarak derimizi işaretleme tekniğimiz var... sislerden. İyileştirme yeteneklerimizi aşan tek 'mürekkep' bu." Len'in etrafta koşuşturduğu yeri işaret ederek tepsi masasının üzerine iki parıltılı kavanoz yerleştirdi. Her iki kavanozda da dönen, dumanlı karanlıktan oluşan mini bir Inky bulunuyordu. "Yanımda küçük bir şerit getirmeyi başardım ve zamanla büyümeye devam etti. Böylece yavaş yavaş parçama ekleme yapıyoruz." Arkadaşına döndü. "Len fae büyüsü kullanarak onu derime aşılayabilir. Sırt parçamı tamamlamak için burada."

Nefes alışım biraz ağırlaşmıştı. Erkeklerdeki dövmelere her zaman bayılmışımdır, özellikle de sırtları boydan boya mürekkeple kaplıysa. Böyle sığ biriydim.

Gölge'nin üzerindeki mürekkebi birkaç kez görmüştüm ve derisini işaretlemeyi nasıl başardığını kesinlikle merak etmişim

-Sonunda sorularımdan birine cevap alıyormuş gibi görünüyordum.

Shadow etrafımda dolanırken kendini beğenmiş görünüyordu, gözleri muhtemelen düşüncelerimi ele veren yüz ifademi alıyordu. Tam sandalyeye geçmek üzereyken eğildi ve kulağımın dibinde mırıldandı, "Şu anda her yerden uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum, Günışığı."

Bir laneti ve iniltiyi bastırarak kalçalarımı sıktım ve kendimi daha fazla düşünmemeye zorladım.

"Flört etmeyi bırak ve gömleğini çıkar," diye emretti Len. "Ailenin benim varlığıma ihtiyaç duymasına sadece birkaç saat kaldı." Bunu söylerken yüzünü buruşturdu ve içimden bir ses onun aile toplantılarından pek hoşlanmadığını söylüyordu.

Shadow uzandı, gömleğini ensesinden yakaladı, yukarı ve başının üzerine doğru çekti. Hızlı bir hareketti ve sonra görebildiğim tek şey kasların üzerine dökülen mürekkepli deriydi. Len'in kıvrak kasları varken, Gölge'nin yoktu.

-Çok hantal olmadan iriydi. Mükemmel karın kasları vardı,

Geniş omuzları ve vücudunun üst kısmındaki kalın hatlarıyla bir sanat eserine benziyordu ve bunu cildindeki gerçek sanat eserinden daha fazla anlamda söylüyorum. Bu kadar uzun bacaklı olduğu için ağır kas yapması zor olmalıydı ama belli ki o bir insan ya da şekil değiştiren değildi ve bunu çok güzel başarmıştı.

Salyalarımın akmasını engellemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. "şimdiden çok fazla mürekkebin var," diye not ettim.

benim hissettiğim kadar nefessizdi.

Shadow göğsünün üzerinde dans eden yazılı kelimelere -en azından İngilizce olmadıkları için kelime olduklarını varsaydım- baktı. Altlarında canavar ve canavara benzeyen çok sayıda resim vardı. "Bunlar evde yapıldı," dedi sessizce, bir elini üzerlerinde gezdirerek.

Dövmeler onun dokunuşuyla hareket ediyor, koyu mürekkep dönüyordu. Bir parçam benim için de aynı şeyi yapıp yapmayacaklarını görmek için ona uzanmak istedi,

"Sandalyeye otur Canavar," dedi Len sözünü keserek. Sandalyeyi ayarlayıp düz hale getirdi ve Shadow yüzüstü uzandı.

Yerleştiğinde, omuzları sandalyenin kenarından taştığında, yaklaştım ve sırtındaki yarı yapılmış dövmeye baktım.

"İnanılmaz."

Cidden inanılmaz.

Bu bir ölüm ağacıydı, dumanla dönen bir ağacın dallarında birden fazla kafatasının büyüdüğu ya da yuvalandığı karanlık, gölgeli bir sahneyi tasvir eden devasa tek bir parçaydı. Tepeye yakın bir yerde tamamlanmamış bir boşluk vardı ve Len burada çalışmaya başladı.

Kavanozlardan birini eline yerleştirdi ve gümüş tokayı serbest bıraktığında duman dönerek dışarı çıktı. Kaçacakmış gibi görünüyordu ama Len'in büyüşü kaçamadan onu yakaladı ve elini Shadow'un omurgasında döndürürken ikisi birbirine karıştı. Hiçbir iğne ya da makine

Gölge dumanını işaretlenemez bir tene dönüştürmenin anahtarı olduğu belli olan bazı fae büyüleri söz konusuydu. En azından Gölge Diyarı'nın dışında.

Sihrin ortaya çıkışını izlerken sonraki iki saat benim için göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Shadow ve Len sohbet ettiler, birbirlerini çok iyi tanıyan ve yıllar boyunca yaptıkları şeylerle ilgili milyonlarca hikâyesi olan eski arkadaşlar gibi. Oturup onları birlikte izlemek, şakalaşmalarını dinlemek güzeldi ve Len gitmek zorunda kaldığında Shadow'un sırtındaki görüntü neredeyse bitmişti. Tamamlandığında muhteşemin de ötesinde olacaktı.

"Yakında görüşürüz," dedi Len, yanağımdan tekrar öptükten sonra binanın yanından uzaklaştı. Korkmuş gibi görünmüş olmalıyım çünkü Shadow başını salladı. "O iyi olacak."

Her nasılsa, olacağından hiç şüphem yoktu.

Ondan sonra daha fazla yemek yedim, uzun bir uyku çektim ve kütüphaneye dönmemiz gerektiğinde Shadow ve ben önceki ilişkimizi başarıyla yeniden kurmuştuk. Hiç gariplik yoktu.

Yani, çoğunlukla.

İlk uyandığım tanıdık bahçeye döndüğümüzde sessizce çıktık ve oradan kütüphaneye kolay bir yolculuk oldu. Kapıları nasıl çağırabildiklerine imreniyordum. Ellerindeki gücün - dünyalar arasında geçiş yapabilme ve asla tutsak olmama yeteneğinin - farkında mıydılar acaba? Şekil değiştirenler, tüm güçlü yanlarımıza rağmen, insanlara tanrılardan çok daha yakındı. Kendimi kavrayışımın çok ötesinde varlıklarla dolu bir kütüphanede bulana kadar bu gerçek hakkında gerçekten endişelenmemiştim. Ama neredeyse her yönden boyumu aşan bir durumda olmama rağmen hâlâ hayattaydım ve bunu bir zafer olarak sayıyordum.

Peri kapısından girdiğimizde kütüphane sessizdi; etraftaki birkaç goblin yanımdaki Gölge'yi görene kadar bana şaşkın bakışlar fırlattı. Sonra sadece başlarını salladılar ve yaptıkları işe geri döndüler.

Kendini beğenmiş bir piç olmasına şaşmamalı. Etrafı dalkavuklarla çevriliydi.

"Bu sağlıklı değil, biliyorsun."

Kaşlarını hafifçe kaldırarak bakışlarımı karşıladı. "Düşüncelerini bilmediğimin farkındasın, değil mi? Kelimeleri gelişigüzel sarf etmen hayret verici."

"Her neyse, dostum." Onu tersledim. "Etrafını sürekli evet diyen insanlarla çevrelemekten bahsediyorum. Bunun karakterini geliştirmene ya da hatalarından ders çıkarmana ne faydası var?"

Shadow bana dişlerini gösterdi. "Hata yaptığımı sana düşündüren nedir?"

İçimi çektim. "Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Herkes hata yapar; bu işler böyle yürür."

Beni kütüphaneden Dünya koridoruna doğru götürmeye devam ederken omuz silkti. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Günışığı. Evren tarafından bu şekilde tasarlandım, mükemmel bir avcıyım."

Peki yalan neredeydi? Bu dünyadaki rolü her ne olursa olsun, bu işi harika bir şekilde yapıyor gibi görünüyordu. Bizi hayvan ruhlarıyla birleştirdiğinde lanet bir insan alt grubu yaratmıştı. Başka kim böyle bir şöhreti müjdeleyebilirdi ki?

"Sakin benden sana yalakalık yapmamı bekleme," diye mırıldandım. "Sen hâlâ düşmansın."

Bu sefer gerçek bir sırtıştı, hınzır ve kışkırtıcı. "Oh, evet, Günışığı. Bunu çok belli ettin. Dün gece adımı haykırdığın zaman hariç."

Tanrım. Kalçalarım tekrar sıkıştı ama yüzümü kızartmadım, ona bu zevki tattırmayacaktım. Yine de Faerie'de geçirdiğim zaman hakkında söylenmesi gereken bir şey vardı.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler," dedim ona ciddi bir şekilde. "Her şeyi hatırlamıyorum ama önceki acı gerçekten unutulmazdı."

Beyaz koridorda durakladı. "Burayı güvenli bölge olarak kullanmaya karar vermeden önce Fae takvimini kontrol etmemem benim hatamdı. Hatamı düzeltmek bana kalmıştı."

Gülümsemem bir insanı kör edecek kadar parlaktı. "Orada tek duyduğum, düşündüğün kadar mükemmel olmadığındı."

Başını iki yana salladı, bir kahkaha atarken omuzları sarsılıyordu. "Zorlama, yavrum. Canım isterse seni hâlâ öldürebilirim."

Bu aşamada neredeyse şaka yollu bir tehditti. Beni öldürmeyeceğinden değil, ama en azından şimdi beni öldürdüğü için kötü hissedecekti, yani ilişkimizde bir zemin oluşturunuyorduk. Ve neyse ki Faerie'de olanlar bizi on adım geriye götürmemişti.

İnkâr oldukça işe yarıyordu.

S Hadow'un büyüü tüm yaratıkları aynı yere çekmek için tasarlanmıştı. Yine Torma'nın dağlık bölgesinde. "Neden burası?" diye sordum.

"Çoğu zaten buradaydı elbette," dedi kısaca. "Sen bir gölge mıknatısı gibisin."

Gah, şimdi bunun böyle bir çift anlamı vardı ve dünü tekrar aklımdan çıkardım. Tek seferlik bir anlaşılmaydı. Bir kerelik. Bunu kafama yerleştirmeli ve yoluma devam etmeliydim. Belki bunu tekrarlamaya devam edersem, hain bedenim sonunda bunu kabul ederdi.

"Umarım bir gün seni ve o toprakları yöneten normal kuralları atlatan şeyin ne olduğunu bulurum," diye mırıldandım.

Shadow bana okunamayan bir bakış attı ama cevap verecek zaman yoktu çünkü gölge yaratık merkezine varmıştık.

"Vay anasını," dedim, düzinelerce ya da daha fazla yaratığın geçemedikleri devasa bir ateş çemberine hapsediğini görünce nefesim boğazımda düğümlendi. Shadow'un ateşi de en az kendisi kadar belalıydı. "Çok fazla var!"

Başını salladı. "Evet, görünüşe göre bu sefer diyardan çok sayıda kapı açmışsın. Neyse ki

Yüksek kademeler, sadece Igorna ve iki avcuyu serbest bırakmış görünüyorsunuz, bu yüzden geri kalanı çok fazla baş ağrısı olmamalı."

"Igorna'ya ne oldu?"

Gölge'nin yüzü karanlık bir memnuniyetle kaplandı. "Biraz ikna ettikten sonra hücrelerden birinde biraz kestiriyor."

Şekerleme... Evet, tabii, kulağa mantıklı geliyor.

"Onları nasıl geri getireceğiz? Kendi dünyalarına?" Artık kapılarının bu tarafında bu kadar çok kişi olduğu için bu daha büyük bir sorun haline gelmeye başlamıştı.

Gölge'nin ifadesi içe dönük bir hal aldı. "Son birkaç gündür bu konu hakkında çok düşündüm. İlk başta kapıyı açmaya odaklanmıştım ama şimdi... Ya olaya yanlış yönden bakıyorsak? Gölge Diyarı'na kendi geçici portallarını açmaya devam ettiğin için kapıdaki büyüün senin için bir engel olmadığı açık. Nasıl yapacağımızı bulursak, bir kanal olarak hareket etme şansın var ve daha kalıcı bir geçit oluşturulabilir. O zaman gücümü yaratıkları geri getirmek için kullanabilirim, hatta belki ben de onları takip edebilirim."

Fikrin beynimde canlanmasına izin verirken başımı salladım. "Evet, bunu daha önce hiç denemedik. Kapıdaki büyüü aşmaktansa bunu nasıl yapacağıma dair daha fazla fikrim varmış gibi geliyor."

Gölge'nin dudakları ona uğursuz bir bakış atacak kadar eğildi. "Büyüyü yapanı yok ettiğimde kapı artık kapalı olmayacak. Sadece önce o diyara girmem gerekiyor."

İntikamını alacaktı ve ben bir kenara atılacaktım, artık onun işine yaramayacaktım.

Umarım bu gerçekleştiğinde benden geriye bir kabuktan fazlası kalırdı çünkü Shadow'un nihai amacına ulaşmak ve intikamını almak için neredeyse her şeyi yapacağı açıktı.

Bunun üzerinde duracak zaman yoktu çünkü kayalık zeminde yaratıklara doğru ilerliyordu. Bu

Torma'da çok fazla kar yağmadı, ancak yine de soğuk hava dalgaları vardı ve buzlu zemine bakılırsa kış gündönümüne yakın olmalıydı. Bu da şu anlama geliyordu.

Simone ilk vardiyasını üstlenmek üzereydi.

Bu olmadan önce onu görmem gerekiyordu, her ne kadar daha erken dönmeye çalışmadığım için muhtemelen beni fena halde dövecek olsa da. Ayrıca Dannie'yi görmem ve onun güvende ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Shadow onunla ilgilenileceğini söylemişti ama yine de bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Yürürken, kurdumun zarafeti buzda kayıp kırımın üstüne düşmemi engelledi ve sonunda tek parça halinde Gölge'nin yanına ulaştım. İkimiz de hırlayan, sinsice dolaşan, savaşan yaratıkları uzakta tutan alev çemberinin hemen dışında duruyorduk.

"Buradaki yolu açmaya çalışmamı ister misin?" diye sordum. Gölge başını salladı. "Hayır. Hepsini tek seferde geri göndermek istiyorum ve bu da avcıları, Igorna'yı ve diğerlerini tuzağa düşürdük."

"Angel avcıları öldürdü," diye hatırlattım ona.

"Bizi Gölge Diyarı'ndan doğmamış silahlarla öldüremezsiniz," diye hatırlattı bana. "Angel'ın kılıçları müthiş ama gölgeden doğmadılar. Sadece fiziksel yapılarını bozdu ve burada, sisler olmadan, yeniden biçimlendirmemiz için enerji bulmak daha zor. Tam güçlerini yeniden kazanmadan önce onları kilit altına aldım."

Tamam, tamam. Doğru. Yaratıkları ilk etapta öldürmemesinin, sadece kilit altında tutmasının nedeni buydu. "Sislerden" bahsetmesi bana dövmelerini hatırlattı ve merakımı tamamen yeni ve her şeyi kapsayan bir şekilde uyandırdı.

İsim, neredeyse tanıdık geliyordu. Ama bu dejavu hissi rastgele bir enerji sarsıntısından daha fazlası olamazdı çünkü bahsettiği sisler hakkında hiçbir bilgim yoktu.

Gölge alevlere tutundu ve normal bir ölümlünün aksine, ateşle uğraşırken yanarak ölmedi. Onun yerine,

Avularının içine sıcıyor ve onu sevgiyle okşuyor gibiydi.

Benden uzaklaşarak tüm dikkatini ateş veredi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve ardından İngilizce olmayan bir sürü kelime söyledi. Neredeyse bir şarkıya benziyorlardı, kelimeler rahatlatıcı ritmik bir melodiydi ve büyü her ritmi takip ediyordu.

Ne yaptığını anlamam bir saniye sürdü: büyüsünü tamamlıyordu. Gölge geri adım attı ve alevler yükselip yaratıkları tamamen bir ateş topunun içine aldı. Tarla artık sessizdi, anırmaları ve kkremeleri bu büyünün sihriyle kesilmişti.

Top, içindeki yaratıklarla birlikte havaya yükseldi ve biz yürümeye başladığımızda bizi takip etti. Kayalık bir çıkıntının kenarına yaklaştığımızda kütüphanenin kapısı göründü ve göz ucuyla kısa bir hareket yakaladım ama daha yakından baktığımda kaybolmuştu.

Muhtemelen bir tavşan ya da tilki -bu ormanlar, aralarında şekil değiştirenlerin varlığına rağmen hayvanlarla doluydu. Kısa bir süre bir şekil değiştiren olmasını diledim, böylece arkadaşlarıma bir mesaj iletebilirdim. Bir kez daha, onları göremeden ayrılıyordum ve bu her olduğunda, ruhumun küçük bir parçası buruşuyordu. Öyle hissetmesem bile, bir yıl olmuştu. İyi olduklarını bilmeden geçen bir yıl.

"Shadow," dedim aniden, onu olduğu yerde durdurarak. "Arkadaşlarımı kontrol etmeden gidemem. Dannie'yle ilgileneceğini söylediğini biliyorum... İyi olduğuna söz veriyor musun?"

Onu dikkatle izliyor, gözlerinde gerçeği arıyordum. "Torma'yı ziyaret ettiğimde gitmişti," dedi bana. "Kaçtığına dair söylentiler dolaşıyordu ve yakınlarda kokusunu alamadım ya da enerjisini hissedemedim." Gözleri yalan söylemiyordu ama bu bilgi de beni rahatlatmamıştı. Ya da eksikliğini, gerçekten. "O kurnaz biri," diye ekledi, sanki onu tanıyormuş gibi, "ve içimden bir ses onu ilk etapta sadece onlara izin verdiği için tuttuklarını söylüyor. O iyi olacak. Onu tekrar göreceksin."

Bakışlarımı ondan ayırmadım ama o hiç tereddüt etmedi. Bakışlarım Gölge'yi kıracak değildi ama ne kadar ciddi olduğumu göstermem gerekiyordu. Bu gerçeğe saygı duyuyormuş gibi başını salladı ve bunun ilişkimizde ileriye doğru atılmış bir adım olup olmadığını merak ettim. Çizgiler bulanıklaşıyordu ve bu konudaki duygularımı nasıl yöneteceğimi bilmiyordum.

"Şu yaratıkları kütüphaneye geri götürelim," dedi Shadow, aslında ne için burada olduğumuzu hatırlatarak.

"Evet," dedim, tanıdık havadan son bir nefes alarak, sürüme duyduğum hafif bir özlem içimden geçerken, onu da vardiyamız bittiğinde kurdumu bıraktığım gibi kolayca bıraktım. Bir parçam Torma'da olduğumu bile hatırlamıyordu ama kurdum sürüsünü özlüyordu ve doğruyu söylemek gerekirse, benim de küçük bir parçam özlüyordu.

Dünya'nın kış topraklarını geride bırakarak beyaz salona adım attığımızda, hiç vakit kaybetm e y e n Gölge'yi takip ettim. Sonunda bir sonraki hapishaneye ulaşana kadar ateş salonu ışık ve ısıyla doldurdu. Gölge yaratıkları ekstra büyük bir odaya bıraktı ve onlar ateşten yuvarlandıktan sonra kapıyı enerjisiyle mühürledi. Inky'ye çok benzeyen bir enerjydi bu; girişin üzerine bir duman bulutu çökmüştü. Gölge ve Inky'nin enerjileri aynıydı ve bu beni hiç şaşırtmadı. Inky her neyse, Gölge Canavar'a geri dönülmez bir şekilde bağlı olduğunu ve asla tamamen ayrılamayacaklarını zaten anlamıştım.

Görevimiz tamamlandığında Gölge, "Akşam yemeğini ine getirteceğim," dedi.

Kıkırdamama engel olamadım. "Benimle tanışmadan önce her şeyine ne diyordun?"

Gülmedi ama yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. "Her şeyi etiketlemek istemek insani bir özelliktir. Bazı şeyler sadece öyledir, un vana ya da özel isme ihtiyaç duymaz."

Bu bana garip geldi ama muhtemelen insani bir özellik olduğu için itiraz etmedim. Bilgi kütüphanesine girdiğimizde, her zamanki gibi iş vardı. Çeşitli sakinler

her şeyi araştırıyor ve muhtemelen asla kendi gözlerimle göremeyeceğim kültürlere küçük bir bakış atmamı sağlıyor.

Yine de aşinalık güzeldi, sanki gölge yaratık işi nihayet geride kalmış olabilirdi ve ileriye dönük sağlam bir oyun planımız bile vardı.

Her şey iyiye gidiyordu. Bir kez olsun.

Bİne varmadan önce Gaster tarafından pusuya düşürüldük. Goblin, gölge sorununun şimdilik sona erdiği haberiyle aşırı derecede heyecanlanmıştı, ve onları krallığa geri götürmek için bir planımız olduğunu söyledim.

Shadow cine karşı çekingen davrandı, kısa cevaplar verdi... tabii cevap verirse. Benden başka kimse koca canavarı zorlamadı, söylediği her şeyin kanun olduğunu kabul etmekten mutluydu. Eğer goblin Gölge'nin tek amacının kendisine haksızlık edenlerden intikam almak için Gölge Diyarı'na geri dönmek olduğunu bilseydi, coşkusunun bir kısmı azalabilirdi.

Ya da... muhtemelen değil.

Gölge'ye duydukları körü körüne güven şaşırtıcıydı.

İne doğru adım atmak üzereyken ismimin odada yankılandığını duydum ve arkamı döndüğümde, tam bir savaşçı gibi giyinmiş olan Angel'ı görünce nefesim kesildi. Kız tepeden tırnağa özel yapım olduğu anlaşılan gümüş ve kırmızı zırhlar içindeydi, vücuduna kalıplanmış, kanatlarının etrafına sabitlenmişti ve üzerinde o kadar çok bıçak vardı ki, çeşitli yerlerinden çıkan sapların sayısını unutmuştum.

"Ne oldu?" Ona doğru koşarak patladım. "Honor Meadows'da savaş mı çıktı?"

Tek kelime etmedi, sadece kollarını bana doladı, sanki beni bir daha göremeyeceğini düşünüyormuş gibi sarıldı. Nefes alamıyordum ama umurunda değildi çünkü bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi sarılmalardan biriydi. Sadece bir kadın arkadaşın verebileceği duygusal bağa ihtiyaç duyduğum için ona sımsıkı sarıldım ve hayata tutundum. Erkekler ve seks harikaydı, ama eğer hiç ölüm-kalım arkadaşınız olmadıysa, taklit edilemeyecek bir bağı kaçıırıyordunuz.

Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan bir şey.

"Sen gitmiştin," dedi uzaklaştığında, gözleri kuru olsa da sesi kırıktı. "Toprakları aradım ve hepsini sorguladım ama kimse ne olduğunu bilmiyordu. Ve lanet olası bağımız... Olgunlaşmaya başlasa iyi olur çünkü tek başına ortalıkta dolaşmanın stresini kaldıramıyorum."

Sonra Gölge bize katıldı ve bir anda kederli arkadaş gitti, yerine belalı bir savaşçı geldi. Silahlar o kadar hızlı ellerindeydi ki, hareketlerini takip edemedim ve ona saldırmakta tereddüt bile etmedi. Bundan çıkardığım ve en çok takdir ettiğim şey, Shadow'un onun bir rakip olması gülünç bir meseleymiş gibi davranmamasıydı. Ona hak ettiği ilgiyi gösterdi ve ikili dövüşürken ona değerli bir rakipmiş gibi davrandı.

Gölge havadan siyah ve dumanlı bir kılıç çıkardı ve kısa bir süreliğine bunun başka bir forma bürünmüş Inky olup olmadığını merak ettim. Genellikle yakınlarda olurdu ama onu başka bir yerde göremedim.

Angel tek bir düşünceye odaklanarak savaştı, tekrar tekrar saldırdı, asla pes etmedi ya da ona bir santim bile vermedi. Muhteşem ötesiydi ve açıkçası sonunda kimi desteklediğimi bilemedim. Dürüst olmak gerekirse ikisinin de kazanmasını istedim ama bugün Angel'ı yarı yarıya sevdiğim ve Shadow'dan nefret etmediğim için muhtemelen en iyisi ayrılmaktı.

"Çocuklar," diye başladım, birbirlerine delik açma konusundaki yoğun ihtiyaçlarını bölmek için. "Bunu akşam yemeğinde konuşalım. Ben iyiyim."

Cevap yok ya da duraksama. Kalabalığı üzerimize çekmeye başlamıştık ve bunun olduğundan daha fazla bir şeye dönüşmesine ihtiyacım yoktu. Shadow'u tanıyorsam, tüm yardakçıları onu izlerken bir şey kanıtlamak isteyecektir. İş oraya varmadan onları durdurmalıydım.

Derin bir nefes alarak, aklıma gelen en aptalca şeyi yaptım, ama aynı zamanda onları yollarında durduracak tek kesin hareketi. İkisinin arasına atladım, tam o sırada Angel döndü ve devasa, süper keskin bıçağıyla saldırdı. She saw me in the last instance, screaming out a “Nooooo,” but it was too late to stop the strike. İkiye bölünmek üzere olmadığımı umarak bir kolumu kaldırdım ve kendimi acıya hazırladım.

Ondan sonraki her şey ağır çekimde ilerledi ve yıkımım yaklaşıyor olsa da, geri kalanının neredeyse bağımsız bir merakla çöküşünü izledim. Shadow'un kükremesi odadaki herkesi sağır etti, çoğunu dizlerinin üzerine çöktürdü ve gücünün kıvılcımı omuzlarımı ısırdığında, bıçak kolumu keserken sarsılarak yolumdan çekildim.

"Yeter!" Gölge beni bırakmadan böğürdü. Sesi dramatik bir şekilde alçaldı. "Onu güvende tuttum, Melalekin." Bu sözleri sadece Melek ve ben duyabilirdik. "Benimle bir alıp veremediğin yok."

Göğsü kabardı, gözleri az kalsın yapacağı şey yüzünden hâlâ dehşetle doluydu. "Bir dahaki sefere bu kadar hoşgörülü olmayacağım Darkor," diye mırıldandı, yine çok alçak sesle. Bu sadece üçümüz arasında bir konuşmaydı. "Bunu unutma."

Sonra bana yumuşak bir bakış atarak döndü ve hışımla gitti. Nefes alışım hâlâ hızlıydı, ölüme her zamankinden daha yakın olduğum hissi üzerimdeydi. Shadow beni kurtarmıştı ve başka bir şey düşünemiyordum. Belki hariç... Gerçek isimlerini yeni mi öğrenmişim?

Bu çok önemsiz bir bilgiydi ama yine de bana kesinlikle nefes kesici derecede büyük geldi. Sanki ben

Sadece çok az kişinin deneyimleyebildiği bir kulübe kabul edildim. Burada en çok zaman geçirdiğim iki varlığın küçük bir parçasına daha sahip olduğum için kendimi oldukça ayrıcalıklı hissettim.

Gölge Canavar'dan yayılan sıcaklığı fark etmem bir anımı aldı. Yüzü donuk olduğu için başka kimse bilmesede öfkeden kuduruyordu. Beni tuttuğu yerden bırakmadı ve inine girmek için döndü. Beni neden hâlâ göğsünde tuttuğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama içimde ona biraz olsun ilgi duyan hain yanımda bu konuda tartışmak istemiyordu. Bu, kafamı karıştıran türden sahiplenici bir tutuştu. Benim ve kurdumun. İkimiz de yuvarlanmak ve lanet bir kedi yavrusu gibi mırlamak istiyorduk.

Gölge inine giden bariyere ulaştığında ve tam içeri adım atmaya başladığında ışıklar titredi. Bunun olduğunu daha önce hiç görmemiştim, ama hemen endişe verici değildi... en azından benim için.

Gölge durakladı, bakışları yukarıya, üstümüze bakmaya yöneldi. Beni arkasına kaydırırken nazikçe ayağa kalktım. "Ateş yeniden yakıldı," dedi usulca. "İnine doğru git."

"Hayır," dedim, elimi sırtına koyarak. Kasları dokunduğumda sertleşiyordu; gergindi ve bu beni endişelendiriyordu. "Neler oluyor?"

Işıkların titremesi, olduğu gibi tepki vermesi için acil bir endişe kaynağı olmalıydı.

"Günüşığı, hayatında bir kez olsun beni dinle. Hemen gitmen gerek-"

Kütüphanenin karanlığa gömülmesiyle sözleri kesildi. Bir saniye sonra Gölge'nin ateşi etrafında kükreyerek canlandı, ısı beni geri püskürttü.

İlerlemeye başladı ama çok geç kalmıştı. Işıkları kapatan her kimse bize saldırdı, iki karanlık figür belirdi. Canavar onları durdukları yerde öldüremeden önce, karanlık, ışıltılı bir toz yayı ikimize de çarptı ve ben tozdan boğulurken, Shadow yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

Tozun içindeki her neyse kafam karışmıştı, yakalandığımı bile fark etmemiştim, ağır eller beni

kaldırıyordu.

ve beni zifiri karanlık kütüphaneye taşıdı.

"Hayır!" Öksürdüm, boğazıma daha fazla toz kaçtı. Tutunmaya karşı kötü bir şekilde mücadele ediyordum ama hiç yoktan iyiydi.

"Sunny, dur. Benim."

Tanıdık bir sesle durakladım: *Jaxson*.

Jaxson burada ne arıyordu? Kütüphaneye ve Gölge'ye ne yapmıştı? Bu aptal şekil değiştiren, ciddi bir yardım almadan onları alt etmeyi başarmış olamazdı.

Tekrar öksürmeden önce "Bırak beni, lanet olsun," diye hırladım. Toz boğazıma yapışmış, yoğun bir şekilde yapışmıştı.

"Seni kurtarıyoruz, seni aptal sürtük." Bunu söyleyen Torin'di, görünüşe göre o da bu rezalet için buradaydı.

"Shadow ikinizi de milyonlarca parçaya ayıracak," dedim sesim kısık bir şekilde. "Buradan hemen gitmeniz ve sizin yaptığınızı asla öğrenmemesini ummanız sizin yararınıza olacaktır."

Hâlâ beni taşıyan Jaxson hiç yavaşlamadı. "Kapıyı kapatacağız," dedi aceleyle. "Onu belirsiz bir süre için dışarıda tutabileceğiz. Güvende olacaksın."

"Hiçbir zaman tehlikede değildim, sizi aptal sikikler," diye hırladım. "Beni şimdi serbest bırakın yoksa Shadow endişelerinizin en küçüğü olacak."

Kurdumu çektim ve o hırlayarak yüzeye çıktı, parçalarımız bizi tutanlara doğru kesip biçebilmek için dönüştü. "Yarın tozundan biraz daha kullan," diye tersledi Torin. "O aptal kışını yere ser. Gölge Canavar onu ele geçirdi; onu evine geri döndürmemiz gerekecek."

Beni eve geri mi gönderecektin? Oh, adamım, ona ne kadar yanıldığını gösterecektim-

Karanlıkta, yüzüme öncekinden daha kötü bir toz tokadı çarptı ve küflü maddeyle boğuldum ve sıçradım. Savaşma isteğim yok oldu ve

İğrenç karışımı daha fazla içime çektiğimde ışıklarım tamamen söndü.

Beni dünyada en nefret ettiğim iki erkeğe k a r ş ı savunmasız bıraktı.

T Bilmediğim bir yerde ve durumda uyanma hissi şimdiye kadar yaşadığım en kötü hislerden biriydi ve bu çok fazla oluyordu

son zamanlarda. Hayat tercihlerimi derhal değiştirmem gerekiyordu çünkü bu hiç de sağlıklı değildi.

Alfa ve betası bana her ne vurduysa, geride şiddetli bir akşamdan kalma bırakmıştı ve safra ve midemde ne kadar tortu varsa kusmayı bitirdiğimde, kendimi bir yatağa zincirlenmiş bulmak için yuvarlandım. Sadece bir ayak bileğimden ama gümüş bir zincirdi, güçlendirilmişti ve kıramayacağım kadar güçlüydü; birkaç kez kurtulmaya çalıştıktan sonra bunu anlamıştım.

Başımdaki çarpıntı biraz hafiflediğinde, etrafımı daha iyi görebilmek için kendimi yukarı çektim. Torin'in odasındaydım. Bunun ne anlama geldiğine dair içimde korkunç bir his vardı; alfa geçen sefer beni Sisily ile hareme soktuğunda sözlerini hiç sakınmamıştı. Bu bağı şimdi, kalıcı olarak bitirmeliydim. Tek yapmam gereken onun odada ve işe yarayacağından emin olacak kadar yakınımda olmasını beklemektir.

Bize attıkları tozun içinde ne olduğunu bir kez daha merak ederken başımda bir acı zonklaması daha oldu. Ne tür bir madde Gölge'ye ve Bilgi Kütüphanesi'ne bunu yapabilirdi? Yani, bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

şekil değıştirenlerin yardım almadan kütüphaneye gizlice girebilmelerini nasıl açıklayabiliriz?

Yoksa bizi takip mi ettiler?

Torma'dan ateş topuyla ayrılırken gördüğüm o hareket vardı. Çalıların arasında kürkünü fark ettiğim bir tilki ya da tavşan olduğunu düşünmüştüm ama daha fazlası da olabilirdi. Beni kurtardıklarını sanan iki sersem şekil değıştiren olabilirdi. Tüm bunlar olurken Gölge'yi de alt etmişlerdi.

Ben daha fazla düşünemedim yatak odasının kapısı çarparak açıldı ve Torin o saçma sapan havasıyla içeri girdi. Kurdum göğsümde kıpırdandı ama ona son tepki verdiği zamanki gibi değildi. Özlem ve ihtiyaç gitmişti. Alfa ve eşine boyun eğme dürtüsü, onun bize yaptıklarına duyduğumuz öfke karşısında solmuştu. Zorbalık ve eziyetle geçen onca yıldan sonra, beni reddettikten sonra, hayatıma girip benim adıma karar verebileceğini düşünmesi bedenimi öfkeyle yakmıştı.

Onun kanını arzuluyordum. Tırnaklarımın altında ve ağzımda boğazını parçalarken.

"Merhaba dostum," dedi neşeyle. "Tozun herhangi bir yan etkisine maruz kalmayacağını bildiğim için seni serbest bırakmaya geldim."

Tek kelime etmedim, sadece daha zeki bir şekil değıştirenini endişelendirecek türden bir bakışla ona baktım. Bu salak, gözlerimdeki cinayeti görecektene kadar yakından bakma zahmetine bile girmeyecek kadar kendini beğenmişti.

Elleri bileğime dolanırken yavaşça okşadı ve ben de eşit nefes almaya devam etmek için kendimi zorladım. "Geri döndüğün için mutlu musun bebeğim?" diye sordu, aptal olduğu her halinden belliydi.

Çenem öylesine sıkılmıştı ki konuşamıyordum ama başımı sallayarak yalan söylemeyi başardım ve o da bundan yeterince mutlu oldu. "Gölge Canavar'la geçirdiğin zamanı çok yakında unutacaksın," diye ekledi zincir nihayet şingirdayıp bacağım serbest bırakılırken.

Bu olduğu anda, kurdum kontrolü ele geçirdi. Kendi öfkemden onun ne kadar kontrolden çıktığını fark edememiştim ve saniyeler içinde yer değiştirmiştik. Bir kurt olarak, tam da babamın yapmaya çalıştığı şeyi yaptım ve Torma'nın alfasına saldırdım. Torin'in bu saldırıyı tahmin etmesini beklemiyordum ama her nasılsa o pislik biliyordu.

"Dur!"

Arkasında alfa gücü olan bir komuttu ve geçen seferki insan formumun aksine, onun komutu gerçekten de kurdumu kontrol ediyordu. Hırladık ve kavga ettik ama teknik olarak bu hâlâ benim sürüm olduğu için sürü yasasının kurallarına uymak zorundaydım. Yine de kontrolü en iyi ihtimalle zayıftı.

"Hadi koşuya çıkalım," diye ekledi ve o kadar hızlı bir şekilde kurda dönüştü ki, böyle bir pislik torbası olmasaydı etkilenirdim.

Kurdum tekrar saldırmaya çalıştı ama büyüğüle onu kilit altında tuttu, bacaklarımız sadece onu istediğı gibi takip ettiğimizde hareket edebiliyordu. Tekrar dövüşmedi ve bugün ne kadar kızgın olursa olsun, kurdumun hala eşini almak için küçük bir umudu olduğunu içten içe biliyordum.

İnsan olan ben ise bu sikiğın suratını parçalamaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Torin tüm koşu boyunca gücünü üzerimizde kilitli tuttu ve dostumla birlikte sürü topraklarını geçmek ama bir kez daha lanet bir tutsak olmak acı vericiydi. Kendi iradesini bana dayatabileceğini düşünen her güçlü pisliğın kurbanı olmadığım bir zaman gelse iyi olur.

şu anda hepsinden nefret ediyordum.

Torin işini bitirdiğinde sürü evine döndük ve oyuncu bir köpek yavrusu gibi etrafımda zıpladı. Kurdum yanıt vermedi, ikimizin de onunla işi bitmişti. Sonunda geri çekildi ve yanında Jaxson'la giyinmiş olarak geri dönmek üzere gözden kayboldu. Önüme oturdular ve ben de en büyüğüme baktım.

dosttan düşmana dönüşmüştü. Kurt görüşümle bile yorgun görünüyordu; ayrı geçen bir yıl onu yaşlandırmıştı.

"Olman gereken yerin burası olduğunu kanıtlamak için ne yapabiliriz?" diye sordu, öne doğru eğilerek bana hitap ederken. "Artık yetki Torin'de ve babanın hatası yüzünden kimsenin seni suçlamamasını sağlayacak. Seni geri almak için neler çektiğimizi tahmin bile edemezsin. Neden daha fazla minnettar olmadığınızı anlamıyorum."

Kurdum hırladı, içimizde yıllardır kaynayan temel bir öfkeye dokunurken daha önce çıkardığım seslerden daha derindi. Eğer bu iki pislik dikkatli olmazlarsa, tüm Gölge Diyarı'nı öfkemle başımıza yıkacaktım.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Torin yüzünde aptal bir sırıtışla itti. "Aramızdaki bağı sağlamlaştırma konusunda ne kadar ciddi olduğumu göstermek için önce size bir şey versem?"

Onlara bağırabilmek için insan formuna geri dönmem gerekiyordu ama bu beni bu iki pisliğin önünde çırılçıplak bırakacaktı ve o zaman yepyeni bir dizi sorunum olacaktı.

Neyse ki, bir kaya ile sert bir yer arasında seçim yapmak zorunda kalmadan önce, elinde giysileri ve yüzünden akan gözyaşlarıyla çimenleri yırtarak yeni biri geldi. Simone önüme düştü, yüzü paramparça olmuştu, giysileri bana doğru uzatırken elleri titriyordu.

"Hayatını hayal edebileceğinden çok daha iyi bir hale getirebilirim," dedi Torin ve gözlerimi arkadaşımın ayırdığımda onu kendini beğenmiş ve muhteşemliğinden emin bir şekilde buldum. En iyi arkadaşımı önümde sallandırarak beni tam olarak istediği yere getirdiğini düşünüyordu.

En kötüsü de haklıydı. Simone ile bu an için çok şeyden vazgeçebilirdim. Çok şeyden.

Jaxson beni Torin'in umabileceğinden çok daha iyi tanıyarak, "Yetişmen için seni yalnız bırakacağız," dedi. Bağımsızlığım her zaman önemliydi, ailemden önce bile

Sürüdeki yerimizi becerdim ve üzerime gelinmesinden nefret ettim.

Torin tartışmak istedi ama Jaxson kulağına yakın bir şey söyleyince iç geçirdi ve daha fazla tartışmadan arkadaşını takip etti. Görüş alanından çıktıklarında beni tutan enerji azaldı ve ben de eski halime dönebildim. Simone'un benim için getirdiği eşofmanları üzerime geçirdim, kendimi toparlamaya çalışırken vücudum ve ellerim titriyordu.

"Mera," diye nefes aldı, hâlâ sürü alanının ortasında dizlerinin üzerindeydi. Sanki bacaklarını tam olarak çalıştıramıyor gibiydi, şok onu hareketsiz bırakmıştı.

Kalbim göğsüme çarparken, bu anın yoğunluğu beklediğimden daha da güçlüydü, ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Simone koyu renk saçlarına rağmen tıpkı benim gibi kıızıl saçlı bir kızın öfkesine sahipti ve muhtemelen iki şekilde tepki verecekti: Ya kendini kaybedecek ve bayılana kadar bana bağıracaktı. Ya da o-

Kendini öne attı, hıçkırıkları onu boğarken kolları sıkıca bana sarıldı. "Bana hayatta olduğunu söylediler," diye mırıldandı, "ama o piçlerin hiçbirine güvenmiyorum."

Ben de ona aynı güçle, hatta daha fazla sarıldım, kokusunu içime çektim, anason kokusu özellikle bugün çok güçlüydü. Ne olduğunu anlamadan önce ikimiz de hüngür hüngür ağlıyor ve saatte milyonlarca mil hızla konuşmaya çalışıyorduk.

"Seni çok özledim!"

"Sensiz geçen en uzun yıl oldu!" "O lanet
şekil değiştirenleri öldüreceğim!" "Beni
burada onlarla nasıl bırakırsın!"

Öfkemizin ve kızgınlığımızın çoğunu dışarı atana kadar devam etti, hepsi de diğerini asla bırakmadan. Gözyaşları nihayet dindiğinde, yan yana uzandık ve Shadow'dan çalındığımdan beri ilk gerçek nefesimi aldım. Derin, temizleyici bir nefes.

"Burada kalamam," dedim ona sessizce. "Seni her gün özledim, senin için endişelendim ve seni tekrar göreceğimden emin olamadığım için ağladım ama senin için bile bu sürüyle Torma'da kalamam."

Simone'un yüzü öfkeliydi. "Bunu asla beklemezdim. Buradan sonsuza dek ayrılmayı çok istiyorum. Ailem bile... Seni bulmama yardım etmek için hiçbir şey yapmayı reddettiler. Tek bir şey bile!"

Elini uzattım ve sıkıca sıktım. "Sen umabileceğim en iyi arkadaşsın. O kadar çok saçmalıkta bana destek oldun ki, dürüst olmak gerekirse sana borcumu asla ödeyemem. Ama şimdi çıktığım bu yolculuk...." İçimi çektim. "Bu tehlikeli ve benimle gelme kararından pişman olmanı istemiyorum. İncinmeni istemiyorum."

Simone doğruldu ve saçındaki mükemmele yakın örgüyü işaret etti. "Saçımı örmeyi öğrenebildiysem, her şeyi yapabilirim. Şimdi iki kez yer değiştirdim. Kurdumla iyi bir uyum içindeyim. Benim için endişelenmene gerek yok."

O anlamadı. Dünyayı benim son bir yılda yaşadığım gibi tecrübe etmedikçe asla anlayamayacaktı. Shadow'un hayatı yüreği zayıf olanlara göre değildi ve her ne kadar ateş ve kabadayılıkla dolu olsa da arkadaşım benden daha korunaklıydı. Şu anda onlardan ne kadar nefret etse de ailesi tarafından bebek gibi bakılmıştı.

Bugün istediğini düşündüğü şey bu olsa bile onu çalamazdım.

"Seni seviyorum," dedim. "Ve şu anda kütüphanenin kapısını nasıl açacağımı bilmediğim için kalmaktan başka çarem yok, ama çözdüğümde gitmiş olacağım. Shadow'a oldukça önemli bir konuda yardım ediyorum ve bunu bense yapamaz."

Bana göz kırptı. "Gölge mi?"

Hay sikeyim. Bunu ona nasıl açıklayacaktım?

"Gölge Canavar," diye başladım, "tam olarak masallarda anlatıldığı gibi biri değil. Kesinlikle korkutucu ve güçlü. O bir alfa, biraz da sahiplenici ve geçen yıl birçok kez onu göğsünden bıçaklamayı hayal ettim. Ama onda daha fazlası da var. Beklemediğim daha derin bir kader. Şaşırtıcı derecede asil ve iyi biri - onu kızdırmadığınız sürece."

Ağzı aralıktı, sessizce bana bakarken gözleri fincan tabağı kadar genişti. "Gölge Canavar'a aşık mısın?" diye sordu sonunda. "Kabuslarımızın iblisi mi? Şekil değiştirenleri yaratan tanrıya mı?" Eğilerek ateşimi kontrol etmek için elini alnıma koydu.

Kıkırdayarak onu nazıkçe başından savdım. "Ona aşık değilim. Bu aptallığın daniskası olurdu. Ama bu görevi bitirmem gerekiyor."

Burnunu yukarı kaldırdı. "Elbette, *sana hiçbir* şey için ihtiyacı olamaz. Yani, burada kalmak istediğin için seni suçlamıyorum kızım. Onu gören sürü üyelerine göre, bu dünyanın gördüğü iki ayak üzerindeki en seksi şey."

"Sadece *bu* dünya değil," diye mırıldandım, başkalarının onu bu şekilde tartışmasına mantıksız bir şekilde sinirlenmişim.

Simone'un rengi soldu. "Bilmek istemiyorum. Sonunda burada olduğun gerçeğini zar zor kavırıyorum. Hayattasın. Bu kadar zaman sonra."

Gülümsemem samimiydi ve Shadow ile kütüphaneye olanlar yüzünden bir yanımda mini bir panik içindeyken, gerçekten mutlu bir an yaşamak garip hissettirdi...

Simone'a dönerek sesimi alçalttım. "Beni Gölge'den uzaklaştırmak için ne yaptıklarına dair bir fikrin var mı? Bir çeşit toz kullandılar."

Simone hızla etrafına bakındı, daha da yaklaşmadan önce bakışları sağa sola savruldu ve olabildiğince hızlı fısıldadı. "Kesin olarak hiçbir şey bilmiyorum. Beni uzak tutuyorlar

Çünkü Mera Takımı'nda olduğumu defalarca gösterdim. Ama bunun Dannie ile bir ilgisi var. Onu uzun süredir tutuyorlardı ve içeri girip ona yardım etmeye çalıştım ama korumalarını aşmanın bir yolunu bulduğumda gitmişti." Hızlı hızlı nefes alırken sesi titriyordu. "Yine de her yerde kan vardı Mera. O kadar çok kan vardı ki bir şekil değiştirenin bile hayatta kalabileceğinden emin değilim."

Beyaz gürültü kafamı doldururken etrafımdaki her şey durdu. Shadow, Dannie'nin kaçtığını söylemişti ama Simone'un gördüğüne göre...

Zarar görmeden kurtulamamıştı.

Simone ben mini krizimi geçirirken beni tuttu ve işim bittiğinde ayağa kalktım, kurdum göğsümde kuduruyordu. Normalde

Koşullar gereği, bir koşudan sonra yorulmuş olmalıydı ama Dannie'nin bu sürünün elinde yaralandığı haberi ikimizi de onları öldürmenin ikinci raundunu denemeye hazır hale getirdi.

Beni geride tutan tek şey, bugün onları çok zorlarsam beni öldürebilecekleri gerçeğiydi ve Shadow ile kütüphanenin iyi olduğunu bilmeden bunun olmasına izin veremezdim. Solaris Sistemi'nde oldukça sevdiğim diğer herkesten bahsetmiyorum bile.

Simone ayağa fırladı, başını sallarken yüzüne enerji yayılıyordu. Kafasında her ne düşünüyorsa bir sonuca varmıştı ve şimdi planını paylaşmaya hazırdı.

Kulağıma yaklaşarak bana tekrar sarılıyormuş gibi yaptı. "Bu gece infazcılar ve en iyi sürü üyeleri için gizli bir toplantı var," diye fısıldadı. "Sanırım seninle ve olan biten her şeyle ilgili olacak. Sana söylemek istemedim çünkü onlarla savaşırken kendini öldürtmenden korkuyorum ama kesinlikle ne yaptıklarını bulmamız gerekiyor."

Gömleğini kavradım ve ona tutundum. "Evet. O toplantıya gitmem gerek. Belki bana koordinatları verirsin ve sen de evde, güvenli bir yerde kalırsın..."

Başını salladı ve benden uzaklaştı. "Hiç şansın yok, sürtük. Senin yanında olacağım, tıpkı seni kaçırdıklarında olmam gerektiği gibi."

Yüzümü buruşturdum. "Shadow'un Alfa Victor'a ne yaptığını duymadın mı? Öfkelendiğinde kesinlikle acımasız ve merhametsizdir. Eğer onun yoluna çıksaydın, ölmekten başka bir şey yapamazdın. Ve eğer bunu benim için yapsaydın, o kadar kızgın olurum ki seni affetmem için en az iki hayat geçmesi gerekirdi."

Başını tekrar sallarken gözleri yaşlarla doldu. "Vardiyandan hemen önce Torma'dan kaçtığını fark ettiğimde kendimi suçladım. Daha destekleyici bir arkadaş olsaydım, seninle birlikte olurum."

Gözlerim yanarken yutkundum. "O şekilde gittiğim için çok özür dilerim kızım. Özellikle de sana gitmeyeceğimi söyledikten sonra."

Beni hafifçe sarsarken sesi şiddetliydi. "Bu senin hatan değildi. Her şeyi düşünmek için çok zamanım oldu. Cehennemini yaşadın ve ben yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Pek sayılmaz."

Bu uzaktan yakından doğru değildi. Onun sevgisi ve desteği kesinlikle hayatımı birden fazla kez kurtarmıştı. Simone benden önce devam etti. "Gölge Canavar tarafından kaçırıldığında, bana geri dönersen seni asla bırakmayacağıma söz verdim. Bu sözü bozamam... lütfen beni buna zorlama."

Bakışlarımız sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kilitlendi ve sonunda başımı salladım, yüzünde yıllardır kendi yüzümde gördüğüm kararlılığı gördüm. Aslında benim onun adına karar vermem, Gölge'nin benim adıma karar vermesi kadar kötüydü. Simone'dan daha güçlü ya da zeki değildim ve o tüm riskleri bildiği sürece, onun yoluna çıkmak benim işim değildi.

"Tamam. Sadece buradan alındığımdan beri neredeyse yirmi kez öldüğümü unutma," dedim ona. "Eğer iyiysen

ölümün kıyısında yaşarken, yolunuza çıkmayacağım."

Alay etti. "Elimizde bu var. Torma'da olmanın zaten şeytanın kapısında yaşamak olduğuna eminim." Bir duraklama oldu ve kıkırdadık.

"Kelimenin tam anlamıyla şeytanla yaşıyordum," diye homurdandım. Simone bana bir sırtış fırlattı.

"Biliyorum."

İkimiz de güldük ve ben son yılımın ironisi karşısında başımı sallamak zorunda kaldım. Şekil değiştirenler için Gölge tanrı, şeytan, canavar, günahkâr ve azizdi. Yin ve yang'ın eksiksiz bir paketiymiş. Karanlık ve aydınlık. İyi ve kötü. Bir yıldır şeytanın evinde yaşıyordum ve sürünün yönetimi altında hiç olmadığım kadar güçlü ve bağımsız olmuştum.

"Onları durduracağız," dedim inançla.

Simone'un yüzü sertti, gözlerini kısarken dudaklarını büzmüştü. "Yapacağız. Ailemi takip edebilmek için şimdi eve gitmem gerekiyor. Sana koordinatları mesaj atarım."

Yüzümü buruşturdum. "Telefonum yok."

Gülümsedi. "Senin eski bir telefonunu sakladım." Cebinden benim telefonumu çıkardı, şarjı tamdı ve bozulmamış durumdaydı. Eski bir hurdaya göre. "Bir gün numaranı arayacağını umuyordum, bu yüzden şarjının bitmesine asla izin vermedim."

Ona bir kez daha sarılırken boğazım düğümlendi. "Seni seviyorum. Aileni takip ederken dikkatli ol ve yerini öğrenir öğrenmez bana mesaj at."

"Yapacağım," diye fısıldadı, dönüp giderken beni sıktı.

Jaxson ve Torin bana geri döndüklerinde telefonu cebime attım - belli ki yakınlarda takılıyorlardı.

"Gördün mü?" Torin'in bana sırtırken söylediği ilk ve tek söz. Aptalı oynadım. "Neyi gördün?"

Gülümsemesi soldu, gözlerinin içi karardı. "Benimle savaşmayı bırakırsan sana ne sunabileceğimi görüyor musun? Benim yanımda tutsak olmayacaksın. Tüm alfaların alfasıyla çiftleşen bir alfa dişi olacaksın."

Başımı yana eğdim, sanki söylediklerini tam olarak anlayamamış gibiydim. Gerçeği söylemek gerekirse, onun kibirli aptallığına da anlam veremiyordum ama neyse ki düşüncelerimi okuyamıyordu.

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var," diye yalan söyledim. "Ve dürüst olmak gerekirse, erkeklerin ağırlıklarını ve güçlerini ortaya koyup beni saçlarımdan sürükleyebileceklerini düşünmelerinden oldukça rahatsız oluyorum. Bundan sonraki yaklaşımını gerçekten düşünmelisin; yani, eğer önümde sallandırdığın türden bir güç merkezi ilişkisi istiyorsan."

Toplantıya kadar onları mutlu etmek yeni sloganımdı. Umarım bu gece Gölge ve kütüphane hakkında ve daha da önemlisi Dannie hakkında ihtiyacım olan tüm bilgileri alırdım. İntikamını almam gereken bir arkadaşım olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Eğer Dannie'ye zarar verdilerse, onları ölüm için yalvartmanın bir yolunu bulacaktım.

Bunu düşünmek yüzüme bir gülümseme getirdi. Tabii ki Torin, o aptal herif, ona gülümsediğimi düşündü. "Tamamdır, bebeğim. Bu lanet dünyayı yöneteceğiz ve en güzel yavrulara sahip olacağız."

Ona dokunma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. O kadar çok şekil değiştirenin içinde kaldığı için aleti muhtemelen yarı çürümüştü. Özellikle de Sisily'nin. Bu arada, o kaltağın nerede olduğunu merak ediyordum. Döndüğümü biliyor muydu? Torin'in bağı şimdi talep etmek istediğini biliyor muydu? Neden gözlerimi oymak için burada değildi?

"Annem nasıl?" Birden sordum. Gerçekten önemsedığım için değil -yıllardır benim için bir hiçti- ama en azından sormam gerektiğini hissettim.

Jaxson bir adım öne çıkıp elimi tuttu. Torin'in yanında hissettiğim tiksinti onda yoktu ama yine de dokunmasını istemiyordum. Elimi çektiğimde şaşırmış görünüyordu ama kendini çabuk toparladı. "Sen Gölge Canavar tarafından götürüldüğünde annen depresyona girdi," dedi.

yavaşça, yumuşakça söyledi ve ses tonuyla midem sıkıştı. Bu sesi tanıyordum. Bu onun *kötü haber yaklaşıyor* sesi idi.

"Sadede gel, Jax!" Tersledim.

"Onu kontrol etmeye gittim ve bilinci yerinde değildi," dedi aceleyle.

Torin araya girdi. "Onu en iyi şifacılara götürdüm ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Vücuduna yapılan kötü muamele çok büyüktü. Şekil değiştiren genetiği bile onu kurtaramazdı."

"Çok üzgünüm Sunny," diye ekledi Jaxson.

Ailemin son üyesinin de sonunda gittiğini öğrendiğimde göğsümde donuk bir acı hissettim. Hiç olmadığım kadar yalnızdım... Onu sorduğumda beklemediğim bir darbe.

"Cesedine ne oldu?" Nefes aldım.

Şekil değiştirenlerin ritüeli cesedi yakmaktı ama ancak bir aile üyesi onları kutsayarak Gölge Canavar'a gönderdikten sonra. Annemin bensiz bir ailesi yoktu, bu yüzden ne yaptıklarından emin değildim.

"Babam onu öbür dünyaya kutsadı," dedi Jaxson. Donuk acıya karşı öfke kabardı ve daha da keskinleşti, Benim kederimden çok daha renkli. "Gerçek eşini öldüren babası mı? Onu bir sonraki hayata göndermek için harika bir seçim olduğunu düşündüğün şekil değiştiren *bu* muydu?"

Sessizce listeme bir isim daha ekledim: Dean Heathcliffe.

Her biri bedelini ödeyecekti, tüm hayatımı alsa bile. Bu intikamla ilgili değildi... Olmasına izin verilmemesi gereken yanlışları düzeltmekle ilgiliydi.

Eh, belki de aynı şeydi, ama her neyse, kimse mükemmel olduğumu söylemedi.

"Özür dileriz Mera," dedi Jaxson. "Torin ve ben bunu uzun zamandır söylemek istiyorduk."

Torin kollarını kavuşturdu, betasının onun yerine konuşmasına izin verirken aptal ağzını açma zahmetine bile girmede. Ne oluyor lan?

Bu melez köpeği eş olarak almakla yanlış mı yapmıştım? Shadow'a bunu sormam gerekiyordu... eğer onu bir daha görürsem.

"Bunu telafi etmeye ne dersin?" Dişlerimin arasından bir kez daha yalan söyledim. "Bilgi Kütüphanesi'ne gizlice girdiğinizde tam olarak ne olduğunu bana anlatarak."

Arkadaşlar bana dönmeden önce birbirlerine baktılar. "Gerçekten bilmen gerekiyor mu?" Torin gülümsedi. "Yani, önemli olan tek şey senin geri dönmüş olman. Yarın bir sürü toplantısı düzenleyip seni alfa eş olarak tanıtacağız. Tam da bunun için çalışıyordun, değil mi?"

Homurtumun kaçmasına engel olamadım; Torin bunu kaçırmadı, ifadesi karardı. Ama ne bekliyordu ki? İstedığım son şey onun eşi olmaktı. Bu sürüden olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyordum, bu yüzden bu biraz en kötü kabusum gibiydi.

Barişı koruyun. Barişı koruyun.

Sadece birkaç saat daha.

JAxson bu olaydan sonra sürü görevlerini yerine getirmek üzere ayrıldı ve beni Torin'le yalnız bıraktı. Arkadaşı gittiğine göre, alfa ukalalığının bir kısmını kaybetmişti, yüzü emin değildi, "Belki... ister misin?" diye sordu.

Yürüyüşe çıkalım mı?"

Kurdum başını eğdi, ilgisi oradaydı. Benimki ise hiç yoktu ama artık uzun bir oyun oynuyordum, bu yüzden tereddüt edemezdin.

"Elbette. Bu iyi olur."

Brezilya ağdası yaptırmak gibi. Kurtlanmışken.

Yürürken bana dokunmadı, ama istediğimden daha yakındı, özellikle de küçük bir parçam aramızdaki eş bağının vızıltısından zevk alırken. "Şaşırdın mı?" diye sordu ve bu beni o kadar şaşırttı ki yürümeyi bıraktım.

"Ne hakkında?"

Zihnim sürekli olarak o, Jaxson ve Shadow arasında gidip geliyordu ve tam olarak ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Gerçek eşin olduğumu mu?"

Oh. Kendimi tekrar hareket etmeye zorladım ve o da bana yetişti. "Jaxson olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ettim sonunda, boğazını p a r ç a l a m a y a çalıştığımndan beri muhtemelen ilk kez ona karşı dürüst oluyordum. "Aramızda her zaman bir bağ vardı.

sıradan olandan daha derin. Yani babamdan sonra bu bağ koptu ama ondan önce... o benim adamımdı. Dürüst olmak gerekirse burada biri varsa o da Jax'tir diye düşünmüştüm."

Torin'in kıkırdaması boğuktu. "Evet, sen gittikten sonra yaptığımız büyük kavga onun da aynı hislere sahip olduğunu gösteriyordu. Ömür boyu süren dostluğumuzun neredeyse kırılma noktası sendin. Yine."

"Yine de onu betan yaptın," dedim omuz silkerek.

Torin başını salladı. "Jaxson tanıdığım en iyi şekil değiştiren. Alfa olmayı hak ediyor ve kesinlikle senin için daha iyi bir adam, ama kader bu sefer bunun olmayacağına karar verdi, bu yüzden bana kaldı..." Tereddüt etti. "Hak ettiğin şeyi. Sen ve Torma."

İnançsızlığımı bir öksürükle örtmeyi başardım.

Torin yine de bunu kaçırmadı ve şaşırtıcı bir şekilde başını eğip gülümsedi. "Evet, bu konuda iyi bir başlangıç yapmamış olabilirim ama açıkçası benimle bu kadar sert mücadele etmeni beklemiyordum. Seni kurtarıyorduk ve ben yarım yılımı planımı uygulamaya çalışarak geçirdim, bu yüzden kurtarılmak istemediğini bilmek biraz hayal kırıklığı yarattı."

Evet, sanırım onların bakış açısına göre biraz karakter dışı davranmış olabilirim. Belki de onlara duyduğum nefretin gerçek derinliğini hiç bilmiyorlardı. Sürünün bana davranışından sonra nasıl başka türlü düşünebildiler, asla bilemeyeceğim, ama sonuçta aptal heriflerdi.

"Daha önce Jaxson ile arkadaşlığınızı neredeyse tekrar bitirdiğimi söylemişsiniz. Neden *yine*?"

Kavga ettiklerini hiç bilmiyordum.

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum.

Bu baş başa görüşmeye başladığımızdan beri Torin ilk kez ketum görünüyordu ama hakkını yemeyelim, bana yalan söylemeye çalışmadı. "Baban benimkine ilk saldırdığında" - idam edilen babasından bahsederken gözleri acı doldu - "Jaxson'ı seni bırakması gerektiği konusunda uyardım. Reddetti ama tüm

hayatı tehlikedeydi. Bu sürüdeki itibarının yok olduğu açıktı ve beta olmak istiyorsa Callahanlar gibi saygısını kaybedemezdi. Başka seçeneği yoktu."

Başım dönüyordu ve göğsümde hazımsızlık gibi garip bir ağrı vardı. "Bunu bilmiyordum. Benimle arkadaş kalmak için savaştı mı?"

Torin başını salladı. "Evet. Bir ay boyunca konuşmadık ve neredeyse her fırsatta bana yumruk atmaya çalıştı."

O zamanlar acı, keder ve korku dolu bir dünyada yaşıyordum, bu yüzden her şey çok bulanıktı, ama Jaxson'ın babamın ölümünden sonra kısa bir süre daha etrafta olduğunu hatırlar gibiydim.

"Neden benimle birlikte olmak için görevinden vazgeçti?"

Torin'in yüzü sabit, sert ve boyun eğmezdi, içindeki alfa gün gibi parlıyordu. "Babası ve ben bir araya geldik ve Jaxson'a birkaç hayat dersi verdik. Neredeyse hayatta kalamıyordu ve benim müdahalem olmasaydı onu öldürebilirlerdi. Yine de o gün arkadaşımın içinde bir şeyleri kırmayı başardılar ve yakın zamana kadar onu bir daha görmedim. Gücü ve iradesi intikam duygusuyla geri döndü ve bu dünyada artık onu senden koparabilecek bir şey olduğundan şüpheliyim."

Bir hıçkırığı içime çektim... Torin'in önünde ağlamam mümkün değildi. Ama neredeyse inanılmaz olan ve yine de pek çok şeyi açıklayan bu küçük hikâye, göğsüme saplanan yepyeni bir hançer gibiydi.

"Ne kadar karmaşık ağlar örüyoruz," diye mırıldandım. "Jaxson'ın beni kurtarmak için bu kadar çok şeye katlandığını bilmiyordum." Bu, bana çektirdiklerini yok saymıyordu ama anlamama ve onu bir nebze olsun affetmeme yardımcı oluyordu.

Torin güldü ve aynı anda öne doğru eğilip ellerini kollarımın etrafına doladı ve beni kendisine bakmaya zorlayarak durdurdu. "O gitmeyecek

kolayca gitmene izin verir. Ve işte teklifim... Seni kazanmak için onunla yan yana savaşıcağım ve senin için en iyi eşin kim olduğuna sen karar verebilirsin. Seçimlerin senin için yapıldığını daha önce duymuştum ve sanırım Jax ile rekabet etme şansımı memnuniyetle kullanacak kadar çok şey sunabilirim."

Gözlerim o kadar açılmıştı ki, gözbebeklerimin kafamdan aşağı düşmesinden gerçekten endişe ediyordum. Torin'i hiç bu kadar açık ve savunmasız görmemiştim. Duygularını yüzüne yansıtıyordu.

İnançsızlığım bir spot ışığı gibi parlamış olmalı.

"Seni buna ikna etmek için çok az şey yaptığımı biliyorum ama geçen yıl değiştim," dedi yumuşak bir sesle. "Önceliklerimi belirledim. Gençliğimde uzak durduğum birkaç acı gerçeğe yüzleştim. Ben senin tanıdığın şekil değiştiren ya da erkek değilim Mera. Sana layık olmaya birçok adım daha yaklaştım. Sadece bunu kanıtlamam için bana bir şans ver."

Kurdum uludu ve şansını denemek istedi çünkü bu bizim gerçek eşimizdi. Ruhlarımızı başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde tamamlayacak olan kişi. Ama ne söylerse söylesin bu yeni Torin'e güvenmiyordum. Hâlâ söylenmemiş çok şey, çok fazla sır vardı ve Dannie'ye ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir yanımda hâlâ Shadow'un ortaya çıkmasını beklediğinden bahsetmiyorum bile. Belki aptalcaydı ama olan olmuştu.

Yumuşak duygularımı bastırarak alfadan uzaklaştım. "Bunun için mükemmel kelimelerden çok daha fazlası gerekecek Torin," dedim kısaca, etkilenmeme kararına rağmen sesim titriyordu. "Ben de bir yıl önceki şekil değiştiren değilim ve şimdi değerini kanıtlamak için çok uğraşman g e r e k e c e k . "

Gülümsedi ve bu ilk kez sırtıtmıyordu. "Meydan okuma kabul edildi, tatlım. Daha önce hiç olmadığın kadar kur yapacaksın."

Kalbim tekrar çarpmaya başladı ama onu durdurdum. Bir görevimiz vardı ve ben bundan caymayacaktım, hayır

Ne olursa olsun. Torin yeni bir sayfa açmış olabilirdi ama benim şüphelerim vardı. Bir kurt gerçekten postunu değiştirebilir miydi? Bunu öğrenecek kadar uzun yaşayacak mıydım?

M Torin'le geçirdiğim öğleden sonra aydınlatıcıydı ve dürüst olmak gerekirse, aramızda uzun yıllara dayanan berbat bir geçmiş olmasaydı

Torma'nın alfasından çok etkilenmişti. Farklı görünüyordu: olgun, sakin ve sezgileri kuvvetli. Babasının ölümü onu alfa pozisyonuna ittiğinden beri gerçekten büyümüştü, ama görünüşe göre affedici bir hatun değildim, çünkü yanan öfkem hala zar zor çentik attığı sonsuz bir havuzdu.

Ama o günden tamamen nefret etmedim.

Torin yemeğin sonuna kadar benimle kalmış, sonra da halletmesi gereken bir işi olduğunu söyleyerek izin istemişti. Sadece gülümsedim ve başımı salladım, onu tutmaya zahmet etmedim. Bu harika bir işaretti. Bu, buluşmanın gerçekleşeceği anlamına geliyordu ve tek yapmam gereken Simone'un mesajını beklemektir. Daha önce "*üzerinde*" yazan ve içeriğinde bir emoji bulunan bir mesaj göndermişti. Telefonlarımızdan birinin yanlış ellere geçmesi ihtimaline karşı muğlak bir ifade kullandığına şüphe yoktu.

Torin beni günün büyük bölümünde boş olan ama şimdi beni takip etmek için burada olduklarına şüphe olmayan infazcılarla dolu olan sürü evinde bıraktı. Bu yeni gelişme kaçmamı biraz daha zorlaştıracaktı ama buraya girip çıkma konusunda çok deneyimliydim ve

Bu et kafalıların hiçbirinin bilmeyeceğinden emin olduğum bazı çıkışlar biliyordum. Simone yeri en kısa zamanda bana bildirdiği sürece sorun olmazdı.

Akşam 8'den birkaç dakika önce telefonum cebimde çaldı. Yalnız değildim, bu yüzden tepki bile vermedim. Bunun yerine, beni karşılayan herkesle sanki bu sürünün uzun süredir kayıp olan değerli bir üyesiymişim gibi sohbet ederek bir beş dakika daha geçirdim. Hepsinin bir noktada kırmaya çalıştığı kişi değil.

Neyse ki mükemmel bir oyuncuydum çünkü onlara duyduğum nefretin hiçbirisi ortaya çıkmadı.

Cebimde yanan bir telefonla, sonunda esneye esneye yatağa doğru yol aldım. Torin'in odasına gitmek istediğimi söylediğimde, bazı dalkavuklarından memnun sırıtışlar aldım. Kimin Torin takımında olduğunu anlamak kolaydı. Ne yazık ki onun için ben Mera'nın takımındaydım ve benim için en iyisi neyse onu yapacaktım. Önce kendinizi sevmelisiniz, bayanlar.

Üç şekil değiştiren bana odasına kadar eşlik etti ve neredeyse hepsinin erkek olduğunu fark ettim. Genelde işler böyle yürümezdi -kadınlar da erkekler kadar sertti ve genellikle güvenlikte pozisyonları vardı ama Torin'in hükümdarlığı sırasında sık kulübünü salladığı açıktı.

Muhtemelen Sisily'nin ısrar ettiği bir şeydi. Ama o da tıpkı Dannie gibi ortalıkta yoktu. Yokluğumda ciddi bir şeyler olmuştu ve tüm haberleri yakalamak için fazla mesai yapmam gerekecekti.

Torin'in odasında güvende olur olmaz, Simone'dan gelen dört kelimeyi bulmak için telefonu çıkardım. *Okul. Tiyatro. On beş dakika.* Doğru, insan formunda koşarak gitmek en az on beş dakikamı alacaktı ama kurt olarak gidersem yarı sürede varabilirdim.

Plan yapmaya başladığımda Simone'a bir mesaj gönderdim. *On dakika içinde orada ol. Önce dikkat dağıtma.*

Cevabı anında geldi. *Dikkat dağıtma geliyor.*

Durakladım. Planımın iki adımını da çözmek zorunda kalmasaydım bu iş daha da kolay olurdu. Simone'un kürkünde birkaç küçük numaradan fazlası vardı, bu yüzden önce onun vurmasına izin verecektim.

Hazırlanmak için Torin'in odasını aradım, küçük bir sırt çantası buldum ve onu bir takım giysileri koymak için kullandım, fermuarını sıkıca kapattığımdan emin oldum - kurtlar fermuarlarla mücadele ederdi. Ben hazırlandığımda Simone dikkat dağıtıcı bir şeyle gelmişti, çevre alarmları uzaktan çınliyordu. Yine de infazcıların nasıl çalıştığını biliyordum, bu yüzden önce yatağa girdim, yarı uykulu gibi davranırken tamamen giyindim. Kapı çarparak açıldı ve sarsılarak doğruldu, gözlerimi ışığa karşı ovuştururken kırıştırdım. "Neler oluyor?" Çarşafı göğsüme doğru çekerek ağladım, tıpkı başı dertte bir genç kız gibi.

İki adam odanın güvenliğini sağlamak için protokole uyarak etraflarına bakındı. "Burada kal alfa-arkadaş," dedi ciddi yüzlü, uzun boylu bir Siyah adam. Onu şahsen tanıımıyordum ve sürünün yeni bir üyesi olup olmadığını merak ediyordum. Pek de umurumda değildi.

Yine de işinde iyi olduğu belliydi. Hızlı ve etkiliydi, ama ona bana güvenmemesi için hiçbir neden vermediğimden, güvenmedi. "Yardımcı olabilir miyim?" Onlar dönerken sordum.

Biri bana En İyi Kadın Oyuncu Oscar'ını versin.

İkisi de başlarını salladı. "Hayır, lütfen. Bizim işimiz sizi güvende tutmak. Büyük ihtimalle alarmları çalıştıran sadece hayvanlardır."

Evet, belki. Hayvanlar buraya en iyi arkadaşım tarafından gönderildi. Angel'ın da kanıtladığı gibi, o da tam bir koruyucu. İki vahşi, korkusuz, belalı kadın arkadaş. Bu neredeyse Torin'in gerçek eşi olmamı telafi ediyordu.

Gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Tamam. Lütfen beni bilgilendirmeye devam et."

Giderken selam verdiler ve kapı kapandığında iyi kız rolünden sıyrılıp yataktan çıktım. Sırt çantası

Kurdumun kolayca yakalayabileceği bir yere yerleştirildi, ön kapı sadece bir dokunuşla açıldı ve sonra canavarımın enerjisini yüzeye çağırdım, vardiyamın dışarıdaki kaosa karşı sessiz olmasını umuyordum.

Kemiklerin yeniden şekillenmesi asla hoş olmayacaktı, ama ruhuma daha fazla büyü aşılandıkça, zaman içinde sadece bir blip aldı ve sonra bir kurt oldum. Bu formdayken lazer gibi odaklanıp ağzımızdaki küçük çantayı kaptık ve kapıdan çıktık. Beklediğim gibi koridor boştu. Alfa ve ailesi her zaman malikânenin en geniş tarafında bulunur, diğer taraftaki girişi kölelerine bırakırlardı.

Bir kez daha korkaklıkları onlara pahalıya patlayacaktı çünkü gece vakti bir hırsız gibi sıvışmıştım. Bu eski ev gizli girişlerle, ara sokaklara açılan küçük dolaplarla ve beni kovalayan pisliklerden kaçmak için birden fazla kez kullandığım bir çamaşır oluğuyla doluydu. Hem insan hem de kurt formundaki küçük boyum birkaç kez işime yaramıştı.

Nadiren kullanılan çamaşır odasına ulaştığımda kimse yoluma çıkmadı. Elbette, kapıyı ittiğimde sıkıca kapanmıştı ve kurdum ne kadar güçlü olursa olsun, başparmaklar ve kapıları açma yeteneği onların bir parçası değildi.

Hay sikeyim. Geri dönmem ve sonra tekrar geri dönmem gerekecekti, ancak bu kadar kısa sürede üç vardiya, bir kavga çıkarsa oldukça işe yaramaz olacağım noktaya kadar beni yoracaktı.

Diğer seçenekleri düşünerek birkaç değerli dakikayı boşa harcadım, ancak şekil değiştirenlerin binanın bu tarafına döndüğünü duydum. Dikkat dağıtma sona ermişti ve çok yakında kapana kısılacaktım. Bu da bana başka bir seçenek bırakmıyordu. Planı anlayan kurdum değişimle mücadele etmedi ve insan derisine geri dönmeme izin verdi. Kapıyı bir anda açtım, hızla içeri girdim ve tekrar sıkıca kapattım.

Tekrar yer değiştirmek için enerji ararken derin bir nefes çektim, tüm kontrolü bıraktım ve kurdumun

cevap verirdi, işin en azından yarısını benim için yapardı. Beni hayal kırıklığına uğratmadı ve vardiya tekrar başladığında acı daha kötüydü ama aynı hızla sona erdi. Kendime gelmek için bir dakika kadar yerde soluklanmak zorunda kaldım ama ayağa kalkıp çantayı kaptığımız ve çıkışın olduğu duvara yöneldiğimiz sırada vücudumuzda güç vardı. Eski usul metal oluklardan biriydi, yer yer sertti ama kaçınılması gereken noktaları bilecek kadar çok kullanmıştım.

Temiz havayla birlikte enerjim daha da arttı ve hızla dereye doğru ilerledim. Su, kokumu ve izlerimi gizlememde bana yardımcı oluyordu ve bu dere kıyısı boyunca birkaç mil gittikten sonra, doğrudan okula gitmeye hazır bir şekilde ana yola çıkıyordum.

Kahretsin, bir planın bir araya gelmesine bayılıyorum.

TOkul karanlığa gömülmüştü. Dışarıdan hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ama duyularım bundan daha güçlüydü ve ana salonu boş bulduğumda o piçlerin kokusunu aldı ve onları binanın alt bodrumunda buldu. Burası dekorların, kostümlerin ve ışıkların saklandığı odaydı.

Şekil Değiştirenler oyunculukla ya da okul oyunları ile pek ilgilenmezlerdi ama her yıl mutlaka bir oyun sergilerlerdi. Sonrasında her şey derhal bu odaya atılırdı.

Torma sürüsünün üst kademeleri de bu sürünün arasına dağılmıştı.

Simone'un kokusunu takip ederek kirislerden birine doğru sürünerek ilerledim. Odanın yukarısındaki bir platformun üzerine çömelmişti - karakterleri sahnede hareket ettirmek için kullandıkları kaldıraçlı ahşap kalaslardan biri.

Kokumuzu alacakları kadar yakın olmadan gözlem yapmak için mükemmel bir bakış açısıydı. Aşağıda kurt formunda bile kimsenin kokusunu alamıyordum, bu yüzden güvende olacağımızı biliyordum.

"Tam zamanında geldin," diye mırıldandı Simone, uzanıp çantayı ağızımdan aldı. Geri dönüşüm zor oldu. Birincisi, düşmanlarla dolu bir odadayken kurdum beni bırakmak istemediği için, ikincisi de

enerjimiz çok azalmıştı ve üçüncü olarak da bunu neredeyse tamamen sessizlik içinde yapmak zorundaydık.

Ben yerde oflayıp puflarken Simone endişeyle bana baktı. "İki kez üstümü değiştirmek zorunda kaldım." Kendimi yukarı iterek usulca inledim. Kıyafetlerimi çıkarmama ve titreyen uzuvlarımın üzerine geçirmeme yardım ederken bana sempatik bir bakış attı. Sadece bana büyük gelen bir çift eşofman ama üzerimi örttüğümde kendimi daha iyi hissediyordum.

Kendime gelmem için daha fazla zaman yoktu, çünkü aşağıdaki şekil değiştirenler başlamıştı. Torin, Dean Heathcliffe'in söz almasına izin vermek için kenara çekildi ve bu orospu çocuğunun söyleyecek ilginç şeyleri vardı.

"Kaşıftan aldığımız barutun işe yaradığı kanıtlandı," diye söze başladı ve o piçler zaferlerini kutlarken odada tezahüratlar çınladı. "Bir bakire kurban ve bir gölge fahişenin büyüğü sayesinde küçük büyülü geçitlerinin enerjisini kesebildik ve artık geri dönmeleri engellendi."

Daha fazla şeref.

Torin ve Jaxson sessiz kaldılar, yan yana dururken kollarını kavuşturmuşlardı. Kendimi yüzlerindeki en ufak ifadeyi bile okumaya çalışırken buldum, bu planın bir parçası olup olmadıklarını, hatta belki de azmettirdiklerini gösterebilecek her şeyi. Ama yüz ifadeleri donuktu.

Bir şekil değiştiren elini kaldırıp bir soru sordu. "Bu canavarı zayıflatacak mı? Hâlâ bizi cezalandırabilecek mi?"

Dean sırtıttı, odaya göz gezdirirken manik görünüyordu. "Gezgine göre, büyü için bedenini yok etmeden hemen önce, tam olarak bu anlama geliyor."

Benim soluğum -ve Simone'un ki- gürültülü kahkahalar ve heyecan tarafından gizlendi, ancak vücudum bir tencereye atlamışım gibi ısınırken söylenen başka hiçbir şeyi duymadım.

kaynar su. "Mera!" Simone bağırdı ama içimde yükselen öfkeye karşı önemsiz bir fısıltıydı.

Sanki Gölge'nin gücüne kanalize oluyormuşum gibi, ateş vücudumu sararken görüşüm iki katına çıkmaya başladı. Dean gürültülü bir kahkaha attığı anda onun varlığını hissettim. "Ve eğer Gölge Canavar'ın kendisi olmasaydı o gezgin gölge sürtüğünü asla öldüremezdik. Kendi yıkımını inşa etmek için temel attı."

Hepsi tekrar güldüler, ama odanın içinde doğaüstü bir uluma çınlarken dünyam başıma yıkıldı.

Gölge onu öldürmelerine yardım mı etmişti?

Shadow bana yalan söylemiş ve kendi çıkarları için bana ihanet etmişti, tam da ona güvenmeye başladığım sırada.

Şu anda burada olduğunu hissettiğim Gölge, çünkü Gölge Âlemine tekrar dokunmak için uzanmıştım.

Gerçi bunu düşünecek zaman yoktu çünkü aşağıdaki şekil değiştirenler kendilerine doğru ilerleyen yıkımın kokusunu aldıklarında sessizliğe gömülmüşlerdi. Bir başka kükreme geceyi yararak kurtları dizlerinin üzerine çökertti. Ses, dehşeti içinde çok güzeldi ve ışık odadan süzülürken, gölgeler odadan içeri süzülürken, hava ağır ve yoğunken, yüzümde acı bir gülümsemenin belirmesine izin verdim.

Şeytan sonunda gelmişti. Ve yalnız değildi.

Bir milyon intikam meleğinin ateşi tenimde gezinirken, alevler bedenimin üzerinde dans ederken, platformun kenarından aşağıya adım attım. Düşerken Simone'un çığlıkları kulaklarımda çınladı.

Küçük bir kayadan atlamak gibiydi, zarifçe yere düştüm ve şeytanla yüz yüze gelmek için doğruldum. İkimiz de ikiz alevler saçıyorduk ve onun yüz ifadesi ölümün içi boş bir portalıydı. Gözlerimiz buluştuğunda yüzümde yavaş bir gülümseme belirdi. Gölge'nin yanındaki Lucien boğazını temizledi ama konuşamayacak kadar emin görünmüyordu. Reece de öyle.

Çünkü burada olanların gerçek yüzünü görmüşlerdi. Gölge'yi bekleyen yeni bir terör vardı. A

Geldiğini hiç görmediği bir terör.
Ben.

Bundan sonra neler olacağını öğrenmek için Reclaimed'i buradan ön sipariş vermeyi unutmayın: <http://smarturl.it/ShadowBeast2> (1 Şubat 2021'de veya daha önce yayınlanacak).

BAĞLANTILI KALIN

Shadow Beast Shifters dünyası ve tüm yeni sürümlerle güncel kalmanın en iyi yolu, buradaki Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

Çok sayıda kitap yayını, eğlenceli gönderileri, seksi erkekleri paylaşıyoruz ve genel olarak var olmak için mutlu bir yer.

Bir sonraki en iyi yer www.jaymineve.com adresindeki haber bültenim ve

www.facebook.com/JayminEve.Author

Ve son olarak, daha lezzetli iblis tipi erkekler ve kitap gibi bebekler arıyorsanız, bu grup tam size göre:

facebook.com/groups/bookbabesandlordsofdarkness

Okunacak o kadar çok harika yazar var ki!

SON SÖZ

Ahhhhhhhh!! Tamam, umarım kitabın sonunda kindle'ınızı fırlatmamışsınızdır, çünkü evet, biraz uçurumla bitti. Ama bunun arkasındaki düşünce şuydu... 2. kitabı çabucak çıkaralım ki hepiniz beni bulup öldürmeyesiniz. Hah!

Yani şimdilik: Benden nefret etmeyin. Kindle'ınızı fırlatmayın. Beni yok etmek için Lucifer'i çağırmayın... ya da çağırmayın, yani kulağa hoş geliyor.

Doğrusu, biraz karanlık ve bolca entrika içeren bu hikâyeyi seveceğinizi umuyorum. Her şey tek bir görüntüyle başladı. Bir kadını tutan bir iblis. Niyetinden emin olmak zordu ama ben sahiplenmeyi, karanlık varlıkları ve dünyaları yok edebilecek türden destansı bir romantizmi gördüm.

Üçlemenin sadece bir kitabında olmamıza rağmen karakterlerime o kadar aşığım ki. Onların ateşinde yanmak ve bunun ortaya çıkışını izlemek istiyorum.

Her neyse, okuduğunuz için teşekkürler, hepinizi çok takdir ediyorum ve iblis ortaya çıktığında onu bana gönderin. Takım için bir tane alacağım.

AYRICA JAYMIN EVE TARAFINDAN

JAYMIN EVE

Gölge Canavar Şekil Değiştirenler (Şehir Fantezisi/ PNR)

Birinci Kitap: Reddedilenler

İkinci Kitap: Reclaimed (2021 Ocak ortası/Şubat başı)

Üçüncü Kitap: Yeniden Doğuş (1 Mart 2021)

Arbon Akademisi Kraliyet Ailesi (Karanlık, Eksiksiz Çağdaş Romantizm)

Birinci Kitap: Prenses Oy

Pusulası *İkinci Kitap:*

Playboy Prensler *Üçüncü*

Kitap: Zehirli Taht

Titan'ın Destanı (PNR/UF. Seksi ve mizahi)

Birinci Kitap: Tanrıları Serbest

Bırakmak *İkinci Kitap:* Tanrıların

Gazabı *Üçüncü Kitap:* Tanrıların

İntikamı

Doğaüstü Akademi (Komple Şehir Fantezisi/PNR)

Birinci Yıl

İkinci Yıl

Üçüncü Yıl

Karanlık Miras (Komple Karanlık Çağdaş Lise Romantizmi)

Birinci Kitap: Kırık Kanatlar

İkinci Kitap: Kırık Güven

Üçüncü Kitap: Kırık Miras

Gizli Muhafızlar Serisi (Komple PNR/Kentsel Fantezi)

Birinci Kitap: Darken Evi

İkinci Kitap: İmparatorluk Evi

Üçüncü Kitap: Leights Evi

Dördüncü Kitap: Royale Evi

Fırtına Prensesi Destanı (Komple Yüksek Fantezi)

Birinci Kitap: Prenses Ölmeli İkinci

Kitap: Prenses Saldırmalı Üçüncü

Kitap: Prenses Hüküm Sürmeli

Tanrıların Laneti Serisi (Komple Ters Harem Fantezi)

Birinci Kitap:

Kandırmaca İkinci

Kitap: İkna Üçüncü

Kitap: Baştan Çıkarma

Kitap Dört: Güç

Novellası: Tarafsız

Beşinci Kitap: Acı

NYC Mekke Serisi (Komple - UF serisi)

Birinci Kitap: Kraliçe

Varisi Kitap İki: Kraliçe

Alfa Kitap Üç: Kraliçe

Fae Kitap Dört: Kraliçe

Mekke

Bir Walker Destanı (Komple - YA Fantezi)

Birinci Kitap: Birinci

Dünya İkinci Kitap:

Spurn Üçüncü

K i t a p : Crais

Kitap Dört: Regali

Kitap Beş: Nephilius

Kitap Altı: Dronish

Kitap Yedi: Dünya

Doğaüstü Hapishane Üçlemesi (UF serisinin tamamı)

Birinci Kitap: Ejderha

İşaretli İkinci Kitap:

Ejderha Gizemleri Üçüncü

Kitap: Ejderha Çiftleşmesi

Dördüncü Kitap: Kırık
Pusula Beşinci Kitap: Büyülü
Pusula Kitap Altı: Louis
Yedinci Kitap: Elemental Pusula

Hive Üçlemesi (UF/PNR serisinin tamamı)

Birinci Kitap: Kül
İkinci Kitap: Anarşi
Üçüncü Kitap: Yok Etmek

Sinclair Hikayeleri (Bağımsız Çağdaş Romantizm)

Songbird